O SINGURĂ ALEGERE
TE VA DEFINI

EXPERIMENT

VERONICA ROTH

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DIVERGENT*

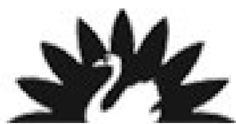
VERONICA ROTH

EXPERIMENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

Veronica Roth, *Allegiant*

GRUPUL EDITORIAL CORINT
BUCUREŞTI, 2014

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

ISBN 978-606-8623-53-5

Lui Jo,
călăuza şi sprijinul meu

Fiecare întrebare la care se poate răspunde trebuie să primească un răspuns sau, cel puţin, să fie analizată.
Procesele ilogice ale gândirii trebuie să fie confruntate atunci când se ivesc.
Răspunsurile greşite trebuie corectate.
Răspunsurile corecte trebuie afirmate.

— Extras din proclamaţia Erudiţiei —

CAPITOLUL UNU

TRIS

MĂ PLIMB prin celula noastră de la sediul Erudiţiei, cuvintele ei răsunând în mintea mea. *Numele meu va fi Edith Prior şi există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit.*

— Care va să zică, tu n-ai mai văzut-o *niciodată?* mă întreabă Christina, cu piciorul sprijinit pe o pernă.

A fost împuşcată în încercarea noastră disperată de a dezvălui întregului oraş fişierul video cu Edith Prior. Atunci nu ştiam ce anume avea să conţină sau că urma să spulbere instituţia cu care ne mândream, facţiunile şi identităţile noastre.

— E vreo bunică sau vreo mătuşă sau ceva de genul ăsta?

— Ţi-am mai zis, nu, îi spun eu, făcând cale-ntoarsă odată ajunsă în dreptul peretelui. Prior este – era – numele tatălui meu, aşa că ar trebui să fie din familia lui. Dar Edith este un nume din Abnegaţie, iar rudele tatălui meu probabil că au făcut parte din Erudiţie, deci…

— Deci e mai bătrână, concluzionează Cara, rezemându-şi capul de perete.

Din acest unghi seamănă leit cu fratele ei, Will, prietenul meu, cel pe care l-am omorât. Apoi îşi îndreaptă părul, iar fantoma lui dispare.

— Cu câteva generaţii în urmă. O strămoaşă.

— Strămoaşă…

Cuvântul pare vechi când îl rostesc, precum o cărămidă care se sfărâmă. Ating peretele celulei noastre atunci când revin. Panoul e rece şi alb.

Strămoaşa mea, iar asta e moştenirea pe care mi-a lăsat-o: libertatea faţă de facţiuni şi informaţiile conform cărora identitatea mea Divergentă este mult mai importantă decât aş fi putut şti vreodată. Existenţa mea e un semnal că

trebuie să plecăm din acest oraş şi să îi ajutăm pe cei care se află dincolo de el.

— Vreau să ştiu, spune Cara, trecându-şi o mână peste faţă. Trebuie să ştiu de când ne aflăm aici. Vrei să încetezi cu plimbatul *măcar pentru o clipă?*

Mă opresc în mijlocul celulei şi ridic din sprâncene.

— Scuze, murmură ea.

— E în regulă, zice Christina. Ne aflăm aici de prea mult timp.

Au trecut câteva zile de când Evelyn a pus stăpânire peste haosul din holul central al sediului Erudiţiei, lătrând câteva ordine concise şi închizându-i pe prizonieri în celulele de la etajul al treilea. O femeie fără facţiune a venit să ne trateze rănile şi să ne împartă analgezice, iar noi am mâncat şi ne-am spălat de câteva ori, dar nimeni nu ne-a spus ce se întâmplă afară. Chiar şi când i-am întrebat foarte insistent.

— Mă gândeam că Tobias ar fi trebuit să vină până acum, spun eu, prăbuşindu-mă pe marginea patului. *Unde e?*

— Poate că încă-i furios că l-ai minţit şi că ai lucrat pe la spate cu tatăl lui, spune Cara.

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Four nu e atât de meschin, intervine Christina, fie să o pedepsească pe Cara, fie să mă consoleze pe mine, nu sunt sigură. Probabil că se întâmplă ceva şi asta îl împiedică să vină. Ţi-a spus să ai încredere în el.

În plin haos, atunci când toată lumea zbiera şi când cei fără facţiune încercau să ne împingă către scări, am strâns în pumn tivul cămăşii lui pentru a nu mă pierde de el. Dar el m-a apucat de încheieturi şi m-a împins, zicându-mi doar atât: *Ai încredere în mine! Mergi unde ţi se spune!*

— Încerc, spun eu, şi e adevărat.

Încerc să am încredere în el. Dar fiecare părticică din mine, fiecare fibră şi fiecare nerv se luptă să se elibereze, nu doar din această celulă, ci şi din închisoarea oraşului care se află în afara ei.

E musai să văd ce se află dincolo de îngrăditură.

CAPITOLUL DOI

TOBIAS

NU POT SĂ CUTREIER aceste coridoare fără să-mi amintesc de zilele pe care le-am petrecut aici ca prizonier, desculţ, durerea pulsând în mine cu fiecare mişcare. Iar odată cu acea amintire mai vine una, cea când o aşteptam pe Beatrice Prior să facă ultimii paşi spre o moarte sigură, cu pumnii izbind în uşă, cu picioarele ei atârnând fără vlagă peste braţele lui Peter, atunci când el mi-a spus că ea era doar drogată.

Urăsc locul ăsta.

Nu mai e la fel de curat ca atunci când era sediul Erudiţiei; acum e devastat din pricina războiului, cu găuri de gloanţe în pereţi şi cu sticla spartă a becurilor spulberate împrăştiată peste tot. Păşesc peste urme murdare de paşi şi pe sub luminile pâlpâitoare ale celulei ei şi sunt primit fără întrebări, deoarece port simbolul celor fără facţiune – un cerc gol – pe o brasardă neagră şi trăsăturile lui Evelyn pe chip. Tobias Eaton era cândva un nume infam, dar acum e unul puternic.

Tris stă ghemuită pe jos, umăr la umăr cu Christina şi în diagonală faţă de Cara. Tris a mea ar trebui să fie palidă şi mică – la urma urmei, ea *este* palidă şi mică –, dar, în schimb, încăperea e plină datorită prezenţei ei.

Ochii ei rotunzi îi întâlnesc pe ai mei. Se ridică imediat în picioare, apucându-mă într-o îmbrăţişare strânsă şi lipindu-şi chipul de pieptul meu.

Îi strâng umărul cu o mână şi mi-o trec pe cealaltă peste părul ei, continuând şi acum să fiu surprins că se termină la ceafă şi nu mai jos. M-am bucurat când şi l-a tuns, deoarece era părul unei războinice, nu al unei fete, şi ştiam că exact de asta avea ea nevoie.

— Cum de te-au lăsat să intri? întreabă cu vocea ei gravă şi limpede.

— Sunt Tobias Eaton, spun eu, iar ea râde.

— Corect. Uit mereu asta.

Se dă înapoi doar atât cât să se uite la mine. Ochii ei par tremurători, ca şi când Tris ar fi un morman de frunze pe cale de a fi împrăştiate de vântul necruţător.

— Ce se-ntâmplă? Ce ţi-a luat atât de mult?

Pare disperată, imploratoare. Amintirile mele teribile în legătură cu acest loc simt o nimica toată pe lângă amintirile ei: drumul către execuţie, trădarea fratelui ei, serul fricii. Trebuie să o scot de aici.

Cara mă priveşte cu interes. Nu mă simt în largul meu. E ca şi când mi-am tot schimbat pielea şi acum nu prea mi se mai potriveşte. Urăsc să am parte de public.

— Evelyn a pus stăpânire pe oraş, spun eu. Nimeni nu face un pas fără voia ei. Acum câteva zile a ţinut un discurs despre cum ar trebui să ne unim împotriva opresorilor noştri – oamenii din afară.

— Opresori? întreabă Christina.

Scoate o fiolă din buzunar şi înghite conţinutul – presupun că sunt analgezice pentru rana de la picior provocată de glonţ.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— Evelyn – şi, de fapt, o mulţime de oameni – e de părere că n-ar trebui să părăsim oraşul doar pentru a ajuta nişte indivizi care ne-au aruncat aici ca să ne poată folosi mai târziu. Ei vor să încerce să vindece oraşul şi să ne rezolve nouă problemele în loc să plece pentru a le rezolva pe ale altora. Desigur, parafrazez, spun eu. Bănuiesc că această opinie este foarte convenabilă pentru mama mea, întrucât, atâta timp cât suntem ţinuţi sub control, ea e la putere. În secunda în care plecăm, va pierde orice control.

— Minunat, spune Tris, dându-şi ochii peste cap. Era de aşteptat să aleagă cea mai egoistă opţiune.

— Are într-un fel dreptate, spune Christina, strângând fiola între degete. Nu spun că nu vreau să ies din oraş şi să văd ce se află acolo, dar avem suficiente probleme şi aici. Cum putem ajuta nişte oameni pe care nici măcar nu i-am cunoscut?

Tris meditează la asta, molfăindu-şi interiorul obrazului.

— Nu ştiu, recunoaşte ea.

Ceasul meu indică ora trei. Am stat aici prea mult timp – destul cât să o fac pe Evelyn să fie suspicioasă. I-am spus că voi veni să rup relaţia cu Tris şi că asta nu îmi va lua prea multă vreme. Nu sunt sigur că m-a crezut pe cuvânt.

— Ascultă, zic eu, am venit aici, de fapt, ca să vă avertizez – vor să înceapă procesele pentru toţi prizonierii. O să vă cerceteze sub efectul serului adevărului, iar dacă acesta funcţionează, veţi fi condamnate drept trădătoare. Cred că ne dorim cu toţii să evităm asemenea probleme.

— Condamnate ca *trădătoare?* spune Tris, încruntându-se. Adică, faptul că am dezvăluit întregului oraş adevărul e un act de trădare?

— A fost un act de sfidare împotriva conducătorilor tăi, îi explic eu. Evelyn şi ciracii ei nu vor să părăsească oraşul. Aşa că n-o să-ţi mulţumească pentru că le-ai arătat tuturor acel fişier video.

— Ăştia sunt exact ca Jeanine!

Face un gest convulsiv, ca şi când ar vrea să lovească ceva, dar nu găseşte nimic disponibil.

— Sunt pregătiţi să facă orice ca să ascundă adevărul, şi pentru ce? Pentru a fi regi şi regine în micuţa lor lume? E ridicol!

Nu vreau să recunosc asta, dar o parte din mine este de acord cu mama mea. Nu le datorez nimic oamenilor din afara acestui oraş, indiferent că sunt sau nu Divergent. Nu sunt sigur că aş vrea să mă ofer să-i ajut în rezolvarea problemelor omenirii, indiferent ce-o fi însemnând asta.

Dar vreau să plec, la fel ca un animal care vrea cu disperare să scape dintr-o capcană. Sălbatic şi înnebunit. Dispus să-şi roadă piciorul până la os pentru a scăpa.

— Chiar şi-aşa, adaug eu pe un ton precaut, dacă serul adevărului are efect asupra voastră, veţi fi condamnate.

— *Dacă* are efect? întreabă Cara, mijindu-şi ochii.

— Divergentă, îi spune Tris, arătând cu degetul spre capul ei. Îţi aminteşti?

— Fascinant.

Cara îşi vâră înapoi în coc un fir de păr de la ceafa.

— Dar atipic. Din câte ştiu eu, cei mai mulţi Divergenţi nu pot rezista serului adevărului. Mă întreb de ce tu o poţi face.

— Tu şi ceilalţi Erudiţi care au băgat vreodată un ac în mine! i-o trânteşte Tris.

— Vă rog, puteţi să fiţi puţin atente? Mi-aş dori să nu fiu nevoit să vă scot ilegal din închisoare, spun eu.

Brusc, simţind nevoia de consolare, întind mâna spre Tris, iar ea îşi ridică degetele pentru a le uni cu ale mele. Nu suntem genul acela de oameni care se ating fără vreun scop anume; fiecare contact fizic dintre noi e important, un val de energie şi uşurare.

— Bine, bine, spune ea, acum pe un ton mai blând. Ce idee ţi-a venit?

— Am să o conving pe Evelyn să te audieze pe tine prima, o lămuresc eu. Tot ceea ce trebuie să faci este să născoceşti o minciună care le va dezvinovăţi pe Christina şi Cara şi apoi să o spui sub influenţa serului adevărului.

— Ce soi de minciună ar face aşa ceva?

— Mă gândesc să las asta în seama ta, îi propun eu, de vreme ce tu eşti o mincinoasă mai pricepută.

Am ştiut imediat ce am rostit cuvintele că ele au atins un punct sensibil pentru amândoi. Ea m-a minţit de nenumărate ori. Mi-a promis că nu se va duce să se lase omorâtă la sediul Erudiţiei atunci când Jeanine a solicitat ca un Divergent să se sacrifice, iar ea a făcut asta oricum. Mi-a spus că va rămâne acasă pe durata atacului Erudiţilor, iar apoi am găsit-o la sediul Erudiţiei, lucrând cu tatăl meu. Înţeleg de ce a făcut toate acele lucruri, dar asta nu înseamnă că noi nu am avut de suferit de pe urma lor.

— Da, admite ea, privind în pământ. Bine, am să mă gândesc eu la ceva.

Îi pun mâna pe braţ.

— Am să vorbesc cu Evelyn despre procesul tău. Am să-ncerc să-l grăbesc.

— Mulţumesc.

Simt impulsul – de acum familiar – de a-mi părăsi trupul

şi de a vorbi direct în mintea ei. Îmi dau seama că este acelaşi impuls care mă face să-mi doresc să o sărut de fiecare dată când o văd, deoarece până şi un centimetru distanţă între noi mă înfurie la culme. Degetele noastre, care de-abia se atingeau cu câteva clipe în urmă, sunt împletite acum, palma ei fiind umedă din pricina sudorii, a mea fiind aspră în locurile în care am apucat prea multe mânere sau prea multe trenuri în mişcare. Acum, ea pare palidă şi mică, însă ochii ei mă fac să mă gândesc la cerurile deschise pe care nu le-am văzut niciodată, ci pe care doar le-am visat.

— Dacă aveţi de gând să vă sărutaţi, faceţi-mi o favoare şi spuneţi-mi, ca să mă pot uita în altă parte, zice Christina.

— O să ne sărutăm, îi spune Tris.

Şi chiar asta se întâmplă.

Îi ating obrazul pentru a încetini sărutul, ţinându-i gura peste a mea, astfel încât să simt fiecare loc în care buzele noastre se ating şi fiecare loc unde se despart. Savurez aerul pe care îl împărţim în secunda următoare şi vârful nasului ei este peste al meu. Mă gândesc să spun ceva, dar e prea intim, aşa că mă abţin. O clipă mai târziu, îmi dau seama că nu-mi pasă.

— Mi-aş dori să fim singuri, spun eu când ies cu spatele din celulă.

Ea zâmbeşte.

— Aproape că şi eu îmi doresc asta.

În timp ce închid uşa, o văd pe Christina prefăcându-se că vomită şi pe Cara râzând, iar pe Tris cu mâinile atârnându-i pe lângă corp.

CAPITOLUL TREI

TRIS

— CRED CĂ SUNTEŢI nişte ţicniţi.

Îmi ţin mâinile în poală precum un bebeluş care doarme, îmi simt trupul îngreunat din pricina serului adevărului. Sudoarea mi se adună pe pleoape.

— Ar trebui să-mi mulţumiţi, nu să mă interogaţi.

— Ar trebui să-ţi mulţumim că ai încălcat instrucţiunile impuse de conducătorii facţiunii tale? Să îţi mulţumim că ai încercat să împiedici un conducător al facţiunii tale să o omoare pe Jeanine Matthews? Te-ai comportat exact ca o trădătoare.

Evelyn Johnson scuipă cuvintele precum un şarpe. Ne aflăm în sala de conferinţe de la sediul Erudiţiei, unde se desfăşoară procesele. Sunt prizonieră de mai bine de o săptămână.

Îl văd pe Tobias, pe jumătate ascuns în întunericul din spatele mamei lui. Şi-a ferit privirea din momentul în care m-am aşezat pe scaun şi mi-au fost tăiate legăturile de plastic care îmi ţineau încheieturile laolaltă. Preţ de o clipă, privirile ni se intersectează şi ştiu că trebuie să încep să mint.

E mai uşor acum când ştiu că pot să o fac. E la fel de uşor ca înlăturarea greutăţii serului din mintea mea.

— Nu sunt o trădătoare, răspund eu. Atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, eu credeam că Marcus lucra la ordinele celor fără facţiune şi ale Neînfricaţilor. De vreme ce nu m-am putut alătura luptei ca soldat, am fost fericită să pot ajuta într-un alt fel.

— De ce n-ai putut fi soldat?

Lumina fluorescentă îi luminează din spate părul lui Evelyn. Nu îi pot vedea chipul şi nu mă pot concentra la ceva mai mult de o secundă înainte ca serul adevărului să mă ameninţe din nou că vrea să mă doboare.

— Fiindcă…

Îmi muşc buza, ca şi când aş încerca să opresc cuvintele să iasă. Nu ştiu când am devenit aşa de bună la jucat teatru, dar bănuiesc că nu e atât de diferit faţă de rostitul minciunilor, pentru care am avut mereu un talent aparte.

— Fiindcă nu puteam să ţin un pistol în mână, bine? Nu după ce l-am împuşcat… pe el. Pe prietenul meu Will. Nu puteam să ţin un pistol fără să mă panichez.

Evelyn îşi mijeşte ochii. Bănuiesc că nici în cele mai gingaşe părţi ale ei nu poate găsi vreo urmă de compasiune pentru mine.

— Carevasăzică, Marcus ţi-a spus că lucra la ordinele mele şi chiar dacă ştiai ce ştiai despre relaţia lui destul de tensionată cu Neînfricaţii şi cu cei fără facţiune, ai preferat să-l crezi?

— Da.

— Înţeleg de ce n-ai ales Erudiţia, spune ea râzând.

Îmi simt obrajii arzând. Aş vrea să-i trag o palmă, aşa cum sunt sigură că şi-ar dori mulţi oameni din încăperea asta, cu toate că n-ar îndrăzni să o recunoască. Evelyn ne ţine închişi în oraşul ăsta controlat de oameni fără facţiune înarmaţi, care patrulează pe toate străzile. Ea ştie că acela care deţine armele deţine şi puterea. Şi, având în vedere că Jeanine Matthews a murit, nu a mai rămas nimeni să o provoace.

De la un tiran la altul. Aşa a ajuns acum lumea pe care o cunoaştem.

— De ce nu ai spus nimănui despre asta? întreabă ea.

— Nu voiam să fiu nevoită să-mi recunosc slăbiciunile. Şi nu voiam ca Four să ştie că lucram cu tatăl lui. Ştiam că nu avea să-l încânte acest lucru.

Simt cuvinte noi adunându-mi-se în gât, provocate de serul adevărului.

— Ţi-am oferit adevărul despre oraşul nostru şi motivul pentru care ne aflăm aici. Dacă nu ai de gând să-mi mulţumeşti pentru asta, ar trebui măcar să *faci* ceva, în loc să stai aici, pe mizeria pe care ai făcut-o, pretinzând că e un tron!

Surâsul zeflemitor al lui Evelyn se schimonoseşte ca şi când tocmai a gustat ceva amar. Se apropie de faţa mea şi, pentru prima oară, văd cât de bătrână e cu adevărat; văd ridurile care îi încadrează ochii şi gura şi paloarea nesănătoasă pe care o are de la prea mulţi ani de subnutriţie. Şi, totuşi, e la fel de frumoasă ca fiul ei. Înfometarea nu i-a putut lua asta.

— Chiar fac ceva. Creez o lume nouă, spune ea, iar vocea îi devine din ce în ce mai şoptită, astfel încât de-abia o pot auzi. Am făcut parte din Abnegaţie. Ştiu adevărul de mult mai mult timp decât îl ştii tu, Beatrice Prior. Nu ştiu cum reuşeşti să scapi de asta, dar, îţi jur, nu vei avea un loc în lumea mea nouă, mai ales nu alături de fiul meu.

Schiţez un zâmbet. N-ar trebui s-o fac, dar e mai greu să-mi înăbuş gesturile şi expresiile decât cuvintele, ţinând cont de greutatea din venele mele. Ea crede că Tobias îi aparţine acum. Nu ştie adevărul – că el nu îi aparţine nimănui, că e pe cont propriu.

Evelyn se îndreaptă de spate, încrucişându-şi braţele la piept.

— Serul adevărului a scos la iveală faptul că se prea poate să fii o neghioabă, dar nu şi o trădătoare. Acest interogatoriu a luat sfârşit. Eşti liberă să pleci.

— Cum rămâne cu prietenele mele? întreb eu lent. Christina, Cara. Nici ele n-au făcut nimic rău.

— O să ne ocupăm şi de ele cât de curând, spune Evelyn.

Mă ridic, deşi sunt slăbită şi ameţită din pricina serului. Sala e ticsită de oameni care stau umăr la umăr, iar eu nu pot găsi ieşirea preţ de câteva secunde lungi, până ce o persoană mă apucă de mână, un băiat cu pielea caldă, cafenie şi cu un zâmbet larg – Uriah. El mă conduce spre uşă. Oamenii încep să pălăvrăgească.

* * *

Uriah mă conduce pe culoar, până ce ajungem la bateria de ascensoare. Uşile liftului se deschid atunci când el apasă pe buton şi îl urmez în cabină, fiind în continuare nesigură pe picioare. Când uşile se închid, îl întreb:

— Crezi că partea cu mizeria şi cu tronul a fost prea mult?

— Nu. Se aşteaptă să fii iute la mânie. De fapt, cred c-ar fi intrat la bănuieli dacă n-ai fi fost.

Simt că interiorul îmi vibrează de energie, aşteptând cu sufletul la gură ceea ce urmează să se întâmple. Sunt liberă. Vom găsi o cale de a ieşi din oraş. Gata cu aşteptatul, cu plimbările prin celulă, cerând paznicilor răspunsuri pe care nu aveam să le primesc.

Totuşi, azi-dimineaţă paznicii mi-au spus câteva lucruri despre noul ordin al celor fără facţiune. Membrilor fostelor facţiuni li se cere să se mute mai aproape de sediul Erudiţiei şi să se amestece între ei, nu mai mult de patru membri ai unei facţiuni în fiecare locuinţă. De asemenea, trebuie să ne amestecăm şi hainele. Mai devreme, ca urmare a acelui decret special, am primit o cămaşă galbenă din Prietenie şi o pereche de pantaloni negri din Candoare.

— În regulă, pe-aici…

Uriah mă conduce afară din ascensor. Podeaua sediului Erudiţiei e toată numai din sticlă, la fel şi pereţii. Soarele se refractă în ea şi creează mici curcubeie de-a lungul podelei. Îmi acopăr ochii cu o mână şi îl urmez pe Uriah spre o încăpere lungă, îngustă, cu paturi de-o parte şi de alta. Lângă fiecare pat se află un dulap pentru haine şi cărţi şi o măsuţă.

— A servit cândva drept dormitorul novicilor din Erudiţie, spune Uriah. Am rezervat deja două paturi pentru Christina şi Cara.

Pe un pat din apropierea uşii stau trei fete îmbrăcate cu nişte cămăşi roşii – fete din Prietenie, din câte bănuiesc –, iar în stânga încăperii, o femeie în vârstă stă întinsă pe un pat, cu ochelarii atârnându-i de o ureche – probabil o persoană din Erudiţie. Ştiu că ar trebui să încetez să mai categorisesc oamenii în facţiuni când îi văd, dar e un obicei vechi, de care îmi este greu să mă lepăd.

Uriah se aruncă pe unul dintre paturile din colţul îndepărtat. Eu mă aşez pe cel de lângă al lui, fericită că, în cele din urmă, sunt liberă şi liniştită.

— Zeke mi-a spus că, uneori, celor fără facţiune le ia ceva timp să proceseze exonerările, aşa că probabil vor ieşi mai târziu, spune Uriah.

Preţ de o clipă sunt uşurată că toţi cei la care ţin vor ieşi diseară din închisoare. Dar apoi îmi amintesc că fratele meu, Caleb, încă se află acolo, întrucât a fost un bine-cunoscut lacheu de-al lui Jeanine Matthews, iar cei fără facţiune nu îl vor exonera niciodată. Însă nu am nicio idee până unde vor ajunge ei pentru a distruge pecetea pe care Jeanine Matthews a lăsat-o asupra acestui oraş.

Nu-mi pasă, gândesc în sinea mea. Dar îmi dau seama imediat că e o minciună. El tot fratele meu rămâne.

— Perfect, spun eu. Mulţumesc, Uriah.

El încuviinţează din cap şi se reazemă de perete.

— Tu ce mai faci? îl întreb eu. Vreau să zic… Lynn…

Uriah era prieten cu Lynn şi Marlene, iar acum amândouă sunt moarte. Mă simt de parcă aş putea să înţeleg situaţia – la urma urmei, şi eu am pierdut doi prieteni, pe Al din pricina presiunilor din cadrul iniţierii, iar pe Will din pricina atacului simulat şi a deciziilor mele pripite. Dar nu vreau să pretind că suferinţele noastre sunt asemănătoare. În primul rând, Uriah îşi cunoştea prietenii mai bine decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Uriah, clătinând din cap. Sau să mă gândesc la asta. Vreau doar să-mi văd în continuare de viaţă.

— Bine. Înţeleg. Doar că… anunţă-mă dacă ai nevoie…

— Da.

Zâmbeşte şi se ridică.

— E bine aici, da? I-am promis mamei c-am s-o vizitez în seara asta, aşa că trebuie să plec. Ah, aproape că uitam să-ţi zic: Four a spus că vrea să vă vedeţi mai târziu.

Mă îndrept de spate.

— Zău? Unde? Când?

— Imediat după ora zece, în Millennium Park. Pe pajişte, spune el zâmbind. Să nu te bucuri prea tare, altminteri o să-ţi explodeze capul.

CAPITOLUL PATRU

TOBIAS

MAMA MEA SE AŞAZĂ mereu pe marginile obiectelor de mobilier – scaune, lespezi, mese –, de parcă bănuieşte că va fi nevoită s-o taie din loc în orice moment. De data asta, stă pe marginea vechiului birou al lui Jeanine, cu degetele de la picioare sprijinite pe podea şi cu lumina ceţoasă a oraşului profilându-se înapoia ei. E o femeie slabă şi musculoasă.

— Cred că trebuie să discutăm despre loialitatea ta, îmi spune ea, dar în glasul ei nu simt reproş, ci doar oboseală.

Preţ de o clipă pare atât de epuizată, încât simt că aş putea să văd prin ea, dar apoi se îndreaptă de spate, iar sentimentul dispare.

— În ultima vreme, tu ai fost cel care a ajutat-o pe Tris şi care a lansat acel fişier video, continuă ea. Nimeni nu ştie asta, dar *eu* ştiu.

— Ascultă!

Mă aplec în faţă, ca să-mi sprijin coatele pe genunchi.

— Nu ştiam ce anume se afla în acel fişier. Am avut încredere în judecata lui Tris mai mult decât în a mea. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Am socotit că, dacă aveam să-i spun lui Evelyn că m-am despărţit de Tris, asta ar fi făcut-o pe mama să aibă încredere în mine, şi am avut dreptate – a devenit mai amabilă, mai deschisă, chiar din clipa în care i-am îndrugat acea minciună.

— Şi acum, că tot ai văzut fişierul? mă întreabă Evelyn. Ce crezi acum? Crezi c-ar trebui să părăsim oraşul?

Ştiu ce ar vrea să audă – că nu văd niciun motiv pentru a mă alătura lumii de dincolo de îngrăditură –, dar eu nu sunt un bun mincinos, aşa că, în schimb, aleg o parte a adevărului.

— Mi-e teamă de asta, spun eu. Nu sunt sigur dacă e o

idee bună să părăsim oraşul, ştiind de pericolele ce ne-ar putea pândi dincolo.

Meditează la asta preţ de o clipă, muşcându-şi interiorul obrazului. Am preluat acest gest de la ea – obişnuiam să-mi mestec pielea până la sânge în timp ce aşteptam ca tata să sosească acasă, neştiind precis ce versiune a lui aveam să văd: omul în care Abnegaţia avea încredere şi pe care îl respecta sau cel ale cărui mâini mă loveau.

Îmi trec limba peste cicatricele muşcăturilor şi îmi înghit amintirea de parcă ar fi fiere.

Evelyn alunecă de pe birou şi se îndreaptă spre fereastră.

— Am primit veşti tulburătoare în legătură cu o organizaţie de rebeli care se află printre noi.

Se uită la mine, ridicând dintr-o sprânceană, după care continuă:

— Dintotdeauna oamenii se organizează în grupuri. E un fapt al existenţei noastre. Doar că nu mă aşteptam să se petreacă atât de curând.

— Ce fel de grup?

— Cel care îşi doreşte să plece din oraş, mă lămureşte ea. Azi-dimineaţă au lansat un soi de proclamaţie. Îşi spun Loialii.

Când îmi zăreşte chipul confuz, adaugă:

— Fiindcă sunt *loiali* scopului originar al oraşului nostru, te-ai prins?

— Scopul originar – te referi la conţinutul fişierului lui Edith Prior? Că ar trebui să ne trimitem oamenii afară când oraşul va avea o populaţie Divergentă numeroasă?

— Asta, da. Dar şi trăitul în facţiuni. Loialii pretind că trebuie să rămânem în facţiuni, fiindcă aşa au stat lucrurile încă de la început, zice ea, clătinând din cap. Unora le este mereu frică de schimbare. Dar nu putem să le facem pe plac.

Când facţiunile au fost distruse, o parte din mine s-a simţit ca un deţinut care a fost eliberat din închisoare după mulţi ani. Nu vreau să evaluez dacă fiecare gând pe care îl am sau fiecare alegere pe care o fac se încadrează într-o ideologie restrânsă. Nu mai doresc să aud de facţiuni.

Dar Evelyn nu ne-a eliberat aşa cum crede ea – pur şi simplu ne-a făcut pe toţi să fim fără facţiune. Îi este teamă de ceea ce am putea alege dacă ni s-ar oferi o libertate adevărată. Iar asta înseamnă că, indiferent de ceea ce cred eu despre facţiuni, sunt uşurat că cineva, undeva, o sfidează.

Adopt o mină inexpresivă, însă inima mea bate mai puternic ca niciodată. A trebuit să fiu grijuliu ca să rămân în graţiile lui Evelyn. Mi-e uşor să-i mint pe ceilalţi, dar e mult mai dificil să o mint pe ea, singura persoană care ştia toate secretele casei noastre din Abnegaţie, violenţa care sălăşluia între pereţii ei.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu acei oameni? o întreb eu.

— Am să-i ţin sub control, ce altceva?

Cuvântul „control” mă face să mă îndrept de spate, ajungând să fiu la fel de rigid ca scaunul de sub mine. În acest oraş, „control” înseamnă ace şi seruri şi să vezi fără să fii văzut; înseamnă simulări, asemenea celei care aproape că m-a făcut să o omor pe Tris sau celei care a transformat Neînfricarea într-o armată.

— Cu simulări? întreb eu tărăgănat.

Ea se încruntă.

— Evident că nu! Eu nu sunt Jeanine Matthews!

Privirea ei furioasă mă scoate din sărite.

— Nu uita că eu abia dacă te mai cunosc, Evelyn! strig eu, iar ea tresare.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun că nu aş recurge niciodată la simulări pentru a obţine ceea ce-mi doresc. Moartea e o soluţie mult mai sigură.

E posibil ca ea să aleagă moartea – să omori oameni înseamnă să-i ţii în frâu, să le înăbuşi răzmeriţele înainte ca ele să înceapă. Indiferent cine sunt aceşti Loiali, ei trebuie să fie avertizaţi, şi asta cât mai repede.

— Pot să aflu cine sunt, spun eu.

— Sunt sigură că poţi. Altminteri, de ce ţi-aş mai fi povestit despre ei?

Există o mulţime de motive pentru care ar fi făcut asta.

Pentru a mă verifica. Pentru a mă prinde. Pentru a mă alimenta cu informaţii false. Ştiu ce este mama mea – o persoană pentru care sfârşitul unui lucru nu face decât să justifice metodele prin care s-a ajuns acolo, la fel ca tatăl meu şi, uneori, la fel ca mine.

— Atunci, am s-o fac. Am să-i găsesc.

Mă ridic, iar degetele ei, subţiri ca nişte rămurele, se închid în jurul braţului meu.

— Îţi mulţumesc.

Mă forţez să o privesc în ochi. Ochii ei sunt aproape de nas, care e acvilin, la fel ca al meu. Pielea e mai închisă decât a mea. Pentru o clipă o văd în griul Abnegaţiei, cu părul des prins la spate cu o mulţime de agrafe, stând vizavi de mine la masa din sufragerie. O văd ghemuită în faţa mea, aranjând nasturii cămăşii mele, încheiaţi greşit, înainte să plec la şcoală, şi stând la fereastră, privind spre strada dreaptă, aşteptând să zărească maşina tatălui meu, cu mâinile strânse – ba nu, încordate, cu articulaţiile degetelor ei bronzate albindu-se din pricina apăsării. Atunci ne unea aceeaşi frică, iar acum, când nu îi mai este teamă de nimic, o parte din mine vrea să vadă cum ar fi ca noi doi să ne unim puterile.

Simt o durere în piept, ca şi când aş fi trădat-o pe femeia care cândva era singurul meu aliat, şi mă întorc cu spatele înainte să retractez şi să-mi cer scuze.

Părăsesc sediul Erudiţiei în mijlocul unei mulţimi de oameni, cu privirea confuză, căutând automat culorile facţiunilor, când îmi dau seama că nu mai există aşa ceva. Eu port o cămaşă gri, jeanşi albaştri şi o pereche de pantofi negri – haine noi, dar, pe dedesubt, tatuajele mele Neînfricate. Este imposibil să-mi şterg alegerile. În special pe acelea.

CAPITOLUL CINCI

Tris

ÎMI SETEZ ALARMA CEASULUI să sune la zece şi adorm imediat, fără ca măcar să îmi aleg o poziţie mai confortabilă. Câteva ore mai târziu, nu mă trezesc bipurile, ci strigătul de frustrare al unei persoane din încăpere. Opresc alarma, îmi trec degetele prin păr şi mă îndrept în pas alergător către una dintre scările de urgenţă. Ieşirea de la baza scărilor dă direct spre alee, aşa încât probabil nu voi fi oprită de nimeni.

Odată ce ajung afară, aerul rece mă trezeşte complet. Îmi trag mânecile peste degete, ca să-mi ţină de cald. Vara e pe sfârşite. Câţiva oameni mărşăluiesc prin apropiere de intrarea sediului, dar niciunul dintre ei nu mă observă furişându-mă pe Michigan Avenue. Când eşti o persoană scundă, ai şi câteva avantaje.

Îl văd pe Tobias stând în mijlocul pajiştii, purtând un amestec de culori ale facţiunilor – o cămaşă gri, o pereche de jeanşi albaştri şi un hanorac negru cu glugă, reprezentând toate facţiunile pentru care m-am calificat la testul meu de aptitudini. La picioare are un rucsac.

— Cum m-am descurcat? îl întreb când ajung suficient de aproape ca el să mă poată auzi.

— Foarte bine, îmi răspunde. Evelyn te urăşte în continuare, dar Christinei şi Carei li s-a dat drumul fără a mai fi interogate.

— Perfect, zâmbesc eu.

Mă apucă de partea din faţă a tricoului, chiar deasupra stomacului, şi mă trage spre el, sărutându-mă blând.

— Haide, zice el, îndepărtându-se cu un pas. Am plănuit ceva pentru seara asta.

— A, da?

— Da, ei bine, mi-am dat seama că noi n-am ieşit niciodată la o întâlnire.

— Haosul şi distrugerile au tendinţa să răpească toate posibilităţile unei persoane de a ieşi la întâlnire.

— Aş vrea să experimentez acest fenomen al „întâlnirilor”.

Merge cu spatele spre imensa structură de metal de la celălalt capăt al pajiştii, iar eu îl urmez.

— Înainte să te fi cunoscut pe tine, nu mergeam decât la întâlniri în grup, iar acelea erau de obicei un dezastru. Se sfârşeau întotdeauna cu Zeke pipăindu-se cu vreo tipă şi cu mine stând într-o tăcere stânjenitoare cu vreo fată pe care o jignisem într-un fel sau altul mai devreme.

— Nu eşti foarte drăguţ, îi spun eu, zâmbind.

— Uite cine vorbeşte!

— Hei, aş putea fi drăguţă dacă aş încerca.

— Hmm, face el, lovindu-şi bărbia cu degetul. Atunci, spune ceva drăguţ.

— Eşti foarte chipeş.

Zâmbeşte, iar dinţii îi strălucesc în întuneric.

— Îmi place chestia asta cu „drăguţul”.

Ajungem la capătul pajiştii. De aproape, structura de metal e mai mare şi mai ciudată decât era de la depărtare. E, de fapt, o scenă, iar deasupra ei se arcuiesc plăci de metal, care se răsucesc în direcţii diferite, precum o cutie de aluminiu explodată. Ne plimbăm prin apropierea uneia dintre acele plăci de pe dreapta, către partea din spate a scenei, care iese înclinată din pământ. Acolo, nişte bârne metalice susţin din spate plăcile. Tobias îşi aranjează rucsacul pe umeri şi pune mâna pe o bârnă. Se caţără.

— Scena asta îmi pare foarte cunoscută, zic eu.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut împreună a fost să ne căţărăm pe roata de la carusel, dar atunci eu am fost cea care a insistat să urcăm cât mai sus.

Îmi suflec mânecile şi îl urmez. Umărul încă mă doare din pricina rănii produse de glonţ, dar e aproape complet vindecat. Totuşi, îmi las greutatea mai mult pe mâna stângă şi încerc să împing cu picioarele ori de câte ori se poate. Privesc în jos spre încâlceala de bare de dedesubt şi dincolo de ele, spre pământ, şi râd.

Tobias urcă spre un loc unde două plăci de metal se unesc într-un *V,* lăsând suficient spaţiu pentru ca doi oameni să se aşeze. Se răsuceşte, înghesuindu-se între cele două plăci, şi, atunci când mă apropii, întinde mâna pentru a mă ajuta. Nu am nevoie de ajutor, dar nu îi spun – sunt prea ocupată să mă bucur de atingerea mâinilor lui pe trupul meu.

Scoate o pătură din rucsac şi ne înveleşte pe amândoi, apoi ia două pahare din plastic.

— Vrei să ai mintea limpede sau ameţită? întreabă el, aruncând o privire în rucsac.

— Ăăă…

Înclin capul într-o parte.

— Limpede. Cred că trebuie să vorbim despre nişte lucruri, nu-i aşa?

— Aşa e.

Scoate o sticluţă cu un lichid acidulat şi, în timp ce îi răsuceşte capacul, spune:

— Am furat-o din bucătăria Erudiţiei. Se pare că e delicioasă.

Toarnă în ambele pahare, iar eu iau o gură. Orice ar fi, e dulce ca un sirop şi are gust de lămâie şi mă face să mă înfior. A doua înghiţitură e mai bună.

— Trebuie să vorbim despre nişte lucruri, spune el.

— Corect.

— Ei bine…

Tobias se încruntă spre paharul lui.

— Bine, înţeleg de ce ai lucrat în cârdăşie cu Marcus şi de ce ai simţit că nu-mi puteai mărturisi. Dar…

— Dar eşti furios, termin eu. Fiindcă te-am minţit. De câteva ori.

El încuviinţează, fără să mă privească.

— Nici măcar nu are legătură cu Marcus. Lucrurile s-au întâmplat mult mai devreme. Nu ştiu dacă poţi înţelege cum a fost să mă trezesc singur şi să ştiu că te-ai dus…

…să întâmpini moartea, e ceea ce bănuiesc că ar vrea să spună, dar nu poate rosti cuvintele.

— … spre sediul Erudiţiei.

— Nu, probabil că nu pot.

Iau o altă înghiţitură, clătindu-mi gura cu băutura îndulcită înainte să o las să alunece pe gât.

— Ascultă, eu… eu m-am gândit de multe ori să-mi dau viaţa pentru anumite lucruri, dar nu am înţeles ce însemna cu adevărat „să-ţi dai viaţa” până ce nu m-am aflat chiar acolo, când aproape că era să se întâmple asta.

Mă uit la el şi, într-un târziu, îmi întoarce privirea.

— Acum ştiu, spun eu. Ştiu că vreau să trăiesc. Ştiu că vreau să fiu sinceră cu tine. Dar… dar nu pot face asta, n-am s-o fac dacă tu nu vei avea încredere-n mine sau dacă îmi vei vorbi în acel fel protector pe care îl foloseşti uneori…

— *Protector?* Dar făceai lucruri ridicole, riscante…

— Da, admit eu. Şi crezi că m-a ajutat faptul că mi-ai vorbit ca şi când aş fi fost un copil prost?

— Şi ce-ar fi trebuit să fac? întreabă el. Erai lipsită de logică!

— Poate că nu aveam nevoie de logică!

Mă aplec în faţă, nemaifiind în stare să mă prefac că sunt relaxată.

— Mă simţeam de parcă eram sfâşiată de sentimentul de vină şi aveam nevoie de răbdarea şi de bunătatea ta, nu să *urli* la mine. A, şi să ascunzi de mine planurile, de parcă n-aş fi putut să înţeleg…

— Nu voiam să te împovărez mai mult decât era cazul.

— Deci mă consideri sau nu o persoană puternică? îl întreb încruntată. Fiindcă se pare că eşti de părere că pot suporta o muştruluială, dar că nu mă pot descurca şi cu altceva. Ce vrea să-nsemne asta?

— Fireşte că te cred puternică, spune el, scuturând din cap. Doar că… nu sunt obişnuit să le comunic oamenilor anumite lucruri. De obicei, prefer să mă descurc singur cu ele.

— Sunt o persoană de încredere, să ştii. Poţi să ai încredere în mine. Şi poţi să mă laşi pe mine să decid dacă pot sau nu să mă descurc.

— Bine, încuviinţează el. Dar gata cu minciunile. Pentru

totdeauna.

— Bine.

Mă simt încordată şi înghesuită, ca şi când trupul meu a fost forţat să intre în ceva mult prea mic pentru el. Dar nu vreau să se sfârşească în felul acesta conversaţia, aşa că îl iau de mână.

— Îmi pare rău că te-am minţit, îi zic. Chiar îmi pare rău.

— Ei bine, n-am vrut să te fac să crezi că nu te respect.

Rămânem aşa o vreme, ţinându-ne de mână. Mă reazem de placa de metal. Deasupra mea, cerul este gol şi întunecat, luna e acoperită de nori. Găsesc o stea în faţa noastră, în timp ce norii plutesc, dar se pare că e singura. Totuşi, când îmi las capul pe spate, văd clădirile de pe Michigan Avenue, ca un şir de santinele care stau de strajă.

Rămân tăcută până ce sentimentul de încordare şi înghesuială dispare. În locul lui simt acum o uşurare profundă. De obicei nu îmi este atât de uşor să renunţ la furie, dar ultimele săptămâni au fost cumplite pentru amândoi şi sunt fericită să mă eliberez de sentimentele de care m-am agăţat în tot acest timp, furia şi teama că el mă urăşte şi vina de a lucra în secret cu tatăl său.

— Chestia asta e cam scârboasă, zice el, golindu-şi paharul şi punându-l jos.

— Da, chiar aşa e, întăresc eu, privind spre ceea ce a rămas în paharul meu.

Îl dau de duşcă pe tot, înfiorându-mă când bulele îmi ard gâtul.

— Nu ştiu de ce se laudă mereu Erudiţii. Prăjitura Neînfricaţilor e mult mai bună.

— Mă întreb care ar fi fost specialitatea Abnegaţiei, dacă ar fi avut vreuna.

— Pâine râncedă.

El râde.

— Terci de ovăz.

— Lapte.

— Uneori cred tot ceea ce ne-au învăţat, spune el. Dar e evident că nu e aşa, de vreme ce stau aici, ţinându-te de mână fără să mă fi căsătorit cu tine.

— Ce te învaţă Neînfricaţii în legătură cu... asta? întreb eu, făcând un gest cu capul spre mâinile noastre împreunate.

— Ce te învaţă Neînfricaţii... hmm.

Zâmbeşte.

— Fă ce vrei, dar foloseşte mijloace de protecţie, asta te învaţă.

Ridic din sprâncene. Mă înroşesc instantaneu.

— Cred că mi-ar plăcea să găsesc o cale de mijloc, spune el. Să găsesc acel loc între ceea ce-mi doresc şi ceea ce cred că e înţelept.

— Sună bine. Dar ce anume vrei?

Cred că ştiu răspunsul, dar vreau să-l aud pe el rostindu-l.

— Hmm...

Zâmbeşte şi se apleacă în faţă, stând pe genunchi. Îşi lipeşte mâinile de placa de metal, încadrându-mi capul cu braţele, şi mă sărută, lent, pe gură, sub bărbie, deasupra claviculei. Eu rămân neclintită de teamă să nu fac vreo mişcare stupidă sau care să nu îi placă. Dar apoi mă simt de parcă aş fi o statuie, ca şi când nu m-aş afla aici deloc, aşa că îi ating talia, şovăind.

Apoi buzele noastre se întâlnesc din nou şi el îşi trage tricoul de sub mâinile mele, astfel încât acum îi ating pielea. Mă trezesc la viaţă, apropiindu-mă mai tare de el, palmele mele mângâindu-i spatele, alunecându-i peste umeri. Respiraţia lui devine tot mai precipitată, la fel şi a mea, şi simt gustul băuturii cu lămâie, adulmec mirosul de vânt de pe pielea lui, iar tot ce-mi doresc e mai mult şi mai mult.

Îi ridic tricoul. Acum câteva clipe îmi era frig, dar nu cred că vreunuia dintre noi îi mai este rece acum. El îşi petrece braţul în jurul taliei mele, puternic şi sigur, şi mâna liberă se joacă în părul meu, iar eu îmi ţin respiraţia, absorbind totul – pielea lui netedă, însemnată peste tot cu cerneală neagră, şi insistenţa sărutului său, şi aerul rece care ne-a învăluit pe amândoi.

Mă relaxez şi nu mă mai simt ca un soldat Divergent,

sfidând serurile şi conducătorii, ci mai destinsă, mai uşoară, de parcă e în regulă să râd puţin când degetele lui mă mângâie pe şolduri şi pe spate. Oftez în urechea lui când mă lipeşte de el, îngropându-şi faţa într-o parte a gâtului meu, astfel încât să mă poată săruta acolo. Mă simt în acelaşi timp puternică şi slabă – şi am ocazia, măcar pentru o scurtă vreme, să fiu amândouă.

Nu ştiu cât de mult timp a trecut până să ne ia din nou frigul, iar acum ne ghemuim unul în celălalt, sub pătură.

— Devine din ce în ce mai dificil să fii înţelept, şopteşte el, zâmbind în urechea mea.

Eu îi întorc zâmbetul şi spun:

— Cred că aşa şi trebuie să fie.

CAPITOLUL ŞASE

TOBIAS

SE PUNE CEVA la cale.

Simt asta în timp ce împing tava la coada de la cantină şi observ capetele aplecate laolaltă ale unui grup de oameni fără facţiune, deasupra terciului lor de ovăz. Orice e pe cale să se întâmple se va întâmpla cât de curând.

Ieri, când am ieşit din biroul lui Evelyn, am mai tândălit pe hol, pentru a trage cu urechea la următoarea ei întrunire. Înainte să închidă uşa, am auzit-o spunând ceva despre o demonstraţie. Întrebarea care mă macină e: mie de ce nu mi-a spus?

Probabil că nu are încredere în mine. Asta înseamnă că nu fac o treabă bună pretinzând că sunt mâna ei dreaptă.

Mă aşez la masă cu acelaşi mic dejun ca toţi ceilalţi: un castron de terci de ovăz, cu o ploaie de zahăr brun deasupra, şi o ceaşcă de cafea. Urmăresc grupul de oameni fără facţiune în timp ce înghit din mâncare fără să o savurez. Unul dintre ei – o fată, probabil de paisprezece ani – se tot uită la ceas.

Sunt abia la jumătatea micului dejun când aud ţipetele. Fata agitată sare de pe scaun de parcă ar fi ars-o şi se alătură celor fără facţiune, care pornesc spre uşă. Eu sunt chiar în urma lor, făcându-mi loc cu coatele printre cei care se mişcă mai greu, ajungând în holul central al sediului Erudiţiei, acolo unde un portret al lui Jeanine Matthews zace fărâmiţat pe podea.

Un grup de persoane fără facţiune s-a adunat deja afară, chiar pe Michigan Avenue. Fuioare de nori acoperă soarele, făcând lumina zilei ceţoasă. Aud pe cineva strigând „Moarte facţiunilor!” şi pe alţii repetând sloganul de luptă, transformându-l într-o incantaţie, până ce îmi umple urechile, *Moarte facţiunilor*, *moarte facţiunilor.* Le văd pumnii în aer, de parcă ar fi nişte Neînfricaţi înflăcăraţi, dar

le lipseşte bucuria specifică lor. Chipurile le sunt schimonosite de furie.

Îmi croiesc drum spre centrul grupului, iar apoi văd în jurul a ce s-au adunat de fapt: bolurile imense ale facţiunilor, cele de la Ceremonia Alegerii, sunt răsturnate, conţinuturile lor împrăştiate pe drum, cărbuni şi sticlă şi piatră şi pământ şi apă, toate amestecate.

Îmi aduc aminte cum mi-am tăiat palma pentru a-mi adăuga sângele peste cărbuni, primul meu act de sfidare faţă de tatăl meu. Îmi aduc aminte de valul de putere dinlăuntrul meu şi de unda de uşurare. Evadare. Aceste boluri au însemnat evadarea mea.

Edward se află printre ei, cioburile de sticlă transformându-se în praf sub călcâiul său, ţinând un baros ridicat deasupra capului. Îl coboară spre unul dintre bolurile răsturnate, făcând o gaură în metal. Praful de cărbune se ridică în aer.

Trebuie să mă abţin să nu dau fuga spre el. Nu-l poate distruge, nu acel bol, nu Ceremonia Alegerii, nu simbolul triumfului meu. Acele lucruri nu ar trebui să fie distruse.

Mulţimea creşte, nu doar cu oamenii fără facţiune, care poartă brasarde negre cu un cerc alb desenat pe ele, ci şi cu oameni din toate fostele facţiuni, fără banderole de apartenenţă. Un bărbat din Erudiţie – facţiunea fiind indicată de părul cu cărare pe mijloc, pieptănat cu grijă – iese din mulţime tocmai când Edward ridică barosul pentru o nouă lovitură. Bărbatul apucă mânerul cu mâinile lui catifelate, pătate de cerneală, aşezându-le deasupra mâinilor lui Edward, şi se împing unul în celălalt, scrâşnind din dinţi.

Văd peste mulţime un cap blond – Tris, purtând o cămaşă albastră, largă, fără mâneci, care îi scoate în evidenţă marginile tatuajelor ei de pe umeri. Dă să pornească spre Edward şi spre bărbatul din Erudiţie, dar Christina o opreşte, ţinând-o cu ambele mâini.

Chipul bărbatului din Erudiţie devine purpuriu. Edward e mai înalt şi mai puternic decât el. Nu are nicio şansă; e un prost că încearcă. Edward smulge mânerul barosului din

mâinile bărbatului şi loveşte din nou. Dar şi-a pierdut echilibrul, ameţit de furie – barosul îl izbeşte pe om în umăr, cu toată forţa, metalul crăpându-i osul.

Pentru o clipă, tot ce aud sunt strigătele bărbatului din Erudiţie, ca şi când tot restul lumii îşi ţine respiraţia.

Apoi mulţimea o ia razna, toţi alergând spre boluri, spre Edward, spre bărbatul din Erudiţie. Se izbesc unii de alţii, apoi de mine, umeri şi coate şi capete lovindu-mă iar şi iar.

Nu ştiu încotro s-o apuc: spre bărbatul din Erudiţie, spre Edward, spre Tris? Nu pot gândi; nu pot respira. Mulţimea mă împinge către Edward, iar eu îl apuc de mână.

— Dă-i drumul! strig peste zgomote.

Singurul lui ochi bun mă fulgeră şi el îşi dezveleşte dinţii, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

Îmi ridic genunchiul şi îi trag una în coaste. El se împleticeşte îndărăt, scăpând barosul. Îl iau, îl ţin aproape de picior şi pornesc spre Tris.

Ea se află undeva în faţa mea, încercând să ajungă spre bărbatul din Erudiţie. Privesc cum cotul unei femei o loveşte în obraz, făcând-o să se clatine înapoi. Christina îi dă un brânci femeii.

Apoi se aude o împuşcătură. O dată, de două ori. De trei ori.

Mulţimea se împrăştie, toţi oamenii fugind îngroziţi de ameninţarea gloanţelor, şi încerc să văd cine a fost împuşcat, însă aglomeraţia de trupuri e prea intensă. Deabia pot zări ceva.

Tris şi Christina se ghemuiesc lângă bărbatul din Erudiţie căruia i-a fost spulberat umărul. Chipul îi e însângerat şi hainele îi sunt murdare de urme de tălpi. Părul lui atent pieptănat e ciufulit. Nu se mişcă.

La câţiva metri de el, Edward zace într-o baltă de sânge. Glonţul l-a nimerit în stomac. Mai sunt şi alţi oameni la pământ, dar nu-i recunosc, oameni care s-au împiedicat sau au fost împuşcaţi. Bănuiesc că gloanţele fuseseră menite numai lui Edward – ceilalţi pur şi simplu s-au aflat la locul nepotrivit.

Mă uit agitat prin jur, dar nu văd cine a tras. Oricine o fi

fost, probabil că s-a făcut nevăzut prin mulţime.

Arunc barosul lângă bol şi îngenunchez lângă Edward, pietrele Abnegaţiei intrându-mi în rotule. Ochiul său sănătos se mişcă într-una sub pleoapă – e în viaţă, deocamdată.

— Trebuie să-l ducem la spital, spun oricui m-ar asculta, dar aproape toată lumea a plecat.

Privesc peste umăr, spre Tris şi spre bărbatul din Erudiţie, care nu s-a mişcat deloc.

— A mu…?

Ea îşi lipeşte degetele de gâtul omului, luându-i pulsul, iar ochii îi sunt larg deschişi şi lipsiţi de expresie. Clatină din cap. Nu, nu mai trăieşte. Oricum, nu credeam că mai era în viaţă.

Închid ochii. Bolurile facţiunilor îmi sunt întipărite pe pleoape, răsturnate, cu conţinuturile adunate grămadă pe stradă. Simbolurile vechiului nostru stil de viaţă, distruse… un bărbat mort, alţii răniţi… şi pentru ce?

Pentru nimic. Pentru gândirea limitată a lui Evelyn: un oraş unde facţiunile le sunt furate oamenilor, împotriva voinţei lor.

Ea a vrut ca noi să avem mai mult de cinci alegeri. Acum nu mai avem nici măcar una.

În acel moment îmi dau seama că nu pot fi aliatul ei şi că nici nu aş fi putut fi vreodată.

— Trebuie să plecăm, spune Tris, iar eu ştiu că nu vorbeşte despre Michigan Avenue sau despre Edward, care trebuie dus la spital.

Vorbeşte despre oraş.

— Trebuie să plecăm, repet eu.

* * *

Spitalul improvizat de la sediul Erudiţiei miroase a chimicale, care aproape că îmi înţeapă nasul. Închid ochii în timp ce o aştept pe Evelyn.

Sunt atât de furios, încât nu-mi vine să stau aici, ci vreau să-mi fac bagajul şi să plec. Probabil că a plănuit acea demonstraţie, altminteri nu ar fi ştiut despre ea cu o zi

înainte, şi probabil că ştia că avea să scape de sub control, având în vedere în ce situaţie tensionată se află toată lumea. Dar a făcut-o oricum. Pentru ea e mai important un gest de mare amploare în legătură cu facţiunile decât siguranţa sau potenţiala pierdere a unor vieţi omeneşti. Nu ştiu de ce mă surprinde.

Aud uşile ascensorului deschizându-se.

— Tobias!

Vine într-un suflet spre mine şi mă strânge de mâini, care sunt lipicioase din pricina sângelui. Ochii ei negri sunt înspăimântaţi când spune:

— Eşti rănit?

E îngrijorată pentru mine. Acest gând e ca un mic val de căldură în interiorul meu – probabil că mă iubeşte dacă îşi face griji pentru mine. Probabil că încă e capabilă să iubească.

— Sângele e al lui Edward. Am ajutat să-l aducem aici.

— Cum e? mă întreabă ea.

Clatin din cap.

— A murit.

Nu ştiu cum altfel s-o spun.

Ea se face mică, îmi dă drumul la mâini şi se aşază pe unul dintre scaune. Mama mea l-a acceptat pe Edward după ce el a fugit din Neînfricare. Probabil că l-a învăţat cum să fie din nou un războinic, după ce şi-a pierdut ochiul şi facţiunea şi condiţia socială. N-am ştiut niciodată că au fost atât de apropiaţi, dar acum îmi dau seama că aşa a fost, după licărul lacrimilor din ochii ei şi după tremurul degetelor. Nu am mai văzut-o de când eram mic să manifeste atâta emoţie, de când tatăl meu o izbea de pereţii sufrageriei.

Alung această amintire, încercând parcă să o vâr într-un sertar care e mult prea mic pentru aşa ceva.

— Îmi pare rău, spun eu.

Nu ştiu dacă o spun din suflet sau doar ca să creadă în continuare că sunt de partea ei. Apoi adaug, de probă:

— De ce nu mi-ai spus de această demonstraţie?

Ea clatină din cap.

— N-am ştiut nimic despre asta.

Minte. Ştiu sigur. Decid să plec. Pentru a-i rămâne în graţii, trebuie să evit orice conflict cu ea. Sau poate că nu vreau să insist cu problema morţii lui Edward atât de curând. Uneori îmi este greu să-mi dau seama unde se sfârşeşte strategia şi unde începe compasiunea.

— Aha.

Mă scarpin după ureche.

— Poţi să intri să-l vezi, dacă vrei.

— Nu, îmi răspunde, cu gândurile departe. Ştiu cum arată un cadavru.

— Poate c-ar trebui să plec.

— Mai rămâi, spune ea.

Atinge scaunul gol dintre noi.

— Te rog.

Mă aşez pe scaunul de lângă ea şi, deşi îmi spun că nu sunt decât un agent sub acoperire care ascultă de aşa-zisul său conducător, mă simt ca un fiu care îşi consolează mama îndurerată.

Stăm cu umerii lipiţi, respirând în acelaşi ritm, şi nu ne spunem niciun cuvânt.

CAPITOLUL ŞAPTE

TRIS

ÎN TIMP CE MERGEM, Christina răsuceşte în mână o piatră neagră. Durează câteva secunde până ce-mi dau seama că, de fapt, e o bucată de cărbune din bolul Neînfricaţilor de la Ceremonia Alegerii.

— N-am vrut s-aduc vorba despre asta, dar mă gândesc aproape întruna la asta, zice ea. Că din cei zece novici transferaţi cu care am început, numai şase mai sunt în viaţă.

În faţa noastră se află clădirea Hancock şi, lângă ea, Lake Shore Drive, porţiunea de trotuar pustiu deasupra căreia am zburat cândva ca o pasăre. Mergem pe trotuarul crăpat, una lângă cealaltă, cu hainele îmbibate de sângele lui Edward, uscat între timp.

Încă nu m-am obişnuit cu gândul că Edward, de departe cel mai talentat novice transferat pe care l-am avut, băiatul al cărui sânge l-am şters de pe podeaua dormitorului, a murit. Acum chiar a murit.

— Şi dintre cei drăguţi, spun eu, am rămas doar tu, eu şi… Myra, poate.

N-am mai văzut-o pe Myra de când a părăsit sediul Neînfricaţilor împreună cu Edward, imediat după ce lui i-a fost înfipt în ochi un cuţit pentru unt. Ştiu că s-au despărţit nu mult timp după aceea, dar niciodată n-am ştiut unde s-a dus ea. Oricum, nu cred că am schimbat vreodată mai mult de două vorbe.

O uşă dublă de la clădirea Hancock este deja deschisă, atârnând din balamale. Uriah a spus că va veni aici mai devreme pentru a da drumul la generator şi, evident, când apăs cu degetul butonul ascensorului, lumina îmi străluceşte prin deget.

— Ai mai fost pe-aici? o întreb, atunci când păşim în lift.

— Nu, spune Christina. Vreau să zic, nu înăuntru. Nu m-

am dat niciodată cu linia de zbor, nu-ţi aminteşti?

— Da, ai dreptate.

Mă sprijin de perete.

— Ar trebui să încerci, înainte să plecăm.

— Da.

Christina s-a dat cu un ruj roşu. Îmi aduce aminte de felul în care bomboanele pătează pielea copiilor atunci când aceştia le mănâncă neglijent.

— Uneori o înţeleg pe Evelyn. S-au întâmplat atâtea lucruri îngrozitoare, încât sunt momente când mi se pare a fi o idee bună să rămânem aici şi pur şi simplu să… încercăm să curăţăm mizeria asta înainte să ne implicăm în alta.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Dar, desigur, n-am de gând să fac asta, adaugă ea. Nici măcar nu ştiu de ce. Probabil de curiozitate.

— Ai vorbit cu părinţii tăi despre asta?

Câteodată, uit că ea nu e ca mine, fără vreo familie care să o ţină legată într-un loc. Are o mamă şi o surioară, ambele din fosta Candoare.

— Trebuie să aibă grijă de sora mea, spune Christina. Ei nu ştiu dacă dincolo e un loc sigur; nu vor să rişte pentru ea.

— Dar n-au nimic împotrivă ca tu să pleci?

— N-au avut nimic împotrivă să mă alătur altei facţiuni. Aşa că nu vor avea nimic împotrivă nici de data asta, îmi răspunde ea, mutându-şi privirea în jos. Ei pur şi simplu vor să duc o viaţă cinstită, înţelegi? Şi nu pot face asta aici. Pur şi simplu ştiu că nu pot.

Uşile ascensorului se deschid şi vântul ne atinge imediat, o boare caldă, întreţesută cu fire de iarnă rece. Aud voci venind de pe acoperiş şi mă urc pe scară pentru a ajunge la ele. Scara se balansează cu fiecare pas pe care îl fac, dar Christina o ţine bine pentru mine până ce ajung sus.

Uriah şi Zeke sunt acolo, aruncând pietricele de pe acoperiş şi ascultând cum acestea zăngăne când lovesc geamurile. Uriah încearcă să îi dea una în cot lui Zeke înainte să arunce, pentru a-i face o festă, dar Zeke e prea

iute pentru el.

— Hei, spun ei la unison când ne zăresc.

— Staţi puţin, voi sunteţi cumva rude? întreabă Christina zâmbind.

Ei râd, dar Uriah pare puţin buimac, ca şi când nu e cu adevărat prezent în acest moment sau în acest loc. Bănuiesc că asta ţi se întâmplă atunci când pierzi pe cineva în felul în care el a pierdut-o pe Marlene, cu toate că pentru mine nu a fost la fel.

Pe acoperiş nu există echipamentul pentru linia de zbor, dar nu de asta am venit. Nu ştiu de ce au făcut-o ceilalţi, însă eu voiam doar să fiu sus – voiam să privesc cât de departe puteam. Dar tot pământul la vest de locul în care mă aflu e negru, ca şi când ar fi fost acoperit cu o pătură închisă la culoare. Pentru o clipă, mă gândesc că pot desluşi un licăr de lumină la orizont, dar în următoarea secundă dispare, fiind doar o festă pe care mi-o joacă ochii.

Şi ceilalţi sunt tăcuţi. Mă întreb dacă se gândesc la acelaşi lucru.

— Ce credeţi că se află dincolo? întreabă Uriah într-un târziu.

Zeke pur şi simplu ridică din umeri, dar Christina îşi încearcă norocul.

— Dacă e cam acelaşi lucru? Doar… şi mai multe clădiri care se prăbuşesc, mai multe facţiuni, mai mult din toate?

— Nu se poate, spune Uriah, clătinând din cap. Trebuie să fie *altceva.*

— Sau nu-i nimic, sugerează Zeke. Acei oameni care ne-au băgat pe toţi aici ar putea fi morţi. Totul ar putea fi pustiu.

Mă înfior. Nu m-am gândit niciodată la asta, însă are dreptate – de când ne-au băgat aici, nu ştim ce s-a întâmplat dincolo sau câte generaţii au trăit şi au murit între timp. Am putea fi ultimii oameni rămaşi.

— Nu contează, spun eu, mai enervată decât intenţionam. Nu contează ce e acolo, trebuie să vedem cu ochii noştri. Şi, odată ce-am făcut-o, o să înfruntăm problemele.

Rămânem acolo o bucată bună de vreme. Urmăresc cu privirea marginile accidentate ale clădirilor, până ce toate ferestrele luminate se contopesc într-o linie. Apoi Uriah o întreabă pe Christina despre revoltă, iar momentul nostru de linişte, de tăcere, trece de parcă ar fi fost luat de vânt.

* * *

A doua zi, Evelyn stă printre rămăşiţele portretului lui Jeanine Matthews din holul central al sediului Erudiţiei şi anunţă un nou set de reguli. Membrii fostelor facţiuni şi cei fără facţiune umplu acel spaţiu şi se împrăştie şi pe stradă pentru a auzi ce are de spus noua noastră conducătoare, iar soldaţii fără facţiune se aliniază de-a lungul pereţilor, cu degetele pe trăgaciul armelor. Ţinându-ne sub control.

— Evenimentele de ieri au scos la iveală faptul că nu mai putem avea încredere unii în ceilalţi, zice ea.

E pământie la faţă şi pare epuizată.

— Vom introduce mai multă ordine în vieţile tuturor până când situaţia va fi mai stabilă. Prima dintre aceste măsuri este o oră de stingere: toată lumea este obligată să se întoarcă la ora nouă seara la spaţiile de locuit atribuite. Nimeni nu va părăsi acele spaţii până la ora opt dimineaţa. Gărzile vor patrula pe străzi permanent, astfel încât noi să fim în siguranţă.

Pufnesc şi încerc să maschez acest lucru cu o tuse. Christina îmi dă un ghiont în coaste şi îşi duce degetul la buze. Nu ştiu de ce îi pasă – nu e ca şi cum m-ar putea auzi Evelyn de acolo de unde se află.

Tori, fosta conducătoare a Neînfricaţilor, înlăturată chiar de Evelyn, stă la câţiva metri de mine, cu braţele încrucişate la piept. Schiţează un zâmbet.

— De asemenea, a sosit vremea să ne pregătim pentru noul nostru mod de viaţă fără facţiuni. Începând de azi, toţi oamenii vor începe să se instruiască pentru slujbele pe care cei fără facţiune le-au prestat dintotdeauna pentru noi. Ca atare, cu *toţii* vom face acele slujbe prin rotaţie, pe lângă celelalte îndatoriri pe care le-am îndeplinit în mod tradiţional în cadrul facţiunilor.

Evelyn zâmbeşte, fără a zâmbi cu adevărat. Nu ştiu cum reuşeşte.

— Vom contribui cu toţii în mod egal pentru oraşul nostru, aşa cum se cuvine. Facţiunile ne-au divizat, dar acum vom fi uniţi. Acum şi pururea.

În jurul meu, toţi oamenii fără facţiune ovaţionează. Eu mă simt pur şi simplu nelalocul meu. Nu că n-aş fi de acord cu ea, însă nici membrii fostelor facţiuni care s-au ridicat ieri împotriva lui Edward nu vor rămâne tăcuţi după asta. Felul în care Evelyn ţine oraşul sub control nu e atât de puternic pe cât i-ar plăcea ei să creadă.

* * *

Nu vreau să mă lupt cu mulţimea după anunţul lui Evelyn, aşa că îmi croiesc drum pe holuri până ce dau de una dintre scările din spate, cea pe care, nu cu mult timp în urmă, am urcat pentru a ajunge la laboratorul lui Jeanine. Treptele erau atunci pline de trupuri. Acum sunt curate şi răcoroase, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat aici.

Când trec de etajul al patrulea, aud un ţipăt şi zgomote de încăierare. Deschid uşa şi văd o grămadă de oameni – tineri, mai tineri decât mine, şi purtând cu toţii banderole ale celor fără facţiune – adunaţi în jurul unui tânăr aflat la podea.

Nu un tânăr oarecare, ci unul din Candoare, îmbrăcat în alb şi negru din cap până-n picioare.

Alerg spre ei şi, când văd o fată înaltă fără facţiune pregătindu-se să-i tragă un şut, strig la ea:

— Hei!

Nu mi-e de niciun folos – şutul îl loveşte în coaste pe băiatul din Candoare, iar el mârâie în timp ce se fereşte.

— Hei! strig din nou, iar de data asta fata se întoarce.

E mult mai înaltă decât mine – de fapt, cu vreo cincisprezece centimetri –, dar sunt doar supărată, nu înfricoşată.

— Înapoi, îi cer eu. Dă-te înapoi de lângă el!

— A încălcat codul vestimentar. Îmi cunosc bine drepturile şi nu primesc ordine de la iubitorii de facţiuni, îmi

zice ea, cu ochii pe tatuajele de pe clavicula mea.

— Becks, o atenţionează băiatul fără facţiune de lângă ea. Asta e tipa aia, Prior, cea cu fişierul video.

Ceilalţi par impresionaţi, dar fata pur şi simplu zâmbeşte cu dispreţ.

— Aşa, şi?

— Aşa, şi, îi spun eu, a trebuit să rănesc o mulţime de oameni pentru a trece de ritualul de iniţiere al Neînfricaţilor şi te voi răni şi pe tine, dacă voi fi nevoită s-o fac.

Îmi scot hanoracul albastru şi i-l arunc băiatului din Candoare, care mă priveşte de la pământ, cu sângele şiroindu-i din arcadă. Se ridică, continuând să se ţină de coaste, şi îşi pune hanoracul pe umeri ca pe o pătură.

— Poftim, îi spun. Acum respectă codul vestimentar.

Fata cântăreşte situaţia în minte, evaluând dacă ar trebui sau nu să se lupte cu mine. Practic, aud ce gândeşte – sunt scundă, deci sunt o ţintă uşoară, dar sunt Neînfricată, deci nu chiar atât de uşor de bătut. Poate că ştie că am omorât oameni sau poate că pur şi simplu nu vrea să intre în bucluc, dar îşi pierde aplombul; îmi dau seama după nehotărârea pe care o exprimă gura ei.

— Ai face bine să-ţi păzeşti spatele, îmi spune ea.

— Îţi garantez că nu-i nevoie s-o fac, îi răspund eu. Acum, căraţi-vă de-aici!

Rămân suficient timp cât să-i văd împrăştiindu-se, apoi o iau şi eu din loc. Băiatul din Candoare mă strigă:

— Aşteaptă! Hanoracul tău!

— Păstrează-l! strig eu drept răspuns.

Cotesc, crezând că voi ajunge la un nou şir de trepte, dar sfârşesc într-un hol alb, identic cu cel în care tocmai fusesem. Mi se pare că aud paşi în urma mea şi mă răsucesc pe călcâie, gata să lupt cu fata fără facţiune, dar nu e nimeni acolo.

Încep să devin paranoică.

Deschid una dintre uşile de pe culoarul principal, sperând să găsesc o fereastră, astfel încât să mă pot reorienta, dar nu descopăr decât un laborator devastat, cu eprubete şi tuburi împrăştiate pe toate mesele. Pe podea sunt

împrăştiate mici bucăţele de hârtie şi mă aplec să culeg una când, deodată, luminile se sting. Mă năpustesc spre uşă. O mână mă apucă de braţ şi mă trage într-o parte. Cineva îmi îndeasă un sac peste cap în timp ce altcineva mă împinge spre perete. Mă zbat, luptându-mă cu materialul care îmi acoperă faţa, şi tot ce-mi trece prin minte este: *Nu din nou, nu din nou, nu din nou.* Îmi eliberez un braţ, lovind pe cineva în umăr, sau în bărbie, nu-mi dau seama.

— Hei! spune o voce. Asta a *durut!*

— Tris, ne pare rău că te-am speriat, rosteşte o altă voce, însă anonimatul face parte din felul în care operăm. Nu vrem să-ţi facem niciun rău.

— Atunci, dă-mi *drumul!* spun eu, aproape mârâind.

Toate mâinile care mă ţineau la perete îmi dau drumul.

— Cine sunteţi? vreau eu să ştiu.

— Suntem Loialii, îmi răspunde vocea. Şi suntem mulţi, cu toate că nu suntem niciunul…

Nu mă pot stăpâni: izbucnesc în râs. Poate că e din cauza şocului – sau a fricii, inima mea domolindu-şi bătăile, mâinile mele tremurând de uşurare.

Iar vocea continuă:

— Am auzit că nu îi eşti loială lui Evelyn Johnson şi lacheilor ei fără facţiune.

— Asta-i ridicol.

— Nu la fel de ridicol ca a-ţi dezvălui identitatea când nu e nevoie s-o faci.

Încerc să văd printre fibrele materialului care îmi acoperă capul, dar acestea sunt prea dese şi este prea întuneric. Încerc să mă relaxez, lipită de perete, dar este dificil fără vederea care să mă ajute să mă orientez. Strivesc un pahar de laborator sub pantof.

— Nu, nu-i sunt loială, spun eu. De ce-ar fi asta important?

— Deoarece înseamnă că vrei să pleci, răspunde vocea.

Simt un fior de încântare.

— Vrem să-ţi cerem o favoare, Tris Prior. Mâine-seară, la miezul nopţii, vom avea o întrunire. Vrem să-i aduci pe

prietenii tăi Neînfricaţi.

— Bine, spun eu. Dă-mi voie să te-ntreb: dacă o să văd mâine cine sunteţi, de ce este atât de important să-mi ţineţi chestia asta pe cap azi?

Asta pare să o pună în încurcătură pe persoana cu care vorbesc.

— O zi poate cuprinde multe pericole, spune vocea. Ne vedem mâine, la miezul nopţii, în locul unde ţi-ai făcut mărturisirea.

Deodată, uşile se deschid în lături, valul de curent lipindu-mi sacul de obraz, şi aud oameni alergând pe culoar. Până când reuşesc să-mi scot sacul de pe cap, de pe coridor nu se mai aude nimic. Mă uit la sac – este o faţă de pernă de culoare albastru-închis, pe care sunt pictate cuvintele „Facţiunea înaintea sângelui”.

Oricine ar fi ei, cu certitudine au fler pentru dramatism.

Locul unde ţi-ai făcut mărturisirea.

Există un singur loc care ar putea fi: sediul Candorii, locul unde am cedat în faţa serului adevărului.

* * *

Când reuşesc în cele din urmă să ajung în dormitor în acea seară, găsesc un bilet de la Tobias, vârât sub sticla de apă de pe noptieră.

VI —

Procesul fratelui tău va avea loc mâine-dimineaţă şi se va desfăşura cu uşile închise. Nu pot să asist, altminteri voi stârni suspiciuni, dar îţi voi aduce verdictul de îndată ce pot. Atunci vom putea stabili un soi de plan.

Indiferent de ce se va întâmpla, toate astea se vor încheia curând.

— IV

CAPITOLUL OPT

TRIS

E ORA NOUĂ. Ei ar putea decide verdictul pentru Caleb chiar acum, când îmi leg şireturile la pantofi, când îmi netezesc aşternutul pentru a patra oară pe ziua de azi. Îmi trec mâinile prin păr. Cei fără facţiune ţin procese cu uşile închise numai atunci când au impresia că verdictul este evident, iar Caleb era mâna dreaptă a lui Jeanine înainte ca ea să fi fost ucisă.

N-ar trebui să-mi fac griji în ceea ce priveşte verdictul lui. E deja hotărât. Toţi asociaţii apropiaţi ai lui Jeanine vor fi executaţi.

De ce-ţi pasă? mă întreb în sinea mea. *El te-a trădat. N-a încercat să împiedice execuţia* ta.

Nu îmi pasă. Ba îmi pasă. Nu ştiu.

— Bună, Tris, spune Christina, bătând în tocul uşii.

Uriah se strecoară în spatele ei. El continuă să zâmbească, dar acum zâmbetul lui arată de parcă ar fi făcut din apă, fiind pe punctul de a i se scurge de pe chip.

— Ai primit veşti? mă întreabă ea.

Verific din nou încăperea, cu toate că ştiu deja că e pustie. Toată lumea e la micul dejun, aşa cum ne cere orarul. I-am rugat pe Uriah şi Christina să sară peste o masă, astfel încât să le pot spune ceva. Stomacul deja îmi chiorăie.

— Da, zic eu.

Ei se aşază pe patul de vizavi, iar eu le povestesc cum am fost încolţită într-unul dintre laboratoarele Erudiţiei în seara precedentă, le spun despre faţa de pernă, despre Loiali şi despre întrunire.

— Mă surprinde că nu i-ai tras decât un pumn unuia dintre ei, îmi spune Uriah.

— Păi, eram depăşită numeric, îl lămuresc eu, simţindu-mă în defensivă.

Faptul că am avut încredere în ei imediat n-a constituit o dovadă a Neînfricării, dar trăim nişte vremuri bizare. Şi, oricum, nici nu mai ştiu cât de Neînfricată sunt de fapt, acum că facţiunile nu mai există.

Gândul îmi provoacă o durere ciudată în piept. E greu să te desparţi de anumite lucruri.

— Aşadar, ce crezi că vor? mă întreabă Christina. Doar să părăsească oraşul?

— Aşa se pare, dar nu ştiu, îi răspund.

— De unde să ştim că nu sunt oamenii lui Evelyn, care încearcă să ne păcălească să o trădăm?

— Nici asta nu ştiu, spun eu. Însă va fi imposibil să ieşi din oraş fără ajutorul cuiva, iar eu nu intenţionez să stau aici să învăţ să conduc autobuze şi să mă duc la culcare atunci când mi se spune.

Christina îi aruncă o privire plină de îngrijorare lui Uriah.

— Hei, spun eu, voi nu trebuie să veniţi, însă eu trebuie să plec de-aici. Trebuie să aflu cine era Edith Prior şi cine ne aşteaptă dincolo de îngrăditură, dacă o fi careva. Nu ştiu de ce, dar trebuie să aflu.

Inspir adânc. Habar nu am de unde provine această senzaţie de disperare, dar acum, că sunt conştientă de asta, este imposibil să o ignor – e asemenea unei fiinţe care s-a trezit dintr-un somn adânc înăuntrul meu. Se zvârcoleşte în stomacul şi în gâtul meu. Trebuie să plec. Trebuie să aflu adevărul.

Pentru prima oară, zâmbetul de pe buzele lui Uriah a dispărut.

— Şi eu la fel, îmi zice el.

— Bine, este de acord Christina.

Ochii ei negri exprimă îngrijorare, însă ridică din umeri.

— Aşadar, mergem la întrunire.

— Bun. Ar putea unul din voi să-i spună lui Tobias? Se presupune că eu trebuie să stau la distanţă, de vreme ce ne-am „despărţit”, spun eu. Haideţi să ne întâlnim pe alee, la unsprezece şi jumătate.

— Îl anunţ eu. Cred că astăzi sunt în grupul lui, zice Uriah. Învăţăm despre fabrici. De-abia *aştept.*

Rânjeşte.

— Pot să-i spun şi lui Zeke? Sau nu putem avea suficientă încredere în el?

— Fă-o. Însă ai grijă ca el să nu dea sfoară-n ţară.

Îmi verific din nou ceasul. Nouă şi un sfert. De acum s-a dat verdictul; e aproape ora la care toată lumea trebuie să înveţe slujbele celor fără facţiune. Am senzaţia că până şi cel mai mic lucru mă poate face să tresar de spaimă. Genunchiul îmi tremură fără voia mea.

Christina îmi pune o mână pe umăr, dar nu mă întreabă nimic, iar eu îi sunt recunoscătoare. Nu ştiu ce i-aş putea spune.

* * *

Eu şi Christina străbatem un drum complicat prin sediul Erudiţiei, mergând spre scările din spate, evitând patrulele celor fără facţiune. Îmi trag mâneca pentru a-mi acoperi încheietura. Înainte să plec, mi-am desenat o hartă pe braţ – ştiu cum să ajung de aici la sediul Candorii, însă nu ştiu care sunt străzile lăturalnice care ne vor ţine departe de ochii curioşi ai celor fără facţiune.

Uriah ne aşteaptă dincolo de uşă. E îmbrăcat numai în negru, însă zăresc o tuşă din griul Abnegaţiei pe sub gulerul hanoracului. E bizar să-i văd pe prietenii mei Neînfricaţi îmbrăcaţi în culorile Abnegaţiei, ca şi când ar fi fost cu mine întreaga mea viaţă. Oricum, uneori asta e senzaţia pe care o am.

— Le-am spus lui Four şi lui Zeke, însă ne vom întâlni cu ei acolo, zice Uriah. Să mergem!

Alergăm în grup compact pe aleea care duce spre Monroe Street. Rezist tentaţiei de a mă crispa la fiecare pas mai apăsat. În acest moment, cel mai important e să fim rapizi, nu tăcuţi. Cotim spre Monroe, iar eu arunc o privire în urmă pentru a vedea dacă nu suntem urmăriţi de patrule. Văd siluete întunecate îndreptându-se către Michigan Avenue, însă acestea dispar în spatele şirului de clădiri, fără să se oprească.

— Unde-i Cara? îi şoptesc Christinei când suntem deja pe

State Street şi destul de departe de sediul Erudiţiei, astfel încât să putem vorbi în siguranţă.

— Nu ştiu, nu cred că a fost invitată, zice Christina. Ceea ce e cu adevărat bizar. Ştiu că ea vrea să…

— Şşt! face Uriah. Încotro?

Îmi folosesc lumina ceasului pentru a vedea cuvintele pe care mi le-am scris pe braţ.

— Randolph Street!

Alergăm în ritm susţinut, pantofii noştri tropăind uşor pe trotuar, respirând aproape la unison. În pofida febrei musculare, e plăcut să alergi.

Când ajungem la pod, picioarele mă dor, dar apoi văd clădirea Merciless Mart de cealaltă parte a râului mlăştinos, abandonată şi neluminată, şi, în ciuda durerii, zâmbesc. Reduc ritmul paşilor după ce traversez podul, iar Uriah mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

— Iar acum, zice el, trebuie să urcăm un milion de trepte.

— Poate că au pornit lifturile?

— Nicio şansă, clatină el din cap. Pariez că Evelyn monitorizează tot consumul de energie – e cea mai bună cale să-şi dea seama dacă oamenii se întâlnesc în secret.

Oftez. Mi-o fi plăcând să alerg, dar urăsc să urc trepte.

* * *

Când în cele din urmă ajungem gâfâind în capul scărilor, e douăsprezece fără cinci. Ceilalţi o iau înainte în timp ce eu îmi trag sufletul lângă bateria de ascensoare. Uriah avea dreptate – din câte îmi dau seama, nu e nicio lumină aprinsă în afară de semnele de ieşire. La lumina albăstruie a acestora îl văd pe Tobias ieşind din camera de interogatoriu aflată în faţa noastră.

De la întâlnirea noastră, am vorbit cu el numai în mesaje codate. Trebuie să rezist impulsului de a mă arunca în braţele lui şi de a-mi trece degetele peste curbura buzei şi peste gropiţa din obraz, pe care o face atunci când zâmbeşte, şi peste linia dură a sprâncenelor şi a maxilarului. Însă mai sunt două minute până la miezul nopţii. Nu avem timp.

El mă cuprinde cu braţele şi mă strânge preţ de câteva secunde. Respiraţia lui îmi gâdilă urechea şi închid ochii, relaxându-mă în cele din urmă. Miroase a vânt şi a transpiraţie şi a săpun, a Tobias şi a siguranţă.

— Intrăm? mă întreabă el. Oricine or fi, probabil că sunt prompţi.

— Da.

Picioarele îmi tremură din pricina efortului – nu mă pot imagina coborând scările şi alergând înapoi la sediul Erudiţiei.

— Ai aflat despre Caleb?

El se crispează.

— Poate c-ar trebui să vorbim despre asta mai târziu.

Acesta e răspunsul de care am nevoie.

— O să-l execute, nu-i aşa? îl întreb în şoaptă.

El încuviinţează cu o mişcare a capului şi mă ia de mână. Nu ştiu cum să mă simt. Încerc să nu simt nimic.

Intrăm împreună în încăperea unde Tobias şi cu mine am fost cândva interogaţi sub influenţa serului adevărului. *Locul unde ţi-ai făcut mărturisirea.*

Un cerc de lumânări aprinse este aranjat pe podea deasupra unei balanţe a Candorii gravată în lespede. În încăpere există un amestec de chipuri cunoscute şi necunoscute: Susan şi Robert stau în picioare unul lângă celălalt, vorbind; Peter e singur într-o latură a încăperii, cu braţele încrucişate; Uriah şi Zeke sunt cu Tori şi alţi câţiva Neînfricaţi; Christina e cu mama şi sora ei; şi, într-un colţ, sunt doi Erudiţi care par emoţionaţi. Noile veşminte nu pot şterge diviziunile dintre noi; acestea sunt adânc întipărite în fiinţa noastră.

Christina îmi face semn.

— Ea e mama mea, Stephanie, spune ea, arătând spre o femeie cu şuviţe argintii într-o claie de păr negru cârlionţat. Şi sora mea, Rose. Mamă, Rose, ea e prietena mea, Tris, şi instructorul meu de iniţiere, Four.

— Evident, spune Stephanie. Am văzut interogatoriile lor acum câteva săptămâni, Christina.

— Ştiu asta, pur şi simplu voiam să fiu *politicoasă*...

— Politeţea este decepţia în…

— Da, da, ştiu.

Christina îşi dă ochii peste cap.

Mama şi sora ei, remarc eu, se privesc, cu prudenţă sau furie, sau poate cu amândouă. Apoi, sora ei se întoarce spre mine şi îmi spune:

— Care va să zică, tu l-ai omorât pe iubitul Christinei.

Cuvintele ei creează o senzaţie de răceală în mine, ca şi cum un şuvoi de gheaţă îmi separă o parte a corpului de cealaltă. Vreau să răspund, să mă apăr, dar nu îmi găsesc cuvintele.

— Rose! o mustră Christina.

Lângă mine, Tobias se îndreaptă de spate, muşchii încordându-i-se. Gata de luptă, ca întotdeauna.

— Credeam că vorbim pe şleau, spune Rose. Aşa pierdem mai puţin timp.

— Şi vă mai miraţi de ce am plecat din facţiunea noastră, zice Christina. A fi sincer nu înseamnă să spui tot ce vrei, oricând vrei. Înseamnă că ceea ce alegi să spui este adevărul.

— O minciună prin omisiune rămâne o minciună.

— Vrei adevărul? Nu mă simt în largul meu şi nu vreau să fiu aici cu voi în acest moment. Ne vedem mai târziu.

Mă ia de braţ şi ne conduce pe mine şi pe Tobias departe de familia ei, clătinând din cap în tot acest timp.

— Îmi pare rău pentru asta. Ele nu sunt exact genul care iartă.

— E în regulă, îi spun, deşi nu este.

Am crezut că, atunci când am căpătat iertarea Christinei, partea dificilă ce a urmat morţii lui Will avea să ia sfârşit. Însă când omori o persoană pe care o iubeşti, partea dificilă nu se sfârşeşte niciodată. Devine doar mai uşor să nu te mai gândeşti la ceea ce tocmai ai săvârşit.

Ceasul meu indică ora douăsprezece. În celălalt capăt al încăperii se deschide o uşă şi înăuntru păşesc două siluete zvelte. Prima e Johanna Reyes, fosta purtătoare de cuvânt a Prieteniei, identificabilă datorită cicatricei care îi brăzdează chipul şi a nuanţei de galben care se întrezăreşte pe sub

jacheta ei neagră. A doua este o femeie, dar nu îi văd chipul, ci doar faptul că e îmbrăcată în albastru.

Simt un junghi de spaimă. Seamănă cu… Jeanine.

Nu, am văzut-o murind. Jeanine e moartă.

Femeia se apropie. E impozantă şi blondă, ca Jeanine. Din buzunarul de la piept îi atârnă o pereche de ochelari şi are părul pieptănat în cosiţă. O Erudită din cap până-n picioare, însă nu Jeanine Matthews.

Cara.

Cara şi Johanna sunt conducătoarele Loialilor?

— Salutare, zice Cara şi toate discuţiile încetează.

Ea zâmbeşte, dar expresia de pe chipul ei pare impusă, de parcă tocmai aderă la o convenţie socială.

— N-ar trebui să ne aflăm aici, aşa că întrunirea va fi scurtă. Unii dintre voi – Zeke, Tori – ne-au ajutat în ultimele câteva zile.

Îl privesc lung pe Zeke. *Zeke* a ajutat-o pe Cara? Bănuiesc că am uitat că el a fost cândva un spion Neînfricat. Ceea ce s-a întâmplat probabil atunci când şi-a dovedit loialitatea în faţa Carei – aveau o oarecare relaţie de prietenie înainte ca ea să părăsească sediul Erudiţiei în urmă cu puţin timp.

El se uită la mine, ridică din sprâncene şi rânjeşte.

Johanna continuă:

— Unii dintre voi vă aflaţi aici deoarece vrem să vă cerem ajutorul. Cu toţii vă aflaţi aici deoarece nu aveţi încredere în capacitatea lui Evelyn de a hotărî soarta acestui oraş.

Cara îşi împreunează palmele în faţă.

— Noi considerăm că trebuie să urmăm indicaţiile fondatorilor oraşului, care au fost exprimate în două moduri: formarea facţiunilor şi misiunea Divergenţilor aşa cum a fost ea formulată de către Edith Prior, şi anume de a trimite oameni dincolo de îngrăditură pentru a ajuta pe oricine se află acolo, de vreme ce avem o mare populaţie Divergentă. Chiar dacă nu am atins acea dimensiune a populaţiei Divergente, noi considerăm că situaţia din oraşul nostru a devenit suficient de cumplită pentru a trimite

oricum oameni dincolo de îngrăditură. În conformitate cu intenţiile fondatorilor oraşului nostru, avem două ţeluri: să îi detronăm pe Evelyn şi pe cei fără facţiune, astfel încât să putem restabili facţiunile, şi să trimitem o parte dintre noi dincolo de oraş, pentru a vedea ce se află acolo. Johanna se va ocupa de primul ţel, iar eu de cel din urmă, ceea ce reprezintă lucrul asupra căruia ne vom concentra în această seară.

Îşi aranjează la loc o şuviţă de păr care i-a ieşit din cosiţă.

— Nu mulţi dintre noi vor putea să meargă, deoarece un grup atât de numeros ar stârni suspiciuni. Evelyn nu ne va lăsa să plecăm fără o luptă, aşadar, consider că cel mai bine ar fi să recrutăm oameni care ştiu că pot supravieţui unor situaţii periculoase.

Îl privesc pe furiş pe Tobias. Cu certitudine noi avem experienţă în ceea ce priveşte pericolul.

— Christina, Tris, Tobias, Tori, Zeke şi Peter sunt alegerile mele, zice Cara. Cu toţii v-aţi dovedit abilităţile într-un fel sau în altul şi, din acest motiv, aş vrea să vă rog să veniţi cu mine în afara oraşului. Desigur, nu aveţi nicio obligaţie să fiţi de acord.

— *Peter?* întreb fără să gândesc.

Nu-mi pot închipui ce-ar fi putut să facă Peter pentru „a-şi dovedi abilităţile” în faţa Carei.

— I-a împiedicat pe Erudiţi să te omoare, zice Cara blând. Cine crezi că l-a înzestrat cu tehnologia necesară, astfel încât să îţi însceneze moartea?

Ridic din sprâncene. Nu m-am mai gândit niciodată la asta – prea multe s-au întâmplat după execuţia mea ratată pentru ca eu să zăbovesc asupra detaliilor salvării mele. Dar, desigur, la acea vreme Cara era singura trădătoare renumită din Erudiţie, singura persoană pe care Peter o cunoştea pentru a-i putea cere ajutorul. Cine altcineva să-l fi ajutat? Cine altcineva să fi ştiut cum?

Nu ridic nicio altă obiecţie. Nu vreau să părăsesc acest oraş cu Peter, însă sunt prea disperată să plec pentru a face caz în legătură cu asta.

— Sunt mulţi Neînfricaţi, spune o fată din cealaltă parte a

încăperii, părând sceptică.

Are sprâncene groase, împreunate şi tenul palid. Când îşi întoarce capul, îi văd tatuajul din spatele urechii. Fără îndoială, o Neînfricată transferată la Erudiţi.

— Adevărat, zice Cara. Însă ceea ce ne trebuie în acest moment sunt oameni care pot ieşi din oraş nevătămaţi şi cred că antrenamentul Neînfricaţilor îi face să fie potriviţi pentru această însărcinare.

— Regret, dar nu cred că pot să merg, zice Zeke. Nu pot s-o las pe Shauna aici. Nu după ce sora ei tocmai... ei bine, ştiţi voi.

— Merg eu, zice Uriah, ridicând mâna. Şi eu sunt Neînfricat. Ochesc bine. Şi asigur farmecul necesar.

Râd. Cara nu pare să se amuze, însă încuviinţează dând din cap.

— Mulţumesc.

— Cara, trebuie să ieşi repede din oraş, zice fata Neînfricată-devenită-Erudită. Ceea ce înseamnă că trebuie să pui pe cineva să conducă trenurile.

— Bună remarcă, zice Cara. Ştie cineva de-aici cum să conducă un tren?

— O, ştiu eu, zice fata. Nu era clar?

Părţile componente ale planului sunt puse cap la cap. Johanna sugerează să luăm camioanele Prieteniei de la capătul liniei de tren până dincolo de oraş şi se oferă voluntar să ni le asigure. Robert se oferă să o ajute. Stephanie şi Rose se oferă să îi monitorizeze mişcările lui Evelyn din orele de dinaintea evadării şi să raporteze printr-o staţie de emisie-recepţie orice comportament neobişnuit de la sediul Prieteniei. Neînfricatul care a venit cu Tori se oferă să ne facă rost de arme. Fata Erudită trece în revistă punctele slabe, la fel şi Cara, iar acestea sunt curând rezolvate, de parcă tocmai am fi construit o structură sigură.

Mai rămâne o singură întrebare, pe care o adresează Cara:

— Când ar fi bine să plecăm?

Şi mă ofer să răspund eu:

— Mâine-seară.

CAPITOLUL NOUĂ

TOBIAS

AERUL NOPŢII mi se strecoară în plămâni, ca şi când ar fi una dintre ultimele mele respiraţii. Mâine voi părăsi acest loc şi voi căuta altul.

Uriah, Zeke şi Christina pornesc spre sediul Erudiţiei, iar eu o prind pe Tris de mână pentru a o reţine.

— Aşteaptă, îi spun. Hai să mergem undeva.

— Să mergem undeva? Dar…

— Nu stăm mult.

O trag spre colţul clădirii. Noaptea aproape că pot vedea felul în care arată apa atunci când umple canalul pustiu, întunecată şi cu încreţituri care formează un model sub lumina lunii.

— Tu eşti cu mine, îţi aminteşti? N-o să te aresteze.

Face o mişcare cu buzele – e aproape un zâmbet.

După colţ, ea se reazemă de perete, iar eu stau în picioare în faţa ei, având râul în spate. S-a dat cu ceva negru în jurul ochilor pentru a le pune în evidenţă culoarea, făcându-i luminoşi şi fermecători.

— Nu ştiu ce să fac.

Îşi duce palmele la faţă, înfigându-şi apoi degetele în păr.

— Vreau să spun, în legătură cu Caleb.

— Nu ştii?

Îşi dă o mână la o parte pentru a mă privi.

— Tris!

Îmi pun palmele pe perete de-o parte şi de cealaltă a feţei ei şi apoi mă sprijin în ele.

— Nu vrei ca el să moară. Ştiu că nu vrei.

— Chestia e că…

Îşi închide ochii.

— Sunt atât de… *furioasă.* Încerc să nu mă gândesc la el, pentru că, atunci când o fac, nu vreau decât să…

— Ştiu. Dumnezeule, ştiu.

Întreaga mea viaţă mi-am petrecut-o visând cu ochii deschişi cum să-l omor pe Marcus. Odată chiar am şi hotărât cum aveam să o fac – cu un cuţit, astfel încât să simt cum căldura îi părăseşte trupul, astfel încât să pot fi suficient de aproape şi să văd cum lumina îi părăseşte ochii. Această decizie m-a înspăimântat la fel de mult cum a făcut-o şi violenţa lui.

— Totuşi, părinţii mei ar vrea ca eu să-l salvez.

Îşi deschide ochii şi îşi ridică privirea spre cer.

— Ei ar spune că e o dovadă de egoism să laşi pe cineva să moară fiindcă ţi-a greşit. Iartă, iartă, iartă.

— Aici nu e vorba despre ce vor ei, Tris.

— Ba da, este!

Se desprinde de perete.

— Mereu este despre ceea ce vor ei. Deoarece el le aparţine lor mai mult decât îmi aparţine mie. Şi eu vreau să-i fac mândri de mine. Este tot ce vreau.

Mă priveşte în adâncul ochilor, hotărâtă, fermă. Eu n-am avut niciodată părinţi care să constituie un exemplu, părinţi cărora să le împlineşti aşteptările, însă ea a avut. Îi văd în adâncul fiinţei ei, în curajul şi frumuseţea pe care i le-au imprimat asemenea unor amprente.

O mângâi pe obraz, strecurându-mi degetele în părul ei.

— Îl voi scoate de-acolo.

— Poftim?

— Îl voi scoate din celulă. Mâine, înainte să plecăm.

Dau afirmativ din cap.

— O voi face.

— Zău? Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Eu…

Se încruntă.

— Îţi mulţumesc. Eşti… uimitor.

— Nu spune asta. Încă n-ai aflat care-mi sunt motivele, spun rânjind. Vezi tu, de fapt nu te-am adus aici ca să vorbim despre Caleb.

— A, nu?

O prind cu mâinile de şolduri şi o împing blând în perete.

Ea mă priveşte cu ochi limpezi şi nerăbdători. Mă aplec suficient cât să îi simt respiraţia, însă mă trag înapoi când se apleacă şi ea, necăjindu-mă.

Îşi trece degetele prin găicile jeanşilor mei şi mă lipeşte de ea, astfel încât trebuie să mă sprijin pe antebraţe. Încearcă să mă sărute, însă îmi aplec capul pentru a mă feri, sărutând-o sub ureche, apoi de-a lungul maxilarului, până pe gât. Pielea ei este moale şi are gust de sare, ca şi când ar fi alergat pe timp de noapte.

— Fă-mi o favoare, îmi şopteşte ea la ureche, şi renunţă la motivele pure.

Îşi trece palmele peste mine, mângâindu-mă peste toate locurile în care am tatuaje, pe spate şi pe coaste. Buricele degetelor ei se strecoară sub betelia jeanşilor şi mă lipesc de ea. Respir cu nasul lipit de gâtul ei, incapabil să mă mişc.

În cele din urmă ne sărutăm, iar asta este o uşurare. Ea oftează, iar eu simt un zâmbet răutăcios înflorindu-mi pe chip.

O ridic, astfel încât cea mai mare parte a greutăţii ei să fie suportată de perete, iar ea mă prinde cu picioarele pe după talie. Râde, sărutându-mă din nou, iar eu mă simt puternic, însă şi ea se simte la fel, prinzându-mă de braţe cu degetele ei ferme. Aerul nopţii mi se strecoară în plămâni şi am senzaţia că e una dintre primele mele guri de aer.

CAPITOLUL ZECE

TOBIAS

CLĂDIRILE RUINATE din sectorul Neînfricării arată ca nişte portaluri spre alte lumi. În faţa mea văd Turla străpungând cerul.

Pulsul din degete marchează secundele care trec. Îmi simt plămânii plini cu aer, deşi vara se apropie de sfârşit. Cândva, alergam tot timpul şi luptam tot timpul, deoarece îmi păsa de muşchii mei. Acum, după ce picioarele m-au salvat de nenumărate ori, nu pot să nu observ că alergatul şi luptatul sunt doar o modalitate de a scăpa de pericole, o cale de a rămâne în viaţă.

Când ajung în dreptul clădirii, mă plimb în faţa intrării pentru a-mi trage sufletul. Deasupra mea, panourile de sticlă reflectă lumina în toate direcţiile. Undeva deasupra, există scaunul pe care am stat în timp ce conduceam atacul simulat, iar pe perete se vede o dâră din sângele tatălui lui Tris. Undeva, acolo sus, vocea lui Tris penetrează simularea sub care mă aflam şi îi simt mâna sub piept, trăgându-mă înapoi la realitate.

Deschid uşa către încăperea cu peisajul fricii şi scot capacul cutiuţei negre, care se afla în buzunarul meu de la spate, ca să verific seringile. Aceasta e cutia pe care am folosit-o dintotdeauna, vătuită în jurul acelor; e un semn că sunt ori o minte bolnavă, ori curajos.

Poziţionez acul deasupra gâtului şi închid ochii în timp ce apăs pistonul. Cutiuţa neagră cade zăngănind pe jos, dar, când deschid ochii, a dispărut.

Stau în picioare pe acoperişul clădirii Hancock, în apropierea liniei de zbor, acolo unde Neînfricaţii flirtează cu moartea. Norii sunt negri de ploaie, iar vântul îmi umple gura atunci când o deschid pentru a inspira. În dreapta, linia de zbor pocneşte, iar coarda de sârmă biciuie îndărăt şi sparge ferestrele de sub mine.

Vederea mi se îngustează în jurul marginii acoperişului, prinzând-o ca într-o capcană în centrul unui mic orificiu. Îmi aud propriile respiraţii în pofida vântului şuierător. Mă forţez să merg spre margine. Ploaia îmi biciuie umerii şi capul, târându-mă spre pământ. Îmi balansez greutatea în faţă, doar puţin, şi cad, maxilarul fiind încleştat în jurul ţipetelor mele înăbuşite şi sufocate de propria-mi teamă.

După ce aterizez, n-am nicio secundă la dispoziţie pentru a mă odihni înainte ca pereţii să se închidă în jurul meu, lemnul pocnindu-mă peste spinare, apoi peste cap şi peste picioare. Claustrofobie. Îmi adun braţele la piept, închid ochii şi încerc să nu intru în panică.

În acest peisaj al fricii mă gândesc la Eric; el îşi controla teroarea cu respiraţii adânci şi logică. Iar Tris îşi construia arme imaginare ca să-şi atace cele mai urâte coşmaruri. Însă eu nu sunt Eric şi nici Tris. Ce sunt? Ce îmi trebuie *mie* pentru a-mi învinge temerile?

Cunosc răspunsul, sigur că-l cunosc: trebuie să le neg puterea de a mă controla. Trebuie să ştiu că sunt mai puternic decât ele.

Inspir şi pocnesc cu palmele în pereţii din stânga şi din dreapta mea. Cutia se crapă, apoi se sparge, scândurile zdrobindu-se de podeaua de beton. Stau în picioare, în întuneric, deasupra lor.

Amar, instructorul meu de iniţiere, ne-a învăţat că peisajele fricii noastre erau întotdeauna în flux, schimbându-şi forma odată cu stările noastre şi modificându-se odată cu micile şoapte ale coşmarurilor noastre. Al meu a fost întotdeauna acelaşi, până în urmă cu câteva săptămâni, când mi-am dovedit mie însumi că puteam să-mi înving tatăl. Până când am descoperit că eram îngrozit de gândul de a pierde pe cineva.

Nu ştiu ce urmează să mai văd.

Aştept mult timp, fără să se schimbe ceva. E în continuare întuneric. Podeaua e tot rece şi dură, iar inima îmi bate mai repede de cât e firesc. Privesc în jos la ceas şi descopăr că e pe mâna greşită – de obicei îl port la stânga, nu la dreapta, iar cureaua ceasului nu e gri, ci neagră.

Apoi remarc părul ţepos de pe degete, care înainte nu exista. Bătăturile de pe încheieturi au dispărut. Mă uit în jos şi sunt îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă gri; sunt mai lat în talie şi mai subţire spre umeri.

Ridic ochii spre o oglindă care acum se găseşte în faţa mea. Chipul care se zgâieşte din oglindă este al lui Marcus.

El îmi face cu ochiul, iar eu simt muşchii din jurul ochiului contractându-se, cu toate că nu le-am cerut să o facă. Fără avertisment, braţele lui – ale mele – ale *noastre* se năpustesc spre oglindă şi pătrund prin ea, strângându-se în jurul gâtului reflexiei mele. Dar apoi oglinda dispare şi mâinile mele – ale lui – ale *noastre* sunt în jurul gâtului nostru, pete negre înceţoşându-ne vederea. Ne prăbuşim la pământ, iar strânsoarea este dură ca fierul. Nu pot să gândesc. Nu pot să mă gândesc la o modalitate de a ieşi din asta.

Din instinct, ţip. Sunetul vibrează în palme. Îmi imaginez acele mâini ca fiind cu adevărat ale mele, mari, cu degete subţiri şi cu încheieturi bătătorite de la orele de lovit în sacul de box. Îmi imaginez propria-mi reflexie asemenea unei ape curgând peste pielea lui Marcus, înlocuind fiecare bucăţică din el cu o bucăţică din mine. Mă refac în propria-mi imagine.

Eu îngenunchez pe beton, respirând sacadat.

Mâinile îmi tremură şi îmi trec degetele peste gât, peste umeri, peste braţe. Doar pentru a mă asigura.

Acum câteva săptămâni, în trenul cu care mergeam pentru a ne întâlni cu Evelyn, i-am spus lui Tris că Marcus încă era prezent în peisajul fricii mele, dar că el se schimbase. Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la asta; mi-a ocupat gândurile în fiecare noapte înainte să adorm şi îmi reclama atenţia de fiecare dată când mă trezeam. Încă mă temeam de el, ştiu, însă într-un mod diferit – nu mai eram copil, temându-mă pentru siguranţa mea. Eram un bărbat, temându-mă de ameninţarea pe care o exercita asupra caracterului meu, asupra viitorului meu şi a identităţii mele.

Însă chiar şi acea frică, ştiu, nu se compară cu cea care

urmează. Cu toate că sunt conştient că urmează, aş vrea să-mi deschid o venă şi să-mi scurg serul din trup, decât să o revăd.

Un petic de lumină apare pe betonul din faţa mea. O mână, cu degetele strânse ca nişte gheare, se întinde spre lumină, urmată de o altă mână, şi apoi de un cap cu păr blond şi aspru. Femeia tuşeşte şi se trage în cercul de lumină, centimetru cu centimetru. Încerc să mă mişc spre ea să o ajut, dar sunt înţepenit.

Femeia îşi întoarce chipul spre lumină şi văd că este Tris. Sângele care îi curge de pe buze se prelinge pe bărbie. Ochii ei injectaţi îi fixează pe ai mei.

— Ajutor, gâfâie ea.

Tuşeşte roşu pe podea, şi mă arunc spre ea, ştiind cumva că, dacă nu ajung mai repede la ea, lumina îi va părăsi ochii. Nişte mâini mă prind de braţe şi de umeri şi de piept, formând o cuşcă de carne şi oase, dar eu continui să mă îndrept spre ea. Zgârii mâinile care mă ţin, dar nu fac decât să mă zgârii pe mine însumi.

O strig pe nume, iar ea tuşeşte din nou, de data asta cu şi mai mult sânge. Ţipă după ajutor, iar eu strig spre ea şi nu aud nimic. Nu simt nimic, cu excepţia propriilor mele bătăi de inimă, cu excepţia propriei mele terori.

Ea cade la pământ, imobilă, şi îşi dă ochii peste cap. Este prea târziu.

Întunericul se risipeşte. Luminile revin. Pereţii din încăperea peisajului fricii sunt acoperiţi de graffiti, iar vizavi de mine se găseşte peretele-oglindă care dă în camera de observaţie, în colţuri aflându-se camerele care înregistrează toată sesiunile, toate fiind acolo unde se presupune că ar trebui să fie. Gâtul şi spatele îmi sunt acoperite de transpiraţie. Îmi şterg faţa cu poalele cămăşii şi mă îndrept către uşa din faţă, lăsând în urmă cutiuţa neagră cu seringa şi acele.

Nu mai e nevoie să îmi retrăiesc temerile. Tot ceea ce trebuie să fac acum este să încerc să le înving.

* * *

Ştiu din experienţă că numai încrederea poate duce o persoană într-un loc interzis. Cum ar fi celulele de la cel de-al treilea etaj al sediului Erudiţiei.

Se pare, totuşi, că aici nu funcţionează. Un om fără facţiune mă opreşte cu capătul puştii înainte să ajung la uşă, iar eu sunt agitat, sufocându-mă.

— Unde mergi?

Pun mâna pe puşca lui şi o îndepărtez de braţul meu.

— Nu îndrepta asta spre mine. Mă aflu aici la ordinele lui Evelyn. Merg să văd un prizonier.

— N-am auzit astăzi să existe vizite după program.

Cobor tonul vocii, astfel încât el să aibă senzaţia că aude un secret.

— Asta fiindcă ea n-a vrut să fie oficial.

— Chuck! strigă cineva de pe scările de deasupra noastră.

E Therese. Face un gest cu mâna în timp ce coboară.

— Lasă-l să treacă. E în regulă.

O salut din cap pe Therese şi continui să merg. Molozul din hol a fost măturat, dar becurile sparte n-au fost înlocuite, astfel încât merg trec prin porţiuni de întuneric care seamănă cu nişte vânătăi, îndreptându-mă către celula potrivită.

Când ajung pe coridorul din nord, nu mă duc direct la celulă, ci mai degrabă spre femeia care stă în capăt. E de vârstă mijlocie, cu ochi care îi lăcrimează şi cu gura făcută pungă. Arată de parcă orice lucru ar obosi-o, inclusiv eu.

— Bună, îi spun. Numele meu este Tobias Eaton. Am venit să iau un prizonier la ordinele lui Evelyn Johnson.

Expresia nu i se schimbă când îmi aude numele, aşa că, timp de câteva secunde, sunt sigur că va trebui să o las inconştientă pentru a obţine ceea ce vreau. Ea scoate o bucată de hârtie boţită din buzunar şi o netezeşte pe palma stângă. Pe ea se găseşte lista numelor prizonierilor şi numerele corespunzătoare ale încăperilor.

— Numele? mă întreabă ea.

— Caleb Prior. 308A.

— Eşti fiul lui Evelyn, nu-i aşa?

— Mda. Adică, vreau să spun… da.

Ea nu pare genul de persoană căreia să-i placă să audă cuvântul „mda”.

Mă conduce spre o uşă albă din metal, pe care scrie 308A – mă întreb la ce era folosită când oraşul nostru nu avea nevoie de atât de multe celule. Tastează codul, iar apoi uşa se deschide.

— Bănuiesc că eu ar trebui să mă prefac că nu văd ce vei face tu? mă întreabă ea.

Probabil că ea crede că am venit să-l omor. Mă decid să o las să creadă asta.

— Da, îi răspund.

— Fă-mi o favoare şi pune o vorbă bună pentru mine la Evelyn. Nu mai vreau atât de multe ture de noapte. Numele meu e Drea.

— S-a făcut.

Strânge hârtia în pumn şi o îndeasă înapoi în buzunar în timp ce se îndepărtează. Ţin mâna pe clanţă până ce femeia ajunge la postul ei şi se întoarce, astfel încât nu mai este cu faţa spre mine. Se pare că a mai făcut asta de câteva ori până acum. Mă întreb câţi oameni au dispărut din aceste celule la porunca lui Evelyn.

Intru. Caleb Prior stă la o masă de metal, aplecat deasupra unei cărţi, cu părul adunat într-o parte a capului.

— Ce vrei? mă întreabă el.

— Îmi displace să-ţi dau vestea…

Mă opresc. M-am hotărât acum câteva ore cum avea să decurgă întâlnirea – vreau să-i dau o lecţie lui Caleb. Iar asta implică nişte minciuni.

— Vezi tu, de fapt, n-aş zice că-mi displace. Execuţia ta a fost devansată cu câteva săptămâni. Va avea loc în seara asta.

Îi trezesc interesul. Se răsuceşte iute în scaun şi mă priveşte fix, cu ochi sălbatici, larg deschişi, ca o pradă în faţa prădătorului.

— E o glumă?

— Nu prea mă pricep să spun glume.

— Ba nu. Clatină din cap. Ba nu, am câteva săptămâni,

nu e *în seara asta,* nu…

— Dacă-ţi ţii gura, îţi dau o oră să te adaptezi la această veste. Dacă nu taci din gură, te las inconştient şi te împuşc pe aleea de-afară înainte să te trezeşti. Hotărăşte-te acum.

Să vezi un Erudit procesând ceva e ca şi cum ai privi interiorul unui ceas, părţile componente funcţionând toate, schimbându-şi poziţia, adaptându-se, lucrând laolaltă pentru a forma o anumită funcţie, care, în acest caz, este cea de a pricepe decesul său iminent.

Caleb îşi mută privirea spre uşa deschisă din spatele meu şi înşfacă scaunul, întorcându-l şi repezindu-l spre trupul meu. Picioarele scaunului mă lovesc puternic, ceea ce mă încetineşte suficient cât să-l las să treacă.

Îl urmăresc pe hol, braţele usturându-mă acolo unde scaunul m-a lovit. Sunt mai iute decât el – îi sar în spate şi el cade la podea cu faţa, fără să apuce să se sprijine. Cu genunchiul ţinut pe spatele lui, îi aduc încheieturile mâinilor laolaltă, strecurându-i-le într-o legătură din plastic. El geme şi, când îl ridic în picioare, din nas îi curge sânge.

Drea mă priveşte doar pentru o clipă, apoi se uită în altă parte.

Îl târăsc pe hol, dar nu în direcţia din care am venit, ci spre o ieşire de urgenţă. Coborâm câteva trepte înguste, acolo unde zgomotul paşilor noştri e acoperit de ecoul lor, disonant şi gol. Odată ce am ajuns la capătul treptelor, ciocănesc la uşa de ieşire.

Zeke o deschide, având un rânjet stupid pe chip.

— N-ai avut probleme cu paznicul?

— Nu.

— Mi-am imaginat că Drea va fi uşor de păcălit. Ei nu-i pasă de nimic.

— Se pare că a mai privit de câteva ori în altă parte.

— Nu mă surprinde. Ăsta-i Prior?

— În carne şi oase.

— De ce sângerează?

— Pentru că e un idiot.

Zeke îmi oferă o jachetă neagră, cu simbolul celor fără facţiune prins pe guler.

— N-am ştiut că idioţenia face ca oamenilor să înceapă să le curgă spontan sânge din nas.

Petrec jacheta în jurul umerilor lui Caleb şi închei unul dintre nasturi deasupra pieptului. El îmi evită privirea.

— Cred că este un nou fenomen, îi spun. Aleea e liberă?

— M-am asigurat că este.

Zeke îmi întinde pistolul, cu mânerul spre mine.

— Ai grijă, e încărcat. Acum ar fi grozav dacă m-ai lovi, astfel încât să par mai convingător când le voi spune celor fără facţiune că mi l-ai furat.

— Vrei să te lovesc?

— Ah, de parcă n-ai fi vrut s-o faci de atâtea ori. Hai, fă-o, Four.

Chiar îmi place să lovesc oameni – îmi place explozia de putere şi energie şi senzaţia că sunt de neatins fiindcă le pot face rău oamenilor. Însă urăsc acea parte din mine, întrucât este partea cea mai distrusă.

Zeke se pregăteşte, iar eu îmi fac mâna pumn.

— Fă-o repede, tontălăule, spune el.

Mă decid să ţintesc maxilarul, care este prea puternic pentru a se rupe, dar care va prezenta o vânătaie pe cinste, îmi iau avânt, lovindu-l exact unde am intenţionat. Zeke geme, apucându-se de faţă cu ambele mâini. Durerea mi se răspândeşte în braţ şi îmi scutur mâna.

— Grozav.

Zeke scuipă la baza clădirii.

— Păi, cam asta-i.

— Aşa cred.

— Probabil că n-o să te mai văd, nu-i aşa? Adică, ştiu că ceilalţi s-ar putea să se întoarcă, dar tu…

Se opreşte, dar un moment mai târziu îşi reia gândul.

— Pari fericit să laşi totul în urmă, asta e.

— Mda, probabil că ai dreptate.

Îmi privesc pantofii.

— Eşti sigur că nu vrei să vii?

— Nu pot. Shauna nu poate să-şi manevreze scaunul cu rotile acolo unde mergeţi voi, iar eu n-am de gând s-o părăsesc, ştii asta, nu?

Îşi pipăie falca uşor, verificând pielea.

— Asigură-te că Uri n-o să bea prea mult, bine?

— Da, îl liniştesc eu.

— Ba nu, vorbesc serios, zice el, iar vocea îi devine gravă, aşa cum se întâmplă întotdeauna când e serios. Promite-mi că vei avea grijă de el.

Dintotdeauna a fost clar pentru mine, încă de când i-am cunoscut, că Zeke şi Uriah erau mai apropiaţi decât majoritatea fraţilor. Şi-au pierdut tatăl când erau mici şi bănuiesc că, după aia, Zeke a început să treacă dincolo de linia care separă părinţii de fraţi. Nu-mi pot imagina ce simte Zeke să-l vadă părăsind oraşul acum, mai ales că Uriah e doborât de durere din pricina morţii lui Marlene.

— Îţi promit, îi spun eu.

Ştiu că ar trebui să plec, însă ceva mă îndeamnă să mai rămân o clipă, simţind importanţa acestui moment. Zeke a fost unul dintre primii prieteni pe care mi i-am făcut în Neînfricare, după ce am supravieţuit iniţierii. Apoi a lucrat în camera de control cu mine, urmărind camerele şi scriind programe stupide care înşiruiau cuvinte pe ecran sau jocuri de ghicit numere. Niciodată nu m-a întrebat care era numele meu adevărat sau de ce un novice de prim rang a sfârşit în securitate şi instrucţie în loc să fie conducător. Nu mi-a cerut nimic.

— Hai să ne îmbrăţişăm, zice el.

Ţinându-l strâns pe Caleb, îmi petrec braţul liber în jurul lui Zeke, iar el face la fel. Când ne despărţim, îl trag pe Caleb pe alee şi nu rezist să nu strig:

— O să-mi fie dor de tine!

— Şi mie, scumpule!

El rânjeşte, iar dinţii lui sunt albi în lumina crepusculară. Dinţii sunt ultimul lucru pe care îl văd înainte să mă întorc şi să pornesc spre tren.

— Tu te duci undeva, zice Caleb printre respiraţii. Tu şi alţi câţiva.

— Da.

— Merge şi soră-mea?

Întrebarea trezeşte în mine o furie animalică, ce n-ar

putea fi satisfăcută de cuvinte aspre sau insulte. Ar putea fi satisfăcută numai dacă l-aş pocni puternic peste urechi cu dosul palmei. El se crispează şi se face mic, pregătindu-se pentru a doua lovitură.

Mă întreb dacă şi eu arătam aşa când tata proceda la fel cu mine.

— Ea nu e sora ta, îi spun. Ai trădat-o. Ai torturat-o. I-ai luat singura familie care îi mai rămăsese. Şi asta fiindcă… ce? Fiindcă ai vrut să-i păstrezi secretele lui Jeanine, fiindcă ai vrut să rămâi în oraş, teafăr şi nevătămat? Eşti un laş.

— Nu sunt laş! zice Caleb. Aş şti dacă…

— Hai să ne întoarcem la aranjamentul potrivit căruia tu îţi ţii pliscul.

— Bine, spune el. Oricum, unde mă duci? Ai putea foarte bine să mă omori şi-aici, nu-i aşa?

Mă opresc. Cu coada ochiului zăresc o siluetă mergând pe trotuar în spatele nostru. Mă răsucesc şi ridic arma, dar silueta dispare pe o alee.

Continui să merg, trăgându-l pe Caleb după mine, ascultând dacă se aud paşi în urma mea. Zdrobim cioburi sub picioare. Privesc clădirile întunecate şi plăcuţele cu numele străzilor, care atârnă aidoma ultimelor frunze ale toamnei. Apoi ajung la gara de unde vom lua trenul şi îl conduc pe Caleb spre un şir de trepte din metal care duc la peron. Văd trenul venind de departe, făcându-şi ultima călătorie prin oraş. Cândva, trenurile erau o forţă a naturii pentru mine, continuându-şi drumul, indiferent de ceea ce făceam noi între limitele oraşului, ceva care pulsa şi era viu şi puternic. Acum, i-am cunoscut pe bărbaţii şi femeile care le operau şi o parte din mister a dispărut, însă ceea ce semnifică trenurile pentru mine nu va dispărea niciodată – primul meu act ca Neînfricat a fost să sar într-un tren şi, în fiecare zi după aceea, ele au constituit sursa libertăţii mele, mi-au dat puterea să mă mişc în lumea asta atunci când m-am simţit atât de prins în sectorul Abnegaţiei, în casa care a fost pentru mine o închisoare.

Când se apropie, tai legătura din jurul încheieturilor lui Caleb cu un briceag şi îl apuc zdravăn de braţ.

— Ştii cum să faci asta, da? spun eu. Te urci în ultimul vagon.

El îşi descheie jacheta şi o lasă să cadă la pământ.

— Da.

Pornind la unul dintre capetele peronului, alergăm împreună de-a lungul scândurilor uzate, ţinând pasul cu uşa deschisă. El nu întinde mâna spre mâner, aşa că îl împing eu. Se împiedică, apoi îl apucă şi se urcă în ultimul vagon. Rămân fără spaţiu – peronul se termină – înşfac mânerul şi mă arunc înăuntru, muşchii absorbindu-mi reculul forţei.

În vagon, Tris stă în picioare, zâmbind strâmb. Jacheta ei neagră e închisă până la gât, încadrându-i chipul în întuneric. Mă apucă de guler şi mă trage pentru un sărut. Când se dă înapoi, îmi spune:

— Întotdeauna mi-a plăcut să te privesc făcând asta.

Zâmbesc.

— Asta ai plănuit? mă întreabă Caleb din spatele meu. Ca ea să fie aici când ai să mă omori? Asta-i…

— Să-l *omori?* mă întreabă Tris, fără să se uite la fratele ei.

— Mda, l-am lăsat să creadă că era condus spre execuţie, rostesc eu destul de tare, astfel încât el să poată auzi. Ştii tu, aşa cum a făcut şi el cu tine în sediul Erudiţiei.

— Eu… deci nu-i adevărat?

În lumina lunii, se vede că a rămas cu gura căscată din pricina şocului. Observ că are cămaşa încheiată greşit.

— Nu, îi spun. De fapt, ţi-am salvat viaţa.

El dă să zică ceva, iar eu îl întrerup.

— S-ar putea să nu vrei încă să-mi mulţumeşti. Te luăm cu noi. Dincolo de îngrăditură.

Dincolo de îngrăditură – locul pe care cândva el a încercat din răsputeri să îl evite, astfel încât a ajuns să îşi trădeze sora. Oricum, pare a fi o pedeapsă mult mai potrivită decât moartea. Moartea este atât de iute, atât de sigură. Acolo unde mergem acum, nimic nu e sigur.

Pare înspăimântat, însă nu atât de înspăimântat cum am crezut că va fi. Am senzaţia că înţeleg în acest moment felul în care îşi prioritizează lucrurile în minte: în primul

rând, viaţa lui; în al doilea rând, confortul într-o lume pe care şi-a creat-o singur; şi, undeva după asta, vieţile oamenilor pe care ar trebui să-i iubească. El este genul de persoană detestabilă care nu pricepe cât este de detestabilă şi, dacă l-aş copleşi cu insulte, asta nu va schimba cu nimic situaţia; nimic n-o va face. În loc să fiu furios, mă simt greoi, nefolositor.

Nu vreau să mă mai gândesc la el. O iau pe Tris de mână şi o conduc în capătul celălalt al vagonului, astfel încât să putem privi oraşul dispărând în urma noastră. Stăm unul lângă celălalt în cadrul uşii deschise, ţinându-ne fiecare de câte un mâner. Clădirile creează un model întunecat, zdrenţuit, profilat pe cer.

— Am fost urmăriţi, îi spun.

— Vom fi precauţi, îmi spune ea.

— Unde sunt ceilalţi?

— În primele vagoane. Am crezut că ar trebui să fim singuri. Sau, mă rog, pe cât se poate de singuri.

Îmi zâmbeşte. Acestea sunt ultimele momente în oraş. Fireşte că ar trebui să le petrecem singuri.

— Chiar o să-mi fie dor de locul ăsta, spune ea.

— Zău? Eu mai degrabă aş zice „călătorie sprâncenată”.

— N-o să-ţi fie dor de *nimic?* N-ai nicio amintire plăcută? mă înghionteşte ea.

— Bine, îi spun zâmbind. Sunt câteva.

— Şi vreuna care să mă includă şi pe mine? mă întreabă ea. Sună cam egoist. Înţelegi ce vreau să spun.

— Aşa cred, îi răspund, ridicând din umeri. Vreau să zic, în Neînfricare am dus o altă viaţă, am avut un nume diferit. Am ajuns să fiu Four datorită instructorului meu de iniţiere. El mi-a dat numele.

— Zău?

Ea îşi înclină capul.

— Eu de ce nu l-am cunoscut?

— Deoarece a murit. Era Divergent.

Ridic iarăşi din umeri, dar nu mă simt bine. Amar a fost prima persoană care a remarcat că eram Divergent şi m-a ajutat să ascund asta. Însă n-a putut să-şi ascundă propria

Divergenţă, iar asta l-a omorât.

Ea mă mângâie uşor pe braţ, dar păstrează tăcerea. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe celălalt, simţindu-mă nelalocul meu.

— Vezi? o întreb. Prea multe amintiri neplăcute aici. Sunt gata să plec.

Mă simt pustiit, nu din pricina tristeţii, ci a uşurării, toată tensiunea părăsindu-mă. În acel oraş se află Evelyn şi Marcus şi toată jalea şi coşmarurile şi amintirile neplăcute şi facţiunile care m-au ţinut prizonier în interiorul uneia dintre versiunile mele. O strâng pe Tris de mână.

— Priveşte, îi spun, arătând spre un grup de clădiri din depărtare. Acolo e sectorul Abnegaţiei.

Ea zâmbeşte, însă ochii ei sunt sticloşi, ca şi cum o parte adormită din ea se luptă să iasă şi să se reverse. Trenul scârţâie pe şine, o lacrimă curge pe obrazul lui Tris, iar oraşul dispare în întuneric.

CAPITOLUL UNSPREZECE

TRIS

TRENUL ÎNCETINEŞTE atunci când ne apropiem de îngrăditură – un semnal din partea conductorului că va trebui să coborâm curând. Eu şi Tobias stăm în cadrul uşii vagonului în timp ce trenul alunecă leneş pe şine. El îşi petrece braţul în jurul umerilor mei şi îşi lipeşte nasul de părul meu, inspirând profund. Îl privesc, mă uit la clavicula vizibilă din anchiorul tricoului, la curbura vagă a buzei lui, şi simt ceva care se încălzeşte în interiorul meu.

— La ce te gândeşti? mă întreabă el la ureche, în şoaptă.

Mă trezesc la realitate. Îl studiez mereu, dar nu întotdeauna *aşa* – am senzaţia că am fost prinsă făcând ceva stânjenitor.

— La nimic! De ce?

— Fără motiv.

Mă trage mai aproape de el şi îmi culc capul pe umărul lui, inspirând adânc aerul rece. Încă miroase a vară, a iarbă care creşte în căldura soarelui.

— Se pare că ne apropiem de îngrăditură, îi spun.

Îmi dau seama de asta întrucât clădirile dispar, lăsând doar câmpiile punctate de strălucirea ritmică a licuricilor. În spatele meu, Caleb stă lângă cealaltă uşă, cu genunchii la piept. Ochii ni se întâlnesc în momentul nepotrivit şi aş vrea să ţip spre părţile întunecate din el, astfel încât să mă audă într-un final, să înţeleagă în cele din urmă ce mi-a făcut, dar, în loc de asta, îi susţin privirea, până când el nu mai suportă şi şi-o mută în altă parte.

Stau în picioare, folosind mânerul pentru a-mi ţine echilibrul, iar Tobias şi Caleb procedează la fel. La început, Caleb încearcă să stea în spatele nostru, însă Tobias îl împinge în faţă până la marginea vagonului.

— Tu primul. La semnalul meu! spune el. Şi… sari!

Îi dă un brânci lui Caleb, suficient cât să coboare din

vagon, iar fratele meu dispare din raza mea vizuală. Urmează Tobias, lăsându-mă singură în vagon.

E ceva stupid să-ţi fie dor un lucru când sunt atât de mulţi oameni de care să-ţi fie dor, însă deja mi-e dor de trenul acesta şi de toate celelalte care m-au cărat prin oraş, oraşul *meu,* după ce am fost suficient de curajoasă cât să călătoresc cu ele.

Îmi trec o singură dată degetele peste peretele vagonului, apoi sar. Trenul se mişcă atât de încet, încât supracompensez cu aterizarea, prea obişnuită să alerg atunci când vine momentul, şi cad. Iarba uscată îmi zgârie palmele şi mă ridic în picioare, scrutând întunericul în căutarea lui Tobias şi a lui Caleb. Înainte să-i găsesc, o aud pe Christina:

— Tris!

Ea şi Uriah vin spre mine. El ţine o lanternă şi pare mai alert decât era în această după-amiază, ceea ce e un semn bun. În spatele lor sunt mai multe lumini, mai multe voci.

— Fratele tău a reuşit? mă întreabă Uriah.

— Da.

Într-un târziu îl văd pe Tobias venind spre noi, ţinându-l de mână pe Caleb.

— Nu sunt sigur de ce un Erudit ca tine nu poate pricepe, zice Tobias, dar n-ai să poţi să alergi mai repede decât mine.

— Are dreptate, zice Uriah. Four este rapid. Nu la fel de rapid ca mine, însă cu certitudine mai rapid decât un Nas ca tine.

Christina râde.

— Un ce?

— Un Nas.

Uriah îşi atinge laterala nasului.

— E ca un joc de cuvinte. Miroase, adică ştie, adică Erudiţie… Ai priceput? E ca şi cum ai spune Băţos.

— Neînfricaţii au argoul cel mai ciudat. Tontălău, Nas… există vreun termen şi pentru Candoare?

— Desigur, răspunde Uriah zâmbind. Măgari.

Christina îl împinge pe Uriah, tare, făcându-l să scape

lanterna. Râzând, Tobias ne conduce spre restul grupului, care ne aşteaptă la câţiva metri depărtare. Tori flutură lanterna în aer pentru a ne face pe toţi atenţi, apoi spune:

— În regulă, Johanna şi camioanele vor fi la zece minute de mers pe jos de-aici, aşa că haideţi să pornim. Şi dacă aud pe cineva că scoate vreun cuvânt, îl bat de-l las lat. Încă n-am ieşit de-aici.

Mergem în grup, precum un şiret strâns. Tori se află la câţiva metri în faţa noastră şi, de la spate, pe întuneric, îmi aminteşte de Evelyn, cu membrele ei slabe şi musculoase, cu umerii traşi în spate, atât de sigură pe ea, încât aproape că e înspăimântător. În lumina lanternelor pot să disting tatuajul în formă de şoim pe care îl are la ceafă, primul lucru despre care i-am vorbit atunci când mi-a administrat testul de aptitudini. Ea mi-a spus că este un simbol al fricii pe care o învinsese, frica de întuneric. Mă întreb dacă încă o mai are, cu toate că a muncit din greu să o înfrunte – mă întreb dacă temerile chiar dispar cu adevărat sau doar îşi reduc puterea asupra noastră.

Ea se îndepărtează tot mai mult de noi cu fiecare minut care trece, pasul ei semănând mai mult a pas alergător decât a pas de plimbare. Este nerăbdătoare să plece, să scape din acest loc în care fratele ei a fost ucis şi în care ea a devenit celebră doar pentru a fi detronată de o femeie fără facţiune care nu trebuia să fie în viaţă.

E atât de departe, încât atunci când încep împuşcăturile, văd doar lanterna căzând, nu şi trupul ei.

— Răspândiţi-vă! zbiară Tobias, acoperind sunetul ţipetelor noastre, haosul nostru. Fugiţi!

Caut mâna lui în întuneric, dar n-o găsesc. Apuc arma pe care mi-a dat-o Uriah înainte să plecăm şi o ridic, ignorând nodul din gât atunci când îi simt răceala. Nu pot alerga pe întuneric. Am nevoie de lumină. Sprintez în direcţia trupului lui Tori – a lanternei ei căzute.

Aud focurile de armă, însă nu le aud cu adevărat, şi ţipetele, şi tropăielile. Aud bătăile inimii mele, însă nu le aud cu adevărat. Mă ghemuiesc lângă dâra de lumină pe care ea a lăsat-o să cadă şi ridic lanterna, intenţionând doar

să o înşfac şi să continui să alerg, însă îi văd chipul în strălucirea acesteia. Faţa îi licăreşte din pricina transpiraţiei, iar ochii i se rostogolesc sub pleoape, de parcă ar căuta ceva, însă este prea obosită să găsească.

Unul dintre gloanţe a nimerit-o în abdomen, iar celălalt în piept. N-are cum să-şi revină din aşa ceva. Poate că sunt supărată pe ea că s-a luptat cu mine în laboratorul lui Jeanine, dar rămâne, totuşi, Tori, femeia care a păstrat secretul Divergenţei mele. Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc că am urmat-o în sala pentru testul de aptitudini, cu ochii pe şoimul ei tatuat.

Ridică ochii şi se concentrează asupra mea. Se încruntă, dar nu vorbeşte. Mut lanterna în plica degetului mare şi întind mâna să o prind de degetele ei transpirate.

Aud pe cineva apropiindu-se şi îndrept lanterna şi arma în aceeaşi direcţie. Raza de lumină surprinde o femeie care poartă brasarda celor fără facţiune şi ţine în mână o armă îndreptată spre capul meu. Trag, strângând din dinţi atât de tare, încât aceştia scârţâie.

Glonţul o nimereşte pe femeie în stomac, iar ea ţipă, trăgând orbeşte în întuneric.

Mă uit din nou la Tori, care are ochii închişi, la trupul ei liniştit. Îndreptând lanterna spre pământ, sprintez, îndepărtându-mă de ea şi de femeia pe care tocmai am împuşcat-o. Picioarele mă dor şi plămânii mă usturâ. Nu ştiu încotro mă îndrept, dacă alerg spre pericol sau mă îndepărtez de acesta, dar continui să alerg cât pot de mult.

În cele din urmă văd o lumină în depărtare. La început cred că e o altă lanternă, însă, pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că e mai mare şi mai stabilă decât lumina unei lanterne – e un far. Aud un motor şi mă ghemuiesc în iarba înaltă pentru a mă ascunde, stingând lanterna şi ţinându-mi arma pregătită. Camionul încetineşte şi aud o voce:

— Tori?

Pare a fi Christina. Camionul e roşu şi ruginit, un vehicul al Prieteniei. Mă ridic în picioare, îndreptând lumina spre mine, astfel încât să mă poată vedea. Camionul se opreşte

la câţiva metri de mine, iar Christina sare de pe locul din dreapta şoferului, prinzându-mă într-o îmbrăţişare. Reiau în minte ceea ce s-a întâmplat, încercând să fac totul să fie real: trupul lui Tori căzând, mâinile femeii fără facţiune acoperindu-şi abdomenul. Nu merge. Nu pare real.

— Slavă Domnului! zice Christina. Urcă! Mergem s-o găsim pe Tori.

— Tori a murit, spun fără nicio inflexiune, iar cuvântul „murit” mă aduce la realitate.

Îmi şterg lacrimile de pe obraji cu podul palmelor şi mă lupt să-mi controlez respiraţia sacadată.

— Eu… eu am tras în femeia care a omorât-o.

— Poftim?

Johanna pare înnebunită. Se apleacă de pe locul şoferului.

— Ce-ai spus?

— Tori a murit, îi spun. Am văzut cum s-a întâmplat.

Expresia Johannei este ascunsă de părul ei. Expiră forţat.

— Ei bine, hai să mergem să-i găsim pe ceilalţi.

Urc în camion. Motorul toarce în timp ce Johanna apasă pedala de acceleraţie şi ne clătinăm pe iarbă în căutarea celorlalţi.

— Ai văzut pe cineva? întreb eu.

— Pe câţiva. Cara, Uriah…

Johanna clatină din cap.

— Pe nimeni altcineva.

Apuc mânerul portierei şi strâng cu putere. Dacă aş fi încercat mai tare să-l găsesc pe Tobias… dacă nu m-aş fi oprit pentru Tori…

Dacă Tobias n-a reuşit?

— Sunt convinsă că sunt cu toţii bine, spune Johanna. Băiatul ăla al tău ştie să-şi poarte de grijă.

Încuviinţez, fără să fiu convinsă. Tobias poate să-şi poarte de grijă, însă în cazul unui atac, supravieţuirea e accidentală. Nu e nevoie de abilităţi pentru a sta într-un loc unde nu te nimereşte niciun glonţ, sau să tragi în întuneric şi să nimereşti un bărbat pe care nu l-ai văzut. E doar noroc, sau providenţă, în funcţie de credinţa ta. Şi nu ştiu –

n-am ştiut niciodată – în ce cred eu de fapt.

El e bine el e bine el e bine.

Tobias e bine.

Mâinile îmi tremură, iar Christina mă strânge de genunchi. Johanna ne conduce spre punctul de întâlnire, unde i-a văzut pe Uriah şi pe Cara. Văd cum acul vitezometrului urcă, apoi se stabilizează la o sută douăzeci de kilometri la oră. Ne ciocnim una de cealaltă în cabină, aruncate într-o parte şi-n alta din pricina terenului accidentat.

— Acolo! arată Christina.

E un grup de lumini în faţa noastră, unele de mărimea unui vârf de ac, ca nişte lanterne, iar altele rotunde, ca nişte faruri.

Tragem în apropiere şi îl văd. Tobias stă pe capota celuilalt camion, cu un braţ plin de sânge. Cara e în faţa lui, cu o trusă de prim ajutor. Caleb şi Peter stau aşezaţi pe iarbă, câţiva metri mai încolo. Înainte ca Johanna să oprească de tot camionul, deschid portiera şi sar, fugind spre el. Tobias se ridică, ignorând ordinele Carei de a sta locului, şi ne ciocnim, el prinzându-mă pe după umeri cu braţul rănit, ridicându-mă în aer. Spatele îi este transpirat, iar când mă sărută are gust de sare.

Toate nodurile de încordare din mine se desfac brusc. Pentru moment, mă simt de parcă aş fi refăcută, de parcă aş fi nou-nouţă.

El e bine. Am ieşit din oraş. El e bine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

TOBIAS

BRAŢUL ÎMI PULSEAZĂ ca o a doua bătaie de inimă din pricina rănii de glonţ. Tris îmi mângâie cu încheieturile degetelor ei încheieturile mele în timp ce ridică mâna pentru a arăta ceva în dreapta noastră: un şir de clădiri lungi, scunde, luminate de lămpile albastre de urgenţă.

— Ce sunt acelea? întreabă Tris.

— Celelalte sere, răspunde Johanna. Nu necesită multă muncă umană, dar creştem şi cultivăm în cantităţi mari acolo – animale, materii prime, grâu şi-aşa mai departe.

Panourile lor strălucesc în lumina stelelor, ascunzând comorile pe care mi le imaginez că se găsesc înăuntru, mici plante cu fructe atârnând în ramuri, şiruri de cartofi îngropaţi în pământ.

— Nu le arătaţi vizitatorilor, îi spun. Nu le-am văzut niciodată.

— Cei din Prietenie păstrează câteva secrete, spune Johanna, părând mândră.

Drumul din faţa noastră este lung şi drept, marcat de crăpături şi de porţiuni umflate. Pe margini există copaci noduroşi, stâlpi de iluminat stricaţi şi vechile linii de tensiune. Din loc în loc există câte o dală pătrată izolată, cu ierburi crescând prin beton, sau câte o adunătură de lemne putrezite în locurile în care cândva a existat o casă.

Cu cât mă gândesc mai mult la acest peisaj pe care patrulele de Neînfricaţi îl considerau normal, cu atât mai mult văd un vechi oraş ridicându-se în jurul meu, clădirile fiind mai scunde decât cele pe care le-am lăsat în urmă, însă la fel de numeroase. Un oraş vechi, care a fost transformat în teren viran ca toţi cei din Prietenie să se ocupe de agricultură. Cu alte cuvinte, un oraş vechi care a fost demolat, ars şi îngropat, de unde chiar şi drumurile au dispărut, pământul fiind lăsat în paragină peste toată ruina.

Scot mâna pe geam, iar vântul îmi învăluie degetele ca nişte bucle de păr. Când eram foarte mic, mama pretindea că putea alcătui diverse forme din vânt şi mi le dădea să le folosesc: ciocane şi cuie, spade sau patine cu rotile. Era un joc pe care îl jucam seară de seară pe peluza din faţa casei, înainte ca Marcus să ajungă acasă. Ne ajuta să trecem mai uşor peste momentele de groază.

În lada camionului, în spatele nostru, sunt Caleb, Christina şi Uriah. Christina şi Uriah stau aşezaţi destul de aproape, astfel încât umerii li se ating, însă ei privesc în direcţii opuse, mai mult străini decât prieteni. Exact în urma noastră este un alt camion, condus de Robert, în care călătoresc Cara şi Peter. Tori trebuia să fie cu ei. Gândul mă face să fiu pustiit, golit. Ea mi-a administrat testul de aptitudini. M-a făcut să gândesc, pentru prima dată, că aş putea părăsi Abnegaţia – că trebuia s-o fac. Am senzaţia că-i datorez ceva, dar ea a murit înainte să îi pot da acel ceva.

— Am ajuns, zice Johanna. Limita externă a patrulelor de Neînfricaţi.

Niciun gard sau niciun zid nu marchează diviziunea dintre sediul Prieteniei şi lumea externă, însă îmi amintesc că patrulele de Neînfricaţi monitorizau zona din camera de control, asigurându-se că nu depăşeau limita, care este marcată de o serie de indicatoare cu X-uri pe ele. Patrulele erau organizate în aşa fel încât camioanele rămâneau fără combustibil dacă mergeau prea departe, un sistem delicat de verificări şi controale care conservau siguranţa noastră şi a lor – şi, îmi dau seama acum, secretul pe care îl păstra Abnegaţia.

— Au depăşit vreodată limita? întreabă Tris.

— De câteva ori, răspunde Johanna. Era responsabilitatea noastră să facem faţă situaţiei atunci când se ivea.

Tris îi aruncă o privire, iar ea ridică din umeri.

— Fiecare facţiune are un ser, zice Johanna. Serul Neînfricării oferă realităţi halucinante, al Candorii adevărul, al Prieteniei oferă pace, al Erudiţiei oferă moarte…

Auzind acestea, Tris se înfioară vizibil, însă Johanna continuă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Iar cel al Abnegaţiei resetează amintiri.

— Resetează *amintiri?*

— Ca amintirile Amandei Ritter, spun eu. Ea a spus: „Există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit”, îţi aminteşti?

— Da, întocmai, zice Johanna. Cei din Prietenie sunt însărcinaţi cu administrarea serului Abnegaţiei oricui trece de limită, suficient cât să-i facă să uite experienţa. Sunt sigură că există câţiva care s-au strecurat pe lângă noi, însă nu mulţi.

Apoi se aşterne tăcerea. Răsucesc informaţiile iar şi iar în mintea mea. E ceva profund greşit în a-i lua amintirile unei persoane – cu toate că ştiu că era necesar pentru a păstra oraşul în siguranţă oricâtă vreme ar fi fost nevoie, simt asta după felul în care mi se strânge stomacul: ia-i amintirile unei persoane, şi atunci persoana nu va mai fi aceeaşi.

Simt că toate trăirile mele o iau razna, deoarece, cu cât trecem mai departe dincolo de limitele patrulelor de Neînfricaţi, cu atât ajungem mai aproape să vedem ce zace dincolo de singura lume pe care am cunoscut-o vreodată. Sunt terifiat şi încântat şi confuz şi alte o sută de lucruri în acelaşi timp.

Văd ceva în faţa noastră, în lumina zorilor, şi o apuc pe Tris de mână.

— Priveşte, îi spun.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Tris

ACEASTĂ LUME NOUĂ e plină de drumuri şi de clădiri întunecate şi de linii de tensiune prăbuşite.

Din câte îmi dau seama, aici nu există viaţă; nicio mişcare, niciun sunet, cu excepţia vântului şi a paşilor mei.

E ca şi cum peisajul ar fi o propoziţie întreruptă, o parte atârnând în aer, neterminată, iar cealaltă un subiect cu totul diferit. Pe partea dinspre noi a propoziţiei există teren pustiu, iarbă şi kilometri întregi de stradă. De cealaltă parte există două ziduri din beton, cu şase linii de tren între ele. În faţă există un pod din beton, construit deasupra zidurilor, iar liniile de tren sunt încadrate de clădiri din lemn, cărămidă şi sticlă, cu ferestre întunecate, printre acestea înălţându-se copaci atât de sălbatici, încât ramurile acestora au crescut laolaltă.

Pe un marcaj din dreapta scrie *90.*

— Acum ce facem? întreabă Uriah.

— Urmărim şinele, îi spun, dar îmi iese atât de şoptit, încât aud numai eu.

* * *

Coborâm din camioane la linia de demarcaţie dintre lumea noastră şi a lor – oricine ar fi „ei”. Robert şi Johanna îşi iau rămas-bun, întorc camioanele şi pornesc înapoi spre oraş. Îi privesc plecând. Nu-mi pot imagina că au venit până aici şi acum se întorc, dar îmi imaginez că sunt lucruri pe care trebuie să le facă în oraş. Johanna încă are o rebeliune de-a Loialilor de organizat.

Noi, ceilalţi – Tobias, Caleb, Peter, Christina, Uriah, Cara şi cu mine – pornim cu puţinele noastre bunuri de-a lungul şinelor de cale ferată.

Şinele nu seamănă cu cele din oraş. Sunt lustruite şi netede, iar în loc de traverse există plăci de metal texturat.

Înaintea mea văd unul dintre trenuri pe şine, abandonat lângă zid. Este placat cu metal deasupra şi în faţă, asemenea unei oglinzi, cu geamurile vopsite pe laterale. Când ne apropiem, văd şiruri de bănci în interior, cu perne cafenii pe ele. Probabil că oamenii nu trebuie să urce şi să coboare sărind din aceste trenuri.

Tobias merge în spatele meu pe una dintre şine, cu braţele ridicate, pentru a-şi menţine echilibrul. Ceilalţi s-au împrăştiat: Peter şi Caleb aproape de un zid, Cara lângă celălalt. Nimeni nu vorbeşte mult, exceptând momentele când arată spre ceva nou, un marcaj sau o clădire sau vreun indiciu a felului în care arăta această lume când era populată de oameni.

Zidurile din beton îmi atrag atenţia – sunt acoperite cu imagini ciudate de oameni cu pielea atât de netedă, încât cu greu mai arată a oameni, sau de sticle colorate de şampon, sau balsam, sau vitamine, sau alte substanţe necunoscute, cuvinte pe care nu le înţeleg, „vodcă” şi „coca-cola” şi „băutură energizantă”. Culorile şi formele şi cuvintele şi imaginile sunt atât de ţipătoare, atât de abundente, încât te hipnotizează.

— Tris!

Tobias pune mâna pe umărul meu şi mă opresc.

El înclină capul şi întreabă:

— Auzi asta?

Aud paşi şi vocile liniştite ale tovarăşilor noştri. Aud respiraţia mea şi a lui. Însă, între toate acestea, există o huruială aproape silenţioasă, inconsistentă în intensitatea ei. Pare a fi un motor.

— Opriţi-vă cu toţii! strig eu.

Spre surprinderea mea, toată lumea se supune, chiar şi Peter, şi ne adunăm în centrul şinelor. Îl văd pe Peter scoţându-şi arma şi ridicând-o, iar eu procedez la fel, cu ambele mâini unite pentru a o stabiliza, amintindu-mi de uşurinţa cu care obişnuiam să o ridic. Această uşurinţă a dispărut acum.

Ceva apare de după cotitura din faţă: un camion negru, care e mai mare decât orice camion pe care l-am văzut

vreodată, suficient cât să încapă mai mult de zece oameni în remorca lui acoperită.

Mă înfior.

Camionul trece zguduindu-se peste şine şi se opreşte la vreo zece metri în faţa noastră. Îl văd pe bărbatul care îl conduce – are tenul măsliniu şi părul lung, legat la ceafă.

— Dumnezeule! zice Tobias şi îşi înăspreşte strânsoarea pe armă.

O femeie coboară de pe locul din faţă. Pare să fie cam de vârsta Johannei, cu pielea presărată de pistrui şi cu părul atât de închis la culoare, încât pare aproape negru. Sare pe pământ şi ridică ambele mâini, ca să vedem că nu este înarmată.

— Bună, zice ea şi zâmbeşte agitată. Numele meu este Zoe. El e Amar.

Face un gest cu capul pentru a ni-l arăta pe şofer, care a coborât şi el din camion.

— Amar a murit, zice Tobias.

— Ba nu, n-am murit. Vino, Four! îl cheamă Amar.

Chipul lui Tobias se crispează de teamă. Nu-l învinovăţesc. Nu se întâmplă în fiecare zi să vezi pe cineva la care ai ţinut întorcându-se din morţi.

Chipurile tuturor oamenilor pe care i-am pierdut năvălesc în mintea mea. Lynn. Marlene. Will. Al.

Tata. Mama.

Ce-ar fi să fie cu toţii în viaţă, aşa, ca Amar? Ce-ar fi ca această cortină care ne separă să nu fie moartea, ci un gard şi o fâşie de pământ?

Nu mă pot abţine să nu sper, oricât de prostesc ar fi.

— Lucrăm pentru aceeaşi organizaţie care a fondat oraşul vostru, zice Zoe în timp ce se uită la Amar. Aceeaşi organizaţie din care venea Edith Prior. Şi…

Bagă mâna în buzunar şi scoate o fotografie parţial boţită. O întinde, iar apoi privirea ei o caută pe a mea în mulţimea de oameni şi de arme.

— Cred c-ar trebui să te uiţi la asta, Tris, zice ea. Voi face un pas înainte şi-o voi lăsa pe pământ, pe urmă voi păşi înapoi. E în regulă?

Îmi cunoaşte numele. Mi se pune un nod în gât de teamă. *Cum* de îmi cunoaşte numele? Şi nu doar numele – porecla, numele pe care l-am ales când m-am alăturat Neînfricaţilor.

— În regulă, răspund, însă vocea îmi este răguşită, astfel încât cuvintele de-abia se aud.

Zoe face un pas în faţă, pune fotografia pe şina de tren, apoi îşi reia poziţia iniţială. Eu ies din siguranţa conferită de trupa noastră mai numeroasă şi mă las pe vine lângă fotografie, uitându-mă la ea în tot acest timp. Pe urmă merg cu spatele, cu fotografia în mână.

În fotografie se vede un grup de oameni în faţa unui gard de plasă, ţinându-se cu toţii pe după umeri. Văd o versiune copilărească a lui Zoe, recognoscibilă datorită pistruilor, şi câţiva oameni pe care nu îi cunosc. Când sunt pe punctul de a o întreba ce rost are ca eu să mă uit la această fotografie, o recunosc pe tânăra femeie cu părul blond, legat la spate, şi cu un zâmbet larg.

Mama mea. Ce caută mama lângă oamenii aceştia?

Ceva – jale, durere, dor – mă apasă în piept.

— Sunt multe de explicat, zice Zoe. Dar ăsta nu e cel mai bun loc în care s-o facem. Am vrea să vă ducem la sediul nostru. E un drum scurt cu maşina.

Continuând să ţină arma ridicată, Tobias mă atinge pe încheietura mânii, ridicând fotografia mai aproape de chipul lui.

— Asta e mama ta? mă întreabă el.

— E mama? întreabă Caleb.

Îl împinge pe Tobias pentru a vedea fotografia peste umărul meu.

— Da, le răspund amândurora.

— Crezi c-ar trebui s-avem încredere în ei? mă întreabă Tobias pe un ton scăzut.

Zoe nu pare a fi o mincinoasă. Iar dacă ştie cine sunt şi a ştiut cum să ne găsească aici, se datorează, probabil, faptului că are o oarecare formă de acces în oraş, ceea ce înseamnă că probabil spune adevărul cu privire la faptul că a făcut parte din acelaşi grup cu Edith Prior. Şi apoi mai este şi Amar, care urmăreşte fiecare mişcare pe care o face

Tobias.

— Am venit aici deoarece am vrut să-i găsim pe aceşti oameni, spun eu. Trebuie să avem încredere în cineva, nu-i aşa? Altminteri vom umbla printr-un ţinut pustiu, probabil murind de foame.

Tobias îmi dă drumul la mână şi îşi lasă arma în jos. Procedez la fel. Ne urmează şi ceilalţi, Christina lăsându-şi ultima arma jos.

— Oriunde mergem, trebuie să fim liberi să plecăm oricând, zice Christina, bine?

Zoe îşi pune mâna pe piept, deasupra inimii.

— Aveţi cuvântul meu de onoare.

Sper, de dragul nostru, al tuturor, că are într-adevăr onoare.

CAPITOLUL PAISPREZECE

TOBIAS

STAU PE MARGINEA remorcii camionului, ţinându-mă de structura pe care se sprijină prelata. Vreau ca această nouă realitate să fie o simulare pe care să o pot manipula, dacă aş reuşi să-mi dau seama despre ce e vorba. Dar nu este şi nu îmi dau seama despre ce e vorba.

Amar trăieşte.

„Adaptează-te!” era una dintre comenzile lui favorite în timpul iniţierii mele. Uneori o striga atât de des, încât ajungeam să o visez; mă trezea asemenea unui ceas deşteptător, solicitând mai mult de la mine decât aş fi putut eu da. *Adaptează-te.* Adaptează-te mai repede, adaptează-te mai bine, adaptează-te la lucrurile la care niciun om n-ar trebui să se adapteze.

Cum ar fi ăsta: să părăseşti o lume pe deplin formată şi să descoperi o alta.

Sau ăsta: să descoperi că prietenul tău mort trăieşte, de fapt, şi conduce camionul în care călătoreşti.

Tris stă aşezată în spatele meu, pe bancheta din remorcă, ţinând în mâini fotografia boţită. Îşi trece degetele peste chipul mamei ei, aproape atingându-l, însă nu chiar. Christina stă de-o parte a ei, iar Caleb de cealaltă. Probabil că îl lasă să stea doar ca să poată vedea fotografia; întregul ei trup se fereşte de el, lipindu-se de Christina.

— E mama voastră? întreabă Christina.

Tris şi Caleb încuviinţează.

— E foarte tânără aici. Şi drăguţă, adaugă Christina.

— Da, aşa este. Era, de fapt.

Mă aştept ca vocea lui Tris să sune trist în timp ce răspunde, de parcă ar durea-o amintirea frumuseţii pieritoare a mamei ei. În schimb, vocea îi este emoţionată, cu buzele strânse în anticipare. Sper că nu-şi face false speranţe.

— Lasă-mă să o văd, zice Caleb, întinzând mâna spre sora lui.

Tăcută, fără să îl privească, ea îi dă fotografia.

Mă întorc cu spatele spre lumea de care ne îndepărtăm – capătul şinelor de tren. Porţiunile imense de câmpie. Şi, în depărtare, Butucul, de-abia vizibil în ceaţa care acoperă contururile oraşului. E un sentiment straniu să-l văd din locul acesta, de parcă încă aş putea să-l ating dacă mi-aş întinde suficient mâna, cu toate că m-am îndepărtat de el.

Peter se mută spre capătul remorcii camionului, alături de mine, ţinându-se de prelată pentru a se echilibra. Şinele de tren descriu o curbă, îndepărtându-se de noi, şi nu mai zăresc câmpia. Zidurile de pe ambele părţi dispar treptat, pe măsură ce terenul devine plat, şi văd pretutindeni clădiri, unele mici, aşa cum sunt casele Abnegaţiei, iar alte mari, aşa cum ar fi clădirile din oraş răsturnate pe o parte.

Copacii, crescuţi în neştire şi imenşi, se înalţă dincolo de armăturile din ciment menite a-i îngrădi, rădăcinile lor năpădind trotuarul. Pe marginea unui acoperiş sunt cocoţate un şir de păsări negre asemănătoare celor tatuate pe clavicula lui Tris. Când camionul trece prin dreptul lor, ele cârâie şi se împrăştie în văzduh.

E o lume sălbatică.

Brusc, e prea mult pentru mine ca să pot suporta şi sunt nevoit să mă întorc cu spatele şi să mă aşez pe una dintre banchete. Îmi prind capul între palme, ţinând ochii închişi, astfel încât să nu fiu nevoit să mai primesc nicio informaţie. Simt braţul puternic al lui Tris pe spatele meu, trăgându-mă spre silueta ei delicată. Palmele îmi sunt amorţite.

— Concentraţi-vă doar pe ce este aici, acum, ne spune Cara din partea opusă a camionului. La modul în care se mişcă acest camion. O să vă ajute.

Încerc. Mă gândesc la cât e de tare bancheta de sub mine şi la vibraţia continuă a camionului, chiar şi pe teren plan, simţind-o până în măduva oaselor. Detectez cele mai mici mişcări la stânga şi la dreapta, înainte şi înapoi, şi absorb toate legănările în timp ce rulează peste şine. Mă concentrez până ce în jurul meu totul devine întunecat şi nu

mai simt trecerea timpului sau panica descoperirii, ci doar mişcarea noastră pe pământ.

— Probabil că acum ar trebui să priveşti în jur, zice Tris, şi vocea ei pare slabă.

Christina şi Uriah stau în picioare acolo unde stăteam eu, privind pe după prelată. Mă uit peste umerii lor, să văd încotro ne îndreptăm. Există o îngrăditură înaltă, care se întinde traversând peisajul, care pare pustiu prin comparaţie cu densitatea de clădiri îngrămădite pe care le-am văzut înainte să mă aşez. Gardul are zăbrele negre, verticale, cu capete ascuţite, care se înclină spre exterior, de parcă ar vrea să înţepe pe oricine ar încerca să se caţere peste.

La câţiva metri după el e un alt gard, de data asta de plasă, asemănător celui din jurul oraşului, cu sârmă ghimpată deasupra. Aud un bâzâit puternic, care provine dinspre cel de-al doilea gard, o încărcătură electrică. În spaţiul dintre ele circulă oameni care poartă arme ce seamănă oarecum cu puştile noastre de paintball, însă mult mai letale, mult mai puternice.

Pe o placă de pe primul gard scrie BIROUL DE ASISTENŢĂ GENETICĂ.

Aud vocea lui Amar, vorbindu-le paznicilor înarmaţi, dar nu ştiu ce spune. Se deschide o poartă în primul gard, pentru a ne lăsa să intrăm, apoi o poartă în cel de-al doilea. Dincolo de cele două garduri este… ordine.

Din câte îmi dau seama, există clădiri scunde, separate de peluze de iarbă tunsă şi copaci tineri. Drumurile care fac legătura între ele sunt bine întreţinute şi bine marcate, cu săgeţi care arată spre diferite destinaţii: SERE, drept înainte; AVANPOSTUL SECURITĂŢII, la stânga; REŞEDINŢELE OFIŢERILOR, la dreapta; SEDIUL PRINCIPAL, drept înainte.

Mă ridic şi mă aplec peste marginea camionului pentru a vedea sediul, jumătate din corpul meu atârnând deasupra drumului. Clădirea Biroului de Asistenţă Genetică nu e înaltă, dar e, totuşi, imensă, mai largă decât pot eu să cuprind cu privirea, un mamut de sticlă, oţel şi beton. În spatele sediului există câteva turnuri înalte, având

deasupra cupole – nu ştiu de ce, dar atunci când le văd mă gândesc la o cameră de control şi mă întreb dacă nu cumva asta şi sunt.

În afară de paznicii dintre garduri, afară sunt puţini oameni, care se opresc să ne privească, însă noi înaintăm atât de iute, încât nu apuc să le văd expresiile.

Camionul se opreşte în faţa unei uşi duble, iar Peter este primul care sare. Noi, ceilalţi, ne împrăştiem pe trotuar în urma lui şi stăm umăr lângă umăr, atât de aproape, încât aud cât de repede respiră toată lumea. În oraş eram împărţiţi după facţiune, după vârstă, după istorie. Dar aici toate acele diviziuni dispar. Ne avem doar pe noi.

— Şi începem, murmură Tris, în timp ce Zoe şi Amar se apropie.

Şi începem, spun în sinea mea.

* * *

— Bine aţi venit la sediu, zice Zoe. Clădirea a fost odinioară Aeroportul O'Hare, unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din ţară. Acum este sediul central al Biroului de Asistenţă Genetică – sau, pur şi simplu, Biroul, aşa cum îi spunem noi pe-aici. Este una dintre agenţiile guvernului Statelor Unite.

Simt cum îmi cade faţa. Cunosc toate cuvintele pe care le spune, în afară de faptul că nu sunt foarte sigur ce e acela un „aeroport" sau ce sunt „state unite". Dar, oricum, pentru mine n-au noimă nici măcar alăturate. Nu sunt singurul care pare confuz – Peter ridică ambele sprâncene, de parcă ar pune o întrebare.

— Îmi pare rău, zice ea. Tot uit cât de puţine lucruri ştiţi.

— Consider că e vina *voastră* dacă nu ştim nimic, nu a noastră, remarcă Peter.

— Ar trebui să reformulez, spune Zoe, zâmbind blând. Tot uit cât de puţine informaţii v-am furnizat. Un aeroport este un centru pentru transportul aerian şi…

— Transport *aerian?* întreabă Christina, nevenindu-i să creadă.

— Una dintre invenţiile tehnologice, despre care nu era

necesar ca noi să ştim când eram în interiorul oraşului, e transportul aerian, zice Amar. E sigur, rapid şi uimitor.

— Uau, face Tris.

Ea pare încântată. Eu, în schimb, mă gândesc la mersul în viteză prin aer, sus, deasupra sediului, şi am senzaţia că îmi vine să vomit.

— În fine. Când experimentele au început să aibă loc, aeroportul a fost convertit în acest sediu, astfel încât să putem monitoriza experimentele de la distanţă, spune Zoe. Intenţionez să vă conduc în camera de control să faceţi cunoştinţă cu David, conducătorul Biroului. Veţi vedea o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegeţi, dar poate că e cel mai bine să primiţi nişte explicaţii preliminare înainte să începeţi să-mi puneţi întrebări legate de ele. Aşa că notaţi-vă lucrurile despre care vreţi să aflaţi mai multe şi simţiţi-vă liberi să ne întrebaţi pe mine sau pe Amar mai târziu.

Porneşte spre intrare şi uşile se dau în lături, deschise de doi paznici înarmaţi, care îi zâmbesc în chip de salut în timp ce ea trece. Contrastul dintre salutul prietenesc şi armele purtate pe umăr e aproape umoristic. Armele sunt imense şi mă întreb ce simţi când tragi cu ele, dacă poţi simţi puterea mortală din ele doar trecându-ţi degetul peste trăgaci.

Simt un aer rece pe faţă când intru în sediu. Ferestrele se arcuiesc deasupra capului meu, lăsând să intre lumina palidă, însă ăsta e cel mai atrăgător lucru la acest loc – pardoseala de gresie este închisă la culoare din cauza mizeriei şi a vechimii, iar pereţii sunt gri cu alb. În faţa noastră există o mare de oameni şi de maşinării, cu o pancartă pe care scrie CONTROL DE SECURITATE. Nu înţeleg de ce le trebuie atât de multă securitate dacă sunt deja protejaţi de două rânduri de garduri, unul dintre ele electrificat, şi de câteva rânduri de paznici, dar nu e lumea mea ca să întreb.

Nu, asta nu e deloc lumea mea.

Tris mă atinge pe umăr şi îmi arată spre intrare.

— Uită-te acolo.

În partea opusă a încăperii, dincolo de controlul de

securitate, se află un bloc imens de piatră, cu un aparat de sticlă suspendat deasupra. Este un exemplu clar de lucruri pe care le vom vedea şi pe care nu le vom înţelege. De asemenea, nu înţeleg foamea din ochii lui Tris, care devorează totul în jurul nostru, de parcă numai asta ar putea să o ţină în viaţă. Uneori am senzaţia că suntem la fel, dar, alteori, cum ar fi acum, simt diferenţa dintre personalităţile noastre, de parcă tocmai aş fi nimerit într-un perete.

Christina îi spune ceva lui Tris şi amândouă zâmbesc. Tot ce aud este înăbuşit şi distorsionat.

— Te simţi bine? mă întreabă Cara.

— Da, îi răspund automat.

— Vezi tu, ar fi perfect logic să fii panicat în momentele astea, îmi spune ea. Nu e nevoie să insişti permanent să-ţi arăţi masculinitatea ta de nezdruncinat.

— Ce anume…?

Ea zâmbeşte şi îmi dau seama că glumea.

Toţi cei de la controlul securităţii fac un pas în lateral, alcătuind un tunel prin care să trecem. În faţa noastră, Zoe anunţă:

— Nu sunt admise arme în incintă, însă dacă le lăsaţi la punctul de control le puteţi lua când ieşiţi, în cazul în care alegeţi să procedaţi astfel. După ce le lăsaţi, vom trece prin scanere şi ne vom vedea de drum.

— Femeia asta este enervantă, zice Cara.

— Poftim? întreb eu. De ce?

— Nu face distincţie între ea şi cunoştinţele ei, spune Cara în timp ce îşi scoate arma. Spune întruna lucruri ca şi cum ar fi evidente, când, de fapt, nu sunt evidente.

— Ai dreptate, admit eu fără convingere. E enervant.

În faţa mea o văd pe Zoe punându-şi arma într-o lădiţă gri şi intrând apoi într-un scaner – e o cutie de mărimea unui om, cu un tunel drept în mijloc, suficient de larg pentru un corp. Îmi scot şi eu arma, care e grea din cauza gloanţelor nefolosite, şi o pun în lădiţa pe care mi-o întinde paznicul, unde se află şi celelalte arme.

O privesc pe Zoe trecând prin scaner, apoi pe Amar,

Peter, Caleb, Cara şi Christina. Când mă aflu în faţa lui, uitându-mă la pereţii care îmi vor strânge trupul între ei, încep să simt din nou senzaţia de panică, mâinile amorţite şi pieptul care mă strânge. Scanerul îmi aminteşte de cutia din lemn care m-a ţinut prizonier în peisajul fricii mele, strângându-mi oasele cu putere.

Nu pot, nu voi intra în panică aici.

Îmi oblig picioarele să se mişte spre scaner şi stau în mijloc, unde au stat toţi ceilalţi. Percep ceva mişcându-se în pereţi şi se aude un bip ascuţit. Mă înfior şi tot ce văd este mâna paznicului, care îmi fac semn să înaintez.

Acum e în regulă să evadez.

Ies împleticindu-mă din scaner, iar în jurul meu se deschide aerul. Cara îmi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spune nimic.

Când Tris mă ia de mână după ce trece prin scaner, de-abia o simt. Îmi amintesc cum am trecut prin peisajul fricii mele cu ea, trupurile noastre apăsate laolaltă în cutia de lemn închisă în jurul nostru, palma mea pe pieptul ei, simţindu-i bătăile inimii. E suficient să mă ancorez din nou în realitate.

După ce trece şi Uriah, Zoe ne face din nou semn să înaintăm.

Dincolo de punctul de control, edificiul nu e la fel de neîngrijit ca până acum. Podelele sunt tot din gresie, însă aceasta este lustruită la perfecţie şi există pretutindeni ferestre. Văd de-a lungul unui coridor şiruri de mese de laborator şi computere, ceea ce îmi aminteşte de sediul Erudiţiei, însă aici e mai luminos şi nimic nu pare a fi ascuns.

Zoe ne conduce la dreapta, spre un pasaj mai întunecat. Când trecem pe lângă oameni, aceştia se opresc să se uite la noi şi simt privirile lor ca pe nişte mici raze de căldură, făcându-mă să mă înroşesc de la gât până în obraji.

Mergem o vreme, pătrunzând mai adânc în sediu, iar apoi Zoe se opreşte şi se întoarce cu faţa spre noi.

În spatele ei există un cerc mare de ecrane albe, ca nişte molii dând târcoale unei flăcări. Oamenii din cerc sunt

aşezaţi la pupitre joase, tastând furioşi în faţa a şi mai multe ecrane, acestea stând cu faţa spre exterior, nu spre interior. Este o cameră de control, dar nu este închisă şi nu-mi dau seama ce observă ei aici, de vreme ce toate ecranele sunt întunecate. În faţa ecranelor sunt îngrămădite scaune, bănci şi mese, de parcă oamenii se adună acolo să privească după bunul plac.

La câţiva metri în faţa camerei de control se află un bărbat mai în vârstă, zâmbitor şi îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, la fel ca toţi ceilalţi. Când ne vede apropiindu-ne, îşi desface mâinile de parcă ar vrea să ne ureze bun venit. David, presupun.

— Asta, zice bărbatul, este ceea ce am aşteptat încă de la bun început.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

TRIS

SCOT FOTOGRAFIA din buzunar. Bărbatul din faţa mea – David – este şi el acolo, alături de mama mea, cu faţa mai netedă, cu talia ceva mai subţire.

Acopăr chipul mamei cu buricul degetului. Toată speranţa care creştea în mine s-a risipit. Dacă mama, tata sau prietenii mei ar fi fost în viaţă, ar fi aşteptat la uşă sosirea noastră. Ar fi trebuit să am mai multă experienţă şi să nu cred că orice s-a întâmplat cu Amar – orice o fi fost – s-ar putea întâmpla din nou.

— Numele meu este David. După cum probabil v-a zis Zoe deja, sunt conducătorul Biroului de Asistenţă Genetică. Mă voi strădui să vă explic lucrurile, ne spune David. Primul lucru pe care ar trebui să-l ştiţi este că informaţiile pe care vi le-a dat Edith Prior sunt doar parţial adevărate.

Rostind numele „Prior”, îşi fixează privirea asupra mea. Tremur de anticipare – de când am văzut acel video, am fost disperată să primesc nişte răspunsuri, iar acum dorinţa mi se va îndeplini.

— Ea v-a furnizat doar atâtea informaţii câte vă erau necesare pentru a veni în întâmpinarea scopurilor experimentelor noastre, spune David. Şi, în multe cazuri, asta înseamnă suprasimplificare, omitere şi, categoric, falsificare. Acum, că vă aflaţi aici, nu mai e nevoie de niciunul dintre acele lucruri.

— Tot vorbiţi despre „experimente”, zice Tobias. Ce experimente?

— Da, bine, ajungeam la asta, zice David, privindu-l pe Amar. De unde au început atunci când ţi le-au explicat ţie?

— Nu contează de unde începi. Tot nu le poţi face să fie mai uşor de înghiţit, zice Amar, ciupindu-şi cuticulele.

David cugetă preţ de o clipă, apoi îşi drege vocea.

— Cu mult timp în urmă, guvernul Statelor Unite…

— Ce anume? întreabă Uriah.

— E o ţară, răspunde Amar. Una mare. Are graniţe şi propriul guvern, iar noi ne aflăm chiar acolo. Putem vorbi despre asta mai târziu. Continuaţi, domnule.

David îşi apasă degetul mare în palmă şi îşi masează mâna, clar zăpăcit de toate întreruperile.

Începe din nou:

— Acum câteva secole, guvernul acestei ţări a devenit interesat să impună anumite comportamente dezirabile cetăţenilor săi. Fuseseră întreprinse studii care indicau că tendinţele violente puteau fi depistate parţial în genele unei persoane – o genă numită „gena crimei” a fost prima dintre acestea, dar au mai existat şi altele, predispoziţii genetice pentru laşitate, necinste, inteligenţă limitată – cu alte cuvinte, toate însuşirile care, în cele din urmă, contribuie la decăderea unei societăţi.

Am fost învăţaţi că facţiunile au fost alcătuite pentru a rezolva problema, cea a firilor noastre defecte. În aparenţă, oamenii pe care îi descrie David – oricine vor fi fost aceştia – credeau şi ei în această problemă.

Cunosc foarte puţine despre genetică – numai ceea ce văd că trece de la părinte la copil, în chipul meu şi în cele ale prietenilor mei. Nu-mi pot imagina izolarea unei gene pentru crimă, laşitate sau necinste. Acele lucruri par prea nebuloase pentru a avea o localizare concretă în trupul unei persoane, însă eu nu sunt om de ştiinţă.

— Evident, există câţiva factori care determină personalitatea, inclusiv modul în care a fost crescută o persoană şi experienţele sale, continuă David, însă, în pofida păcii şi a prosperităţii care au domnit în această ţară timp de aproape un secol, li s-a părut avantajos strămoşilor noştri să reducă riscul acestor însuşiri de nedorit, existente în populaţia noastră, prin corectarea lor. Cu alte cuvinte, prin modificarea omenirii. Aşa s-a născut experimentul manipulării genetice. A fost nevoie de mai multe generaţii pentru ca orice tip de manipulare genetică să se manifeste, însă oamenii au fost aleşi în număr mare din imensa masă a populaţiei, în concordanţă cu provenienţa şi

comportamentul lor, şi li s-a dat opţiunea de a oferi un dar generaţiilor noastre viitoare, o alterare genetică ce avea să-i facă pe descendenţii lor ceva mai buni.

Mă uit la ceilalţi. Peter îşi ţuguie buzele, dispreţuitor. Caleb se încruntă. Cara a rămas cu gura căscată, de parcă ar fi însetată după răspunsuri şi intenţionează să le înghită din aer. Christina pare doar sceptică, având o sprânceană ridicată, iar Tobias îşi priveşte lung pantofii.

Am senzaţia că nu aud nimic nou – aceeaşi filosofie care a separat facţiunile, conducând oamenii la manipularea genelor în locul separării în grupe bazate pe virtuţi. Înţeleg asta. La un anumit nivel, chiar sunt de acord. Dar nu ştiu cum se leagă de noi aici, acum.

— Însă când manipulările genetice au început să-şi facă efectul, modificările au avut consecinţe dezastruoase. După cum s-a dovedit, încercarea a avut ca rezultat nu gene corectate, ci unele deteriorate, continuă David. Îndepărtează-i cuiva frica, sau inteligenţa limitată, sau necinstea... şi i-ai luat compasiunea. Îndepărtează-i cuiva agresivitatea... şi i-ai luat motivarea sau abilitatea de a se afirma. Îndepărtează-i cuiva egoismul... şi i-ai luat simţul autoconservării. Dacă vă gândiţi la asta, sunt sigur că înţelegeţi exact ce vreau să spun.

Bifez fiecare calitate în minte pe măsură ce el le rosteşte – frică, inteligenţă limitată, necinste, agresivitate, egoism. El *vorbeşte* despre facţiuni. Şi are dreptate când spune că fiecare facţiune pierde ceva atunci când câştigă o virtute: Neînfricaţii – curajoşi, dar cruzi; Erudiţii – inteligenţi, dar vanitoşi; cei din Prietenie – paşnici, dar pasivi; cei din Candoare – cinstiţi, însă nechibzuiţi; cei din Abnegaţie – altruişti, dar băţoşi.

— Omenirea n-a fost niciodată perfectă, însă modificările genetice au făcut să fie şi mai rea ca înainte. Aceasta s-a manifestat sub forma a ceea ce noi numim Războiul Purităţii. Un război civil, purtat de cei cu genele deteriorate, împotriva guvernului şi a tuturor celor cu gene pure. Războiul Purităţii a cauzat un nivel de distrugere nemaiîntâlnit până atunci pe pământul american, eliminând

aproape jumătate din populaţia ţării.

— Am pornit prezentarea vizuală, spune unul dintre oamenii aflaţi la pupitrele camerei de control.

Pe ecranul de deasupra capului lui David apare o hartă. Are o formă necunoscută, deci nu sunt sigură ce ar putea să reprezinte, dar e acoperită de petice de lumină roz, roşii şi stacojii.

— Aşa arăta ţara noastră înainte de Războiul Purităţii, spune David. Şi *aşa* arată după…

Luminile încep să scadă, peticele micşorându-se asemenea băltoacelor de apă care se usucă la soare. Apoi îmi dau seama că luminile roşii erau oameni – oameni dispărând, luminile lor stingându-se. Privesc lung spre ecran, incapabilă să procesez o asemenea pierdere substanţială.

David continuă:

— Când, în cele din urmă, războiul s-a sfârşit, oamenii au pretins o soluţie permanentă la problema genetică şi de aceea s-a format Biroul de Asistenţă Genetică. Înarmaţi cu toate cunoştinţele ştiinţifice aflate la dispoziţia guvernului nostru, predecesorii noştri au proiectat experimente pentru a reda omenirii puritatea genetică. I-au chemat pe indivizii cu gene deteriorate să vină, astfel încât Biroul să le poată modifica genele. Apoi, Biroul i-a plasat în medii sigure, pentru a se stabili pe termen lung, echipaţi cu versiunile de bază ale serurilor, astfel încât să-i ajute să-şi controleze societatea. Ei aveau să aştepte trecerea timpului – ca generaţiile să treacă, ca fiecare să producă oameni din ce în ce mai vindecaţi genetic. Sau, aşa cum îi cunoaşteţi acum… Divergenţii.

Încă de când Tori mi-a spus cuvântul care denumea ceea ce sunt – Divergentă –, am vrut să ştiu ce înseamnă. Şi iată aici cel mai simplu răspuns pe care l-am primit: „Divergent” înseamnă că genele mele sunt vindecate. Pure. Întregi. Ar trebui să mă simt uşurată că în sfârşit cunosc adevăratul răspuns, însă e ceva că nu-mi dă pace.

Am crezut că „Divergent” explica tot ce sunt şi tot ce aş putea fi. Poate că mă înşelasem.

Simt că mi se taie respiraţia în timp ce revelaţiile încep să-şi facă loc în mintea şi în sufletul meu, pe măsură ce David înlătură straturile de minciuni şi de secrete. Îmi ating pieptul pentru a-mi simţi bătăile inimii, pentru a încerca să mă liniştesc.

— Oraşul vostru este unul dintre acele experimente pentru vindecarea genetică şi, de departe, cel mai încununat de succes, datorită proporţiei de modificări comportamentale. Adică, facţiunile.

David ne zâmbeşte de parcă ar fi ceva de care noi ar trebui să fim mândri, însă eu nu sunt. Ei ne-au creat, ei au dat formă lumii noastre, ei ne-au spus ce să credem.

Dacă ei ne-au spus ce să credem şi noi n-am aflat prin propriile noastre puteri, e încă adevărat? Îmi apăs şi mai tare mâna peste piept. *Linişteşte-te.*

— Facţiunile au fost încercarea predecesorilor noştri de a încorpora un element „nutritiv” în acest experiment – ei au descoperit că simpla corecţie genetică nu era suficientă pentru a schimba modul în care oamenii se comportau. S-a stabilit că o nouă ordine socială, combinată cu modificarea genetică, ar fi cea mai completă soluţie la problemele comportamentale pe care le crease deteriorarea genetică.

Zâmbetul lui David păleşte uitându-se în jur la noi. Nu ştiu la ce se aşteptase – ca şi noi să-i zâmbim? El continuă:

— Facţiunile au fost introduse ulterior în majoritatea experimentelor noastre, dintre care trei sunt în prezent active. Am ajuns departe pentru a vă proteja, pentru a vă observa şi pentru a învăţa de la voi.

Cara îşi trece mâinile peste păr, de parcă ar verifica dacă are şuviţe zbârlite. Negăsind niciuna, spune:

— Aşadar, atunci când Edith Prior a spus că noi trebuia să detectăm cauza Divergenţei şi să venim să vă ajutăm, asta a fost…

— „Divergent” este numele pe care am hotărât să-l dăm acelora care au atins nivelul dorit de vindecare genetică, zice David. Am vrut să ne asigurăm că liderii oraşului vostru îi preţuiau. Nu ne-am aşteptat ca liderul Erudiţiei să înceapă să-i vâneze – sau ca Abnegaţia să îi spună acelei femei ce

anume erau – şi, contrar celor spuse de Edith Prior, niciodată n-am intenţionat *cu adevărat* ca voi să ne trimiteţi o armată de Divergenţi. La urma urmelor, n-avem cu adevărat nevoie de ajutorul vostru. Pur şi simplu avem nevoie ca genele voastre vindecate să rămână intacte şi să fie transmise mai departe generaţiilor viitoare.

— Aşadar, spui că dacă nu suntem Divergenţi, suntem *deterioraţi,* zice Caleb.

Vocea îi tremură. Niciodată n-am crezut că aveam să-l văd pe Caleb pe punctul de a izbucni în lacrimi din pricina unui asemenea lucru, dar el este pe punctul de-a o face.

Linişteşte-te, îmi spun din nou, şi respir adânc, lent.

— Deterioraţi *genetic,* da, zice David. Oricum, am fost surprinşi să descoperim că acea componentă a modificării comportamentale din experimentul oraşului vostru a fost de efect – până nu de mult chiar a ajutat în ceea ce priveşte problemele comportamentale care făceau ca manipularea genetică să fie atât de problematică. Asta pentru început. Deci, în general, n-aţi fi capabili să vă daţi seama dacă genele unei persoane au fost deteriorate sau vindecate numai din comportamentul acestuia.

— Sunt inteligent, zice Caleb. Deci tu insişti că, dat fiind faptul că strămoşii mei au fost *modificaţi* pentru a fi isteţi, eu, urmaşul lor, nu pot da dovadă de compasiune. Eu şi toate celelalte persoane deteriorate genetic suntem limitaţi de genele deteriorate. Iar Divergenţii nu sunt.

— Ei bine, spune David, ridicând din umeri. Gândeşte-te la asta.

Caleb mă priveşte pentru prima dată după multe zile, iar eu, la rându-mi, îl privesc lung. Oare explicaţia pentru trădarea lui Caleb constă în genele lui deteriorate? Ca o boală pe care nu o poate vindeca şi pe care nu o poate controla? Nu pare corect.

— Genele nu înseamnă totul, spune Amar. Oamenii, inclusiv cei deterioraţi genetic, fac alegeri. Asta e ceea ce contează.

Mă gândesc la tata, născut Erudit, nu Divergent; un bărbat care nu se putea abţine să nu fie isteţ, alegând

Abnegaţia, angajându-se într-o luptă pe viaţă împotriva propriei sale naturi şi, în cele din urmă, împlinind-o. Un bărbat luptându-se cu el însuşi, exact cum şi eu mă lupt cu mine însămi.

Războiul acesta intern nu pare să fie produsul deteriorării genetice – pare complet *uman.*

Mă uit la Tobias. Este atât de devastat, atât de adus de umeri, încât pare a fi gata să leşine. Nu e singurul care are această reacţie: Christina, Peter, Uriah şi Caleb par cu toţii uluiţi. Cara ţine tivul bluzei între degete şi îşi trece degetul mare peste material, încruntându-se.

— Sunt multe lucruri de procesat, spune David.

Puţin spus! Alături de mine, Christina pufneşte.

— Şi n-aţi dormit toată noaptea, încheie David, de parcă n-ar fi fost întrerupt. Aşadar, vă voi conduce într-un loc unde să puteţi avea parte de odihnă şi mâncare.

— Aşteaptă! îi spun.

Mă gândesc la fotografia din buzunar şi la faptul că Zoe îmi cunoştea numele atunci când mi-a dat-o. Mă gândesc la ceea ce ne-a spus David, despre faptul că ne-a ţinut sub observaţie şi că a învăţat de la noi. Mă gândesc la şirurile de ecrane albe, care se află drept în faţa mea.

— Ai spus că ne-ai observat. Cum?

Zoe îşi face gura pungă. David dă din cap spre unul din oamenii aflaţi la pupitrele din spatele lui. Deodată, toate ecranele pornesc, fiecare prezentând imagini luate de diferite camere. Pe cele aflate cel mai aproape de mine, văd sediul Neînfricaţilor. Merciless Mart. Millennium Park. Clădirea Hancock. Butucul.

— Aţi ştiut dintotdeauna că Neînfricaţii ţin sub observaţie oraşul, folosind camere de securitate. Ei bine, avem acces şi la acele camere.

Ne-au urmărit!

* * *

Mă bate gândul să plec.

Străbatem din nou punctul de control în drumul nostru spre locul în care ne conduce David şi mă gândesc că voi

trece din nou prin el, luându-mi arma şi fugind din acest loc unde am fost urmărită. De când eram mică. Primii mei paşi, primele cuvinte, prima mea zi de şcoală, primul meu sărut.

Urmărită, atunci când Peter m-a atacat. Când facţiunea mea a fost pusă sub o simulare şi transformată în armată. Atunci când părinţii mei au murit.

Ce altceva au mai văzut?

Singurul lucru care mă opreşte să plec este fotografia din buzunar. Nu pot să-i părăsesc pe aceşti oameni până când nu aflu cum au cunoscut-o pe mama.

David ne conduce prin sediu spre o zonă acoperită de covoare, cu plante în ghivece pe fiecare latură. Tapetul de pe pereţi este vechi şi îngălbenit, cojindu-se în colţuri. Îl urmăm într-o încăpere mare, cu tavan înalt, podea de lemn şi lumini care strălucesc galben-portocaliu. Există paturi de campanie aranjate în două rânduri şi cufere lângă ele pentru ceea ce am adus cu noi, cu ferestre mari cu perdele elegante pe partea cealaltă a încăperii. Când mă apropii de ele, văd că sunt uzate şi deşirate pe margini.

David ne spune că această parte a sediului a fost un hotel, legat de aeroport printr-un tunel, iar că încăperea cu pricina a fost cândva o sală de bal. Din nou, cuvintele nu înseamnă nimic pentru mine, însă el nu pare să remarce acest lucru.

— Desigur, aici e un spaţiu de cazare temporar. Când vă veţi hotărî ce vreţi să faceţi, vă vom instala în altă parte, fie în acest sediu sau altundeva. Zoe se va asigura că aveţi tot ce vă trebuie. Mă întorc mâine să văd ce faceţi.

Mă uit la Tobias, care se plimbă încolo şi încoace în faţa ferestrelor, rozându-şi unghiile. Nu mi-am dat seama că are acest obicei. Poate că n-a fost niciodată suficient de tulburat să o fi făcut până acum.

Aş putea rămâne să-l consolez, dar am nevoie de răspunsuri în legătură cu mama şi n-am de gând să mai aştept nicio clipă. Sunt sigură că, dintre toţi, Tobias va înţelege. Îl urmez pe David în hol. Ieşind din încăpere, se reazemă de perete şi se scarpină la ceafă.

— Bună, îi spun. Numele meu este Tris. Cred că ai

cunoscut-o pe mama.

El tresare uşor, dar, în cele din urmă, îmi zâmbeşte. Îmi încrucişez braţele. Mă simt la fel ca atunci când Peter mi-a smuls prosopul în timpul iniţierii mele pentru a fi răutăcios: expusă, stânjenită, furioasă. Poate că nu e cinstit să îndrept toate astea împotriva lui David, dar nu mă pot abţine. El este conducătorul acestui sediu – al Biroului.

— Da, desigur, zice el. Te recunosc.

De unde? Camerele acelea înfiorătoare care mi-au urmărit fiecare mişcare? Strâng şi mai tare braţele la piept.

— Bine.

Aştept o secundă, apoi spun:

— Trebuie să ştiu despre mama. Zoe mi-a dat o poză cu ea şi tu stăteai exact lângă ea în acea fotografie, astfel încât îmi închipui că m-ai putea ajuta.

— A, zice el. Pot să văd poza?

O scot din buzunar şi i-o dau. El o netezeşte cu buricele degetelor şi, privind-o, afişează un zâmbet ciudat, de parcă ar mângâia-o cu ochii. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe celălalt – am senzaţia că întrerup un moment intim.

— Ea a făcut cândva o excursie înapoi la noi, zice el. Înainte să devină mamă. Atunci am făcut fotografia.

— *Înapoi* la voi? întreb eu. Ea era una de-a voastră?

— Da, răspunde David simplu, de parcă n-ar fi un cuvânt care îmi schimbă întreaga lume. Ea provenea din acest loc. Am trimis-o în oraş când era tânără, pentru a rezolva o problemă cu experimentul.

— Deci ea ştia, spun eu şi vocea îmi tremură, dar nu ştiu de ce. Ea *ştia* despre acest loc şi despre ceea ce era dincolo de îngrăditură.

David pare încurcat, cu sprâncenele lui stufoase încruntate.

— Păi, da, desigur.

Tremurul îmi coboară în braţe, apoi în palme şi, curând, întregul trup mi se înfioară, de parcă ar respinge un tip de otravă pe care l-am înghiţit, iar otrava este cunoaştere. Cunoaşterea acestui loc şi a ecranelor sale şi a tuturor minciunilor pe care mi-am construit viaţa.

— Ea ştia că voi ne *urmăreaţi* în fiecare clipă... privind cum a *murit* ea şi cum a murit tata şi cum toţi au început să se omoare între ei! Şi aţi trimis pe cineva să o ajute, să mă ajute? Nu! Nu, tot ce-ai făcut a fost să iei notiţe.

— Tris...

Încearcă să mă atingă, iar eu îi împing mâna.

— Nu-mi spune aşa. N-ar fi trebuit să-mi cunoşti numele. N-ar fi trebuit să ştii nimic despre noi.

Tremurând, mă întorc în cameră.

* * *

Înăuntru, ceilalţi şi-au ales paturile şi şi-au pus lucrurile jos. Suntem doar noi aici, niciun intrus. Mă reazem de peretele de lângă uşă şi îmi şterg palmele asudate de pantaloni.

Nimeni nu pare să se adapteze ca lumea. Peter e culcat cu faţa la perete. Uriah şi Christina stau jos unul lângă celălalt, purtând o conversaţie şoptită. Caleb îşi masează tâmplele cu buricele degetelor. Tobias încă se plimbă şi îşi roade unghiile. Iar Cara e singură, trecându-şi mâna peste faţă. Pentru prima dată de când o cunosc, pare supărată, iar armura Erudită i-a dispărut.

Mă aşez jos, vizavi de ea.

— Nu arăţi prea bine.

Părul ei, de obicei neted şi prins în coc, este ciufulit. Se uită urât la mine.

— Drăguţ din partea ta să mi-o spui.

— Îmi pare rău, zic. N-am vrut să sune aşa.

— Ştiu, spune ea oftând. Sunt... sunt Erudită, ştii tu.

Zâmbesc uşor.

— Da, ştiu.

— Ba nu, riposteează Cara, clătinând din cap.

— Doar asta sunt. Erudită. Şi acum îmi spun că este rezultatul unui defect în genetica mea... şi că facţiunile nu sunt decât o închisoare mentală pentru a ne ţine sub control. Exact cum au zis Evelyn Johnson şi cei fără facţiune.

Se opreşte.

— Aşadar, de ce să formăm grupul Loialilor? De ce ne-am bătut capul să venim aici?

Nu mi-am dat seama cât de fidelă era deja Cara ideii de a fi o Loială – faţă de sistemul de facţiuni, faţă de fondatorii noştri. Pentru mine era doar o identitate temporară, puternică, fiindcă mă putea scoate din oraş. Pentru ea, ataşamentul trebuie să fi fost mult mai profund.

— Tot e bine c-am venit aici, îi spun. Am descoperit adevărul. Nu e valabil şi pentru tine?

— Ba sigur că este, şopteşte Cara. Însă înseamnă că îmi trebuie alte cuvinte pentru ceea ce sunt.

Imediat după moartea mamei, m-am ţinut strâns de Divergenţa mea, de parcă ar fi fost un colac de salvare. Aveam nevoie de acel cuvânt pentru a-mi spune cine eram când în jurul meu totul se prăbuşea. Dar acum mă întreb dacă-mi mai trebuie, dacă noi vom mai avea vreodată cu adevărat *nevoie* de aceste cuvinte: „Neînfricat", „Erudit", „Divergent", „Loial", sau dacă putem să fim doar prieteni sau iubiţi sau fraţi, definiţi de alegerile pe care le facem şi de iubirea şi loialitatea care ne leagă.

— Mai bine vezi ce face el, zice Cara, dând din cap spre Tobias.

Traversez sala şi mă opresc în faţa ferestrelor pentru a observa partea vizibilă a sediului, care e formată din aceeaşi sticlă şi acelaşi oţel, aceleaşi trotuar, iarbă şi garduri. Când mă vede, vine lângă mine.

— Eşti bine? îl întreb.

— Da.

Se aşază pe pervazul ferestrei, cu faţa la mine, astfel încât ochii noştri sunt la acelaşi nivel.

— Adică, nu, nu chiar. Chiar acum mă gândesc la cât de lipsit de sens a fost totul. Sistemul de facţiuni, vreau să zic.

Îşi freacă ceafa şi mă întreb dacă se gândeşte la tatuajele de pe spate.

— Am pus tot ce-am avut în asta. Cu toţii. Chiar dacă nu ne-am dat seama că o făceam.

— La asta te gândeşti?

Ridic din sprâncene.

— Tobias, ne-au *urmărit.* Tot ce s-a întâmplat, tot ce-am făcut. N-au intervenit, ci doar ne-au invadat intimitatea. În mod constant.

Îşi freacă tâmplele cu buricele degetelor.

— Aşa cred, totuşi, nu asta mă deranjează pe mine.

Probabil că i-am oferit o privire plină de neîncredere fără să fi vrut, întrucât clatină din cap.

— Tris, am lucrat în camera de control a Neînfricaţilor. Existau camere pretutindeni, permanent. Am încercat să te avertizez că oamenii te urmăreau în timpul iniţierii, îţi aminteşti?

Îmi amintesc ochii lui privind de la tavan spre colţuri. Avertismentele lui codate, sâsâite printre dinţi. Nu mi-am dat niciodată seama că mă avertiza în legătură cu camerele – nu mi-a trecut niciodată prin minte, până acum.

— Cândva mă deranja şi pe mine, mi-a zis el, dar am trecut peste asta cu mult timp în urmă. Mereu am gândit că eram pe cont propriu, iar acum se dovedeşte că am avut dreptate – ne-au lăsat singuri. Exact aşa stau lucrurile.

— Bănuiesc că nu accept asta, spun eu. Dacă vezi pe cineva la ananghie, ar trebui să-l ajuţi. Chiar dacă e vorba de-un experiment sau nu. Şi… Dumnezeule!

Mă crispez.

— Toate lucrurile pe care le-au văzut.

El îmi zâmbeşte uşor.

— Ce e? vreau eu să ştiu.

— Mă gândeam la câteva dintre lucrurile pe care le-au văzut, spune el, punându-şi mâna pe talia mea.

Mă uit urât la el, preţ de o clipă, dar nu pot continua, nu cu el zâmbind în felul acesta. Fără să ştiu că încearcă să mă facă să mă simt mai bine. Zâmbesc şi eu puţin.

Mă aşez lângă el pe pervaz, cu palmele aşezate sub pulpe.

— Vezi tu, Biroul care a creat facţiunile nu e cu mult mai diferit decât ce am crezut noi că s-a întâmplat: cu mult timp în urmă, un grup de oameni a hotărât că sistemul de facţiuni ar fi cel mai bun mod de viaţă – sau modalitatea de a face oamenii să trăiască cele mai bune vieţi posibil.

La început nu îmi răspunde, ci îşi muşcă buzele şi priveşte la picioarele noastre, aşa cum stau alături pe podea, vârful picioarelor mele de-abia atingând podeaua.

— Asta ajută, de fapt, zice el, însă există atât de multă minciună, încât e greu să-mi închipui care a fost adevărul, ce a fost real, ce contează.

Îl iau de mână, strecurându-mi degetele între ale lui. El îşi lipeşte fruntea de a mea.

Mă trezesc gândind *Mulţumesc, Doamne, pentru asta,* şi apoi înţeleg de ce este preocupat. Ce-ar fi dacă Dumnezeul părinţilor mei, întregul lor sistem de credinţă, este doar ceva inventat de o mână de oameni de ştiinţă pentru a ne ţine sub control? Şi nu doar credinţele lor legate de Dumnezeu şi despre ce altceva mai este acolo, ci şi despre bine şi rău, despre altruism? Trebuie ca toate aceste lucruri să se schimbe fiindcă ştim cum a fost făcută lumea noastră?

Nu ştiu.

Gândul reverberează în mine. Aşa că îl sărut – lent, încât să-i simt căldura gurii şi apăsarea blândă şi respiraţia în timp ce ne desprindem.

— Cum se face, întreb eu, că ne găsim mereu înconjuraţi de oameni?

— Nu ştiu, zice el. Poate fiindcă suntem proşti.

Râd, şi râsul, nu lumina, este cel care alungă întunericul care se acumula în mine, care îmi aminteşte că încă trăiesc, fie şi în acest loc bizar, unde tot ce am ştiut vreodată se năruie. Ştiu câteva lucruri – ştiu că nu sunt singură, că am prieteni, că iubesc. Ştiu de unde vin. Ştiu că nu vreau să mor, iar pentru mine asta înseamnă ceva – mai mult decât aş fi putut să spun cu câteva săptămâni în urmă.

* * *

La ceas de seară ne împingem paturile ceva mai aproape şi ne privim în ochi în momentele de dinainte de a adormi. Când în cele din urmă el adoarme, degetele noastre sunt împletite în spaţiul dintre paturi.

Zâmbesc uşor şi mă las şi eu pradă somnului.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

TOBIAS

SOARELE ÎNCĂ nu a apus complet când adormim, dar mă trezesc după câteva ore, la miezul nopţii, având mintea mult prea preocupată pentru a mă putea odihni, ticsită de gânduri, întrebări şi îndoieli. Tris a dat drumul mai devreme mâinii mele, iar degetele ei ating acum podeaua. E tolănită pe saltea şi părul îi acoperă ochii.

Îmi vâr picioarele în pantofi şi ies pe culoar, şireturile biciuind mochetele. Sunt atât de obişnuit cu sediul Neînfricaţilor, încât nu mă aştept ca podelele de lemn de sub mine să scârţâie – eu sunt obişnuit cu hârşâitul şi ecoul pietrelor şi cu mugetul şi pulsaţia apei din prăpastie.

La o săptămână după iniţierea mea, Amar – îngrijorat că deveneam extrem de izolat şi de obsesiv – m-a invitat să mă alătur unor Neînfricaţi mai mari la un joc de Provocări. Pentru provocarea mea, ne-am întors la Carieră ca să-mi fac primul tatuaj, peticul de flăcări Neînfricate care îmi acoperă cutia toracică. A fost agonizant. Am savurat fiecare secundă.

Ajung la capătul culoarului şi mă trezesc într-un atrium, înconjurat de mirosul de pământ umed. Pretutindeni sunt plante şi copaci suspendaţi în apă, în acelaşi fel în care erau şi în serele din Prietenie. În mijlocul încăperii se află un copac într-un rezervor de apă imens, ridicat foarte sus deasupra podelei, astfel încât pot vedea încâlceala de rădăcini de dedesubt, ciudat de umane, precum nervii.

— Nu eşti la fel de vigilent pe cât erai cândva, spune Amar în spatele meu. Te-am urmărit până aici tocmai din holul central al hotelului.

— Ce vrei?

Lovesc rezervorul cu încheieturile degetelor, stârnind cercuri în apă.

— Mă gândeam că doreşti să-ţi explic de ce nu sunt mort,

spune el.

— M-am gândit la asta, spun eu. Nu ne-au lăsat niciodată să-ţi vedem trupul. N-ar fi atât de greu să înscenezi o moarte dacă nu arăţi trupul.

— Se pare că ai desluşit misterul.

Amar îşi împreunează mâinile.

— Ei bine, atunci am să plec, dacă nu eşti curios…

Îmi încrucişez braţele la piept.

Amar îşi trece o mână prin părul negru, legându-şi-l la spate cu un elastic cauciucat.

— Mi-au înscenat moartea fiindcă eram Divergent, iar Jeanine începuse să omoare Divergenţii. Au încercat să salveze cât de mulţi oameni au putut înainte ca ea să ajungă la ei, dar a fost dificil, întrucât ea era mereu cu un pas înaintea tuturor.

— Mai sunt şi alţii? întreb eu.

— Câţiva, îmi răspunde.

— Vreunul numit Prior?

Amar clatină din cap.

— Nu, din păcate, Natalie Prior chiar a murit. Ea a fost cea care m-a ajutat să ies. Şi l-a mai ajutat şi pe celălalt tip… George Wu. Îl cunoşti? Patrulează acum, altminteri ar fi venit cu mine să vă luăm. Sora lui e încă în oraş.

Numele îmi face stomacul ghem.

— O, Doamne, spun, după care mă sprijin de rezervor.

— Ce e? Îl cunoşti?

Clatin din cap.

Nu-mi pot imagina asta. S-au scurs doar câteva ore între moartea lui Tori şi sosirea noastră. Într-o zi normală, câteva ore înseamnă multe verificări ale ceasului, mult timp de pierdut. Dar ieri, câteva ore au impus o barieră impenetrabilă între Tori şi fratele ei.

— Tori e sora lui, spun eu. A încercat să iasă cu noi din oraş.

— A *încercat,* repetă Amar. Ah! Uau. Asta-i…

Amândoi rămânem tăcuţi o vreme. George nu va putea niciodată să se reunească cu sora lui, iar ea a murit crezând că el fusese omorât de Jeanine. Nu mai poţi rosti

nimic – cel puţin, nu ceva care să merite să fie rostit.

Acum că ochii mei s-au obişnuit cu lumina, observ că plantele din această încăpere au fost alese pentru frumuseţe, nu pentru caracterul lor practic – flori şi iederă şi mănunchiuri de frunze purpurii şi roşii. Singurele flori pe care le-am văzut vreodată sunt cele sălbatice sau inflorescențele merilor din grădinile Prieteniei. Acestea sunt mult mai extravagante decât acelea, vibrante şi complexe, petale împăturite în petale. Orice ar fi acest loc, nu are nevoie să fie la fel de pragmatic precum oraşul nostru.

— Femeia care ţi-a găsit trupul, spun eu. Ea doar… minţea în legătură cu asta?

— Nu poţi avea încredere în oameni să mintă coerent, spune el, ridicând din sprâncene. Nu m-am gândit niciodată că aş spune asta, dar, oricum, e adevărat. Ea a fost resetată, amintirile ei au fost modificate astfel încât să mă includă pe mine aruncându-mă de pe Turlă, iar cadavrul nu era al meu. Dar lucrurile erau şi-aşa agitate ca oamenii să-şi mai dea seama de asta.

— A fost resetată. Vrei să spui, cu serul Abnegaţiei?

— Noi îl numim „serul memoriei”, de vreme ce, tehnic vorbind, nu aparţine Abnegaţiei, dar, da, acela e.

Mai devreme eram furios pe el. Nu ştiu sigur de ce. Poate că eram furios din cauză că lumea a devenit un loc atât de complicat, că n-am ştiut niciodată măcar o frântură de adevăr în această privinţă. Sau că mi-am permis să jelesc o persoană care nu a murit cu adevărat, la fel cum mi-am jelit mama în toţi acei ani în care crezusem că murise. Să păcăleşti pe cineva să jelească e unul dintre cele mai crude trucuri pe care le poate face cineva, iar eu am păţit-o de două ori.

Dar, în timp ce-l privesc, furia mi se risipeşte, precum mareea care se retrage. Iar în locul furiei mele se află prietenul şi instructorul meu de iniţiere, din nou în viaţă.

Rânjesc.

— Aşadar, eşti în viaţă, spun eu.

— Mai important, zice el, arătând cu degetul spre mine, tu nu mai eşti supărat în legătură cu asta.

Mă ia de mână şi mă strânge într-o îmbrăţişare puternică, lovindu-mă cu palma pe spate. Încerc să-i întorc entuziasmul, dar nu vine din proprie iniţiativă – când ne despărţim, îmi simt chipul cald. Şi, judecând după felul în care izbucneşte în hohote de râs, e şi roşu.

— Odată Băţos, mereu Băţos, spune el.

— Mă rog, zic eu. Aşadar, îţi place aici?

Amar ridică din umeri.

— Nu prea am de-ales, dar, da, îmi place. Lucrez la pază, evident, de vreme ce asta am fost învăţat să fac. Ne-ar plăcea să beneficiem de compania ta, dar bănuiesc că eşti probabil mult prea bun pentru aşa ceva.

— Deocamdată nu m-am hotărât dacă voi rămâne aici, spun. Dar, mulţumesc, cred.

— Nu există niciun loc mai bun decât aici. Toate celelalte oraşe – acolo locuiesc cei mai mulţi oameni, în acele zone imense, metropolitane, precum oraşul nostru – sunt mizerabile şi periculoase, dacă nu cunoşti oamenii care trebuie. Aici măcar ai apă curată, mâncare şi siguranţă.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul şi nu mă simt în largul meu. Nu vreau să mă gândesc ce o să fac, dacă voi rămâne aici, transformând acest sediu în căminul meu. Deja mă simt prins în capcană de propria-mi dezamăgire. Nu la asta m-am gândit când am fugit de părinţii mei şi de amintirile rele pe care mi le-au oferit. Totuşi, nu vreau să tulbur pacea cu Amar, acum că în sfârşit mi-am recăpătat prietenul, aşa că spun doar:

— Am să mă mai gândesc la asta.

— Ascultă, mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce anume? A mai înviat careva?

— Nu e o înviere propriu-zisă dacă n-am fost mort niciodată, nu-i aşa? spune Amar, clătinând din cap. Nu, este vorba despre oraş. Cineva a auzit asta în camera de control – procesul lui Marcus este programat pentru mâine-dimineaţă.

Ştiam că avea să urmeze – ştiam că Evelyn avea să-l păstreze pentru final, să savureze fiecare moment în timp ce îl privea zvârcolindu-se sub serul adevărului, ca şi când

ar fi fost ultima ei masă. Nu mi-am dat seama că, dacă voiam, aveam şansa să-l urmăresc. M-am gândit că în sfârşit scăpasem de ei, de ei toţi, o dată pentru totdeauna.

— Aha, e tot ceea ce pot să rostesc.

Încă mă simt ameţit şi confuz când mă întorc în dormitor mai târziu şi mă sui în pat. Nu ştiu ce am de gând să fac.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

TRIS

MĂ TREZESC CHIAR ÎNAINTE de răsărit. Ceilalţi dorm liniştiţi – Tobias cu braţul peste ochi, deşi e încălţat, de parcă s-ar fi trezit şi s-ar fi plimbat în toiul nopţii. Christina şi-a tras perna peste cap. Rămân întinsă timp de câteva minute, descoperind modele pe tavan, apoi mă încalţ şi îmi trec degetele prin păr pentru a-l netezi.

Holurile din sediu sunt pustii, cu excepţia câtorva soldaţi ici şi colo. Presupun că tocmai şi-au încheiat tura de noapte, deoarece sunt aplecaţi deasupra ecranelor, cu bărbiile proptite pe palme, sau sprijiniţi în mături, amintindu-şi cu greu că trebuie să folosească obiectul respectiv. Îmi vâr mâinile în buzunare şi urmez indicatoarele către intrare. Vreau să mă uit mai bine la sculptura pe care am văzut-o ieri.

Oricine o fi fost cel care a construit acest loc, probabil că a iubit lumina. Există sticlă în arcadele fiecărui tavan de pe holuri şi de-a lungul tuturor pereţilor mai joşi. Chiar şi acum, când încă nu s-a luminat bine de ziuă, există suficientă lumină.

Caut în buzunarul de la spate insigna pe care mi-a dat-o Zoe la cina de ieri-seară şi trec de controlul de securitate ţinând-o în mână. Apoi văd sculptura la câteva sute de metri distanţă de uşa pe care am intrat ieri, mohorâtă, masivă şi misterioasă, aidoma unei entităţi vii.

E o bucată mare de piatră neagră, pătrăţoasă şi aspră, ca stâncile de pe fundul prăpastiei. E străbătută drept pe mijloc de o crăpătură largă, iar spre margini există fâşii de rocă de culoare mai deschisă. Deasupra pietrei e suspendat un rezervor de sticlă de aceleaşi dimensiuni, plin cu apă. În centrul rezervorului este plasată o sursă de lumină, care străluceşte prin apă, refractându-se pe măsură ce face vălurele. Aud un zgomot slab, o picătură de apă lovind

piatra. Provine de la un mic tub care trece prin mijlocul rezervorului. La început am impresia că rezervorul pur şi simplu curge, însă cade o altă picătură, apoi o a treia, şi o a patra, la acelaşi interval de timp. Picăturile sunt colectate şi apoi dispar printr-un canal îngust, săpat în piatră. Probabil că efectul este intenţionat.

— Salut!

Zoe se află de cealaltă parte a sculpturii.

— Îmi pare rău, tocmai eram pe punctul de a merge în dormitor în căutarea ta, apoi te-am văzut îndreptându-te încoace şi mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit.

— Nu, nu m-am rătăcit, îi răspund eu. Aici intenţionam să ajung.

— Aha!

Vine lângă mine şi îşi încrucişează braţele la piept. E aproape la fel de înaltă ca mine, însă ea stă mai dreaptă, astfel încât pare mai înaltă.

— Da, e cam ciudată, nu găseşti?

În timp ce vorbeşte, eu îi privesc pistruii de pe obraji, mici puncte asemănătoare razelor de soare strecurate prin frunzişul des.

— Semnifică ceva?

— Este simbolul Biroului de Asistenţă Genetică, răspunde ea. Bucata de piatră e problema cu care ne confruntăm. Rezervorul de apă reprezintă potenţialul nostru de a îndrepta această problemă. Iar picătura de apă este ceea ce, de fapt, suntem capabili să facem în orice moment.

Nu mă pot abţine – izbucnesc în râs.

— Nu prea încurajator, nu-i aşa?

Ea zâmbeşte.

— E una dintre modalităţile în care o poţi privi. Eu prefer să o privesc altfel – adică, dacă suntem suficient de constanţi, cu timpul chiar şi nişte picături de apă pot schimba piatra. Iar ea nu va mai reveni niciodată la forma iniţială.

Îmi arată centrul pietrei, unde există o mică adâncitură, care seamănă cu un bol nu foarte adânc săpat în piatră.

— De pildă, asta n-a fost acolo când au instalat sculptura.

Încuviinţez şi privesc următoarea picătură căzând. Cu toate că sunt precaută în ceea ce priveşte Biroul şi toţi oamenii de aici, simt cum mă străbate un fior de speranţă. Este un simbol practic, comunicând atitudinea răbdătoare care le-a permis oamenilor de aici să rămână atât de mult timp, urmărind şi aşteptând. Însă trebuie să întreb:

— N-ar fi mai eficient să daţi drumul la întregul rezervor deodată?

Îmi imaginez valul de apă ciocnindu-se cu stânca şi revărsându-se peste podeaua de gresie, adunându-se în jurul pantofilor mei. Când încerci să faci ceva punct cu punct, în cele din urmă lucrurile se vor rezolva cu timpul, însă am impresia că atunci când consideri că există cu adevărat o problemă, faci tot ce-ţi stă în puteri, întrucât nu te poţi abţine.

— Pe moment, răspunde ea. Însă atunci n-am mai avea apă să facem şi altceva, iar deteriorarea genetică nu este genul de problemă care să poată fi rezolvată cu o singură încărcătură mare.

— Înţeleg asta. Mă întreb dacă e un lucru bun să te resemnezi, acceptând paşi mici, când ai putea face unii mari.

— Cum ar fi?

Ridic din umeri.

— Nu prea ştiu. Dar merită să te gândeşti la asta.

— Destul de corect.

— Aşadar… spuneai că mă căutai? o întreb. De ce?

— A, da!

Zoe se loveşte cu mâna peste frunte.

— Uitam de asta. David m-a rugat să te găsesc şi să te duc la laboratoare. Acolo există ceva ce i-a aparţinut mamei tale.

— Mamei mele?

Vocea mea pare strangulată şi piţigăiată. Mă conduce din nou spre punctul de control.

— Te avertizez că s-ar putea ca oamenii să se zgâiască la tine, îmi spune Zoe în timp ce trecem prin scanerul de securitate.

Acum, pe coridoare, există mai mulţi oameni decât erau mai devreme – probabil că e timpul să-şi înceapă lucrul.

— Chipul tău este unul cunoscut aici. Oamenii de la Birou urmăresc adesea ecranele, iar în ultimele luni ai fost implicată în o mulţime de lucruri interesante. Mulţi dintre cei tineri consideră că eşti de-a dreptul o eroină.

— A, bine, spun eu, simţind un gust acru în gură. Eroismul este lucrul asupra căruia m-am concentrat. Adică, vezi tu, am încercat să nu mor.

Zoe se opreşte.

— Îmi pare rău. Intenţia mea nu a fost să mă amuz pe seama evenimentelor prin care ai trecut.

Încă nu mă simt în largul meu gândindu-mă că toată lumea ne-a urmărit, ca şi cum aş avea nevoie să mă ascund undeva unde să nu mai pot fi văzută. Însă Zoe nu prea are ce face în legătură cu asta, aşa că nu mai spun nimic.

Cea mai mare parte dintre oamenii care trec pe holuri sunt îmbrăcaţi în variante ale aceleiaşi uniforme – aceasta există în nuanţe de bleumarin sau verde-închis, iar unii dintre ei poartă jachetele, combinezoanele sau hanoracele deschise, lăsând să se vadă tricouri într-o largă paletă de culori, unele având imprimeuri.

— Culorile uniformelor semnifică ceva? o întreb pe Zoe.

— Da. Bleumarinul înseamnă oameni de ştiinţă sau cercetători, iar verdele înseamnă personalul ajutător – ei se ocupă de întreţinere, de buna funcţionare a lucrurilor, chestii din astea.

— Deci sunt asemenea celor fără facţiune.

— Ba nu, zice ea. Nu. Dinamica e diferită aici – toată lumea face tot ce poate pentru a sprijini misiunea. Fiecare este preţuit şi este important.

Avea dreptate: oamenii chiar se zgâiesc la mine. Cei mai mulţi pur şi simplu mă privesc puţin cam prea mult, dar unii mă arată cu degetul şi chiar îmi rostesc numele, de parcă le-ar aparţine. Asta mă face să mă simt ţintuită locului, ca şi cum n-aş putea să mă mai mişc în direcţia în care doresc.

— O mulţime dintre cei din personalul ajutător au fost cândva implicaţi în experimentul din Indianapolis – un alt

oraş, nu departe de-aici, zice Zoe. Însă, pentru ei, tranziţia a fost mai uşoară decât va fi pentru voi – Indianapolis nu are componentele comportamentale ale oraşului vostru.

Ea tace o clipă, după care continuă.

— Facţiunile, vreau să spun. După câteva generaţii, când oraşul vostru nu s-a dezbinat singur cum au făcut-o celelalte oraşe, Biroul a implementat componentele facţiunii în oraşele mai noi – Saint Louis, Detroit şi Minneapolis –, utilizând experimentul relativ nou din Indianapolis drept grup de control. Biroul şi-a plasat întotdeauna experimentele în Vestul Mijlociu, deoarece acolo există mai mult spaţiu între zonele urbane. În est, totul e mai aproape.

— Carevasăzică, în Indianapolis voi doar… le-aţi corectat genele şi i-aţi înghesuit prin vreun oraş? Fără facţiuni?

— Ei aveau un sistem complex de reguli, dar… da, cam asta e ceea ce s-a întâmplat.

— Şi n-a funcţionat foarte bine?

— Nu.

Ea strânge din buze.

— Oamenii deterioraţi genetic, care au fost condiţionaţi de suferinţă şi nu sunt învăţaţi să trăiască într-un mod diferit, aşa după cum i-ar fi învăţat facţiunile, sunt foarte distructivi. Experimentul a eşuat rapid – în decursul a trei generaţii. Chicago – oraşul tău – şi celelalte oraşe care au facţiuni s-au descurcat mult mai bine.

Chicago. E atât de ciudat să ai un nume pentru un loc care pentru mine a fost întotdeauna doar acasă. Face ca oraşul să pară mai mic în mintea mea.

— Aşadar, voi faceţi de ceva timp treaba asta, îi spun eu.

— Da, a trecut ceva timp. Biroul este diferit faţă de cea mai mare parte a agenţiilor guvernamentale, din cauza naturii concentrate a muncit noastre şi a aşezării noastre izolate şi oarecum îndepărtate. Noi transmitem copiilor noştri cunoştinţele şi scopul, în loc să ne bazăm pe numiri sau angajări. Am fost pregătită întreaga mea viaţă pentru ceea ce fac acum.

Prin ferestrele numeroase văd un vehicul ciudat – are

formă de pasăre, cu două structuri sub formă de aripi şi un vârf ascuţit, însă are roţi, exact ca o maşină.

— Ăsta e pentru călătoriile aeriene? întreb, arătând spre vehicul.

— Da, îmi spune ea zâmbind. E un avion. Poate că vom putea să vă urcăm într-unul cândva, dacă n-o să vi se pară prea *înfricoşător.*

Nu reacţionez la jocul de cuvinte. Nu prea pot să uit modul în care m-a recunoscut pe loc.

David stă lângă una dintre uşile din faţă. Când ne observă, ne face din mână.

— Bună, Tris, spune el. Zoe, îţi mulţumesc c-ai adus-o aici.

— Cu plăcere, domnule, zice Zoe. Atunci, vă las. Am multe de făcut.

Îmi zâmbeşte, apoi se îndepărtează. Nu vreau să plece – acum că a plecat, am rămas cu David şi cu amintirea felului în care am ţipat ieri la el. El nu spune nimic legat de asta. Îşi scanează cartela în senzorul uşii pentru a o deschide.

Încăperea de dincolo de uşă este un birou fără ferestre. Un tânăr, poate de vârsta lui Tobias, stă aşezat la un birou, iar în partea cealaltă a încăperii există un birou neocupat. Când intrăm, tânărul îşi ridică privirea, apoi tastează ceva pe ecranul computerului şi se ridică în picioare.

— Bună ziua, domnule, spune el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Matthew. Unde e supraveghetorul tău? întreabă David.

— S-a dus să ia nişte mâncare de la cantină, zice Matthew.

— Ei bine, poate că poţi tu să mă ajuţi. Am nevoie să-mi încarci dosarul lui Natalie Wright pe un ecran portabil. Poţi să faci asta?

Wright? gândesc eu. Oare ăsta o fi fost adevărul nume de familie al mamei mele?

— Desigur, spune Matthew, şi se aşază iar.

Tastează ceva la computer şi scoate o serie de documente, dar nu sunt suficient de aproape pentru a le putea vedea.

— Bine, mai rămâne doar să se transfere. Probabil că tu

eşti Beatrice, fiica lui Natalie.

Îşi propteşte bărbia în podul palmei şi mă priveşte cu un ochi critic. Ochii lui sunt atât de închişi la culoare, încât par negri, şi sunt uşor oblici. Nu pare impresionat sau surprins să mă vadă.

— Nu prea semeni cu ea.

— Tris, spun eu automat.

Dar mi se pare reconfortant că el nu-mi cunoaşte porecla – asta înseamnă, probabil, că nu-şi petrece tot timpul zgâindu-se la ecrane, ca şi cum vieţile noastre în oraş ar fi o distracţie pentru el.

— Şi da, ştiu că nu semănăm.

David trage un scaun, lăsându-l să scârţâie pe gresie, şi apoi îl bate cu mâna.

— Stai jos! Am să-ţi dau un ecran cu toate fişierele lui Natalie, astfel încât tu şi fratele tău să le puteţi citi, însă, în timp ce se încarcă, aş putea la fel de bine să-ţi spun povestea.

Mă aşez pe marginea scaunului, iar el se aşază la biroul supraveghetorului lui Matthew, răsucind pe metalul tăbliei acestuia o ceaşcă de cafea pe jumătate goală.

— Dă-mi voie să încep prin a spune că mama ta a fost o descoperire fantastică. Am localizat-o aproape din întâmplare în interiorul lumii deteriorate, iar genele ei erau aproape perfecte.

David radiază.

— Am scos-o dintr-o situaţie neplăcută şi am adus-o aici, unde a petrecut mai mulţi ani, însă apoi ne-am confruntat cu o criză în interiorul zidului oraşului vostru, iar ea s-a oferit voluntară pentru a fi plasată acolo în scopul rezolvării acesteia. Însă sunt convins că deja ştii lucrurile astea.

Preţ de câteva secunde, tot ce pot să fac este să clipesc spre el. Mama a venit din afara acestui loc? De unde?

Din nou mă cuprinde gândul că ea s-a plimbat pe aceste holuri, că a privit oraşul pe ecranele din camera de control. Oare a stat pe acest scaun? Oare picioarele ei au atins aceste plăci de gresie? Brusc, am senzaţia că există semne invizibile ale mamei mele pretutindeni, pe toţi pereţii şi

toate mânerele şi toţi stâlpii.

Strâng marginea scaunului şi încerc să-mi organizez gândurile, astfel încât să-i pot adresa o întrebare.

— Nu, nu ştiu, recunosc eu. Ce criză?

— Reprezentatul Erudiţilor tocmai începuse să-i omoare pe Divergenţi, desigur, spune el. Individul se numea Nor... Norman?

— Norton, spune Matthew. Predecesorul lui Jeanine. Se pare că el i-a transmis ideea de a-i omorî pe Divergenţi, chiar înainte de a face o criză de inimă.

— Mulţumesc. În fine, am trimis-o pe Natalie să investigheze situaţia şi să împiedice asasinatele. Desigur, n-am visat niciodată că ea avea să rămână acolo atât de mult timp, dar ne-a fost de folos – nu ne gândiserăm niciodată să avem un om al nostru acolo, iar ea putea face multe lucruri importante pentru noi. Precum şi să-şi clădească o viaţă, ceea ce, evident, te include şi pe tine.

Mă încrunt.

— Dar Divergenţii continuau să fie omorâţi atunci când eu eram novice.

— Tu nu ştii decât despre cei care au murit, îmi spune David. Nu şi despre cei care n-au murit. Unii dintre ei sunt aici, în acest sediu. Cred că l-ai întâlnit pe Amar mai devreme? El e unul dintre ei. Unii dintre Divergenţii salvaţi aveau nevoie să se distanţeze de experimentul vostru – era prea dur pentru ei să-i urmărească pe oamenii pe care îi iubiseră şi îi cunoscuseră cândva continuându-şi vieţile, astfel încât au fost pregătiţi pentru a se integra în viaţa de dincolo de Birou. Însă, da, mama ta a făcut o muncă deosebit de importantă.

De asemenea, a spus câteva minciuni şi foarte puţine adevăruri. Mă întreb dacă tata ştia cine era ea, de unde era ea de fapt. La urma urmelor, el era un conducător al Abnegaţiei, şi, în consecinţă, unul dintre păstrătorii adevărului. Brusc, mă cuprinde un gând cumplit: ce-ar fi dacă ea s-a căsătorit cu el numai pentru că aşa trebuia să procedeze, ca parte a misiunii ei în oraş? Ce-ar fi dacă întreaga lor relaţie a fost o prefăcătorie?

— Deci ea n-a fost, de fapt, născută Neînfricată, spun eu în timp ce fac ordine printre minciunile care probabil că au existat.

— Când a intrat prima dată în oraş, era Neînfricată, deoarece avea deja tatuaje şi ar fi fost greu să le explice asta băştinaşilor. Avea şaisprezece ani, însă am spus că avea cincisprezece, astfel încât să aibă ceva timp să se adapteze. Intenţia noastră în ceea ce o priveşte era…

El ridică din umeri.

— Ei bine, ar trebui să-i citeşti dosarul. N-ar fi corect faţă de perspectiva unei tinere de şaisprezece ani s-o fac eu.

Ca şi când ar fi aşteptat acel semnal, Matthew deschide un sertar şi scoate o bucată de sticlă, mică şi plată. Tastează pe ea cu un deget şi acolo apare o imagine. Este unul dintre documentele care s-a deschis pe computerul său. Îmi oferă mie tableta. E mai solidă decât mă aşteptam să fie, dură şi puternică.

— Nu-ţi face griji, practic este indestructibilă, îmi spune David. Sunt sigur că vrei să te întorci la prietenii tăi. Matthew, vrei, te rog, să o conduci înapoi la hotel pe domnişoara Prior? Trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

— Şi eu nu? întreabă Matthew, după care îmi face cu ochiul. Glumeam, domnule. O conduc.

— Îţi mulţumesc, îi spun lui David, înainte să iasă pe uşă.

— Pentru puţin, răspunde el. Să-mi dai de ştire dacă ai întrebări.

— Gata? mă întreabă Matthew.

E înalt, poate de aceeaşi înălţime cu Caleb, iar părul lui negru este ciufulit artistic în faţă, de parcă ar fi petrecut o mulţime de timp să-i dea aspectul de proaspăt coborât din pat. Sub uniforma bleumarin poartă un tricou negru, simplu, şi un şnur negru în jurul gâtului, care se ridică peste mărul lui Adam atunci când înghite.

Ies cu el din micul birou şi mergem pe culoar. Mulţimea care adineauri era prezentă s-a mai rărit. Probabil că s-au apucat de lucru sau iau micul dejun. În acest loc se desfăşoară vieţi, oamenii dorm şi mănâncă şi lucrează, nasc copii, îşi alcătuiesc familii şi apoi mor. Acesta este

locul căruia cândva mama mea îi spunea „acasă”.

— Mă întreb cât mai ai până să cedezi, îmi spune el. După descoperirile pe care le-ai făcut, toate deodată.

— N-am de gând să cedez, îi spun, simţindu-mă în defensivă.

Deja am făcut-o, mă gândesc eu, dar nu vreau s-o recunosc.

Matthew ridică din umeri.

— Eu aş face-o. Dar ai dreptate.

În faţă văd o plăcuţă pe care scrie INTRARE HOTEL. Strâng tableta la piept, nerăbdătoare să ajung înapoi în dormitor şi să-i povestesc lui Tobias despre mama.

— Ascultă, unul dintre lucrurile pe care eu şi supraveghetorul meu le facem este testarea genetică, zice Matthew. Mă întrebam dacă tu şi tipul celălalt – fiul lui Marcus Eaton – aţi vrea să veniţi, astfel încât să vă pot testa genele.

— De ce?

— Din curiozitate, spune el, ridicând din umeri. Până acum n-am mai testat genele cuiva din ultima generaţie a experimentului, iar manifestările anumitor lucruri sunt puţin cam… ciudate la tine şi Tobias.

Ridic din sprâncene.

— Tu, de exemplu, ai dat dovadă de o rezistenţă extraordinară la ser – cei mai mulţi dintre Divergenţi nu sunt capabili să reziste serurilor aşa cum o faci tu. Iar Tobias poate rezista simulărilor, însă el nu prezintă unele dintre caracteristicile pe care ne-am aştepta să le aibă Divergenţii, îţi pot explica mai târziu, cu lux de amănunte.

Ezit, nefiind sigură dacă vreau să-mi văd genele, sau pe ale lui Tobias, sau să le comparăm, de parcă ar conta. Dar expresia lui Matthew e una de nerăbdare, aproape ca a unui copil, şi îi înţeleg curiozitatea.

— O să-l întreb dacă are chef, îi spun. Însă eu sunt dispusă. Când?

— E bine în dimineaţa asta? mă întreabă el. Pot să vin să te iau în aproximativ o oră. Oricum nu ai voie să intri în laboratoare fără mine.

Încuviinţez. Mă simt brusc încântată să aflu mai multe despre genele mele, ceea ce îmi dă aceeaşi senzaţie precum cititul jurnalului mamei: o voi putea recupera parţial.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

TOBIAS

E CIUDAT SĂ VEZI cum arată dimineaţa oamenii pe care nu îi cunoşti prea bine, cu ochi somnoroşi şi cu încreţituri lăsate de pernă pe obraji; să afli că, de exemplu, Christina este veselă dimineaţa, că Peter se trezeşte cu părul perfect drept, iar Cara comunică printr-o serie de mormăieli, îndreptându-se, centimetru cu centimetru, către cafea.

Primul lucru pe care îl fac este să mă spăl şi să mă schimb în hainele pe care ei ni le-au oferit, care nu sunt cu mult diferite de hainele cu care sunt obişnuit, însă toate culorile sunt amestecate, ca şi când nu ar însemna nimic pentru cei de aici, ceea ce, probabil, e adevărat. Eu port o cămaşă neagră şi jeanşi albaştri, încercând să mă conving că e normal, că mă simt normal, că mă adaptez.

Procesul tatălui meu are loc azi. Încă nu m-am hotărât dacă am să-l urmăresc sau nu.

Când mă întorc, Tris e deja îmbrăcată, stând cocoţată pe marginea unuia dintre paturile de campanie, dând senzaţia că e gata s-o taie din loc în orice clipă. Exact ca Evelyn.

Înşfac o brioşă de pe tava cu micul dejun ce ne-a fost adusă şi mă aşez în faţa ei.

— Bună dimineaţa. Te-ai trezit devreme.

— Da, spune ea, întinzându-şi piciorul astfel încât să şi-l proptească între gleznele mele. Zoe m-a găsit azi-dimineaţă la sculptura aceea imensă. David avea ceva să-mi arate.

Ridică ecranul de sticlă care se află lângă ea pe pat. Luminează când îl atinge, arătând un document.

— Este dosarul mamei mele. A scris un jurnal – unul mic, din câte văd, dar e bine şi aşa.

Îşi schimbă poziţia, de parcă nu se simte în largul ei.

— Nu am citit prea mult din el.

— Atunci, zic eu, de ce nu-l citeşti?

— Nu ştiu.

Îl pune jos, iar ecranul se închide automat.

— Cred că mi-e teamă.

Copiii din Abnegaţie rareori îşi cunosc părinţii în vreo formă care să semnifice cu adevărat ceva, întrucât părinţii din Abnegaţie nu se dezvăluie niciodată aşa cum o fac ceilalţi părinţi când copiii lor ajung la o anumită vârstă. Ei se ascund în spatele armurii formate din haine gri şi fapte altruiste, convinşi fiind că a împărtăşi înseamnă a te autocomplace. Acest dosar nu îi va permite lui Tris doar să recupereze o parte a mamei ei, ci şi să descopere o fereastră către adevărata personalitate a lui Natalie Prior.

Înţeleg, apoi, de ce îl ţine de parcă ar fi un obiect magic, ceva care ar putea să dispară în orice moment. Şi de ce vrea să-l lase nedescoperit o vreme. Fiindcă aşa mă simt şi eu în legătură cu procesul tatălui meu. I-ar putea dezvălui nişte lucruri pe care ea nu şi-ar dori să le afle.

Îi urmăresc traiectoria privirii peste încăpere, acolo unde se află Caleb, care mestecă nişte cereale – morocănos, ca un copil supărat.

— Ai de gând să i-l arăţi şi lui? întreb eu.

Ea nu-mi răspunde.

— De obicei, nu i-aş lua partea în nicio împrejurare, spun eu. Dar în acest caz… cred că dosarul nu îţi aparţine numai ţie.

— Ştiu asta, îmi răspunde ea pe un ton uşor înţepat. Fireşte c-am să i-l arăt. Dar cred că mai întâi am să vreau să-l citesc doar eu.

Nu o pot contrazice. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii ţinând informaţiile doar pentru mine, întorcându-le din nou şi din nou în mintea mea. Impulsul de a împărtăşi ceva este unul cu totul nou, în vreme ce impulsul de a ascunde e la fel de natural precum respiratul.

Ea oftează, apoi rupe o bucăţică din brioşa mea. Îi împing uşor degetele când ea se dă înapoi.

— Hei! mai sunt o mulţime de brioşe, la doi metri în dreapta ta.

— Atunci, n-ar trebui să fii îngrijorat c-am luat puţin din a

ta, spune ea zâmbind.

— Destul de corect.

Mă trage de tricou spre ea şi mă sărută. Îmi pun mâna sub bărbia ei şi o ţin nemişcată în timp ce-i întorc sărutul.

Apoi observ că-mi fură încă o bucăţică din brioşă, aşa că mă dau înapoi, uitându-mă urât.

— Pe bune, îi zic. Am să-ţi aduc una de pe masă. O să-mi ia doar o secundă.

Ea rânjeşte.

— Auzi, voiam să te rog ceva. Vrei să mergi cu mine în dimineaţa asta să facem un mic test genetic?

„Un mic test genetic” îmi sună a oximoron.

— De ce? întreb.

Să îmi ceară cineva să-mi vadă genele e ca şi cum mi-ar cere să mă dezbrac în pielea goală.

— Ei bine, tipul ăsta cu care m-am întâlnit – Matthew îl cheamă – lucrează într-unul dintre laboratoarele de-aici, iar el spune că ar fi interesaţi să ne verifice materialul nostru genetic pentru cercetările lor, îmi explică ea. Şi a întrebat în mod special de tine, fiindcă se pare că eşti un soi de anomalie.

— Anomalie?

— Aparent, prezinţi unele trăsături Divergente, dar nu prezinţi altele, mă lămureşte ea. Nu ştiu. E pur şi simplu curios. Nu eşti obligat să faci testul.

Aerul din jurul capului meu e mai cald şi mai dens. Pentru a mai îndulci disconfortul, îmi duc mâna la ceafă să mă scarpin.

Undeva în următoarea oră, Marcus şi Evelyn vor fi pe ecrane. Brusc, îmi dau seama că nu mă voi putea uita la aşa ceva.

Aşa că, deşi nu *prea* vreau să-i permit unui străin să-mi examineze piesele de puzzle care îmi constituie existenţa, spun:

— Desigur. Am să-l fac.

— Minunat, exclamă ea, după care îmi mai ia o bucăţică din brioşă.

O şuviţă de păr îi cade peste ochi, iar eu i-o dau la o

parte înainte ca ea să observe. Îmi acoperă mâna cu palma ei, care e caldă şi puternică, iar eu schiţez un zâmbet.

Uşa se deschide şi în sală păşeşte un tânăr cu ochi oblici şi păr negru. Îl recunosc imediat ca fiind George Wu, fratele mai mic al lui Tori. „Georgie” îi spunea ea.

Tânărul zâmbeşte fericit, iar eu simt nevoia de a da înapoi, de a pune şi mai multă distanţă între mine şi tristeţea lui iminentă.

— Tocmai m-am întors, spune el fără suflare. Mi-au spus că sora mea a plecat cu voi şi…

Eu şi Tris ne privim încurcaţi. În jurul nostru, ceilalţi îl observă pe George lângă uşă şi devin tăcuţi, acelaşi tip de tăcere care se aşterne la o înmormântare din Abnegaţie. Până şi Peter, la care mă aştept să se bucure de nefericirea altuia, pare uluit, ducându-şi mâinile de pe şolduri în buzunare şi invers.

— Şi… începe George din nou. De ce mă priviţi cu toţii aşa?

Cara face un pas în faţă, fiind pe cale să ia asupra ei anevoioasa decizie de a da vestea proastă, dar nu mi-o pot imagina pe Cara reuşind să înfăptuiască bine acest lucru, aşa că mă ridic, vorbind peste ea.

— Într-adevăr, sora ta a plecat cu noi, spun eu. Dar am fost atacaţi de cei fără facţiune, iar ea… n-a supravieţuit.

Există atât de multe lucruri lipsă în această frază – cât de iute a fost totul, şi sunetul trupului ei lovind pământul, şi oamenii care au început să fugă în dezordine prin noapte, împiedicându-se prin iarbă. Nu m-am întors în locul în care se afla. Ar fi trebuit s-o fac – dintre toţi oamenii din gaşca noastră, pe Tori o ştiam cel mai bine. Experimentasem forţa cu care mâinile ei strângeau acul de tatuaj şi cum râsul ei părea aspru, ca şi când ar fi fost frecat cu şmirghel.

George se sprijină de peretele din spatele lui ca să-şi ţină echilibrul.

— Poftim?

— Şi-a dat viaţa apărându-ne pe noi, spune Tris pe un ton surprinzător de blând. Fără ea, niciunul dintre noi n-ar fi reuşit să iasă.

— A… murit? spune George pe un ton slab.

Îşi reazemă tot trupul de perete, iar umerii îi atârnă fără vlagă.

Îl văd pe Amar pe culoar, cu o bucată de pâine prăjită în mână, zâmbetul pălindu-i imediat de pe chip. El pune pâinea jos, pe masa de lângă uşă.

— Am încercat să te găsesc mai devreme să-ţi spun, zice Amar.

Seara trecută, Amar a pronunţat numele lui George atât de indiferent, încât nu credeam că se cunoşteau foarte bine. Dar se pare că se cunosc.

Ochii lui George devin sticloşi, iar Amar îl cuprinde într-o îmbrăţişare. Degetele lui George strâng puternic cămaşa lui Amar, încheieturile lor albindu-se instantaneu. Nu-l aud plângând şi poate că n-o face, poate că nu are nevoie decât să se ţină de ceva. Eu nu am decât amintiri înceţoşate în legătură cu momentele de tristeţe când credeam că mama mea murise – sentimentul că eram separat de toate lucrurile din jurul meu şi acea senzaţie constantă de a înghiţi ceva. Nu ştiu cum e pentru alţi oameni.

Într-un târziu, Amar îl scoate pe George din încăpere şi îi privesc mergând pe hol unul lângă celălalt, vorbind în şoaptă.

* * *

Abia ce îmi aduc aminte că am fost de acord să particip la un test genetic, când altcineva apare la uşa dormitorului – un băiat, sau nu chiar un băiat, de vreme ce pare a fi de-o vârstă cu mine. Îi face cu mâna lui Tris.

— A, el e Matthew, spune ea. Bănuiesc că trebuie să mergem.

Mă ia de mână şi mă conduce spre uşă. Cumva, se pare că am uitat când a menţionat că „Matthew” nu era un om de ştiinţă ursuz şi bătrân. Sau poate că n-a menţionat asta.

Nu fi prost! gândesc eu.

Matthew îmi întinde mâna.

— Salut! Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Matthew.

— Tobias, spun eu, fiindcă „Four” sună straniu în acest

loc, unde oamenii nu se vor legitima niciodată după numărul de temeri pe care îl au. Asemenea!

— Aşadar, să mergem către laboratoare, zice el. Pe-aici!

Sediul este ticsit de oameni în dimineaţa asta, cu toţii îmbrăcaţi în uniforme verzi sau bleumarin care le ajung până la gleznă sau se opresc la câţiva centimetri deasupra încălţărilor, totul depinzând de înălţimea persoanei. Sediul e plin de zone deschise care leagă cele mai mari holuri, precum camerele unei inimi, fiecare în parte fiind marcată cu o literă şi un număr, iar ceilalţi oameni par să întreprindă un du-te-vino constant între ele, unii ducând dispozitive de sticlă precum cel pe care Tris l-a adus azi-dimineaţă, alţii cu mâinile goale.

— Care-i treaba cu numerele? întreabă Tris. E doar o formă de a cataloga fiecare zonă?

— Cândva, au fost porţi de îmbarcare, zice Matthew. Adică fiecare avea o uşă şi un pasaj ce ducea către un anumit avion, care mergea spre o anumită destinaţie. Când au transformat aeroportul în sediu, au scos toate scaunele pe care oamenii le foloseau să-şi aştepte zborul şi le-au înlocuit cu echipamente de laborator, cele mai multe fiind luate din şcolile din oraş. Această zonă a sediului este, de fapt, un laborator imens.

— La ce lucrează? Credeam că voi pur şi simplu observaţi experimentele, spun eu, urmărind cu privirea cum o femeie aleargă dintr-o parte a holului în alta, ţinând cu ambele mâini un ecran, ca şi când ar fi o ofrandă.

Raze de lumină se întind peste gresia curată, infiltrându-se prin geamurile din tavan. Prin geamuri, totul pare paşnic, fiecare petic de iarbă fiind tuns şi copacii sălbatici unduindu-se în depărtare, şi e greu să-ţi imaginezi că oamenii se distrug reciproc acolo din pricina „genelor deteriorate” sau că locuiesc sub regulile stricte ale lui Evelyn în oraşul pe care l-am lăsat în urmă.

— Unii dintre ei chiar asta fac. Tot ceea ce observă în toate experimentele rămase trebuie consemnat şi analizat, iar asta necesită multă muncă. Însă alţii dintre ei lucrează la câteva metode mai bune pentru a trata deteriorarea

genetică, sau dezvoltă serurile spre propriul nostru folos, nu al experimentelor – zeci de proiecte. Tot ce trebuie să faci este să vii cu o idee nouă, să aduni o echipă şi să o propui consiliului care conduce sediul la ordinele lui David. De obicei, ei aprobă cam toate proiectele care nu sunt riscante.

— Da, spune Tris, dându-şi uşor ochii peste cap. Mai bine să nu rişte.

— Au motive întemeiate pentru ceea ce fac, continuă Matthew. Înainte ca facţiunile şi serurile să fi fost introduse, experimentele obişnuiau să fie atacate din interior aproape în permanenţă. Serurile ajută oamenii din experiment să ţină lucrurile sub control, în special serul memoriei. Ei bine, acum bănuiesc că nu lucrează nimeni la acela – se află în Laboratorul Armelor.

„Laboratorul Armelor.” Spune cuvintele astea de parcă ar fi deosebit de fragile. Cuvinte sacre.

— Aşadar, la început Biroul ne-a dat serurile, zice Tris.

— Da. Iar apoi Erudiţii au continuat să lucreze la ele, să le perfecţioneze. Inclusiv fratele tău. Ca să fiu sincer, am copiat unele dezvoltări de seruri de la ei, după ce i-am urmărit în camera de control. Numai că ei n-au făcut prea multe cu serul memoriei – serul Abnegaţiei. Pentru noi a însemnat mai mult, de vreme ce e cea mai importantă armă a noastră.

— Armă, repetă Tris.

— Ei bine, în primul rând protejează oraşele împotriva propriilor lor rebeliuni – şterge amintirile oamenilor şi nu mai e nevoie să-i omori; ei pur şi simplu uită pentru ce luptau. Şi, de asemenea, îl putem folosi împotriva rebelilor de la periferie, zonă aflată la distanţă de-o oră de-aici. Uneori, locuitorii de la periferie încearcă să ne asalteze, astfel că serul memoriei îi opreşte fără să-i omoare.

— Asta e… încep eu.

— Cam îngrozitor? sugerează Matthew. Da, cam aşa ceva. Însă mai-marii de-aici îl consideră sprijinul nostru vital, respiraţia noastră artificială. Am ajuns.

Ridic din sprâncene. A vorbit despre conducătorii lui cu

atâta lejeritate, încât aproape c-am ratat momentul. Mă întreb dacă acest loc e acel gen de loc unde părerile diferite pot fi expuse în public, în toiul unei conversaţii normale, şi nu în locuri secrete, pe voci şoptite.

Îşi scanează cartela lângă uşa masivă din stânga noastră şi intrăm pe un nou culoar, acesta fiind îngust, cu iluminare fluorescentă. Se opreşte în faţa unei uşi marcate TERAPIE GENETICĂ: SALA 1. Înăuntru, o fată cu piele cafenie şi combinezon verde înlocuieşte hârtiile care acoperă masa de examinări.

— Ea e Juanita, tehnicianul de laborator. Juanita, ei sunt…

— Da, ştiu cine sunt, spune ea zâmbind.

Cu coada ochiului, o văd pe Tris încordându-se, amintindu-şi brusc că vieţile noastre au fost transmise de camerele de supraveghere. Dar nu spune nimic.

Fata întinde mâna spre mine.

— Supraveghetorul lui Matthew e singura persoană care-mi spune Juanita, după Matthew, desigur. Eu sunt Nita. Ai nevoie să pregătesc două teste?

Matthew încuviinţează.

— Imediat, zice ea.

Deschide câteva dulapuri din cealaltă parte a sălii şi începe să scoată lucruri. Toate sunt etichetate şi ambalate în plastic sau hârtie. În încăpere se aud numai foşnete de ambalaje.

— Cum vă place aici? ne întreabă ea.

— Durează până te adaptezi, îi răspund.

— Da, te înţeleg perfect, îmi spune Nita zâmbind. Eu provin dintr-un alt experiment – cel din Indianapolis, care a eşuat. A, nu ştiţi unde e Indianapolis, nu-i aşa? Nu e foarte departe de-aici. Faci mai puţin de-o oră cu avionul.

Tace o clipă, după care continuă.

— Nici asta nu înseamnă nimic pentru voi. Ştiţi ce? Nu e important.

Scoate o seringă şi un ac din ambalajul de plastic, iar Tris înlemneşte.

— Pentru ce e aia? întreabă ea.

— Ne va permite să-ţi citim genele, îi răspunde Matthew.

Te simţi bine?

— Da, încuviinţează ea, dar tot e încordată. Eu doar… nu suport să fiu injectată cu substanţe misterioase.

Matthew dă din cap a încuviinţare.

— Îţi jur că n-o să facă decât să-ţi citească genele. Asta e tot ce face. Nita poate să-ţi confirme.

Nita încuviinţează.

— Bine, zice Tris. Dar… pot să mi-o fac singură?

— Sigur, spune Nita.

Pregăteşte seringa, umplând-o cu lichidul pe care intenţionează să ni-l injecteze, şi i-o înmânează lui Tris.

— Am să-ţi ofer cea mai simplă explicaţie cu privire la felul în care funcţionează asta, spune Matthew, în timp ce Nita îi curăţă braţul lui Tris cu antiseptic.

Mirosul e neplăcut şi înţepător.

— Lichidul e plin de microcomputere. Ele sunt programate să detecteze anumite însemne genetice şi să transmită informaţiile către un computer. Va dura aproximativ o oră să-mi ofere informaţiile de care am nevoie, cu toate că, evident, le-ar lua mult mai mult să citească tot materialul tău genetic.

Tris îşi înfige acul în mână şi apasă pistonul.

Nita îmi ridică braţul şi trece peste el tifonul pătat cu antiseptic portocaliu. Lichidul din seringă e gri-argintiu, precum solzii de peşte, şi, în timp ce îmi pătrunde în vene prin ac, îmi imaginez tehnologia microscopică mestecând într-una prin corpul meu, citindu-mă şi analizându-mă. Lângă mine, Tris ţine o bucată de vată peste înţepătură şi îmi zâmbeşte.

— Ce sunt… microcomputerele?

Matthew dă din cap, iar eu continui:

— Mai exact, ce anume caută ele?

— Păi, când predecesorii noştri de la Birou au inserat gene „corectate” în strămoşii voştri, au inclus şi un urmăritor genetic, care ne arată când o persoană a atins vindecarea genetică. În acest caz, urmăritorul genetic reprezintă faptul de a fi conştient pe durata simulărilor – e ceva ce putem testa cu uşurinţă, iar rezultatele ne arată

dacă genele voastre s-au vindecat sau nu. Acesta este unul dintre motivele pentru care toţi cei din oraş trebuie să treacă prin testul de aptitudini la vârsta de şaisprezece ani – dacă sunt conştienţi în timpul testării, asta ne arată că s-ar putea să aibă gene vindecate.

Adaug testul de aptitudini la lista mentală de lucruri care au fost cândva importante pentru mine şi pe care acum trebuie să-l înlătur din cauză că era un şiretlic care le oferea acestor oameni informaţia sau rezultatul dorit.

Nu pot să cred că, pentru aceşti oameni, starea de conştienţă pe durata simulărilor, ceva ce mă făcea să mă simt puternic şi unic, ceva pentru care Jeanine şi Erudiţii *omorau* oameni, este, de fapt, doar un semn al vindecării genetice. Precum un cod special care să îi informeze că mă aflu în societatea lor vindecată genetic.

Matthew continuă:

— Singura problemă cu urmăritorul genetic este aceasta: chiar dacă eşti conştient pe durata simulărilor şi rezişti serurilor, asta nu înseamnă că eşti neapărat Divergent. E doar o simplă corelaţie. Uneori, oamenii vor fi conştienţi pe durata simulărilor sau vor opune rezistenţă serurilor, chiar dacă încă au gene deteriorate.

Ridică din umeri.

— De aceea sunt interesat de genele tale, Tobias. Sunt curios să văd dacă eşti cu adevărat Divergent sau dacă starea ta de conştienţă pe durata simulărilor pur şi simplu te face să pari aşa.

Nita, care curăţă blatul, îşi strânge buzele de parcă se abţine cu greu să spună ceva. Brusc, devin neliniştit. Oare e posibil să nu fiu Divergent?

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm, spune Matthew. Mă duc să iau ceva de mâncare pentru micul dejun. Voi vreţi să mâncaţi ceva?

Eu şi Tris clătinăm din cap.

— Mă întorc repede. Nita, vrei, te rog, să le ţii companie?

Matthew pleacă fără să aştepte răspunsul Nitei, iar Tris se aşază pe masa de examinări, hârtia boţindu-se sub ea şi rupându-se pe margini, acolo unde atârnă picioarele ei. Nita

îşi vâră mâinile în buzunarul combinezonului şi se uită la noi. Ochii ei sunt de culoare închisă, cu aceeaşi strălucire ca a unei bălţi de ulei sub un motor. Îmi întinde o bucăţică de vată, pe care o apăs pe picătura de sânge de pe braţ.

— Deci provii dintr-un oraş-experiment, zice Tris. De când eşti aici?

— De când s-a anulat experimentul din Indianapolis, adică, de vreo opt ani. M-aş fi putut integra în marea populaţie, cei care locuiesc în afara experimentelor, dar părea prea copleşitor, răspunde ea, rezemându-se de blat. Aşa că m-am oferit voluntară să vin aici. Am fost femeie de serviciu. Bănuiesc că avansez.

Spune asta cu o vagă urmă de amărăciune. Îmi închipui că aici, la fel ca în Neînfricare, există o limită în ceea ce priveşte avansările, iar ea a atins-o mai devreme decât se aştepta. Aşa cum am făcut şi eu când am ales să muncesc în camera de control.

— Oraşul tău avea facţiuni? se interesează Tris.

— Nu, era grupul de control – i-a ajutat să-şi dea seama că, prin comparaţie, facţiunile aveau efect. Totuşi, existau o mulţime de reguli – ore de stingere, ore de trezire, regulamente de securitate. Nu aveam voie să purtăm arme. Lucruri de genul ăsta.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, iar o clipă mai târziu îmi doresc să fi tăcut, din cauză că buzele Nitei se îndoaie în jos, ca şi când fiecare amintire atârnă de marginile lor.

— Ei bine, câţiva dintre oamenii de-acolo ştiau să fabrice arme. Au făcut o bombă – ştiţi voi, ceva exploziv – şi au activat-o în clădirea guvernului, spune ea. O mulţime de oameni au murit. Şi, după asta, Biroul a hotărât că experimentul nostru a fost un eşec. Au şters amintirile tuturor celor care au pus bomba şi pe noi ceilalţi ne-au relocat. Eu sunt una dintre puţinii care au vrut să vină aici.

— Îmi pare rău, spune Tris, aproape şoptit.

Uneori uit că există şi părţi mai blânde în ea. Multă vreme n-am văzut decât forţă, evidenţiată precum muşchii braţelor ei sau cerneala neagră de pe claviculă.

— E în regulă. Nu e ca şi cum voi n-aţi şti cum sunt

lucrurile astea, spune Nita. Cu tot ceea ce a făcut Jeanine Matthews şi tot tacâmul.

— De ce nu ne-au oprit experimentul? întreabă Tris. Aşa cum au procedat cu al vostru?

— S-ar putea să-l închidă, zice Nita. Dar având în vedere că experimentul Chicago a avut succes pentru multă vreme, cred că nu prea le vine să-l abandoneze acum. A fost primul care a avut facţiuni.

Îndepărtez bucata de vată de pe mână. Există un punctuleţ roşu acolo unde a intrat acul, dar nu mai sângerează.

— Vreau să cred că aş fi ales Neînfricarea, spune Nita. Dar nu cred c-aş fi avut curajul să mă aflu acolo.

— Ai fi surprinsă să afli ce curaj poate avea cineva la nevoie, zice Tris.

Simt un junghi în piept. Are dreptate. Disperarea poate împinge o persoană să facă lucruri surprinzătoare. Amândoi ştim asta.

* * *

Matthew se întoarce la fix şi stă la computer un timp după aia, ochii săi mişcându-se cu repeziciune citind ceva pe ecran. De câteva ori scoate sunete revelatorii, un „hmm!” sau un „ah!”. Cu cât întârzie să ne spună ceva, orice, cu atât mai încordaţi devin muşchii mei, până ce îmi simt umerii ca făcuţi din piatră în loc de carne. Într-un târziu, îşi ridică privirea şi întoarce ecranul, astfel încât să vedem ce scrie pe el.

— Acest program ne ajută să interpretăm datele într-un fel în care putem înţelege. Ceea ce vedeţi aici e o descriere simplificată a unei secvenţe ADN din materialul genetic al lui Tris, spune el.

Poza de pe ecran e formată dintr-o adunătură complicată de linii şi numere, cu câteva părţi evidenţiate în galben şi roşu. În afară de asta nu pricep nicio iotă din acea poză – îmi depăşeşte cu mult nivelul de înţelegere.

— Părţile evidenţiate sugerează gene vindecate. Nu le-am fi văzut dacă genele ar fi fost deteriorate.

Loveşte cu degetul anumite zone ale ecranului. Nu înţeleg ce anume vrea să ne arate, dar el nu pare să observe, fiind prins în propriile lui explicaţii.

— Aceste evidenţieri ne indică faptul că programul a găsit, de asemenea, şi un urmăritor genetic, conştienţa în timpul simulărilor. Combinaţia de gene vindecate şi conştienţa în timpul simulărilor este exact ceea ce mă aştept să găsesc într-un Divergent. Acum urmează partea ciudată.

Atinge din nou ecranul, care se schimbă, însă mi se pare la fel de confuz, fiind format dintr-o reţea de linii, amestecate cu numere.

— Asta este harta genelor lui Tobias, ne explică Matthew. După cum puteţi vedea, are componentele genetice potrivite pentru conştienţa în timpul simulărilor, însă nu are aceleaşi gene „vindecate” pe care le are Tris.

Îmi simt gâtul uscat, ca după primirea unor veşti proaste, însă tot nu am priceput care sunt acele veşti proaste.

— Asta ce vrea să-nsemne? întreb eu.

— Înseamnă că nu eşti Divergent. Genele tale încă sunt deteriorate, însă suferi de o anomalie genetică ce îţi permite oricum să fii conştient pe durata simulărilor. Cu alte cuvinte, pari a fi un Divergent, fără ca, de fapt, să fii unul.

Procesez informaţia lent, bucată cu bucată. Nu sunt Divergent. Nu sunt ca Tris. Sunt deteriorat genetic.

Cuvântul „deteriorat” mă loveşte de parcă ar fi făcut din plumb. Bănuiesc că am ştiut dintotdeauna că e ceva în neregulă cu mine, dar am crezut că era din cauza tatălui meu sau a mamei mele şi a durerii pe care ei mi-au lăsat-o ca moştenire de familie, transmisă din generaţie în generaţie. Şi asta înseamnă că singurul lucru bun pe care l-a avut tatăl meu – Divergenţa lui – n-a ajuns până la mine.

Nu mă uit la Tris – n-aş suporta să fac asta. În schimb, mă uit la Nita. Expresia ei e dură, aproape furioasă.

— Matthew, spune ea. Nu vrei să iei datele astea să le analizezi în laboratorul tău?

— Păi, plănuiam să le discut mai întâi cu oamenii în

cauză, spune Matthew.

— Nu cred că e o idee bună, zice Tris, tăioasă ca o lamă.

Matthew spune ceva ce nu aud cu adevărat; îmi ascult bubuitul inimii. El apasă din nou pe ecran, iar poza ADN-ului meu dispare, aşa că ecranul e din nou gol, doar o bucată de sticlă. El pleacă, spunându-mi să mă duc să-l vizitez la laborator dacă doresc mai multe informaţii, iar eu, Tris şi Nita rămânem tăcuţi în sală.

— Nu e mare scofală, spune Tris pe un ton ferm. Bine?

— Nu tu eşti cea în măsură să-mi spui asta! zic eu, mai tare decât am intenţionat.

Nita îşi face de lucru cu blatul, asigurându-se că rezervoarele sunt aliniate, cu toate că nu s-au mişcat de când am intrat în această încăpere.

— Ba da, sunt! exclamă Tris. Eşti aceeaşi persoană care erai şi acum cinci minute şi acum patru luni şi acum optsprezece ani! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Cuvintele ei sunt adevărate, însă în acest moment îmi vine greu să o cred.

— Deci vrei să spui că asta nu mă afectează cu nimic, spun eu. Adevărul nu te afectează cu nimic.

— Care adevăr? întreabă ea. Oamenii ăştia îţi spun că ceva e în neregulă cu genele tale şi tu gata, ai şi înghiţit găluşca?

— Scria acolo, motivez eu, gesticulând spre ecran. Ai văzut şi tu.

— De asemenea, te văd şi pe tine, zice ea pe un ton înfipt, apucându-mă de mână. Şi ştiu cine eşti.

Clatin din cap. Încă nu o pot privi în ochi, nu pot să privesc spre nimic.

— Eu… trebuie să mă plimb puţin. Ne vedem mai târziu.

— Tobias, aşteaptă…

Ies, şi o parte din presiunea acumulată se eliberează de îndată ce părăsesc sala. Merg pe coridorul înghesuit, care parcă îmi apasă plămânii, şi păşesc pe holurile luminate de soare. Cerul este senin. Aud paşi în urma mea, dar sunt prea grei pentru a-i aparţine lui Tris.

— Hei!

Nita îşi răsuceşte piciorul, făcându-l să scârţâie pe gresie.

— Nu vreau să te presez, însă mi-ar plăcea să discutăm despre toate aceste… lucruri legate de deteriorarea genetică. Dacă eşti interesat, propun să ne vedem aici diseară, la ora nouă. Şi… nu vreau să-ţi jignesc prietena sau ceva de genul, dar ar fi mai bine dacă n-ai aduce-o şi pe ea.

— De ce? întreb eu.

— Ea e PG – pură genetic. Aşa că nu poate înţelege că… ei bine, e greu de explicat. Ai încredere în mine, da? E mai bine dacă rămâne o vreme pe tuşă.

— Bine.

— Bine, încuviinţează şi Nita. Tre’ să plec.

O urmăresc alergând înapoi în sala de terapie genetică, iar apoi o iau din loc. Nu ştiu încotro mă îndrept, ci doar că, atunci când merg, frenezia de informaţii pe care le-am acumulat în ultimele zile îşi domoleşte iuţeala, îşi domoleşte ţipătul din mintea mea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

TRIS

NU MĂ DUC DUPĂ EL, fiindcă nu ştiu ce să-i spun.

Când am aflat că eram Divergentă, am considerat acest lucru o putere secretă pe care nu o mai avea nimeni, ceva ce mă făcea diferită, mai bună, mai puternică. Acum, după ce am comparat ADN-ul meu cu al lui Tobias pe un ecran de computer, îmi dau seama că „Divergent” nu înseamnă ceea ce credeam eu că înseamnă. E doar un cuvânt care desemnează o anumită secvenţă din ADN-ul meu, precum un cuvânt care desemnează toţi oamenii cu ochi căprui sau păr blond.

Îmi sprijin capul în mâini. Dar aceşti oameni încă sunt de părere că înseamnă ceva – ei încă sunt de părere că asta înseamnă că m-am vindecat într-un mod în care Tobias nu a putut-o face. Iar ei vor ca eu să cred cu adevărat.

Ei bine, nu pot. Şi nu sunt sigură de ce Tobias o crede – de ce e atât de dornic să accepte că e deteriorat.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Ies din sala de terapie genetică de îndată ce Nita se întoarce.

— Ce i-ai spus? o întreb.

E drăguţă. Înaltă, dar nu foarte înaltă, subţire, dar nu foarte subţire, cu pielea într-o nuanţă frumoasă.

— Am vrut să mă asigur că ştia încotro merge, spune ea. E un loc care te cam zăpăceşte.

— Adevărat.

Pornesc spre… ei bine, nu ştiu unde, dar departe de Nita, fata drăguţă care vorbeşte cu iubitul meu când eu nu sunt de faţă. Şi totuşi, nu e ca şi când ar fi fost o conversaţie lungă.

O zăresc pe Zoe la capătul holului, iar ea îmi face semn să mă apropii. Pare mult mai relaxată acum decât era azi-dimineaţă, cu fruntea netedă şi cu părul lăsat liber pe umeri. Îşi vâră mâinile în buzunarele combinezonului.

— Tocmai le-am spus şi celorlalţi, zice ea. Am planificat o călătorie cu avionul, care o să aibă loc peste două ore, desigur, pentru cei care vor să meargă. Tu ce zici?

Teama şi încântarea se agită în stomacul meu, la fel cum au făcut-o înainte să fiu pregătită de lansare la linia de zbor de pe clădirea Hancock. Îmi imaginez cum e să zbor prin aer într-o maşină cu aripi, energia motorului şi vântul şuierând prin toate spaţiile din pereţi şi probabilitatea, oricât de insignifiantă ar fi ea, ca să se defecteze ceva, iar eu să plonjez spre o moarte sigură.

— Da, spun eu.

— Ne întâlnim la poarta B14. Foloseşte-te de săgeţi! mă îndrumă ea zâmbind, după care pleacă.

Privesc prin geamurile de deasupra mea. Cerul e limpede, având culoarea ochilor mei. Există un soi de inevitabilitate în el, de parcă m-a aşteptat dintotdeauna, poate din cauză că eu mă dau în vânt după înălţimi, în vreme ce alţii se tem de ele, sau poate din cauză că odată ce ai văzut lucrurile pe care le-am văzut eu, mai există doar o singură frontieră pe care trebuie să o explorezi, iar aceasta se află deasupra.

* * *

Scările metalice care duc spre trotuar scârţâie cu fiecare pas pe care îl fac. Trebuie să-mi dau capul pe spate ca să privesc avionul, care e mai mare decât mă aşteptam, alb-argintiu. Imediat sub aripă se află un cilindru uriaş, cu lame care se rotesc în interior. Îmi imaginez lamele trăgându-mă înăuntru şi scuipându-mă pe partea cealaltă, şi mă înfior.

— Cum poate o chestie atât de mare să stea în aer? întreabă Uriah din spatele meu.

Clatin din cap. Nu ştiu şi nici nu vreau să mă gândesc la asta. O urmez pe Zoe pe un alt şir de trepte, acestea fiind conectate la o gaură din laterala avionului. Mâna îmi tremură când apuc balustrada şi privesc peste umăr pentru ultima oară, ca să verific dacă Tobias ne-a ajuns din urmă. Nu e acolo. Nu l-am mai văzut de când cu testul genetic.

Mă aplec atunci când intru în gaură, cu toate că e mai

înaltă decât capul meu. În interiorul avionului există şiruri întregi de scaune acoperite cu material textil albastru, destrămat. Aleg unul din faţă, la geam. O bară de metal mă împunge în coaste. Simt de parcă ar fi un schelet de scaun fără niciun fel de material care să-l sprijine.

Cara se aşază în spatele meu, iar Peter şi Caleb se duc în partea din spate a avionului şi se aşază unul lângă celălalt, tot la geam. N-am ştiut că sunt prieteni. Pare că se potrivesc, dat fiind cât de detestabili sunt amândoi.

— Cât de veche e chestia asta? o întreb pe Zoe, care stă pe unul din rândurile din faţă.

— Destul de veche, răspunde ea. Însă am refăcut complet părţile importante. Are mărimea potrivită pentru ceea ce ne trebuie.

— La ce îl folosiţi?

— În cea mai mare parte a timpului în misiuni de supraveghere. Ne place să stăm cu ochii pe ceea ce se întâmplă pe la periferie, în caz că ar reprezenta o ameninţare pentru ceea ce se întâmplă aici.

Zoe face o pauză.

— Periferia este un loc mare, oarecum haotic, între Chicago şi cea mai apropiată zonă metropolitană aflată sub control guvernamental, Milwaukee, care se află la o distanţă de trei ore de mers cu maşina.

Aş vrea să întreb ce anume *se întâmplă* la periferie, însă Uriah şi Christina se aşază pe locurile de lângă mine, aşa că am ratat ocazia. Uriah lasă suportul de braţ între noi şi se apleacă peste mine pentru a privi pe geam.

— Dacă Neînfricaţii ar fi ştiut despre asta, s-ar fi aşezat cu toţii la coadă să înveţe să-l conducă, zice el. Inclusiv eu.

— Ba nu, s-ar fi legat de aripi, spune Christina, dându-i un ghiont. Nu-ţi cunoşti facţiunea?

Uriah o împinge cu degetul în obraz drept răspuns, apoi se întoarce din nou spre geam.

— L-aţi văzut vreunul dintre voi pe Tobias astăzi? întreb eu.

— Nu, nu l-am văzut, răspunde Christina. E totul în regulă?

Înainte să pot răspunde, o femeie mai în vârstă, cu riduri în jurul gurii, se opreşte pe culoarul dintre şirurile de scaune şi îşi împreunează mâinile.

— Numele meu este Karen şi astăzi voi pilota acest avion! ne anunţă ea. Poate părea înspăimântător, dar nu uitaţi: şansele de a avea un accident de avion sunt în realitate mult mai scăzute decât şansele de a avea un accident de maşină.

— Exact ca şansele noastre de a supravieţui dacă *ne prăbuşim*, murmură Uriah, dar zâmbeşte.

Ochii lui negri sunt alerţi şi pare vesel ca un copil. Nu l-am mai văzut aşa de când a murit Marlene. A redevenit chipeş.

Karen dispare în partea din faţă a avionului, iar Zoe se aşază pe latura cealaltă a culoarului, vizavi de Christina, răsucindu-se într-o parte şi în alta, pentru a ne oferi instrucţiuni precum „Legaţi-vă centurile!” şi „Nu vă ridicaţi până când nu am atins altitudinea de croazieră!”. Nu ştiu ce-o fi aia altitudine de croazieră, iar ea nu ne explică, în stilul ei caracteristic. A fost aproape o minune că şi-a amintit să ne explice mai devreme despre periferie.

Avionul începe să se deplaseze în marşarier şi sunt surprinsă de cât de lină e mişcarea, de parcă deja am pluti deasupra pământului. Apoi se întoarce şi rulează pe asfalt, care este pictat cu zeci de linii şi simboluri. Inima mea bate din ce în ce mai repede pe măsură ce ne îndepărtăm de sediu, iar dintr-un interfon se aude vocea lui Karen.

— Pregătiţi-vă pentru decolare!

Îmi încleştez mâinile pe suportul pentru braţe în timp ce avionul se pune în mişcare. Forţa de inerţie mă lipeşte de scheletul scaunului, iar peisajul se transformă într-o pată de culoare. Apoi simt ridicarea, înălţarea avionului, şi văd pământul întinzându-se vast sub noi, totul devenind din ce în ce mai mic cu fiecare secundă care trece. Rămân cu gura căscată şi uit să mai respir.

Văd sediul, sub forma unei imagini care seamănă cu un neuron, pe care am văzut-o cândva în manualul meu de ştiinţă, şi gardul care îl înconjoară. În jurul său există o

reţea de alei de beton între care sunt înghesuite clădiri.

Şi apoi, brusc, nu mai văd drumurile sau clădirile, deoarece sub noi nu există decât o întindere de cenuşiu, verde şi cafeniu şi, oriunde ai privi, nu se vede decât pământ, pământ, pământ.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Să văd locul unde se sfârşeşte lumea, asemenea unei stânci uriaşe atârnând de cer?

La ce nu m-am aşteptat este să ştiu că am fost o persoană care stătea într-o casă pe care nici măcar nu pot să o văd de aici. Că am mers pe o stradă, printre sute – mii – de alte străzi.

La ce nu m-am aşteptat era să mă simt atât de mică.

— Nu putem zbura prea sus sau prea aproape de oraş, deoarece nu vrem să atragem atenţia, aşa că vom observa de la mare distanţă. Ceea ce vedeţi în stânga avionului este o parte a distrugerilor cauzate de Războiul Purităţii, înainte ca rebelii să recurgă la arme biologice în locul explozivilor, zice Zoe.

Sunt nevoită să clipesc pentru a-mi înlătura lacrimile înainte să văd ceea ce la început pare să fie un grup de clădiri întunecate. La o examinare mai atentă, îmi dau seama că aceste clădiri n-ar trebui să fie de culoare închisă – sunt atât de carbonizate, încât nu mai pot fi recunoscute. Unele dintre ele sunt aplatizate. Pavajul dintre ele este spart în bucăţi aidoma unei coji de ou.

Seamănă cu anumite părţi ale oraşului, dar, în acelaşi timp, sunt diferite. Distrugerile din oraş ar fi putut fi produse de oameni. Aceasta trebuie să fi fost produsă de altceva, de ceva mai mare.

— Iar acum veţi vedea o mică parte din Chicago! ne anunţă Zoe. Veţi vedea că o porţiune din lac a fost secată, astfel încât să putem construi gardul, însă am lăsat cât s-a putut de mult din el.

Auzind lămuririle, văd cei doi colţi de pe acoperişul Butucului, care e la fel de mic ca o jucărie aflată la depărtare, linia frântă a oraşului nostru întrerupând marea de beton. Şi, dincolo de el, o întindere cafenie – mlaştina –

şi dincolo de ea… albastru.

Odată am alunecat pe linia de zbor de pe clădirea Hancock şi mi-am imaginat cum ar arăta mlaştina plină de apă albastră-cenuşie şi strălucind în soare. Şi acum, că pot să văd mai departe decât am văzut vreodată, ştiu că dincolo de limitele oraşului nostru este exact cum mi-am imaginat, lacul din depărtare scânteind cu dâre de lumină, marcate de textura valurilor.

Avionul e tăcut, cu excepţia mugetului constant al motorului.

— Uau! exclamă Uriah.

— Şşt! îl mustră Christina.

— Cât de mare e prin comparaţie cu restul lumii? întreabă Peter din partea cealaltă a avionului.

Se aude de parcă s-ar îneca la fiecare cuvânt.

— Oraşul nostru, vreau să zic. În materie de suprafaţă de teren. Ce procent?

— Chicago ocupă în jur de trei sute şaizeci şi cinci de kilometri pătraţi, spune Zoe. Suprafaţa planetei e puţin mai mică de trei sute douăzeci şi două de milioane de kilometri pătraţi. Procentajul este… atât de mic, încât este neglijabil.

Ne oferă datele cu calm, de parcă pentru ea n-ar însemna nimic. Însă pe mine mă izbesc drept în abdomen şi mă simt strivită, de parcă ceva m-ar zdrobi în interior. Atât de mult spaţiu. Mă întreb cum e în locurile de dincolo de ale noastre; mă întreb cum trăiesc oamenii acolo.

Mă uit din nou pe fereastră, inspirând adânc şi rar, cu trupul mult prea încordat pentru a mă mişca. Şi, în timp ce privesc lung pământul, mă gândesc că asta, cel puţin, este o dovadă convingătoare a Dumnezeului părinţilor mei, a faptului că lumea noastră este atât de imensă, încât nu putem avea control asupra ei, că nu putem fi atât de mari pe cât ne simţim.

Atât de mic, încât este neglijabil.

E ciudat, însă în acest gând e ceva ce mă face să mă simt aproape… liberă.

* * *

În acea seară, când ceilalţi sunt cu toţii la cină, mă aşez pe pervazul ferestrei din dormitor şi deschid ecranul pe care mi l-a dat David. Mâinile îmi tremură atunci când deschid fişierul etichetat „Jurnal”.

Citesc prima consemnare:

> David îmi spune într-una să scriu tot ce am experimentat. Cred că el se aşteaptă să fie îngrozitor, poate chiar vrea să fie aşa. Bănuiesc că anumite evenimente au fost, însă au fost la fel de rele pentru toată lumea, astfel încât nu e ca şi cum aş fi deosebită.
>
> Am crescut într-o casă unifamilială din Milwaukee, Wisconsin. Niciodată n-am ştiut prea multe despre cine era în teritoriul aflat dincolo de oraşul nostru (pe care toată lumea de aici îl numeşte „periferia”), în afară de faptul că nu trebuia să mă duc acolo. Mama se ocupa cu aplicarea legii; era explozivă şi era imposibil să îi faci pe plac. Tata era profesor; el era flexibil, înţelegător şi nefolositor. Într-o zi s-au certat în camera de zi şi lucrurile au scăpat de sub control, astfel că el a înşfăcat-o, iar ea l-a împuşcat. În acea noapte i-a îngropat trupul în curtea din spate în timp ce eu mi-am adunat o bună parte din lucruri şi am ieşit pe uşa din faţă. N-am mai văzut-o niciodată.
>
> Acolo unde am crescut eu existau tragedii la tot pasul. Cei mai mulţi dintre părinţii prietenilor mei beau până se tâmpeau sau ţipau prea mult sau încetaseră de mult să se mai iubească. Şi asta era ceva normal, nu era cine ştie ce chestie. Aşa că atunci când am plecat, aveam certitudinea că eram un alt articol de pe lunga listă a lucrurilor îngrozitoare care se întâmplaseră în cartierul nostru în ultimul an.
>
> Ştiam că, dacă aş fi mers în vreun loc oficial, cum ar fi un alt oraş, funcţionarii guvernamentali aveau să mă oblige să mă întorc acasă la mama, iar eu nu credeam că aş mai fi putut să o privesc fără să văd

dâra de sânge pe care o lăsase capul tatălui meu pe covorul din sufragerie, aşa că nu am mers în niciun loc oficial. Am mers la periferie, acolo unde trăieşte o adunătură de oameni într-o micuţă colonie, construită din prelată şi aluminiu, în nişte ruine rămase de după război, trăind din resturi şi arzând hârtii pentru a se încălzi, deoarece guvernul nu le poate asigura nimic, de vreme ce îşi cheltuiesc resursele încercând să ne adune laolaltă din nou, lucru pe care îl fac de mai bine de o sută de ani, de când războiul ne-a separat. Sau refuză să le asigure. Nu ştiu.

Într-o zi, am văzut un bărbat în toată firea bătându-şi unul dintre copii, acolo, la periferie, şi l-am lovit în cap cu o scândură, pentru a-l face să înceteze, iar el a murit acolo, în stradă. Aveam doar treisprezece ani. Am fugit. Am fost înhăţată de un individ dintr-o dubiţă, unul care părea a fi poliţist. Însă el nu m-a dus pe marginea drumului să mă împuşte, şi nici la închisoare; m-a dus într-o zonă de securitate şi mi-a testat genele, povestindu-mi despre toate experimentele din oraş şi că genele mele erau mai curate decât cele ale altor oameni. Pentru a mi-o dovedi, mi-a arătat chiar şi o hartă a genelor mele pe un ecran.

Însă am omorât un om, aşa cum a făcut şi mama. David zice că e în regulă, deoarece n-am vrut şi fiindcă acel om era pe punctul de a omorî un copilaş. Dar sunt destul de sigură că nici mama n-a intenţionat să-l omoare pe tata, aşa că ce importanţă are dacă intenţionezi sau nu să faci ceva? Accident sau greşeală, rezultatul este acelaşi şi lumea a mai pierdut o viaţă.

Bănuiesc că asta am experimentat. Şi să-l aud pe David vorbind despre asta e ca şi cum totul s-ar fi întâmplat din cauza faptului că, demult, foarte demult, oamenii au încercat să-şi pună mintea cu natura umană şi au sfârşit prin a face să fie şi mai

rău,
Cred că asta are noimă. Sau aşa mi-ar plăcea mie
să cred.

Îmi muşc buza inferioară. Aici, în sediul Biroului, oamenii sunt în cantină chiar în acest moment, mâncând, bând şi râzând. În oraş probabil că se întâmplă la fel. Viaţa se desfăşoară normal în jurul meu, iar eu sunt singură în faţa acestor revelaţii.

Strâng ecranul la piept. Mama era de aici. Acest loc reprezintă atât trecutul meu istoric, cât şi cel prezent. O simt în pereţi, în aer. O simt instalată în mine, pentru a nu mai pleca niciodată. Moartea nu a putut să o şteargă; ea este permanentă.

Răceala sticlei trece prin cămaşă şi mă înfior. Uriah şi Christina intră pe uşa dormitorului, râzând de ceva anume. Privirea limpede a lui Uriah şi paşii lui fermi mă umplu de uşurare şi, brusc, îmi simt ochii jucând în lacrimi. El şi Christina par alarmaţi şi se sprijină de ferestre, de-o parte şi de alta a mea.

— Eşti bine? mă întreabă ea.

Încuviinţez şi clipesc pentru a-mi alunga lacrimile.

— Ce-aţi mai făcut azi?

— După călătoria cu avionul ne-am dus şi am urmărit o vreme ecranele din camera de control, zice Uriah. E destul de bizar să vezi ce pun la cale, acum, că suntem plecaţi. Totuşi, nimic nou – Evelyn e o ticăloasă, la fel şi lacheii ei, şi aşa mai departe – însă am avut senzaţia că aş fi primit un buletin informativ.

— Nu cred că mi-ar plăcea să mă uit la alea, spun eu. Prea… sinistru şi invaziv.

Uriah ridică din umeri.

— Nu ştiu, dacă ei vor să mă urmărească scărpinându-mă în fund sau luând cina, am impresia că asta spune mai multe despre ei decât despre mine.

Râd.

— Cât de des te scarpini în fund, mai exact?

Mă înghionteşte cu cotul.

— Nu că aş vrea să schimb subiectul *fundurilor,* despre care cu toţii putem fi de acord că este incredibil de important… spune Christina, zâmbind uşor. Însă sunt de acord cu tine, Tris. Pur şi simplu să privesc acele ecrane mă face să mă simt îngrozitor, de parcă aş face ceva pe ascuns. Cred că de-acum încolo am să mă ţin departe de treaba asta.

Arată spre ecranul din poala mea, unde lumina încă pâlpâie în jurul cuvintelor mamei.

— Ce-i asta?

— Se pare că mama era de-aici. De fapt, ea era din lumea de afară, dar apoi a venit aici, iar la vârsta de cincisprezece ani a fost plasată în Chicago drept Neînfricată.

— Mama ta era de-aici? mă întreabă Christina.

Dau afirmativ din cap.

— Da, e o nebunie. Ca să fie şi mai bizar, a scris acest jurnal şi l-a lăsat lor. Asta citeam înainte să intraţi voi.

— Uau! exclamă uşor Christina. Asta e de bine, nu? Adică, ajungi să afli mai multe despre ea.

— Da, e de bine. Şi nu, încă nu sunt tulburată. Poţi să încetezi cu privirea aia.

Îngrijorarea de pe chipul lui Uriah începe să dispară.

Oftez.

— Mă tot gândesc… că, într-un fel, aparţin acestor locuri. Că aici ar putea fi căminul meu.

Christina se încruntă.

— Poate, zice ea, şi am impresia că nu o crede, dar, oricum, e drăguţ din partea ei că o spune.

— Nu ştiu ce să zic, intervine Uriah, iar acum pare a fi serios. Nu sunt sigur că există vreun loc unde să mă simt din nou ca acasă. Nici măcar dacă ne-am întoarce.

Poate că asta e adevărat. Poate că suntem străini, indiferent unde mergem, fie că e lumea din afara Biroului, sau aici, în Birou, sau înapoi în experiment. Totul s-a schimbat, iar schimbarea nu va înceta prea curând.

Sau poate că vom face un cămin undeva în interiorul nostru, pentru a-l duce oriunde cu noi – aşa cum o port

pretutindeni pe mama.

Caleb intră în dormitor. Pe cămaşa lui este o pată care pare a fi sos, însă el nu dă semne că ar fi remarcat-o – are acea privire pe care o recunosc acum ca fiind fascinaţie intelectuală şi, preţ de o clipă, mă întreb ce a citit sau a privit de îl face să arate aşa.

— Bună, zice el şi aproape că se îndreaptă spre mine, dar probabil că mi-a văzut repulsia, întrucât se opreşte brusc.

Acopăr ecranul cu palma, cu toate că el nu îl poate vedea din partea opusă a încăperii, şi îl privesc lung, incapabilă – sau lipsită de dorinţa – de a-i răspunde.

— Crezi c-ai să mai vorbeşti vreodată cu mine? mă întreabă el trist, colţurile gurii lăsându-i-se în jos.

— Dacă o va face, şocul mă va ucide, spune Christina pe un ton glacial.

Privesc în altă parte. Adevărul este că uneori vreau pur şi simplu să uit tot ce s-a întâmplat şi să mă întorc la felul în care eram înainte ca noi doi să ne fi ales alte facţiuni. Chiar dacă el mă corecta mereu, amintindu-mi să fiu altruistă, era mai bine decât asta – acest sentiment că trebuie să protejez chiar şi jurnalul mamei de el, astfel încât el să nu-l poată otrăvi aşa cum a făcut cu toate celelalte lucruri. Mă ridic şi îl îndes sub pernă.

— Haide, îmi spune Uriah. Vrei să vii cu noi să luăm desertul?

— Nu l-ai luat deja?

— Şi ce dacă am făcut-o?

Uriah îşi dă ochii peste cap şi îşi petrece braţul pe după umerii mei, conducându-mă spre uşă.

Mergem împreună toţi trei spre cantină, lăsându-l pe fratele meu în urmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

TOBIAS

— NU ERAM SIGURĂ că vei veni, îmi spune Nita.

Când se întoarce ca să mă conducă spre locul în care voia să ajungem, văd că tricoul ei larg îi atârnă la spate şi că are un tatuaj pe şira spinării, dar nu îmi dau seama ce anume reprezintă.

— Şi voi vă faceţi tatuaje aici? întreb eu.

— Unii oameni da. Cel de pe spatele meu e sticlă spartă.

Face o pauză, acel tip de pauză pe care îl faci când te gândeşti dacă e bine sau nu să împărtăşeşti ceva personal.

— Mi l-am făcut fiindcă sugerează deteriorare. E… un soi de glumă.

Iarăşi cuvântul acela, „deteriorare”, cel care se scufundă şi reapare, care se scufundă şi reapare în mintea mea de când cu testul genetic. Dacă e o glumă, nu e una amuzantă nici măcar pentru Nita – ea scuipă explicaţia de parcă are un gust amar.

Ne plimbăm pe unul dintre coridoarele pardosite cu gresie, care acum e aproape pustiu, având în vedere că e spre sfârşitul orelor de muncă, şi coborâm un şir de trepte. În timp ce păşim pe scări, lumini albastre, verzi, mov şi roşii dansează pe pereţi, schimbându-şi culorile la fiecare secundă. Tunelul de la baza scărilor este lat şi întunecat şi numai lumina ciudată ne călăuzeşte. Podeaua de aici e făcută din gresie veche, şi chiar şi prin tălpile pantofilor mei o simt zgrunţuroasă, din pricina pământului şi a prafului adunat.

— Când s-au mutat aici pentru prima oară, această zonă a aeroportului a fost refăcută complet şi extinsă, îmi povesteşte Nita. O vreme, după Războiul Purităţii, toate laboratoarele se aflau sub pământ, pentru a le menţine în siguranţă în cazul unui atac. Acum numai personalul ajutător coboară aici.

— Cu ei vrei să mă întâlnesc eu?

Ea încuviinţează din cap.

— Personalul ajutător e mai mult decât un simplu loc de muncă. Aproape toţi suntem DG-uri – deterioraţi genetic, resturi rămase după experimentele eşuate din oraşe sau urmaşii altor resturi sau oameni scoşi din afară, ca mama lui Tris, doar că fără avantajul ei genetic. Şi toţi oamenii de ştiinţă şi conducătorii sunt PG-uri – puri genetic, descendenţii unor oameni care au rezistat mişcării de inginerie genetică încă de la început. Desigur, există câteva excepţii, dar sunt atât de puţine, încât ţi le-aş putea enumera pe degetele de la o mână.

Sunt pe cale să întreb de ce diviziunea este atât de strictă, dar îmi dau seama şi singur. Aşa-numiţii „PG” au crescut în această comunitate, lumea lor fiind plină de experimente şi observaţii şi învăţături. Cei „DG” au crescut în experimente, unde au trebuit să înveţe doar atât cât să supravieţuiască până la următoarea generaţie. Diviziunea se bazează pe cunoaştere, pe competenţe – dar, aşa cum am învăţat de la cei fără facţiune, un sistem care se bazează pe un grup de oameni needucaţi să facă munca murdară fără să le ofere şansa de a-şi îmbunătăţi situaţia e un sistem incorect.

— Cred că prietena ta are dreptate, să ştii, spune Nita. Nimic nu s-a schimbat; acum pur şi simplu îţi cunoşti mai bine limitele. Fiecare fiinţă umană are limite, chiar şi PG-urile.

— Carevasăzică, există o limită care merge spre… ce? Spre compasiunea mea? Conştiinţa mea? întreb eu. Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Nita mă studiază cu atenţie, dar nu-mi răspunde.

— E ridicol, spun eu. De ce să încercaţi, tu sau ei sau oricine altcineva, să îmi stabiliţi limitele?

— Aşa stau lucrurile, Tobias, îmi zice ea. E doar genetic, nimic mai mult.

— E o minciună, mă răţoiesc eu. Aici e vorba de mult mai mult decât nişte simple gene, şi tu ştii bine asta.

Simt nevoia să plec, să mă întorc şi să alerg spre

dormitor. Furia clocoteşte şi freamătă în mine, un val de căldură, şi nici măcar nu sunt sigur de cine e provocată. De Nita, care tocmai a acceptat că e oarecum limitată, sau de oricine i-o fi spus asta? Poate că e de toată lumea.

Ajungem la capătul tunelului şi ea se împinge cu umărul într-o uşa masivă din lemn. Dincolo de ea se află o lume zgomotoasă şi sclipitoare. Încăperea e luminată de becuri mici şi strălucitoare, agăţate de cabluri, însă cablurile sunt atât de numeroase, încât tavanul e acoperit de o reţea de galben şi alb. Într-un capăt al încăperii se află o tejghea din lemn, cu sticle scânteietoare în spatele ei şi o mare de pahare deasupra. În stânga se găsesc mese şi scaune, iar în dreapta un grup de oameni cântă la instrumente muzicale. Muzica umple aerul, iar singurele sunete pe care le recunosc – din experienţa mea limitată cu cei din Prietenie – provin de la coardele ciupite ale chitarei şi de la tobe.

Mă simt de parcă aş sta în lumina reflectoarelor şi toată lumea se uită la mine, aşteptând să mă mişc, să vorbesc, să fac ceva. Pentru o clipă e dificil să aud ceva peste muzica şi pălăvrăgeala din încăpere, dar, după câteva secunde, mă obişnuiesc şi o aud pe Nita spunând:

— Pe-aici! Vrei ceva de băut?

Sunt pe cale să răspund, când cineva dă buzna în încăpere. E mic de statură, iar tricoul pe care îl poartă îi atârnă pe corp, fiind cu două numere prea mare. Le face semn muzicanţilor să se oprească, iar ei o fac suficient cât el să strige:

— Se dă verdictul!

Jumătate din oamenii din încăpere se ridică şi se grăbesc spre uşă. Îi arunc Nitei o privire întrebătoare, iar ea se încruntă şi o cută i se iveşte pe frunte.

— Verdictul cui? întreb eu.

— Fără îndoială, al lui Marcus, îmi răspunde ea.

O iau la fugă.

* * *

Sprintez înapoi prin tunel, strecurându-mă printre spaţiile

deschise dintre oameni şi făcându-mi loc atunci când nu găsesc niciunul. Nita e în urma mea, strigându-mi să mă opresc, dar eu nu mă pot opri. Sunt separat de acest loc şi de aceşti oameni şi de propriul meu trup şi, în plus, întotdeauna am fost bun la alergat.

Urc treptele câte trei deodată, ţinându-mă de bară ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu ştiu pentru ce sunt atât de nerăbdător – pentru condamnarea lui Marcus? Pentru achitarea lui? Oare sper ca Evelyn să-l găsească vinovat şi să-l execute sau sper că o să-l absolve de orice vină? Nu-mi dau seama. Pentru mine, orice deznodământ e făcut din aceeaşi plămadă. Ori e răutatea lui Marcus sau masca lui, ori e răutatea lui Evelyn sau masca ei.

Nu trebuie să-mi amintesc unde se află camera de control, fiindcă oamenii de pe culoar mă conduc într-acolo. Când ajung, îmi fac loc să ajung în faţa mulţimii şi iată-i acolo, părinţii mei, difuzaţi pe jumătate dintre ecrane. Toţi oamenii se îndepărtează de mine, şoptind, cu excepţia Nitei, care stă lângă mine, recăpătându-şi suflul.

Cineva dă volumul mai tare, ca să le putem auzi vocile. Cârâie, distorsionate de amplificatoare, dar recunosc vocea tatălui meu; o aud schimbându-se în toate locurile potrivite, ridicându-se în toate locurile potrivite. Aproape că îi pot prezice cuvintele înainte să le rostească.

— A durat ceva timp, spune el, zâmbind cu dispreţ. Savurezi momentul?

Îngheţ. Nu e masca lui Marcus. Nu e persoana pe care oraşul o cunoaşte drept tatăl meu – răbdătorul şi calmul conducător al Abnegaţiei, care nu i-ar face rău nimănui, cu atât mai puţin fiului sau soţiei lui. Acesta este omul care îşi scotea cureaua de la brâu, gaică cu gaică, şi o înfăşura în jurul degetelor. Acesta este acel Marcus pe care eu îl cunosc cel mai bine, iar faptul că îl văd, aşa cum îl văd şi în peisajul fricii mele, mă transformă într-un copil.

— Fireşte că nu, Marcus, spune mama mea. Ai servit bine acest oraş timp de mulţi ani. Nu e o decizie pe care eu sau sfetnicii mei am putut să o luăm în grabă.

Marcus nu îşi poartă masca, dar Evelyn o face. Pare atât

de sinceră, încât aproape că-mi vine să o cred.

— Eu şi foştii reprezentanţi ai facţiunilor am meditat mult asupra situaţiei. Anii tăi de serviciu, loialitatea pe care ai inspirat-o membrilor facţiunii tale, sentimentele mele faţă de tine ca fostă soţie…

Pufnesc.

— Încă sunt soţul tău, spune Marcus. Abnegaţia nu îngăduie nimănui să divorţeze.

— Ba da, în caz de abuz domestic, îi răspunde Evelyn, şi mie îmi revine acel sentiment, goliciunea şi greutatea.

Nu pot să cred că ea tocmai a recunoscut asta în public.

Şi totuşi, acum vrea ca oamenii din oraş să o vadă într-o anumită postură – nu drept femeia fără suflet care a preluat controlul vieţilor lor, ci drept femeia pe care Marcus a lovit-o, victima secretului pe care soţul ei l-a ascuns între pereţii unei case curate şi a unor haine gri, călcate la dungă.

Şi, în acest moment, ştiu care va fi deznodământul acestei situaţii.

— O să-l omoare, spun eu.

— Pe de altă parte, spune Evelyn, aproape pe un ton dulce, este adevărat că ai comis infracţiuni atroce împotriva acestui oraş. Ai minţit nişte copii nevinovaţi, făcându-i să-şi rişte vieţile pentru tine. Refuzul tău de a respecta ordinele mele şi ale lui Tori Wu, fosta conducătoare a Neînfricaţilor, au dus la nenumărate decese în atacul Erudiţilor. Ţi-ai trădat oamenii fiindcă nu ai făcut ceea ce se stabilise şi fiindcă nu ai luptat împotriva lui Jeanine Matthews. Ţi-ai trădat propria facţiune dezvăluind ceea ce trebuia să fie un secret.

— Eu nu am…

— Nu am terminat, îl întrerupe Evelyn. Luând în considerare munca ta adusă acestui oraş, ne-am hotărât asupra unei soluţii alternative. Spre deosebire de ceilalţi foşti reprezentanţi ai facţiunilor, tu nu vei fi iertat şi nici nu vei avea permisiunea de a-ţi da cu părerea asupra problemelor legate de acest oraş. Nici nu vei fi executat drept trădător. În schimb, vei fi trimis afară, dincolo de îngrăditură şi de sediul Prieteniei, şi nu vei avea voie să te

întorci.

Marcus pare surprins. Nu-l învinuiesc.

— Felicitări, spune Evelyn. Ai privilegiul de a începe o viaţă nouă.

Oare ar trebui să mă simt uşurat că tatăl meu nu va fi executat? Furios că am fost foarte aproape să scap într-un sfârşit de el şi că acum el se va afla în continuare în această lume, încă atârnând deasupra capului meu?

Nu ştiu. Nu simt nimic. Mâinile îmi amorţesc, aşa că ştiu că mă panichez, dar nu o simt cu adevărat, nu în felul în care o fac în mod normal. Sunt copleşit de nevoia de a mă afla în altă parte, aşa că mă întorc şi îmi las în urmă părinţii şi pe Nita şi oraşul în care am locuit cândva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

TRIS

CONDUCEREA ANUNŢĂ simularea unui atac dis-de-dimineaţă, prin sistemul de comunicaţie, în timp ce luăm micul dejun. Vocea feminină, clară, ne spune să ne încuiem uşile în oricare încăpere ne-am afla, să acoperim ferestrele şi să rămânem tăcuţi până ce alarmele nu mai sună.

— Simularea va avea loc la oră fixă, ne spune ea.

Tobias pare obosit şi palid, cu cearcăne sub ochi. Ia o brioşă, rupând mici bucăţele din ea, uneori mâncându-le, alteori uitând să o facă.

Cei mai mulţi dintre noi ne-am trezit târziu, pe la zece, probabil din cauză că nu aveam altceva de făcut. Când am plecat din oraş ne-am pierdut atât facţiunile, cât şi scopul nostru în viaţă. Aici nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm să se întâmple ceva şi, în loc să mă simt relaxată, nu pot decât să mă simt nervoasă şi tensionată. Sunt obişnuită să am ceva de făcut, ceva pentru care să lupt mereu. Încerc să-mi amintesc că trebuie să mă relaxez.

— Ne-au luat ieri într-o călătorie cu avionul, îi spun lui Tobias. Tu pe unde-ai umblat?

— Am simţit nevoia să mă plimb. Să procesez lucrurile, spune el pe un ton uşor răspicat, iritat. Cum a fost?

— Impresionant!

Stau faţă în faţă cu el, astfel că genunchii ni se ating în spaţiul dintre paturile noastre.

— Lumea e... mult mai mare decât credeam eu.

El încuviinţează din cap.

— Probabil că mie nu mi-ar fi plăcut. Înălţimea şi toate alea.

Nu ştiu de ce, dar reacţia lui mă dezamăgeşte. Vreau să-mi spună că şi-ar fi dorit să fi fost acolo cu mine, să fi experimentat alături de mine acea călătorie. Sau măcar să mă întrebe ce voiam să spun prin „impresionant”. Şi tot ce-

mi poate spune e că nu i-ar fi plăcut?

— Te simţi bine? îl întreb. Arăţi de parcă n-ai pus geană pe geană în ultima vreme.

— Păi, ziua de ieri a fost destul de revelatoare, spune el, sprijinindu-şi fruntea în palmă. Nu mă poţi învinui că sunt supărat pe chestia asta.

— Vreau să zic, poţi să fii supărat în legătură cu ce vrei tu, spun eu încruntându-mă, dar, din perspectiva mea, nu prea par să existe multe lucruri pentru care să fii supărat. Ştiu că a fost un şoc, dar, aşa cum am spus, tu eşti aceeaşi persoană care erai şi ieri şi alaltăieri, indiferent de ceea ce spun oamenii ăştia.

El clatină din cap.

— Nu vorbesc despre genele mele. Mă refer la Marcus. Chiar n-ai habar, nu-i aşa?

Întrebarea e acuzatoare, deşi tonul nu e. Se ridică să-şi arunce brioşa la gunoi.

Mă simt îndurerată şi frustrată. Fireşte că ştiu ce s-a întâmplat cu Marcus. Când m-am trezit, despre asta se vorbea în cameră. Dar, dintr-un anume motiv, nu credeam că îl va supăra să afle că tatăl său nu va fi executat. Aparent, m-am înşelat.

Nu mă ajută faptul că alarmele sună fix atunci, împiedicându-mă să îi mai spun ceva. Sirenele sunt atât de puternice şi de asurzitoare, încât abia pot să gândesc normal, darămite să mă mai şi mişc. Pun o mână peste ureche şi pe cealaltă o vâr sub pernă, scoţând ecranul cu jurnalul mamei mele.

Tobias încuie uşa, trage perdelele şi toată lumea se aşază pe paturile de campanie. Cara îşi pune o pernă peste cap. Peter se aşază cu spatele lipit de perete şi cu ochii închişi. Nu ştiu unde e Caleb – presupun că face cercetări în legătură cu subiectul care îl fascina ieri – sau unde se află Christina şi Uriah – poate că explorează sediul. Ieri, după desert, păreau foarte hotărâţi să descopere fiecare cotlon al acestui loc. În schimb, eu am ales să descopăr gândurile mamei mele – a scris câteva însemnări despre prima impresie pe care i-a făcut-o sediul, ciudata curăţenie a

locului, cum toată lumea zâmbea tot timpul, cum s-a îndrăgostit de oraş urmărindu-l din camera de control.

Pornesc ecranul, sperând să-mi distragă atenţia de la toată zarva din sediu.

> Astăzi m-am oferit voluntară să mă duc în oraş. David spune că Divergenţii mor pe capete şi că cineva trebuie să oprească asta, întrucât e o risipă a celui mai bun material genetic. Bănuiesc că trebuie să fii destul de bolnav să o numeşti aşa, dar David nu se referă chiar la asta – el pur şi simplu vrea să spună că dacă nu ar fi Divergenţii cei care ar muri, noi nu am interveni până ce nu s-ar ajunge la un anumit nivel de distrugeri, dar, de vreme ce e vorba de ei, trebuie să luăm atitudine chiar acum.
>
> Doar câţiva ani, a spus el. Tot ce am aici sunt câţiva prieteni, nicio familie, şi sunt suficient de tânără, astfel încât îmi va fi uşor să mă integrez – pur şi simplu şterg şi realimentez amintirile câtorva oameni şi gata, am intrat. La început mă vor pune în Neînfricare, fiindcă am deja câteva tatuaje, iar asta ar fi greu de explicat oamenilor din interiorul experimentului. Singura problemă e că la Ceremonia Alegerii de anul viitor va trebui să mă alătur Eruditţilor, deoarece acolo se află asasinul şi nu sunt sigură că sunt suficient de isteaţă pentru a trece printr-o iniţiere. David spune că nu contează, că îmi poate modifica rezultatele, dar nu mi se pare normal. Chiar dacă Biroul crede că facţiunile nu înseamnă nimic, că sunt doar un soi de modificare comportamentală care îi va ajuta cu deteriorarea, acei oameni cred în ele şi nu mi se pare normal să te joci pur şi simplu cu sistemul lor.
>
> Îi urmăresc de câţiva ani şi nu trebuie să aflu mai multe pentru a mă integra. Fac pariu că eu cunosc oraşul acela mai bine decât ei. Va fi dificil să trimit veşti către Birou – unii oameni ar putea să observe că mă conectez la un server de la distanţă în locul

unui server din interiorul oraşului, aşa încât probabil că însemnările mele vor fi mai rare sau inexistente. Îmi va fi greu să mă separ de toate lucrurile pe care le ştiu, dar poate că va fi bine. Poate că va fi un nou început.

Aş avea nevoie de aşa ceva.

Sunt multe lucruri de asimilat, dar mă trezesc că recitesc următoarea frază: *Singura problemă e că la Ceremonia Alegerii de anul viitor va trebui să mă alătur Erudiţilor, deoarece acolo se află asasinul.* Nu ştiu la care asasin se referă – poate la predecesorul lui Jeanine Matthews? –, însă ceea ce mi se pare şi mai derutant e că ea *nu* s-a alăturat Erudiţilor.

Ce s-a întâmplat de a ales în schimb Abnegaţia?

Alarmele se opresc şi urechile parcă-mi sunt astupate în lipsa lor. Ceilalţi ies alene din cameră, dar Tobias rămâne în urmă, pianotând cu degetele pe picior. Nu-i vorbesc – nu sunt sigură că vreau să aud ce are de zis în acest moment, când suntem amândoi cu nervii la pământ.

Dar nu spune decât:

— Pot să te sărut?

— Da, îi răspund uşurată.

Se apleacă, îmi atinge obrazul, iar apoi mă sărută blând.

Ei bine, cel puţin ştie cum să-mi îmbunătăţească starea de spirit.

— Nu m-am gândit la ceea ce s-a întâmplat cu Marcus. Ar fi trebuit s-o fac, îi spun eu.

El ridică din umeri.

— S-a terminat.

Ştiu că nu s-a terminat. Cu Marcus nu se termină niciodată lucrurile; fărădelegile pe care le-a comis sunt mult prea mari. Dar nu vreau să insist cu asta.

— Mai multe însemnări în jurnal? întreabă el.

— Da. Până acum au fost doar câteva amintiri de la sediu. Dar devine interesant.

— Asta-i bine, zice el. Te las să citeşti.

Îmi zâmbeşte uşor, dar îmi dau seama că încă e obosit şi

supărat. Nu încerc să-l opresc. Într-un fel, e ca şi cum ne-am abandona fiecare durerilor noastre sufleteşti, el cu pierderea Divergenţei şi a speranţelor pe care şi le-a făcut în legătură cu procesul lui Marcus, iar eu, într-un sfârşit, cu pierderea părinţilor mei.

Apăs pe ecran pentru a citi următoarea însemnare.

Dragă David,

Ridic din sprâncene. Acum îi scrie lui David?

Dragă David,

Îmi pare rău, dar n-o să se întâmple aşa cum am plănuit noi.

Nu pot s-o fac. Ştiu că o să mă consideri o adolescentă tâmpită, dar e viaţa mea şi, dacă am să fiu aici câţiva ani, am s-o fac în felul meu. Voi fi în stare să-mi fac treaba şi din afara Erudiţiei. Aşa că mâine, la Ceremonia Alegerii, eu şi Andrew vom alege împreună Abnegaţia.

Sper că nu eşti furios. Mă rog, chiar de-ai fi, bănuiesc că n-am să ştiu.

— Natalie —

Citesc însemnarea din nou şi din nou, lăsând cuvintele să mă pătrundă. *Eu şi Andrew vom alege împreună Abnegaţia.*

Chiar dacă am gura acoperită cu mâna, zâmbesc, îmi sprijin capul pe geamul ferestrei şi las lacrimile să curgă în tăcere.

Părinţii mei s-au iubit. Suficient cât să renunţe la planuri şi facţiuni. Suficient cât să sfideze „facţiunea înaintea sângelui”. Sângele înaintea facţiunii – ba nu, *iubirea* înaintea facţiunii, pe vecie.

Închid ecranul. Nu vreau să mai citesc ceva care îmi poate umbri această stare de bine: că plutesc pe ape liniştite.

Ceea ce e ciudat e că, în loc să fiu tristă, îmi recuperez, de fapt, mama, fragment cu fragment, cuvânt cu cuvânt,

rând cu rând.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

TRIS

În dosar mai sunt cam douăsprezece însemnări, iar ele nu-mi spun ceea ce vreau să aflu, cu toate că îmi oferă şi mai multe întrebări. Şi, în loc ca aceste însemnări să conţină doar gândurile şi impresiile ei, se pare că îi sunt adresate *cuiva.*

Dragă David,

Credeam că îmi eşti prieten, nu supraveghetor, dar se pare că m-am înşelat.

Ce credeai că o să se întâmple când aveam să ajung aici, că urma să trăiesc singură, fără niciun prieten, pe vecie? Că nu mă voi ataşa de cineva? Că n-o să fac singură alegeri?

Am lăsat *totul* în urmă pentru a veni aici când nimeni nu voia s-o facă. Ar trebui să-mi mulţumeşti, nu să mă acuzi că am pierdut scopul misiunii. Hai să ţi-o spun pe şleau: n-am de gând să uit de ce mă aflu aici doar pentru că am ales Abnegaţia şi urmează să mă mărit. Merit să am o viaţă proprie şi personală. Una pe care eu să o aleg, nu una pe care tu şi Biroul să o alegeţi în locul meu. Ar trebui să ştii totul despre asta – după toate lucrurile pe care le-am văzut şi prin care am trecut, ar trebui să înţelegi de ce mă atrage această viaţă.

Sincer, cred că ţie nu-ţi pasă, de fapt, că nu am ales Erudiţia, aşa cum ar fi trebuit s-o fac. Mi se pare că tu eşti mai degrabă gelos. Şi dacă vrei să-ţi mai transmit noutăţi de-aici, îmi vei cere scuze că te-ai îndoit de mine. Dacă nu o faci, n-am să-ţi mai trimit deloc noutăţi şi, în mod clar, n-am să mai ies din oraş ca să te vizitez la sediu. Rămâne la latitudinea ta.

— Natalie —

Mă întreb dacă avea dreptate în legătură cu David. Gândul ăsta nu-mi dă pace. Chiar era gelos pe tata? Oare gelozia lui a dispărut cu timpul? Nu pot să văd relaţia decât prin ochii ei şi nu sunt convinsă că e cea mai sigură sursă de informaţii când vine vorba de asta.

Îmi dau seama că înaintează în vârstă în timp ce scrie în jurnal, limbajul ei devenind mai rafinat în vreme ce timpul o separă de periferia în care a locuit odată, reacţiile ei devenind mult mai cumpătate. Se maturizează.

Verific data următoarei însemnări. A fost scrisă câteva luni mai târziu, dar nu îi este adresată lui David, aşa cum fuseseră celelalte. Şi tonul e diferit – nu e la fel de familiar, la fel de direct.

Apăs pe ecran, răsfoind însemnările. Îmi ia vreo zece apăsări pentru a ajunge din nou la una care să-i fie adresată lui David. Data sugerează că a fost scrisă doi ani mai târziu.

> Dragă David,
>
> Am primit scrisoarea ta. Înţeleg de ce nu mai poţi fi tu cel care vei primi noutăţile şi am să-ţi respect decizia, însă îmi va fi dor de tine.
>
> Îţi doresc toată fericirea din lume.
>
> — Natalie —

Încerc să dau înainte, dar însemnările din jurnal s-au terminat. Ultimul document din dosar e un certificat de deces. Cauza morţii: *multiple plăgi împuşcate în piept.* Mă legăn uşor, pentru a-mi alunga din minte imaginea cu ea prăbuşindu-se pe stradă. Nu vreau să mă gândesc la moartea ei. Vreau să aflu mai multe despre ea şi despre tatăl meu, despre ea şi David. Orice lucru care poată să-mi distragă atenţia de la felul în care viaţa ei a luat sfârşit.

* * *

Faptul că mai târziu în acea dimineaţă mă duc cu Zoe în camera de control e un semn care atestă cât de disperată

sunt după informaţii – şi după acţiune. Zoe vorbeşte cu managerul camerei de control despre o întâlnire cu David, în timp ce eu privesc în gol, hotărâtă, spre picioarele mele, nedorind să văd ceea ce se află pe ecrane. Simt că dacă mi-aş permite să mă uit, chiar şi preţ de o secundă, voi deveni dependentă de ele, pierdută în lumea veche, deoarece nu ştiu cum să navighez prin apele acestei lumi noi.

Totuşi, în timp ce Zoe îşi termină conversaţia, nu-mi pot ţine în frâu curiozitatea. Privesc spre ecranul mare care atârnă deasupra birourilor. Evelyn stă pe patul ei, mângâind un obiect de pe noptieră. Mă apropii ca să văd ce anume e acel obiect, iar femeia de la biroul din faţa mea spune:

— Aceasta este camera de supraveghere a lui Evelyn. O urmărim douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

— O puteţi auzi?

— Doar dacă mărim volumul, îmi răspunde femeia. Dar noi îl ţinem de obicei închis. E greu să asculţi zi de zi atâta pălăvrăgeală.

Încuviinţez din cap.

— Ce tot mângâie acolo?

— Un soi de sculptură, nu ştiu, spune femeia, ridicând din umeri. Se uită la chestia asta mult timp.

O ştiu de undeva – din dormitorul lui Tobias, unde am dormit după ce aproape că am fost executată la sediul Erudiţiei. E fabricată din sticlă albastră, o formă abstractă care arată precum un val de apă îngheţat brusc.

Îmi ating bărbia cu buricele degetelor în timp ce răscolesc prin amintiri. El mi-a mărturisit că Evelyn i-a dat-o când era mic şi i-a spus s-o ascundă de tatăl lui, care nu ar fi fost de acord cu un obiect nefolositor, dar frumos. La început nu mi-am bătut capul prea mult cu acea sculptură, dar probabil că pentru ea semnifică ceva, dacă a cărat-o tocmai din sectorul Abnegaţiei până la sediul Erudiţiei pentru a o ţine pe noptieră. Poate că era modalitatea ei de a se răzvrăti împotriva sistemului de facţiuni.

Pe ecran, Evelyn îşi sprijină bărbia în mână şi priveşte

lung spre sculptură preţ de o clipă. Apoi se ridică, îşi scutură mâinile şi iese din cameră.

Nu, nu cred că acea sculptură simbolizează răzvrătirea ei. Cred că e doar un simplu obiect care îi aminteşte de Tobias. Cumva, nu mi-am dat seama că, atunci când Tobias a fugit din oraş cu mine, el nu a fost doar un rebel care şi-a sfidat conducătorul – a fost un fiu care şi-a abandonat mama. Iar ea suferă.

Oare suferă şi el?

Chiar dacă relaţia lor a fost dificilă, acele legături nu se pot rupe niciodată. Nu e cu putinţă.

Zoe mă atinge pe umăr.

— Voiai să mă-ntrebi ceva?

Dau din cap şi mă întorc. Zoe era tânără în fotografia în care stătea lângă mama, dar important e că era acolo, aşa încât bănuiesc că trebuie să ştie câte ceva. L-aş fi întrebat pe David, dar având în vedere că e conducătorul Biroului, e dificil să dai de el.

— Voiam să te întreb câteva lucruri despre părinţii mei, spun eu. Citesc jurnalul mamei şi nu prea-mi dau seama cum s-au cunoscut sau de ce au ales împreună Abnegaţia.

Zoe încuviinţează lent din cap.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu. Ai chef de-o plimbare până la laborator? Trebuie să-i las un mesaj lui Matthew.

Stă cu mâinile la spate, sprijinindu-şi-le la baza coloanei. Eu încă ţin ecranul pe care mi l-a dat David. E marcat peste tot de amprentele mele şi cald de la atingerea constantă. Înţeleg de ce Evelyn mângâie într-una acea sculptură – e ultima parte care i-a mai rămas din fiul ei, aşa cum tableta e ultima parte pe care o mai am din mama. Mă simt mai aproape de ea când o am la mine.

Cred că de asta nu i-o pot da lui Caleb, cu toate că şi el are dreptul să o vadă. Nu sunt sigură că o pot lăsa să plece.

— S-au întâlnit la şcoală, îmi povesteşte Zoe. Tatăl tău, deşi era un om foarte inteligent, nu prea excela când venea vorba de psihologie, iar profesorul – în mod nesurprinzător, un Erudit – îi făcea zile fripte din cauza asta. Aşa că mama ta s-a oferit să-l ajute după ore, iar el le-a spus părinţilor lui

că lucra la un soi de proiect pentru şcoală. Au procedat aşa timp de câteva săptămâni, iar apoi au început să se întâlnească pe ascuns – cred că unul dintre locurile lor preferate era fântâna din Millennium Park. Fântâna Buckingham? Cea de lângă mlaştină?

Mi-i imaginez pe mama şi tata stând lângă o fântână, sub ploaia fină a unei ape, picioarele lor atingând uşor fundul de beton. Ştiu că fântâna la care se referă Zoe nu funcţionează de multă vreme, aşa încât ploaia fină a apei nu a existat niciodată acolo, însă imaginea e mai drăguţă aşa.

— Ceremonia Alegerii se apropia şi tatăl tău era nerăbdător să plece din Erudiţie, întrucât văzuse ceva îngrozitor…

— Ce? Ce a văzut?

— Ei bine, tatăl tău era prieten bun cu Jeanine Matthews, spune Zoe. A văzut-o executând un experiment pe un om fără facţiune, dându-i ceva la schimb – mâncare, haine sau ceva de genul ăsta. În fine, ea testa serul simulării, care ulterior a fost inclus în iniţierea Neînfricaţilor – vezi tu, cu multă vreme în urmă, simulările fricii nu erau generate de temerile individuale ale unei persoane, ci de temerile generale, cum ar fi înălţimile sau păianjenii –, iar Norton, pe-atunci reprezentantul Erudiţilor, era acolo, lăsându-l să funcţioneze mult mai mult decât era cazul. Bărbatul fără facţiune nu prea şi-a mai revenit. Şi, pentru tatăl tău, acel lucru a pus capac.

Se opreşte în faţa uşii laboratorului şi o deschide cu cartela ei. Intrăm în biroul prăfuit unde David mi-a dăruit jurnalul mamei mele. Matthew stă cu nasul la câţiva centimetri de ecranul computerului, cu ochii mijiţi. De-abia remarcă prezenţa noastră atunci când intrăm.

Mă simt copleşită de dorinţa de a zâmbi şi a plânge în acelaşi timp. Mă aşez pe scaunul de lângă biroul alăturat, cu mâinile strânse între genunchi. Tatăl meu a fost un om dificil. Dar şi un om bun.

— Tatăl tău voia să iasă din Erudiţie, iar mama ta nu voia să intre acolo, indiferent care ar fi fost misiunea ei – dar ea

tot voia să fie aproape de Andrew, aşa c-au ales împreună Abnegaţia.

Face o pauză, după care continuă.

— Aşa după cum sunt sigură că ştii, acest lucru i-a făcut pe mama ta şi pe David să se distanţeze. El şi-a cerut scuze în cele din urmă, dar a spus că nu mai putea primi veşti de la ea – nu ştiu de ce, nu a vrut să ne spună –, aşadar, rapoartele care au venit după aceea erau foarte scurte şi informative. De aceea nu se regăsesc în jurnal.

— Dar ea a fost în continuare capabilă să-şi îndeplinească misiunea din Abnegaţie.

— Da. Şi cred că era mult mai fericită acolo decât ar fi fost printre Erudiţi, spune Zoe. Desigur, într-un fel, s-a dovedit că Abnegaţia nu era cu mult mai bună. Se pare că nu există nicio scăpare în faţa deteriorărilor genetice. Până şi conducerea Abnegaţiei a fost otrăvită de asta.

Mă încrunt.

— Te referi la Marcus? Fiindcă el e Divergent. Deteriorarea genetică nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Un om înconjurat de deteriorarea genetică nu poate decât să o imite în propriul lui comportament, spune Zoe. Matthew, David vrea să stabilească o întrunire cu supraveghetorul tău, pentru a discuta despre una dintre dezvoltările serurilor. Ultima oară, Alan a uitat complet de asta, aşa că mă întrebam dacă nu cumva ai putea să-l însoţeşti.

— Desigur, spune Matthew, fără să-şi ridice ochii din computer. Am să-l rog să stabilească o oră.

— Minunat! Ei bine, trebuie să plec – sper c-am putut să-ţi fiu de folos cât de cât, Tris.

Îmi zâmbeşte şi pleacă.

Eu stau încovoiată, cu coatele pe genunchi. Marcus era Divergent – pur genetic, la fel ca mine. Dar nu pot să accept că el era un om rău doar din cauză că era înconjurat de oameni deterioraţi genetic. Aşa am fost şi eu. Şi Uriah. Şi mama mea. Dar niciunul dintre noi nu s-a luat de vreunul dintre oamenii dragi.

— Argumentul ei are câteva hibe, nu-i aşa? spune

Matthew.

Mă priveşte de după biroul lui, lovind cu degetul în braţul scaunului.

— Da, îi răspund.

— Unii oameni de-aici vor să dea vina pe deteriorarea genetică pentru tot ce s-a întâmplat, spune el. E mai uşor să accepte asta decât adevărul – că nu pot şti absolut totul despre o persoană şi că nu pot înţelege de ce se comportă aşa cum se comportă.

— Toată lumea trebuie să dea vina pe ceva pentru felul în care e lumea asta, spun eu. Pentru tatăl meu era Erudiţia.

— Atunci, cred că n-ar trebui să-ţi spun că Erudiţii au fost dintotdeauna preferaţii mei, spune Matthew, zâmbind vag.

— Pe bune? întreb eu, îndreptându-mi spatele. De ce?

— Nu ştiu, bănuiesc că sunt de acord cu ei. Că dacă oamenii ar continua să înveţe despre lumea care-i înconjoară, ar avea mult mai puţine probleme.

— Toată viaţa i-am desconsiderat, spun eu, sprijinindu-mi bărbia în mână. Tatăl meu îi ura pe Erudiţi, aşa că şi eu am învăţat să-i urăsc, pe ei şi tot ceea ce făceau ei cu timpul lor. Abia acum mă gândesc că el s-a înşelat. Sau poate că era doar… influenţat.

— În legătură cu Erudiţii sau cu învăţatul?

Ridic din umeri.

— Cu ambele. Mulţi oameni din Erudiţie m-au ajutat când nici nu le-am cerut asta.

Will, Fernando, Cara – cu toţii Erudiţi, cu toţii fiind unii dintre cei mai tari oameni pe care i-am cunoscut vreodată, chiar şi pentru puţină vreme.

— Se chinuiau din răsputeri să transforme lumea într-un loc mai bun, spun eu, clătinând din cap. Ceea ce Jeanine a făcut nu are nimic de-a face cu setea de cunoaştere care conduce la setea de putere, aşa cum mi-a spus tata, ci cu frica ei faţă de această lume mare, care a făcut-o să fie lipsită de putere. Poate că Neînfricaţii au fost cei care au avut dreptate.

— Există o veche zicală, spune Matthew. Cunoaşterea

înseamnă putere. Puterea de a comite atrocităţi, ca Jeanine… sau puterea de a face lucruri bune, ca noi. Puterea în sine nu e atroce. Aşadar, cunoaşterea în sine nu e atroce.

— Bănuiesc că am fost învăţată să le suspectez pe amândouă. Puterea şi cunoaşterea, spun eu. Pentru cei din Abnegaţie, puterea ar trebui să le fie oferită oamenilor care nu o vor.

— E adevărat ce spui, zice Matthew, dar poate c-ar trebui să renunţi la acea suspiciune.

Bagă mâna sub birou şi scoate o carte. E groasă, cu o copertă uzată şi margini franjurate. Pe ea scrie BIOLOGIE UMANĂ.

— E puţin rudimentară, dar cartea asta m-a ajutat să învăţ ce înseamnă să fii om, spune el. Să fii o piesă complicată, misterioasă, dintr-o maşinărie biologică şi, chiar mai uimitor, să ai capacitatea de a analiza această maşinărie! Ăsta e un lucru special, fără precedent în toată istoria evoluţiei. Capacitatea noastră de a cunoaşte lumea şi pe noi înşine e ceea ce ne face oameni.

Îmi întinde cartea şi se întoarce din nou cu faţa spre computer. Privesc în jos, spre coperta uzată, şi îmi trec degetele peste marginile paginilor. El face ca dobândirea cunoaşterii să pară un lucru secret, frumos şi vechi. Cred că, dacă voi citi cartea asta, voi putea merge înapoi către toate generaţiile umane, până la prima, oricare ar fi fost aceea – că voi putea lua parte la ceva mult mai mare şi mai vechi decât mine.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

Dar nu mă refer la carte, ci la faptul că mi-a dat ceva înapoi, un lucru pe care l-am pierdut înainte să-l fi putut deţine cu adevărat.

* * *

Holul central al hotelului miroase a lămâie confiată şi a clor, o combinaţie acră, care îmi arde nările când inspir. Trec pe lângă o plantă în ghiveci, cu o floare de prost gust, care înfloreşte printre crengi, îndreptându-mă spre

dormitorul care a devenit căminul nostru temporar. În timp ce merg, şterg ecranul cu tivul cămăşii, încercând să înlătur câteva amprente.

Caleb e singur în dormitor, cu părul ciufulit şi cu ochii roşii de la somn. Clipeşte spre mine când intru şi arunc cartea de biologie pe patul meu. Simt un junghi de durere în stomac şi îmi lipesc de şold ecranul care conţine dosarul mamei noastre. *E fiul ei. Are dreptul să-i citească jurnalul, la fel ca tine.*

— Dacă ai ceva să-mi spui, zice el, spune-mi.

— Mama a locuit aici.

O spun prea tare şi prea pripit, de parcă ar fi fost un secret păstrat multă vreme.

— Locuia la periferie, ei au adus-o aici, unde a locuit câţiva ani, după care a intrat în oraş, pentru a-i împiedica pe Erudiţi să mai omoare Divergenţi.

Caleb clipeşte confuz. Înainte să mă pierd cu firea, îi întind ecranul.

— Dosarul ei e aici. Nu e foarte mare, dar ar trebui să-l citeşti.

El se ridică şi ia bucata de sticlă. E mult mai înalt acum, mult mai înalt decât mine. O vreme, când eram copii, eu am fost cea înaltă, cu toate că eram aproape cu un an mai mică. Aceea a fost cea mai bună perioadă a noastră, când nu simţeam că el era mai mare sau mai bun sau mai isteţ sau mai altruist decât mine.

— De când ştii de asta? mă întreabă el, mijindu-şi ochii.

— Nu contează.

Fac un pas înapoi.

— Îţi spun acum. Apropo, poţi să păstrezi tableta. Eu am terminat de citit.

El şterge ecranul cu mâneca şi navighează cu degete abile la prima însemnare din jurnalul mamei. Mă aştept să se aşeze şi să o citească, încheind, astfel, conversaţia, dar, în schimb, oftează.

— Şi eu am ceva să-ţi arăt, spune el. În legătură cu Edith Prior. Vino.

Numele ei, nu ataşamentul care mi-a mai rămas faţă de

el, e cel care mă face să-l urmez când porneşte din loc.

Ieşim din dormitor, mergem pe hol, cotind de câteva ori până ce ajungem într-o încăpere extrem de diferită faţă de tot ceea ce am văzut în sediul Biroului. E lungă şi îngustă, cu pereţii acoperiţi de rafturi pe care se află cărţi albastre-gri identice, groase şi grele precum dicţionarele. Între primele două şiruri se află o masă lungă din lemn, cu scaune de jur împrejur. Caleb apasă pe întrerupător şi aprinde o lumină palidă, care îmi aminteşte de sediul Erudiţiei.

— Am petrecut mult timp aici, spune el. E camera arhivelor. Ei păstrează aici o parte dintre informaţiile şi datele experimentului din Chicago.

Merge de-a lungul rafturilor din latura dreaptă a încăperii, trecându-şi degetele peste cotoarele cărţilor. Scoate unul dintre volume şi îl pune pe masă, în aşa fel încât se deschide, iar paginile lui sunt acoperite de texte şi imagini.

— De ce nu ţin toate informaţiile astea pe computere?

— Bănuiesc că au început să le arhiveze înainte să fi dezvoltat un sistem de securitate sofisticat în reţeaua lor, zice el, fără să-şi ridice privirea. Datele nu dispar niciodată, însă hârtia poate fi distrusă pentru totdeauna, aşa că poţi să scapi de ele dacă nu vrei să ajungă în mâinile cui nu trebuie. Uneori e mai sigur să ai totul tipărit.

Ochii lui verzi se mişcă iute în timp ce caută un anume loc, degetele fiindu-i agile, făcute pentru întors pagini. Mă gândesc cum şi-a deghizat acea parte din el, ascunzând cărţi între grindă şi perete în casa noastră din Abnegaţie, până ce, în ziua Ceremoniei Alegerii, şi-a aruncat sângele în apa Erudiţiei. Ar fi trebuit să ştiu că era un mincinos, fiind loial numai faţă de el însuşi.

Simt din nou acel junghi de durere. De-abia pot suporta să stau aici cu el, cu uşile închise, între noi aflându-se doar o masă.

— Aha, aici era.

Atinge o pagină cu degetul, apoi întoarce cartea ca să mi-o arate.

Pare a fi copia unui contract, dar e scrisă de mână:

Eu, Amanda Marie Ritter, din Peoria, Illinois, îmi dau consimţământul pentru următoarele proceduri:

- Procedura de „vindecare genetică”, definită de către Biroul de Asistenţă Genetică drept „o procedură de inginerie genetică, menită a corecta genele clasificate drept «deteriorate» în pagina trei a acestui formular”.
- „Procedura de resetare”, definită de către Biroul de Asistenţă Genetică drept „o procedură de ştergere a amintirilor, menită a-i face pe participanţii la experiment să fie mai bine pregătiţi pentru experiment”.

Declar că un membru al Biroului de Asistenţă Genetică mi-a comunicat toate riscurile şi beneficiile acestor proceduri. Înţeleg că acest lucru înseamnă că Biroul îmi va atribui un nou trecut şi o nouă identitate şi că voi fi trimisă în experimentul din Chicago, Illinois, unde voi locui pentru tot restul vieţii.

Accept să mă reproduc de cel puţin două ori, astfel încât să ofer genelor mele corectate cea mai bună şansă de supravieţuire. Înţeleg că voi fi încurajată să fac acest lucru când voi fi reeducată după procedura de resetare.

De asemenea, îmi dau consimţământul ca atât copiii mei, cât şi copiii copiilor lor etc. să continue acest experiment, până când Biroul de Asistenţă Genetică îl va considera complet. Ei vor primi aceeaşi istorie falsă pe care o voi primi şi eu după procedura de resetare.

Semnat,

Amanda Marie Ritter

* * *

Amanda Marie Ritter. Ea era femeia din video, Edith Prior, strămoaşa mea.

Mă uit la Caleb, ai cărui ochi sunt luminaţi de cunoaştere, ca şi când ar exista în ei un fir electric.

Strămoaşa *noastră.*

Trag un scaun şi mă aşez.

— Ea a fost strămoaşa tatei?

El încuviinţează din cap şi se aşază vizavi de mine.

— Da, cu şapte generaţii în urmă. O mătuşă. Fratele ei e cel care a dus mai departe numele de Prior.

— Iar ăsta e...

— Un formular de consimţământ, spune el. Consimţământul ei de a se alătura experimentului. Notele de final spun că era doar o schiţă – ea a fost unul dintre proiectanţii experimentului original. O membră a Biroului. În experimentul original au existat foarte puţini membri ai Biroului; cei mai mulţi oameni din experiment nu lucrau pentru guvern.

Citesc din nou cuvintele, încercând să le desluşesc. Când am văzut-o în materialul video, mi se părea foarte logic că avea să devină o rezidentă a oraşului nostru, că avea să intre în facţiunile noastre, că avea să se ofere voluntară să lase în urmă ceea ce a lăsat. Dar asta era înainte să ştiu cum era, de fapt, viaţa în afara oraşului, şi nu pare la fel de groaznică pe cât ne-a descris-o Edith în mesajul pe care ni l-a lăsat.

Ea ne-a livrat o manipulare abilă în acel video, care era menit să ne ţină sub control şi dedicaţi viziunii Biroului – *lumea din afara oraşului e grav avariată şi Divergenţii trebuie să vină aici să o vindece.* Nu era chiar o minciună, întrucât oamenii din Birou chiar cred că genele vindecate vor repara anumite lucruri, că dacă ne integrăm în populaţia generală şi transmitem mai departe genele noastre lumea va fi un loc mai bun. Dar ei nu au avut nevoie ca Divergenţii să iasă din oraşul nostru precum o armată care să lupte împotrivă injustiţiei şi să-i salveze pe ceilalţi, aşa cum a sugerat Edith. Mă întreb dacă Edith Prior a crezut ceea ce a spus sau dacă a spus acele lucruri doar fiindcă aşa a trebuit.

Pe următoarea pagină se află o fotografie cu ea, ţinând buzele ferm strânse, şuviţe de păr şaten încadrându-i chipul. Probabil că văzuse ceva îngrozitor dacă s-a oferit voluntară să-şi şteargă amintirile şi să ia viaţa de la zero.

— Ştii de ce s-a alăturat experimentului? întreb eu.

Caleb clatină din cap.

— Arhivele sugerează – cu toate că sunt foarte vagi la acest capitol – că oamenii s-au alăturat experimentului pentru ca familiile lor să poată scăpa de sărăcia lucie – familiile participanţilor primeau o compensaţie lunară timp de zece ani. Dar, evident, pe Edith nu asta a motivat-o, de vreme ce ea lucra pentru Birou. Bănuiesc că i s-a întâmplat ceva traumatizant, ceva care a făcut-o să uite tot.

Mă încrunt spre fotografie. Nu-mi pot imagina ce fel de sărăcie ar motiva oamenii să se uite pe ei înşişi şi pe cei dragi, astfel încât familiile lor să poată primi o compensaţie lunară. Poate că eu am trăit cu pâinea şi cu legumele din Abnegaţie în cei mai mulţi ani din viaţă, neavând nimic în plus, dar nu am fost niciodată atât de disperată. Probabil că situaţia lor a fost mult mai rea decât orice altceva am văzut în oraş.

Nu-mi imaginez de ce şi Edith a fost atât de disperată. Sau poate că ea nu avea pe nimeni pentru care ar fi meritat să-şi păstreze amintirile.

— Am vrut să aflu care erau precedentele legale pentru a-ţi da consimţământul în numele urmaşilor tăi, spune Caleb. Cred că e o extrapolare să-ţi dai acordul pentru un copil sub optsprezece ani, deşi pare puţin ciudat.

— Cred că noi toţi hotărâm care e soarta copiilor noştri prin alegerile pe care le facem în viaţă, spun eu. Oare noi doi am fi ales aceleaşi facţiuni dacă mama şi tata n-ar fi ales Abnegaţia? Nu ştiu. Poate că nu ne-am mai fi simţit atât de sufocaţi. Poate că am fi devenit nişte oameni diferiţi.

Gândul acesta mi se strecoară în minte precum o creatură târâtoare. *Poate că am fi devenit nişte oameni diferiţi. Oameni care nu îşi trădează surorile.*

Privesc lung spre masa din faţa mea. Pentru cele câteva minute care au trecut, a fost uşor să pretind că eu şi Caleb eram din nou fraţi. Dar realitatea – şi furia – se pot ţine la distanţă doar pentru o anumită perioadă de timp înainte ca adevărul să lovească din nou. În timp ce îmi ridic privirea, mă gândesc să mă uit la el exact în acelaşi fel în care am

făcut-o când m-au ţinut prizonieră la sediul Erudiţiei. Cred că sunt prea obosită pentru a mă mai certa cu el sau pentru a-i asculta scuzele; prea obosită să-mi mai pese că fratele meu m-a abandonat.

— Edith s-a alăturat Erudiţilor, nu-i aşa? întreb eu pe un ton înţepat. Chiar dacă a adoptat un nume din Abnegaţie?

— Da!

Se pare că nu mi-a observat tonul.

— De fapt, cei mai mulţi strămoşi ai noştri erau din Erudiţie. Au mai existat vreo câţiva rătăciţi prin Abnegaţie şi unul sau doi în Candoare, însă linia generală e destul de constantă.

Simt o răceală, gata să tremur şi apoi să mă sparg.

— Aşadar, presupun că ai folosit asta drept scuză în mintea ta perversă pentru ceea ce ai făcut, spun eu pe un ton ferm. Pentru că te-ai alăturat Erudiţilor, pentru că le-ai fost loial. Vreau să zic, dacă ar fi trebuit în tot acest timp să fii unul de-al lor, atunci înseamnă că „facţiunea înaintea sângelui” se transformă în ceva acceptabil, corect?

— Tris…

Ochii săi mă imploră să-l înţeleg, dar eu nu înţeleg. N-am s-o fac.

Mă ridic.

— Aşadar, eu ştiu acum despre Edith şi tu ştii despre mama. Bun. Atunci, hai s-o lăsăm aşa.

Uneori, când îl privesc, simt un junghi de compasiune faţă de el, iar alteori parcă aş vrea să-l strâng de gât. Însă acum vreau doar să scap şi să pretind că asta nu s-a întâmplat niciodată. Ies din camera arhivelor, iar pantofii îmi scârţâie pe podea în timp ce alerg înapoi spre hotel. Alerg până ce simt miros de lămâie, după care mă opresc.

Tobias stă pe holul din afara dormitorului. Eu am rămas fără suflu şi îmi simt bătăile inimii până şi în buricele degetelor; sunt copleşită, luptându-mă cu sentimente de pierdere, surpriză, furie şi dorinţă.

— Tris, spune Tobias, adoptând o mină îngrijorată. Eşti bine?

Clatin din cap, luptându-mă în continuare să respir, şi îl

izbesc de perete cu trupul meu, buzele mele găsindu-le pe ale lui. Preţ de o clipă, el încearcă să mă împingă deoparte, dar apoi probabil că se hotărăşte că nu îi pasă dacă sunt bine, nu îi pasă dacă el e bine, nu îi pasă. Nu am mai fost singuri împreună de câteva zile. Săptămâni. Luni.

Degetele lui alunecă în părul meu, iar eu mă agăţ de braţele lui ca să-mi menţin echilibrul în timp ce ne apăsăm unul în celălalt precum două spade încleştate. El e mai puternic decât oricare altă persoană pe care o cunosc şi mai cald decât îşi dă seama oricine altcineva; el e un secret pe care l-am ţinut şi îl voi ţine pentru tot restul vieţii.

Se apleacă şi mă sărută pe gât, mângâindu-mă în tot acest timp, după care îşi sprijină mâinile pe talia mea. Eu îmi trec degetele prin găicile pantalonilor lui, închizându-mi ochii. În acel moment ştiu exact ce vreau; vreau să dau jos toate straturile de haine dintre noi, să dau jos fiecare lucru care ne separă, trecutul, prezentul şi viitorul.

Aud paşi şi hohote de râs răsunând în celălalt capăt al culoarului şi ne despărţim imediat. Cineva – probabil Uriah – fluieră, dar eu de-abia îl aud din pricina pulsaţiilor din urechi.

Ochii lui Tobias îi întâlnesc pe ai mei şi e la fel ca prima dată când l-am privit în timpul iniţierii mele, după simularea fricii; ne privim prea mult, prea insistent.

— Taci, strig spre Uriah, fără să-mi întorc privirea de la Tobias.

Uriah şi Christina intră în dormitor, iar eu şi Tobias îi urmăm, ca şi când nu s-a întâmplat nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

TOBIAS

SEARA, CÂND CAPUL MEU plin de gânduri atinge perna, aud ceva foşnind sub obraz. Un bilet ascuns în faţa de pernă.

T:

Hai să ne vedem în afara intrării din hotel la ora unsprezece. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nita —

Mă uit spre patul lui Tris. E tolănită pe spate şi o şuviţă de păr care îi acoperă nasul şi gura flutură de fiecare dată când ea respiră. Nu vreau să o trezesc, dar mă simt ciudat să mă întâlnesc cu o fată în toiul nopţii fără să îi spun şi ei. În special acum, când încercăm din răsputeri să fim sinceri unul cu celălalt.

Îmi verific ceasul. Unsprezece fără un sfert.

Nit a e doar o prietenă. Poţi să-i spui mâine lui Tris. S-ar putea să fie urgent.

Dau pătura la o parte şi îmi vâr picioarele în pantofi – în ultima vreme dorm în hainele de zi. Trec pe lângă patul lui Peter, apoi pe lângă cel al lui Uriah. Văd că de sub perna lui iese gâtul unei sticle. O apuc cu două degete şi o duc spre uşă, unde o ascund sub perna unuia dintre paturile de campanie neocupate. Nu am avut grijă de el aşa cum i-am promis lui Zeke că voi face.

Odată ajuns pe culoar, îmi leg şireturile şi îmi aranjez părul. Am încetat să-l mai tund în stilul Abnegaţiei când am vrut ca Neînfricaţii să mă vadă ca pe un potenţial conducător, însă îmi lipseşte ritualul stilului vechi, bâzâitul maşinii de tuns şi mişcările grijulii ale mâinilor mele, ştiind să acţionez mai bine cu ajutorul degetelor decât cu ajutorul privirii. Când eram mic, tata obişnuia s-o facă, pe holul de

la etajul casei noastre din Abnegaţie. El era mai mereu neatent cu lama şi mă zgâria la ceafă sau mă tăia la ureche. Dar nu se plângea niciodată că trebuia să mă tundă. Asta e ceva, bănuiesc.

Nita bate din picior. De data asta poartă o cămaşă albă cu mâneci scurte, iar părul e legat la spate. Îmi zâmbeşte, dar nu cu prea multă convingere.

— Pari îngrijorată, îi spun.

— Fiindcă sunt, îmi răspunde ea. Haide, există un loc pe care voiam să ţi-l arăt.

Mă conduce pe culoarele slab luminate, pustii cu excepţia unor oameni de serviciu ici şi colo. Se pare că toţi o cunosc pe Nita – îi fac cu mâna sau îi zâmbesc. Ea îşi bagă mâinile în buzunare, mutându-şi privirea cu grijă atunci când se întâmplă să ne uităm unul la altul.

Trecem printr-o uşă fără senzor de securitate care să o ţină încuiată. Încăperea e mare şi rotundă, cu un candelabru de sticlă atârnând în centrul ei. Podelele sunt din lemn lustruit de culoare închisă, iar pereţii, acoperiţi cu lambriuri de bronz, strălucesc acolo unde lumina îi atinge. Pe panourile de bronz sunt înscrise nume, zeci de nume.

Nita stă sub candelabrul din sticlă şi întinde larg mâinile pentru a cuprinde întreaga încăpere în gestul ei.

— Aceştia sunt arborii genealogici din Chicago, spune ea. Arborii voştri genealogici.

Mă apropii de unul dintre pereţi şi citesc numele, căutând unul care să îmi pară cunoscut. Într-un târziu, găsesc unul: Uriah Pedrad şi Ezekiel Pedrad. Lângă fiecare nume se află un mic „NN”, iar apoi, lângă numele lui Uriah, văd un punct, care pare a fi proaspăt sculptat. Probabil indică faptul că e Divergent.

— Ştii unde e al meu?

Ea traversează încăperea şi atinge unul dintre panouri.

— Generaţiile sunt matriliniare. De aceea arhivele lui Jeanine indică faptul că Tris era „a doua generaţie” – deoarece mama ei venea din afara oraşului. Nu sunt sigură cum de ştia Jeanine această informaţie, dar bănuiesc că n-o să aflăm niciodată.

Mă apropii neliniştit de panoul care îmi poartă numele, cu toate că nu sunt sigur de ce trebuie să mă tem la vederea numelui meu şi al părinţilor mei săpate în bronz. Văd o linie verticală care o leagă pe Kristin Johnson de Evelyn Johnson, şi una orizontală, care o leagă pe Evelyn Johnson de Marcus Eaton. Sub cele două nume se mai află doar unul: Tobias Eaton. Literele minuscule de lângă numele meu sunt „AN”, şi există şi un punct acolo, deşi acum ştiu că nu sunt cu adevărat Divergent.

— Prima literă reprezintă facţiunea originară, spune ea, iar a doua reprezintă facţiunea aleasă. Ei s-au gândit că, dacă vor ţine o evidenţă a facţiunilor, îi va ajuta să urmărească genele.

Literele mamei mele: „EAF.” Presupun că „F” vine de la „fără facţiune”.

Literele tatălui meu: „AA”, cu un punct.

Ating linia care mă leagă de ei şi linia care o leagă pe Evelyn de părinţii ei şi linia care îi leagă de părinţii lor, mergând până la opt generaţii, inclusiv a mea. Aceasta este o hartă care îmi arată ceea ce ştiam dintotdeauna, că sunt lipit de ei, legat pentru totdeauna de această moştenire goală, indiferent de cât de tare alerg în direcţia opusă.

— Apreciez că mi-ai arătat asta, spun eu, simţindu-mă trist şi obosit, dar nu sunt sigur de ce trebuia să se petreacă în toiul nopţii.

— Credeam că ţi-ar face plăcere să îl vezi. Şi voiam să vorbesc cu tine despre un anumit lucru.

— Vrei să mă asiguri din nou că limitele mele nu mă definesc? spun eu, clătinând din cap. Nu, mersi, m-am săturat de asta.

— Nu, spune ea. Dar mă bucur c-ai spus asta.

Se reazemă de panou, acoperind numele lui Evelyn cu umărul. Fac un pas înapoi, nedorind să fiu atât de aproape de ea cât să-i văd cercul maro-deschis din jurul pupilelor.

— Conversaţia pe care am purtat-o seara trecută, în legătură cu deteriorarea genetică… a fost, de fapt, un test. Voiam să văd cum vei reacţiona la ceea ce aveam eu să spun despre genele deteriorate, astfel încât să aflu dacă

pot sau nu să am încredere în tine, spune ea. Dacă ai fi acceptat ceea ce am spus despre limitele tale, atunci răspunsul ar fi fost „nu”.

Se apropie de mine, astfel că umărul ei acoperă şi numele lui Marcus.

— Vezi tu, eu nu prea înghit treaba asta conform căreia sunt „deteriorată”.

Mă gândesc la felul în care a scuipat explicaţia cu tatuajul de pe spatele ei, de parcă ar fi fost otravă.

Inima începe să-mi bată mai tare, aşa încât simt pulsul în tot corpul. Tonul ei vesel a devenit amar, iar ochii şi-au pierdut căldura. Mi-e frică de ea, mi-e frică de ceea ce zice – dar, de asemenea, sunt şi încântat, fiindcă asta înseamnă că nu trebuie să accept că sunt mai mic decât credeam cândva.

— Înţeleg că nici tu nu eşti prea încântat în legătură cu „deteriorarea”.

— Nu, nu sunt.

— În locul ăsta există multe secrete. Unul dintre ele e acela că, pentru ei, un DG e dispensabil. Un alt secret e că unii dintre noi nu vom sta liniştiţi, înghiţind tot ceea ce ni se spune.

— Cum adică dispensabil? întreb eu.

— Delictele pe care le-au comis împotriva oamenilor ca noi sunt deosebit de serioase, spune Nita. Şi ascunse. Ţi-aş arăta şi nişte dovezi, dar asta mai încolo. Deocamdată, ceea ce îţi pot spune este că, din motive serioase, lucrăm împotriva Biroului şi am dori să ni te alături.

Îmi îngustez ochii.

— De ce? Ce anume vreţi de la mine?

— Acum vreau doar să îţi ofer şansa de a vedea cum arată lumea din afara sediului.

— Şi ceea ce primeşti la schimb e…

— Să-mi oferi protecţia ta, spune ea. Mă îndrept spre un loc deosebit de periculos şi nu pot spune nimănui altcuiva din Birou despre asta. Tu eşti un străin, ceea ce înseamnă că e mult mai sigur să am încredere în tine şi ştiu că tu ştii cum să te aperi. Şi, dacă vii cu mine, am să-ţi arăt dovezile

pe care vrei să le vezi.

Îşi atinge inima, uşor, ca şi când ar jura pe ea. Scepticismul meu e puternic, dar curiozitatea şi mai puternică. Nu mi-e greu să cred că Biroul ar face lucruri rele, deoarece fiecare guvern pe care îl ştiu a făcut lucruri rele, până şi oligarhia din Abnegaţie, care era condusă de tatăl meu. Şi, lăsând la o parte acea suspiciune întemeiată, în mine sălăşluieşte speranţa disperată că nu sunt deteriorat, că însemn mult mai mult decât nişte gene corectate pe care le voi transmite mai departe copiilor mei.

Aşa că mă hotărăsc să accept. Deocamdată.

— Bine, spun eu.

— În primul rând, înainte să îţi arăt orice altceva, trebuie să promiţi că nu vei spune nimănui – nici măcar lui Tris – ceea ce vei vedea. Poţi să faci asta?

— E o persoană de încredere, să ştii.

I-am promis lui Tris că nu-i voi mai ascunde nimic. Nu vreau să intru în anumite împrejurări în care să fiu nevoit s-o fac din nou.

— De ce nu-i pot spune?

— Nu zic că nu e de încredere. Doar că nu are abilităţile pe care noi le căutăm şi nu vrem să punem pe nimeni în pericol, atâta vreme cât nu e necesar. Vezi tu, Biroul nu vrea ca noi să ne organizăm. Dacă noi credem că nu suntem „deterioraţi”, e ca şi cum am spune că toate lucrurile pe care ei le fac – experimentele, modificările genetice, toate astea – sunt doar o pierdere de timp. Şi nimeni nu vrea să audă că munca lor de-o viaţă e escrocherie.

Ştiu totul despre asta – e ca şi când ai afla că facţiunile au la bază un sistem artificial, proiectat de oamenii de ştiinţă pentru a ne ţine sub control pe cât de mult posibil.

Se dezlipeşte de perete, iar apoi rosteşte singurul lucru necesar să mă facă să fiu de acord:

— Dacă îi spui, îi vei lua şansa de a lua propria decizie, lucru pe care ţi-l ofer eu acum. O vei forţa să devină la rândul ei conspiratoare. Dacă îi ascunzi asta, o vei proteja.

Îmi trec degetele peste numele meu, săpat în panoul de

metal, Tobias Eaton. Acestea sunt genele mele, aceasta este problema mea. Nu vreau s-o trag şi pe Tris în asta.

— În regulă, zic eu. Arată-mi.

* * *

Privesc cum raza de lumină a lanternei ei urcă şi coboară în ritmul paşilor. Am luat o geantă dintr-un dulap de mături de pe hol – Nita era pregătită pentru asta. Mă conduce adânc în holurile subterane ale sediului, trecând de locul în care se adună DG-urile, spre un coridor unde electricitatea nu mai funcţionează. La un moment dat se lasă pe vine şi pipăie pământul, până ce degetele ei ating un zăvor. Îmi înmânează lanterna şi trage zăvorul, ridicând o trapă din podea.

— E un tunel de evadare, spune ea. L-au săpat când au sosit aici prima oară, astfel încât să aibă mereu o cale de scăpare în cazul vreunei urgenţe.

Din geantă scoate un tub negru şi îi înlătură capacul. Acesta împrăştie scântei care luminează roşu pe pielea ei. Îi dă drumul pe deasupra uşii din podea şi el cade vreo câţiva metri, lăsând o dungă de lumină pe pleoapele mele. Ea se aşază pe marginea găurii, cu rucsacul bine pus pe umeri, şi se aruncă în jos.

Ştiu că e o distanţă scurtă, dar, pentru mine, pare mai mult, având gaura aceea căscată sub mine. Mă aşez, conturul pantofilor mei apărând întunecat pe fundalul scânteilor roşii, şi îmi dau drumul.

— Interesant, spune Nita când aterizez.

Ridic lanterna, iar ea îndreaptă tubul luminos înainte în timp ce străbatem tunelul, care e suficient de lat cât să încapă doi oameni umăr la umăr şi suficient de înalt cât să pot sta drept. Miroase puternic a putreziciune, a umezeală şi a aer închis.

— Am uitat că ţi-e frică de înălţimi.

— Ei bine, nu prea mai am şi alte frici, spun eu.

— Nu e necesar să devii defensiv! spune ea zâmbind. De fapt, voiam de mult timp să te întreb despre asta.

Păşesc peste o băltoacă, tălpile pantofilor mei lipindu-se

de podeaua zgrunţuroasă a tunelului.

— A treia temere a ta, spune ea. Să o împuşti pe femeia aceea. Cine era?

Scânteile se sting, astfel că lanterna pe care o ţin e singura noastră călăuză în tunel. Îmi mişc braţul pentru a crea mai mult spaţiu între noi, nedorind să o ating în întuneric.

— Nu era nimeni special, spun eu. Teama era de a o împuşca.

— Ţi-era frică să împuşti oameni?

— Nu, spun eu. Mi-era frică de capacitatea mea considerabilă de a omorî.

Rămâne tăcută, la fel ca mine. A fost pentru prima oară când am rostit cu glas tare acele cuvinte, iar acum am auzit cât de ciudat sună. Câţi tineri se tem că înăuntrul lor sălăşluieşte un monstru? Se presupune că oamenii trebuie să se teamă de alţii, nu de ei înşişi. Se presupune că oamenii aspiră să devină ca taţii lor, nu să se înfioare la acel gând.

— Mereu m-am întrebat ce anume aş găsi în peisajul fricii mele, spune ea pe un ton şoptit, de parcă s-ar ruga. Uneori simt că sunt nenumărate lucruri de care ar trebui să-mi fie frică, iar alteori simt că n-a mai rămas nimic de care să mă tem.

Încuviinţez cu o mişcare a capului, cu toate că ea nu mă poate vedea, şi continuăm să mergem, raza de lumină a lanternei legănându-se, pantofii noştri scârţâind, aerul umed gonind spre noi dinspre celălalt capăt al tunelului.

* * *

După douăzeci de minute de mers, cotim şi simt miros de vânt proaspăt, suficient de rece cât să mă facă să mă înfior. Închid lanterna, iar lumina lunii de la capătul tunelului ne conduce spre ieşire.

Tunelul dă spre locul pustiu prin care am trecut cu maşina pentru a ajunge la sediu, printre clădirile ruinate şi copacii crescuţi peste măsură care ies prin asfalt. Un camion vechi este parcat la câţiva metri depărtare de noi,

fiind acoperit în spate de o pânză zdrenţuită. Nita loveşte o anvelopă pentru a o verifica, după care se urcă la volan. Cheia se află deja în contact.

— Al cui e camionul? întreb eu când mă sui pe locul din dreapta.

— Aparţine oamenilor cu care mergem să ne întâlnim. I-am rugat să-l parcheze aici, spune ea.

— Şi ei cine sunt?

— Nişte prieteni de-ai mei.

Nu ştiu cum de se descurcă prin acest labirint de străzi din faţa noastră, dar reuşeşte, întorcând volanul printre rădăcini de copaci şi stâlpi de iluminat căzuţi, speriind cu farurile animalele pe care le văd cu coada ochiului fugind mâncând pământul.

O creatură cu picioare lungi şi cu un corp zvelt, cafeniu, înalt până la nivelul farurilor, traversează strada prin faţa noastră. Nita calcă frâna, astfel încât să n-o lovească. Aceasta ciuleşte urechile şi ne priveşte cu o curiozitate măsurată, de parcă ar fi un copil.

— Sunt oarecum frumoase, nu-i aşa? mă întreabă ea. Până să vin aici, n-am mai văzut căprioare.

Încuviinţez dând din cap. Este elegantă, dar şovăielnică, ezitantă.

Nita apasă claxonul cu buricele degetelor şi căprioara se dă la o parte din drum. Accelerăm din nou, apoi ajungem pe un drum deschis, suspendat deasupra liniilor de tren pe care am mers pentru a ajunge la sediu. Văd lumini înaintea noastră, un punct strălucitor în pustietatea întunecată.

Şi mergem spre nord-est, îndepărtându-ne de căprioară.

* * *

Trece mult timp până ce văd din nou lumină electrică. Asta se întâmplă de-a lungul unei străzi înguste şi peticite. Becurile atârnă de un fir întins pe vechii stâlpi de iluminat.

— Oprim aici.

Nita smuceşte de volan, intrând cu camionul pe o alee dintre două clădiri de cărămidă. Scoate cheile din contact şi se uită la mine.

— Verifică în torpedou. Le-am cerut să ne dea arme.

Deschid compartimentul din faţa mea. Deasupra unor ambalaje vechi se află două cuţite.

— Cum te descurci cu cuţitul? mă întreabă ea.

Neînfricaţii îi învăţau pe novici cum să arunce cuţitele cu mult înaintea schimbărilor din iniţiere pe care le-a făcut Max, înainte ca eu să mă alătur lor. Nu mi-a plăcut niciodată, căci părea a fi o modalitate de a încuraja talentul înnăscut al Neînfricaţilor pentru exagerări, în loc să fie o deprindere practică.

— Bine, îi răspund rânjind. Cu toate că n-am crezut niciodată că această abilitate va fi bună la ceva.

— Bănuiesc că, la urma urmelor, Neînfricaţii sunt buni la ceva… *Four,* spune ea, zâmbind uşor.

Ia cuţitul cel mai mare, iar eu îl iau pe cel mai mic.

Sunt încordat, răsucind mânerul între degete în timp ce străbatem aleea. Deasupra mea, ferestrele licăresc cu o lumină diferită – flăcări ce provin de la lumânări sau felinare. La un moment dat, când arunc o privire în sus, văd o perdea de păr şi o pereche de ochi întunecaţi privindu-mă lung.

— Aici locuiesc oameni, spun eu.

— Ne aflăm la extremitatea periferiei, zice Nita. E cam la două ore de mers cu maşina din Milwaukee, care este o zonă metropolitană aflată la nord. Da, aici locuiesc oameni. În ziua de azi, oamenii nu se aventurează prea departe de oraşe, chiar dacă vor să trăiască departe de influenţa guvernului, cum fac cei de-aici.

— De ce vor să trăiască departe de influenţa guvernului?

Ştiu că traiul departe de jurisdicţia guvernului este la fel cum era viaţa celor fără facţiune. Le era mereu foame, frig iarna şi cald vara, şi se luptau tot timpul să supravieţuiască. Nu e un trai uşor de ales – trebuie să ai motive întemeiate pentru asta.

— Deoarece sunt deterioraţi genetic, îmi răspunde Nita, uitându-se în ochii mei. Tehnic vorbind, oamenii deterioraţi genetic sunt – din punct de vedere legal – egali cu oamenii puri genetic, dar numai pe hârtie, ca să zic aşa. În realitate,

sunt mult mai săraci, foarte probabil pot fi condamnaţi pentru infracţiuni, foarte puţin probabil să fie angajaţi în posturi bune… spune-i cum vrei, asta este o problemă şi a fost încă din timpul Războiului Purităţii, cu o sută de ani în urmă. Oamenilor care trăiesc la periferie li s-a părut mai atrăgător să opteze pentru a ieşi cu totul din societate în loc să încerce să corecteze problema din interior, aşa cum intenţionez eu să o fac.

Mă gândesc la cioburile de sticlă tatuate pe pielea ei. Mă întreb când şi le-a făcut – mă întreb ce anume a dat naştere acelei priviri periculoase din ochii ei, ce a determinat-o să pună un asemenea patos în discurs, ce a făcut-o să devină revoluţionară.

— Cum plănuieşti să faci asta?

Îşi încleştează maxilarul şi îmi răspunde:

— Preluând o parte din puterea Biroului.

Aleea dă într-o stradă largă. Unii oameni colindă după pradă, ţinându-se pe margine, dar alţii merg drept pe mijlocul străzii, în grupuri împleticite, cu sticle în mâini. Toţi cei pe care îi văd sunt tineri – nu cred că sunt prea mulţi adulţi la periferie.

Aud nişte strigăte undeva în faţă şi o sticlă spărgându-se pe trotuar. Acolo zăresc o adunătură de oameni încercuind două siluete care se bat cu pumnii şi picioarele.

Dau să alerg într-acolo, dar Nita mă apucă de braţ şi mă trage spre una dintre clădiri.

— Nu e momentul să fii erou, îmi zice ea.

Ne apropiem de uşa clădirii de pe colţ. Alături, stă un bărbat masiv care învârte un cuţit în palmă. Când urcăm treptele, opreşte mişcarea cuţitului şi îl trece în cealaltă mână, plină de cicatrici.

Mărimea lui, dexteritatea cu care mânuieşte cuţitul, înfăţişarea lui prăfuită şi plină de răni vindecate – toate ar trebui să mă intimideze. Însă ochii lui seamănă cu cei ai căprioarei – mari, privind precauţi, curioşi.

— Am venit să-l vedem pe Rafi, zice ea. Suntem de la Sediu.

— Puteţi intra, dar cuţitele rămân aici, spune bărbatul.

Vocea sa este mai ascuţită, mai domoală decât mă aşteptam. Ar putea fi un om bun dacă s-ar afla într-un alt loc, dar, având în vedere cum stau lucrurile, nu e un om – nici măcar nu ştie ce înseamnă a fi aşa ceva.

Cu toate că şi eu m-am descotorosit de orice fel de blândeţe, considerând-o nefolositoare, mă trezesc gândindu-mă că s-a pierdut ceva important dacă acest bărbat a fost forţat să-şi nege propria fire.

— Nicio şansă, spune fata.

— Nita, tu eşti? se aude o voce din interior.

Este expresivă, muzicală. Bărbatul căruia îi aparţine e scund şi zâmbeşte larg. Vine până în pragul uşii.

— Nu ţi-am spus să le dai drumul să intre? Intraţi, intraţi!

— Bună, Rafi, îl salută ea, vizibil uşurată. Four, el e Rafi – o persoană importantă la periferie.

— Îmi pare bine să te cunosc, spune Rafi şi ne face semn să îl urmăm.

Înăuntru se află o încăpere mare, luminată de şiruri întregi de lumânări şi felinare. Peste tot este împrăştiat mobilier din lemn, toate mesele fiind pustii, cu excepţia uneia.

O femeie stă aşezată în fundul încăperii, iar Rafi se strecoară pe scaunul de lângă ea. Deşi cei doi nu seamănă – ea are păr roşcat şi o siluetă generoasă, în vreme ce trăsăturile lui sunt întunecate, iar trupul, uscăţiv –, au aceeaşi alură, ca două pietre care au fost cioplite de aceeaşi daltă.

— Cuţitele pe masă, spune Rafi.

De data asta, Nita se supune, punându-şi cuţitul pe marginea mesei, drept în faţa ei. Se aşază. Eu procedez la fel. Vizavi de noi, femeia depune o armă.

— Cine-i ăsta? întreabă ea, făcând un gest cu capul în direcţia mea.

— El este asociatul meu, răspunde Nita, Four.

— Ce fel de nume este „Four”?

Nu întreabă cu o atitudine batjocoritoare, aşa cum alţii mi-au adresat adesea aceeaşi întrebare.

— Genul pe care îl capeţi în cadrul experimentului din

oraş, răspunde Nita. Pentru că are numai patru temeri.

Îmi trece prin minte că e posibil ca ea să mă fi prezentat cu acel nume numai pentru a avea şansa să le împărtăşească de unde sunt. Oare asta îi dă vreun soi de autoritate? Mă face să fiu mai de încredere în faţa acestor oameni?

— Interesant.

Femeia bate cu degetul arătător în masă.

— Ei bine, *Four,* numele meu este Mary.

— Mary şi Rafi conduc ramura Vestului Mijlociu a grupului rebel DG, spune Nita.

— Dacă îi spui „grup”, faci să pară că suntem ca nişte doamne în vârstă, jucătoare de cărţi, spune Rafi blând. Suntem mai degrabă nişte răsculaţi. Suntem răspândiţi în toată ţara – există câte o grupare pentru fiecare arie metropolitană şi supraveghetori pentru Vestul Mijlociu, Sud şi Est.

— Este şi un Vest simplu? întreb eu.

— Nu mai este, spune Nita pe un ton scăzut. Terenul era prea dificil de străbătut şi oraşele prea împrăştiate pentru a fi înţelept să locuieşti acolo după război. Acum e un ţinut sălbatic.

— Deci e adevărat ce se spune, zice Mary, ochii ei captând lumina ca nişte cioburi de sticlă în timp ce mă priveşte. Oamenii din cadrul experimentelor chiar nu ştiu ce se află în afară.

— Sigur că e adevărat, de ce-ar şti? spune Nita.

Brusc, simt oboseală, o greutate îndărătul ochilor. Am făcut parte din prea multe răzmeriţe în scurta mea viaţă. Cei fără facţiune, iar acum, din câte se pare, aceşti DG.

— Nu că mi-ar face plăcere să tai din scurt discuţia, intervine Mary, dar n-ar trebui să petrecem prea mult timp aici. Nu putem ţine oamenii la distanţă multă vreme – acuşi o să apară pe-aici adulmecând.

— Corect, încuviinţează Nita, uitându-se la mine. Four, poţi să te asiguri că nu se petrece nimic afară? Trebuie să vorbesc ceva cu Mary şi cu Rafi în particular.

Dacă am fi singuri, aş întreba-o de ce nu pot fi şi eu de

faţă atunci când vorbeşte cu ei sau de ce s-a mai deranjat să mă aducă înăuntru când aş fi putut sta de pază afară tot timpul. Bănuiesc că, de fapt, nu am fost încă de acord s-o ajut şi că, probabil din cine ştie ce motive, ea şi-a dorit ca ei să mă cunoască. Aşa că mă ridic, îmi iau cuţitul şi mă duc spre uşa la care paznicul lui Rafi supraveghează strada.

Lupta de vizavi s-a terminat. Pe trotuar zace o siluetă. Preţ de o clipă mi se pare că mai mişcă, dar apoi îmi dau seama că e din cauză că cineva îi cotrobăie prin buzunare. Nu e o siluetă – e un cadavru.

— Mort? întreb eu, iar cuvântul e doar o expiraţie.

— Da. Dacă nu te poţi apăra, n-ai cum să rezişti nici măcar o noapte.

— Atunci de ce vin oamenii aici? întreb încruntat. De ce nu se duc înapoi în oraşe?

Tace de atât de mult timp, încât cred că n-a auzit întrebarea mea. Privesc cum hoţul întoarce pe dos buzunarele persoanei decedate şi apoi abandonează cadavrul, strecurându-se într-una din clădirile din apropiere. În cele din urmă, paznicul lui Rafi vorbeşte:

— Aici există şansa să-i pese cuiva dacă mori. Cum ar fi Rafi sau alţi lideri. În oraşe, dacă eşti omorât, cu siguranţă nimănui nu-i va păsa, nu dacă eşti un DG. Cea mai rea crimă pe care am văzut-o atribuită unui PG pentru că a ucis un DG a fost „omor prin imprudenţă”. Prostii.

— Omor prin imprudenţă?

— Înseamnă că omorul este considerat un accident, se aude în spatele meu vocea curgătoare, ritmată a lui Rafi. Sau cel puţin nu atât de grav precum este, să spunem, crima cu premeditare. *Oficial,* desigur, cu toţii suntem trataţi la fel, da? Dar rareori e pus şi în practică.

El stă în spatele meu, cu braţele la piept. Pare un rege care îşi supraveghează regatul, pe care îl consideră frumos. Privesc strada, trotuarul crăpat şi trupul nemişcat, cu buzunarele întoarse pe dos, şi ferestrele în care licăresc flăcări şi îmi dau seama că frumuseţea pe care o vede el este libertatea – libertatea de a fi văzut ca om întreg, nu deteriorat.

Am văzut această libertate, o singură dată, atunci când Evelyn m-a chemat dintre cei fără facţiune, atrăgându-mă din facţiunea mea pentru a deveni o persoană completă. Însă era doar o minciună.

— Eşti din Chicago? mă întreabă Rafi.

Încuviinţez din cap, continuând să privesc strada întunecată.

— Şi acum, că ai ieşit, cum ţi se pare lumea?

— În mare parte altfel, îi răspund. Oamenii sunt divizaţi de lucruri diferite, luptând în războaie diferite.

Paşii Nitei fac scândurile podelei să scârţâie şi, când mă întorc spre ea, o văd stând drept în spatele meu, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Mulţumesc că ai aranjat asta, zice Nita, dând din cap înspre Rafi. E timpul ca noi să plecăm.

Ne croim din nou drum pe stradă, iar când mă uit peste umăr după Rafi, el ne face cu mâna.

* * *

Mergând înapoi spre camion, aud din nou ţipete, dar, de data asta, sunt ţipetele unui copil. Trec de sunetele fonfăite, smiorcăite şi mă gândesc la mine, pe vremea când eram mai mic, ghemuit în dormitor, ştergându-mi nasul cu una dintre mâneci. Mama obişnuia să frece manşetele cu un burete înainte de a pune rufele la spălat. Niciodată n-a spus nimic despre asta.

Când urc în camion, deja mă simt indiferent faţă de locul ăsta şi de durerile sale şi sunt pregătit să mă întorc la visul sediului, la căldura, lumina şi sentimentul de siguranţă.

— Tot mi-e greu să înţeleg de ce locul ăsta e de preferat vieţii la oraş, spun eu.

— Am locuit doar o singură dată într-un oraş care n-a fost experiment, zice Nita. Există electricitate, dar este raţionalizată – fiecare familie primeşte doar câteva ore zilnic. La fel şi cu apa. Şi există multă infracţionalitate, care este pusă pe seama deteriorării genetice. Există şi poliţie, dar ei nu pot face mare lucru.

— Ca atare, în acest caz, sediul Biroului e de departe cel

mai bun loc de trăit, spun eu.

— În ceea ce priveşte resursele, da, este Nita de acord. Dar acelaşi sistem social din oraşe există şi la sediu; e doar ceva mai greu de văzut.

Privesc cum periferia dispare în oglinda retrovizoare, despărţită de clădirile abandonate din jurul ei prin acel şir de lumini electrice care atârnă deasupra străzii înguste.

Trecem de casele întunecoase cu ferestrele bătute în scânduri şi încerc să mi le imaginez curate şi dichisite, aşa cum trebuie să fi fost cândva, în trecut. Au curţi înconjurate de garduri, care au fost odată îngrijite şi pline de verdeaţă, ferestre care odinioară străluceau pe timp de seară. Îmi imaginez că vieţile trăite acolo au fost paşnice, liniştite.

— Şi ce anume ai dorit să vorbeşti cu ei venind până aici? o întreb.

— Am venit aici pentru a ne consolida planurile, îmi răspunde Nita.

Observ, la lumina de la bord, că are câteva tăieturi pe buza inferioară, ca şi cum ar fi petrecut mult timp muşcându-şi-le.

— Şi am vrut să te cunoască, pentru a da chip oamenilor din interiorul experimentelor cu facţiunile. Mary era suspicioasă cu privire la oamenii ca tine, care, de fapt, ar fi uneltit cu guvernul, ceea ce, desigur, nu este adevărat. Rafi, totuşi, a fost prima persoană care mi-a arătat dovezi că Biroul şi guvernul ne minţeau cu privire la istoria noastră.

Apoi amuţeşte, ca şi cum m-ar ajuta să simt greutatea acestui fapt, dar n-am nevoie de timp sau de spaţiu pentru a o crede. Am fost minţit de guvern toată viaţa mea.

— Biroul vorbeşte despre această epocă de aur a omenirii de dinainte de manipulările genetice, în care cu toţii erau puri genetic şi totul era paşnic, spune Nita. Însă Rafi mi-a arătat fotografii vechi cu *războiul.*

Aştept o secundă.

— Şi?

— Şi? repetă Nita, nevenindu-i să creadă. Dacă oamenii puri genetic au cauzat războiul şi devastarea totală din

trecut, la aceeaşi magnitudine la care se presupune că o fac cei deterioraţi genetic, atunci care este temeiul pentru a crede că trebuie să cheltuim atât de multe resurse şi atât de mult timp lucrând pentru a corecta deteriorarea genetică? Ce rost au experimentele, cu excepţia faptului că încearcă să convingă oamenii potriviţi că guvernul întreprinde ceva pentru a ne face vieţile tuturor mai bune, cu toate că nu este aşa?

Adevărul schimbă totul – nu de asta era Tris atât de disperată să facă în aşa fel încât filmul lui Edith Prior să fie văzut, aliindu-se în acest scop chiar cu tatăl meu? Ea ştia că adevărul, oricare ar fi fost el, avea să schimbe lupta noastră, avea să schimbe priorităţile noastre pe vecie. Şi aici, acum, o minciună a schimbat lupta, o minciună a schimbat pe vecie priorităţile. În loc să lucreze împotriva sărăciei sau a infracţionalităţii, care au ajuns la cote alarmante în toată ţara, aceşti oameni au ales să lucreze împotriva deteriorării genetice.

— De ce? De ce să petreci atât de mult timp şi să cheltui atâta energie să lupţi împotriva a ceva ce nu constituie o problemă? vreau eu să ştiu, simţindu-mă, brusc, frustrat.

— Păi, oamenii care luptă acum o fac probabil pentru că au fost învăţaţi că asta *este* o problemă. Ăsta e un alt lucru pe care mi l-a arătat Rafi – exemple de propagandă despre deteriorarea genetică pe care guvernul le lansează, răspunde Nita. Dar iniţial? Nu ştiu. Probabil că sunt câteva cauze. Prejudiciul împotriva celor din grupul DG? Controlul, poate? Controlul oamenilor deterioraţi genetic, prin a-i învăţa că este ceva în neregulă cu ei, şi controlul celor puri genetic, prin a-i învăţa că ei sunt vindecaţi şi întregi? Aceste lucruri nu se petrec peste noapte şi nici nu se întâmplă dintr-un singur motiv.

Îmi reazem obrazul de geamul rece şi închid ochii. E prea multă informaţie care îmi zumzăie prin creier pentru a mă concentra asupra unui singur aspect, aşa că renunţ să mai încerc şi mă las purtat de val.

După ce trecem prin tunel şi apoi îmi găsesc patul, soarele e pe punctul de a răsări, iar braţul lui Tris atârnă iar

peste marginea patului ei, buricele degetelor ştergând podeaua.

Mă aşez vizavi de ea, privindu-i, preţ de o clipă, chipul adormit şi gândindu-mă la acel lucru asupra căruia căzuserăm de acord în seara aceea, în Millennium Park: fără minciuni. Ea mi-a promis mie, iar eu i-am promis ei. Şi, dacă nu-i spun ce am auzit şi am văzut în noaptea asta, îmi voi încălca promisiunea. Şi pentru ce? Pentru a o proteja? Pentru Nita, o fată pe care abia am cunoscut-o?

Îi dau la o parte părul de pe faţă, cu blândeţe, pentru a nu o trezi.

Ea nu are nevoie de protecţia mea. E destul de puternică şi singură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

TRIS

PETER E ÎN PARTEA OPUSĂ a încăperii, adunând un morman de cărţi într-un teanc şi îndesându-le într-o geantă. Roade un creion roşu în timp ce iese din încăpere; aud cărţile din geantă izbindu-se de piciorul lui când străbate holul. Aştept până ce nu se mai aude nimic înainte de a mă întoarce spre Christina.

— Am încercat să-mi stăpânesc curiozitatea, dar mă dau bătută, îi spun. Ce se întâmplă între tine şi Uriah?

Christina, întinsă în patul ei, cu un picior atârnându-i peste margine, îmi aruncă o privire ciudată.

— De ce te uiţi aşa? Aţi petrecut mult timp împreună, mă apăr eu. Adică, o mulţime.

Azi e soare, lumina străluceşte printre draperiile albe. Nu ştiu cum, dar dormitorul miroase a somn – a lenjerie, a pantofi, a transpiraţie nocturnă şi a cafea matinală. Unele dintre paturi sunt făcute, iar altele încă au cearşafurile adunate grămadă la picioare sau într-o parte. Majoritatea dintre noi provin din Neînfricare, dar, oricum, eu sunt uimită de cât de diferiţi suntem. Obiceiuri diferite, temperamente diferite, feluri diferite de a vedea lumea.

— Se prea poate să nu mă crezi, dar nu e aşa.

Christina se propteşte în coate.

— El e în doliu. Amândoi suntem plictisiţi. De asemenea, el e *Uriah.*

— Aşa, şi? E chipeş.

— Chipeş, dar nu poate să poarte o conversaţie serioasă nici în ruptul capului. Nu mă înţelege greşit, îmi place să râd, dar mai vreau şi ca o relaţie să însemne ceva, înţelegi?

Dau din cap aprobator. Chiar înţeleg – mai bine decât cei mai mulţi oameni, poate, căci Tobias şi cu mine nu prea suntem genul glumeţ.

— În plus, continuă ea, nu toate prieteniile evoluează

într-o poveste de dragoste. Încă n-am încercat să te sărut.
Râd.
— Adevărat.
— *Tu* unde ai fost în ultima vreme? mă întreabă Christina.
Mişcă din sprâncene.
— Cu Four? Făcând nişte… adunări? Înmulţiri?
Îmi acopăr faţa cu palmele.
— Asta e cea mai proastă glumă pe care am auzit-o vreodată.
— Nu îmi evita întrebarea.
— Nicio „adunare” pentru noi, îi spun. Oricum, nu încă. El este oarecum preocupat de toată povestea asta cu „deteriorarea genetică”.
— A! Chestia *aia.*
Se ridică în capul oaselor.
— Tu ce părere ai? o întreb eu.
— Nu ştiu. Cred că mă înfurie, se încruntă ea. Nimănui nu-i place să i se spună că e ceva în neregulă cu el sau ea, mai ales ceva legat de gene, pe care nu le poate schimba.
— Tu chiar crezi că e ceva în neregulă cu tine?
— Aşa cred. E ca o boală, nu? Ei o pot vedea în genele noastre. Nu încape discuţie, nu-i aşa?
— Eu nu spun că genele tale nu sunt diferite, îi zic eu. Zic doar că nu înseamnă că un set e deteriorat şi altul nu e. Genele responsabile pentru ochii albaştri şi pentru ochii căprui sunt şi ele diferite, dar sunt ochii albaştri „deterioraţi”? E ca şi cum s-ar decide în mod arbitrar că un tip de ADN e rău şi că celălalt e bun.
— Bazat pe dovezile conform cărora comportamentul DG e mai rău, subliniază Christina.
— Care ar putea fi cauzat de o mulţime de lucruri, îi dau eu replica.
— Nu ştiu de ce mă contrazic cu tine, când mi-aş dori cu adevărat ca tu să ai dreptate, spune Christina râzând. Dar nu crezi că o grămadă de oameni deştepţi, ca aceşti savanţi din Birou, şi-ar putea da seama care este cauza comportamentului greşit?

— Sigur că da, îi răspund. Însă sunt de părere că, oricât ar fi de deştepţi, oamenii văd ceea ce deja caută, asta-i tot.

— Poate că şi tu eşti părtinitoare, spune ea. Căci ai prieteni – şi un iubit – cu această problemă genetică.

— Poate.

Ştiu că sunt în căutarea unei explicaţii, una pe care se poate să n-o cred cu adevărat, dar pe care, oricum, o furnizez:

— Bănuiesc că nu văd motivul pentru care aş crede în deteriorarea genetică. Mă va face să-i tratez pe ceilalţi oameni mai bine? Nu. Din contră, poate.

Şi, în plus, văd ce îi face lui Tobias, cum îl face să se îndoiască de el însuşi, şi nu înţeleg cum ar putea ieşi ceva bun din asta.

— Tu nu crezi în anumite lucruri fiindcă îţi fac viaţa mai bună, tu crezi în ele deoarece sunt adevărate, subliniază ea.

— Dar – vorbesc rar, căci mai cuget la asta – să priveşti rezultatul unei credinţe nu înseamnă oare o modalitate bună de a cântări dacă este adevărată?

— Un mod de gândire Băţos.

Face o pauză, după care continuă:

— Totuşi, bănuiesc că modul meu este foarte sincer, ca în Candoare. Doamne, oriunde ne-am duce, nu putem să scăpăm de facţiuni, nu-i aşa?

Ridic din umeri.

— Poate că nu e important să scăpăm de ele.

Tobias intră în dormitor, părând palid şi epuizat, aşa cum arată de câteva zile încoace. Are părul ridicat într-o parte, de la dormitul pe pernă, şi este îmbrăcat tot în hainele pe care le-a purtat ieri. A dormit îmbrăcat încă de când am venit la Birou.

Christina se ridică.

— Bine, am de gând să plec. Şi să vă las… pe voi doi în tot *spaţiul ăsta.*

Gesticulează spre paturile goale şi apoi îmi face cu ochiul, în mod vădit, în timp ce iese din dormitor.

Tobias zâmbeşte uşor, dar nu destul cât să mă facă să

cred că este fericit. Şi, în loc să se aşeze lângă mine, rămâne la piciorul patului meu, făcându-şi de lucru cu degetele pe tivul cămăşii.

— Vreau să vorbesc cu tine, îmi spune.

— Bine, îi zic şi simt o împunsătură dureroasă în piept, asemenea unei tresăriri pe un monitor cardiac.

— Vreau să te rog să-mi promiţi că n-ai să te enervezi, îmi spune, dar…

— Dar ştii că nu fac promisiuni prosteşti, îi spun cu un nod în gât.

— Aşa e, admite el, după care se aşază în mijlocul aşternuturilor nestrânse de pe patul lui.

Îmi evită privirea.

— Nita mi-a lăsat un bilet sub pernă, în care îmi spunea să ne întâlnim aseară. Şi m-am dus.

Mă îndrept de spate şi simt cum mă invadează un val de căldură mânioasă în timp ce văd cu ochii minţii chipul drăgălaş şi picioarele graţioase ale Nitei mergând spre iubitul meu.

— O fată drăguţă îţi cere să te întâlneşti seara târziu cu ea şi tu *te duci?* vreau eu să ştiu. Şi apoi vrei ca eu să nu mă *enervez* în legătură cu asta?

— Nu e vorba despre mine şi Nita. Deloc, spune el precipitat, uitându-se într-un târziu la mine. A vrut doar să-mi arate ceva. Ea nu crede în deteriorarea genetică, aşa cum m-a făcut pe mine să cred. Are un plan de a prelua o parte din puterea Biroului, pentru a face DG-urile mai egale. Am mers la periferie.

Îmi povesteşte despre tunelul subteran care duce afară şi despre orăşelul ruinat de la periferie şi despre conversaţia cu Rafi şi Mary. Îmi explică felul în care guvernul a ţinut ascuns războiul, astfel încât nimeni să nu afle vreodată de modul în care trăiesc cei deterioraţi genetic în zonele metropolitane, unde guvernul încă are putere reală, şi că oamenii „puri genetic” sunt capabili de o violenţă incredibilă.

În timp ce vorbeşte, simt cum în mine se adună suspiciunea faţă de Nita, dar nu ştiu de unde mi se trage –

de la instinctul meu, în care am mereu încredere, sau de la gelozia mea. Când termină, mă priveşte aşteptând, iar eu îmi ţugui buzele, încercând să mă decid.

— De unde ştii că-ţi spune adevărul? îl întreb.

— Nu ştiu, răspunde el. Mi-a promis că-mi arată dovezi, în seara asta.

Mă ia de mână.

— Mi-ar plăcea să vii.

— Şi Nita nu va avea obiecţiuni?

— Nu-mi pasă.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Dacă ea într-adevăr are nevoie de ajutorul meu, va trebui să găsească o cale să fie de acord cu asta.

Mă uit la degetele noastre unite, la manşeta zdrenţuită a cămăşii lui gri şi la genunchii roşi ai jeanşilor. Nu vreau să-mi petrec timpul cu Nita şi cu Tobias împreună, ştiind că presupusa ei deteriorare genetică îi oferă ceva în comun cu el, ceva ce eu nu voi avea niciodată. Dar acest lucru e important pentru el şi vreau, la fel de mult pe cât şi-o doreşte şi el, să aflu dacă există dovezi ale delictelor Biroului.

— Bine, îi spun. Voi merge. Dar să nu te gândeşti nici măcar pentru o clipă că eu cred, de fapt, că pe ea n-o interesezi pentru nimic altceva decât codul tău genetic.

— Păi, zice el, să nu te gândeşti nici măcar pentru o clipă că pe mine mă interesează altcineva în afară de tine.

Îşi pune mâna pe ceafa mea şi îmi apropie gura de a lui.

Sărutul şi vorbele lui m-au alinat, dar disconfortul meu psihic n-a dispărut complet.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

TOBIAS

DUPĂ MIEZUL NOPŢII, eu şi Tris ne întâlnim cu Nita în holul hotelului, printre ghivecele cu plante, cu florile lor nedeschise, o sălbăticie domolită. Când Nita o vede pe Tris alături de mine, chipul i se crispează de parcă tocmai ar fi gustat ceva amar.

— Ai promis că n-ai să-i spui, zice ea, arătând spre mine. Cum a rămas cu protecţia ei?

— M-am răzgândit, îi răspund.

Tris izbucneşte într-un râs strident.

— Asta i-ai spus, că mă va proteja pe mine? Ce manipulare abilă. Bravo!

Ridic din sprâncene uitându-mă la ea. Nu am considerat-o niciodată o manipulare, iar asta mă sperie puţin. De regulă mă pot baza pe mine însumi pentru a detecta motivele ascunse ale unei persoane sau să mi le inventez în minte, dar eram atât de obişnuit cu dorinţa mea de a o proteja pe Tris, mai ales după ce aproape că am pierdut-o, încât nici nu m-am mai gândit la asta.

Sau eram atât de obişnuit cu minciuna în locul adevărurilor incomode, încât m-am bucurat de şansa de a o păcăli.

— N-a fost o manipulare, a fost adevărul.

Nita nu mai pare supărată, ci obosită. Îşi trece mâna peste faţă, apoi îşi netezeşte părul, dându-l spre spate.

— Ai putea fi arestat doar pentru că ştii ceea ce ştii şi nu raportezi. Am crezut că e mai bine să evităm asta.

— Ei bine, e prea târziu, îi spun. Tris vine cu noi. E vreo problemă?

— Aş prefera mai degrabă să vă am pe amândoi decât pe niciunul dintre voi, şi sunt sigură că ăsta e un ultimatum tacit, spune Nita, dându-şi ochii peste cap. Să mergem!

* * *

Eu, Tris şi Nita mergem înapoi prin sediul învăluit în tăcere, îndreptându-ne spre laboratoarele unde lucrează Nita. Niciunul dintre noi nu vorbeşte şi eu sunt atent la fiecare scârţâit al pantofilor mei, la fiecare voce din depărtare, la fiecare pocnet al uşilor care se închid. Mă simt ca şi cum am face ceva interzis, cu toate că, practic, lucrurile nu stau aşa. Mă rog, nu încă.

Nita se opreşte la uşa care dă spre laboratoare şi îşi scanează cartela. O urmăm trecând de sala de terapie genetică, unde am văzut o hartă a codului meu genetic, ajungând mult mai adânc în inima sediului decât am fost eu vreodată. E întuneric şi sinistru aici. Rotocoale de praf de pe podea se mişcă odată cu paşii noştri.

Nita împinge o altă uşă cu umărul şi intrăm în încăperea destinată depozitării. Pereţii sunt acoperiţi de dulapuri metalice simple, etichetate cu numere scrise cu cerneală care s-a decolorat în timp. În centrul camerei se găseşte o masă de laborator cu un calculator şi un microscop, la care stă aşezat un tânăr blond, cu părul pieptănat pe spate.

— Tobias, Tris, el e prietenul meu, Reggie, îl prezintă Nita. Şi el este un DG.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Reggie zâmbind.

Dă mâna cu Tris, apoi cu mine, cu o strângere fermă.

— Hai să le arătam mai întâi diapozitivele, propune Nita.

Reggie atinge monitorul calculatorului şi ne face semn să ne apropiem.

— N-o să vă muşte.

Tris şi cu mine schimbăm priviri, apoi rămânem în picioare în spatele lui Reggie pentru a vedea ecranul. Încep să defileze imagini, una după alta. Sunt alb-negru şi nu sunt uniforme, ci distorsionate – probabil că sunt foarte vechi. Îmi trebuie câteva secunde doar pentru a-mi da seama că sunt fotografii ale suferinţei: copii slabi, costelivi, cu ochi imenşi, şanţuri pline de cadavre, mormane uriaşe de hârtii care ard.

Fotografiile defilează foarte repede, asemenea paginilor unei cărţi mişcate de briză, încât doar surprind fugitiv acele

orori. Apoi îmi feresc privirea, incapabil să mai urmăresc ceva. Simt cum în mine se ridică o tăcere adâncă.

La început, când mă uit la Tris, expresia ei este ca o apă liniştită – de parcă imaginile pe care tocmai le-am văzut nu i-au produs nicio încreţitură. Dar apoi gura prinde a-i tremura şi îşi strânge buzele pentru a masca acest lucru.

— Uitaţi-vă la armele astea.

Reggie afişează o fotografie a unui bărbat care ţine o puşcă şi ne-o arată cu degetul.

— Acest tip de armă este incredibil de veche. Puştile folosite în Războiul Purităţii erau *mult* mai avansate. Chiar şi Biroul ar fi de acord cu asta. Trebuie să fie din timpul unui conflict mai vechi. Care probabil că a fost iscat de oameni puri genetic, de vreme ce manipularea genetică nici nu exista pe-atunci.

— Cum ascunzi un *război*? întreb eu.

— Oamenii sunt izolaţi, muritori de foame, spune Nita pe un ton scăzut. Ei ştiu doar ceea ce li se spune, au acces numai la informaţiile care le sunt disponibile. Şi cine controlează toate astea? Guvernul.

— Bine.

Tris dă din cap şi vorbeşte prea repede, prea agitată:

— Aşadar, ei mint în legătură cu istoria voastră – *a noastră.* Asta nu înseamnă că ei ne sunt duşmani, înseamnă doar că ei sunt un grup de oameni extrem de dezinformaţi, care încearcă să… facă lumea mai bună. Într-o manieră nesăbuită.

Nita şi cu mine ne privim.

— Asta-i treaba, zice Nita. Ei le fac rău oamenilor.

Se sprijină cu mâna de blatul de lucru, se apleacă spre noi şi văd din nou cum forţa ei revoluţionară se acumulează în ea, punând stăpânire pe toate laturile personalităţii ei: de tânără femeie, de DG şi de laborantă.

— Când Abnegaţia a vrut să divulge măreţul adevăr despre lumea lor mai curând decât ar fi trebuit, spune ea rar, iar Jeanine a vrut să-i reducă la tăcere… Biroul a fost mai mult decât bucuros să îi furnizeze un ser al simulării, incredibil de avansat – atacul simulat care i-a înrobit pe

Neînfricaţi şi care a avut ca rezultat distrugerea Abnegaţiei.

Îmi îngădui un moment să prelucrez informaţia.

— Nu se poate să fie adevărat, ripostez eu. Jeanine mi-a spus că cei mai mulţi Divergenţi – cei *puri* genetic – erau în Abnegaţie. Tu tocmai ai spus că Biroul îi preţuieşte pe cei puri genetic destul cât să trimită pe cineva să-i salveze; de ce ar fi ajutat-o pe Jeanine să-i omoare?

— Jeanine se înşela, spune Tris rezervată. Aşa a spus Evelyn. Cei mai mulţi Divergenţi se găseau printre cei fără facţiune, nu în Abnegaţie.

Mă întorc către Nita.

— Nu înţeleg de ce ar risca atât de mulţi Divergenţi, îi spun. Am nevoie de dovezi.

— De ce crezi că am venit aici?

Nita răsuceşte comutatorul unui alt set de becuri ce iluminează dulapurile şi se duce de-a lungul peretelui stâng.

— Mi-a trebuit mult timp să capăt aprobarea pentru a intra aici, zice ea. Chiar şi mai mult timp ca să acumulez cunoştinţele pentru a înţelege ceea ce am văzut. De fapt, am avut ajutor din partea unui PG. Un simpatizant.

Mâinile ei zăbovesc deasupra unuia dintre dulapurile joase. Scoate din el o fiolă cu un lichid portocaliu.

— Ţi se pare cunoscut? mă întreabă ea.

Încerc să-mi amintesc injecţia pe care mi-au făcut-o înainte de începerea atacului simulat, chiar înaintea rundei finale a iniţierii lui Tris. Max a făcut-o, a înfipt acul în partea laterală a gâtului meu aşa cum am făcut-o şi eu de zeci de ori. Chiar înainte ca el s-o facă, fiola a captat lumina şi era portocalie, aidoma celei pe care o ţine Nita.

— Culorile se potrivesc, îi spun. Şi ce-i cu asta?

Nita duce fiola la microscop. Reggie ia o lamă dintr-o tăviţă de lângă calculator şi, folosind o pipetă, pune două picături din lichidul portocaliu în mijlocul lamelei, apoi aşază deasupra o altă lamelă. O pune cu grijă sub microscop, cu degete atente, dar ferme; sunt mişcările cuiva care a mai făcut acest lucru de sute de ori.

Reggie apasă pe ecranul calculatorului, deschizând un

program numit „MicroScan”.

— Această informaţie este gratuită şi disponibilă pentru oricine ştie cum să folosească echipamentul şi are parola sistemului, pe care simpatizantul PG a fost foarte încântat să mi-o ofere, zice Nita. Cu alte cuvinte, nu e deloc dificil să o accesezi, dar nimeni nu s-a gândit să o examineze cu multă atenţie. Iar cei DG nu au parolele sistemului, astfel că e puţin probabil ca noi să fi ştiut despre asta. Această încăpere de depozitare este pentru experimente învechite – rateuri, proiecte depăşite sau lucruri nefolositoare.

Priveşte prin microscop, folosind un buton din lateral pentru a ajusta lentilele.

— Dă-i drumul, spune ea.

Reggie apasă o tastă de pe calculator şi, sub bara „MicroScan”, în partea superioară a ecranului, apar paragrafe de text. El ne arată un paragraf din mijlocul paginii şi îl citeşte.

— „Serul Simulării v4.2. Coordonează un număr mare de ţinte. Transmite semnale la distanţă mare. Halucinogenul din formula iniţială nu este inclus – realitatea simulată este predeterminată de programul principal.”

Ăsta este!

Ăsta este serul atacului simulat!

— Acum, de ce ar avea Biroul serul dacă nu ei l-ar fi produs? întreabă Nita. Ei au fost cei care au inclus serurile în experimente, dar, de obicei, au lăsat serurile deoparte, i-au lăsat pe rezidenţii din oraşe să le dezvolte mai departe. Dacă Jeanine a fost cea care l-a dezvoltat, ei nu l-ar fi furat de la ea. Dacă se află aici e din cauză că *ei* l-au creat.

Privesc lung la lamela luminată de sub microscop, la picătura portocalie care pluteşte în ocular, şi expir tremurat.

Rămasă fără suflare, Tris întreabă:

— De ce?

— Abnegaţia era pe punctul de a dezvălui adevărul tuturor celor din oraş. Şi aţi văzut ce s-a întâmplat acum că toată lumea din oraş cunoaşte adevărul: Evelyn este un dictator în toată puterea cuvântului, cei fără facţiune îi

nimicesc pe membrii facţiunilor, iar eu sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, facţiunile se vor răscula împotriva lor. Vor muri mulţi oameni. A spune adevărul înseamnă fără îndoială să rişti siguranţa experimentului, spune Nita. Aşa că, acum câteva luni, atunci când cei din Abnegaţie erau pe punctul de a produce acea distrugere şi instabilitate prin prezentarea filmului lui Edith Prior în faţa oraşului, probabil că Biroul a socotit că era mai bine să sufere Abnegaţia o pierdere mare – chiar şi cu preţul mai multor Divergenţi –, decât să sufere întregul oraş o pierdere masivă. Mai bine să pună capăt vieţilor celor din Abnegaţie decât să rişte experimentul. Aşa că au contactat pe cineva despre care ştiau că avea să fie de acord cu ei. Jeanine Matthews.

Cuvintele ei mă învăluie şi îşi fac loc înăuntrul meu.

Pun mâinile pe masa de laborator, lăsând ca aceasta să mi le răcorească, şi îmi privesc reflexia distorsionată de pe metalul lustruit. L-am urât pe tata în cea mai mare parte a vieţii mele, dar n-am urât niciodată facţiunea lui. Liniştea Abnegaţiei, comunitatea lor, rutina lor, întotdeauna mi s-au părut bune. Iar acum, cei mai mulţi dintre oamenii aceia amabili, darnici, au murit. Ucişi de mâna Neînfricaţilor, la îndemnul lui Jeanine, cu puterea Biroului, care o sprijinea.

Mama şi tatăl lui Tris erau printre ei.

Tris stă atât de nemişcată, cu mâinile atârnându-i fără vlagă, înroşindu-se din cauza fluxului ei sanguin.

— Asta e problema cu devotamentul lor orbesc faţă de aceste experimente, rosteşte Nita de lângă noi, de parcă şi-ar însera cuvintele în spaţiile goale din minţile noastre. Biroul preţuieşte experimentele mai presus de vieţile celor DG. Iar acum, lucrurile ar putea deveni şi mai grave.

— Mai grave? întreb eu. *Mai grave* decât uciderea majorităţii celor din Abnegaţie? Cum?

— În urmă cu un an, guvernul a ameninţat cu închiderea experimentelor, zice Nita. Experimentele se destramă, deoarece comunităţile nu pot trăi în pace, iar David găseşte într-una căi de a reinstaura pacea la momentul oportun. Şi, dacă ceva nu merge la Chicago, o poate face iar. El poate

reseta oricând toate experimentele.

— *Le poate reseta,* repet eu.

— Cu ajutorul serului memoriei al Abnegaţiei, intervine Reggie. În fine, este serul memoriei produs de Birou. Toţi bărbaţii, femeile şi copiii vor trebui s-o ia de la zero.

Nita adaugă, scurt şi la obiect:

— Vieţile lor *şterse* în întregime, împotriva voinţei lor, de dragul rezolvării unei „probleme” de deteriorare genetică, dar care, de fapt, nici nu există. Aceşti oameni au puterea să procedeze aşa. Şi nimeni n-ar trebui să aibă această putere.

Îmi amintesc ce am gândit după ce Johanna mi-a spus că cei din Prietenie le administrau serul memoriei patrulelor Neînfricate – că atunci când îi iei unei persoane amintirile, poţi să-i schimbi identitatea.

Deodată, nu-mi pasă care este planul Nitei, atâta vreme cât asta înseamnă să lovim în Birou cât de tare putem. Ceea ce am aflat în ultimele câteva zile m-a făcut să am senzaţia că nu mai există nimic demn de a fi salvat în acest loc.

— Care este planul? întreabă Tris, cu o voce plată, aproape mecanică.

— Le dau drumul înăuntru prin tunelul subteran prietenilor mei de la periferie, spune Nita. Tobias, tu vei închide sistemul de securitate, la fel cum o să fac şi eu, astfel încât să nu fim prinşi – e aproape aceeaşi tehnologie cu care ai lucrat în camera de control de la sediul Neînfricării; ar trebui să fie uşor pentru tine. Apoi, Rafi, Mary şi cu mine vom pătrunde în Laboratorul Armelor şi vom fura serul memoriei, astfel încât Biroul să nu-l poată folosi. Reggie ne-a ajutat din culise, dar va deschide tunelul pentru noi în ziua atacului.

— Ce vei face cu grămada de ser al memoriei? o întreb eu.

— Îl voi distruge, răspunde Nita pe acelaşi ton.

Mă simt ciudat, golit, ca un balon dezumflat. Nu ştiu ce a fost în mintea mea atunci când Nita mi-a spus despre planul ei – am impresia că e ceva mărunt, meschin, atât de

pasiv ca act de răzbunare împotriva oamenilor responsabili de atacul simulat, a oamenilor care mi-au spus că ceva nu era în regulă cu mine în străfundul fiinţei mele, în codul meu genetic.

— Asta e *tot* ceea ce intenţionezi să faci? o aud pe Tris spunând, fără a-şi desprinde privirea de la microscop.

Mijeşte ochii spre Nita.

— Tu ştii prea bine că Biroul este răspunzător pentru uciderea a sute de oameni, iar planul tău este să... le iei serul memoriei?

— Nu-mi amintesc să te fi invitat să-mi critici planul.

— Nu-ţi critic planul, spune Tris. Îţi spun că nu te cred. Îi urăşti pe oamenii ăştia. Îmi dau seama după felul în care vorbeşti despre ei. Orice intenţionezi să faci, cred că este mult mai grav decât să le furi nişte ser.

— Serul memoriei este ceea ce folosesc ei pentru ca experimentele să se deruleze în continuare. Este cea mai mare sursă de putere asupra oraşului tău şi eu vreau să le-o iau. Aş zice că e o lovitură destul de dură deocamdată.

Vocea Nitei pare blândă, de parcă ar explica unui copil ceva.

— N-am spus niciodată că asta e tot ceea ce aveam de gând să fac. Nu e întotdeauna înţelept să loveşti cât de tare poţi cu prima ocazie. E o cursă lungă, nu o alergare pe distanţă mică, la viteză maximă.

Tris scutură doar din cap.

— Tobias, tu participi? mă întreabă Nita.

Îmi iau privirea de la Tris, cu postura ei încordată, băţoasă, şi mă uit la Nita, care este relaxată, pregătită. Eu nu văd ceea ce Tris vede sau aude. Şi când mă gândesc să spun nu, simt că se năruie ceva în mine. Trebuie să fac ceva. Chiar dacă e meschin, trebuie să fac ceva şi nu înţeleg de ce Tris nu simte aceeaşi disperare în sinea ei.

— Da, îi răspund.

Tris se întoarce spre mine, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă. O ignor.

— Pot să dezactivez sistemul de securitate. Voi avea nevoie de nişte ser al păcii de la Prietenie. Ai acces la aşa

ceva?

— Am, răspunde ea şi un zâmbet îi înfloreşte pe buze. Îţi voi trimite un mesaj cu ora. Vino, Reggie! Să-i lăsăm pe ăştia doi să… vorbească.

Reggie dă din cap a salut în direcţia mea, apoi spre Tris, după care el şi Nita părăsesc încăperea, închizând cu grijă uşa în urma lor, astfel încât să nu facă niciun zgomot.

Tris se întoarce spre mine, cu braţele strânse la piept aidoma unor zăbrele care să mă ţină la distanţă.

— Nu-mi vine să cred, îmi spune. Ea *minte.* De ce nu poţi să înţelegi asta?

— Deoarece ea nu *minte,* îi răspund. Îmi dau seama atunci când cineva minte la fel de bine ca tine. Şi, în această situaţie, cred că judecata ta ar putea fi umbrită de altceva. De ceva în genul geloziei.

— Nu sunt *geloasă!* strigă ea, uitându-se urât la mine. Sunt doar isteaţă. Ea are în vedere un plan mai important şi, dacă aş fi în locul tău, aş fugi cât mai departe de cineva care mă minte cu privire la acţiunea la care voi lua parte.

— Ei bine, tu nu participi.

Clatin din cap.

— Doamne, Tris! Oamenii ăştia ţi-au omorât părinţii şi tu ai de gând să stai cu mâinile în sân?

— N-am spus niciodată că nu am de gând să fac nimic, spune ea concis. Dar nici nu trebuie să pun botul la primul plan despre care aud.

— Vezi tu, te-am adus aici deoarece am vrut să fiu sincer cu tine, nu ca tu să judeci pripit oamenii şi să-mi spui mie ce să fac!

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat data trecută când nu ai avut încredere în „judecăţile mele pripite"? mă întreabă Tris cu răceală. Ai descoperit că aveam dreptate. Aveam dreptate în legătură cu filmul lui Edith Prior, care avea să schimbe totul, şi am avut dreptate în legătură cu Evelyn, şi am dreptate şi în privinţa asta.

— Mda. Tu ai întotdeauna dreptate, mă răţoiesc eu. Ai avut dreptate în legătură cu năpustitul în situaţii periculoase fără arme? Ai avut dreptate în legătură cu

faptul că m-ai minţit şi că te-ai dus în toiul nopţii într-un marş al morţii la sediul Erudiţiei? Sau, în legătură cu Peter, ai avut dreptate şi în ceea ce-l privea?

— Nu-mi arunca în faţă toate lucrurile astea!

Arată spre mine, iar eu mă simt ca un copil căruia părinţii îi fac morală.

— N-am spus niciodată că sunt perfectă, dar tu... tu nu poţi nici măcar să vezi dincolo de disperarea noastră. Te-ai dus cu Evelyn, deoarece erai disperat să ai un părinte, iar acum te bagi în asta fiindcă eşti disperat să nu fii *deteriorat*...

Cuvintele ei mă fac să mă înfior.

— Nu sunt deteriorat, îi spun calm. Nu pot să cred că ai atât de puţină încredere în mine încât să-mi spui să n-am eu încredere în mine.

Clatin din cap.

— Şi nu am nevoie de *permisiunea* ta.

Pornesc spre uşă şi, când pun mâna pe clanţă, ea îmi strigă:

— Să pleci aşa, numai pentru a avea ultimul cuvânt, asta da dovadă de maturitate!

— Aşa cum este şi faptul că eşti suspicioasă faţă de o persoană numai pentru că e drăguţă, îi spun. Bănuiesc că suntem chit.

Ies din încăpere.

Nu sunt un copil disperat, instabil, care are încredere în oricine îi iese în cale. Nu sunt deteriorat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

TRIS

ÎMI LIPESC FRUNTEA de ocularul microscopului. Serul pluteşte în faţa ochilor mei, portocaliu-cafeniu.

Am fost atât de ocupată să caut minciunile Nitei, încât de-abia am înregistrat adevărul: pentru a pune mâna pe acest ser, Biroul trebuie să-l fi creat şi, cumva, să i-l fi livrat lui Jeanine să-l folosească. Mă trag îndărăt. De ce să fi lucrat Jeanine cu Biroul, când ea îşi dorea atât de tare să rămână în oraş, departe de el?

Dar bănuiesc că Biroul şi Jeanine împărtăşeau un ţel comun. Ambii voiau ca experimentul să continue. Ambii erau terifiaţi de ceea ce avea să se întâmple dacă n-ar fi continuat. Ambii erau dispuşi să sacrifice vieţi nevinovate pentru a o face.

Am crezut că locul ăsta ar putea fi ca acasă. Dar Biroul e plin de ucigaşi. Mă legăn pe călcâie ca şi cum aş fi trasă de o forţă invizibilă, apoi ies din încăpere, cu inima bătându-mi iute.

Îi ignor pe cei câţiva oameni care îşi pierd timpul pe coridorul din faţa mea. Eu doar pătrund mai adânc în sediul Biroului, din ce în ce mai departe în burta bestiei.

Poate că acest loc ar putea fi acasă, mă aud spunându-i Christinei.

Oamenii ăştia ţi-au omorât părinţii, reverberează cuvintele lui Tobias în mintea mea.

Nu ştiu încotro merg, ştiu doar că am nevoie de spaţiu şi de aer. Strâng cardul de identitate în mână şi, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, trec de bariera de securitate spre sculptură. Acum nu străluceşte nicio lumină în rezervor, cu toate că apa continuă să curgă, câte o picătură pentru fiecare secundă care trece. Stau puţin şi o privesc. Şi atunci, lângă bucata de piatră, îl văd pe fratele meu.

— Te simţi bine? mă întreabă el într-o doară.

Nu mă simt bine. Începusem să simt că în cele din urmă găsisem un loc în care să stau, un loc care nu era atât de instabil, de corupt sau de dominator, astfel încât să mă facă să plec. Ai zice că până acum ar fi trebuit să învăţ – un asemenea loc nu există.

— Nu, îi răspund.

El face câţiva paşi în jurul blocului de piatră, venind spre mine.

— Ce este?

— Ce este…

Râd.

— Hai să ţi-o spun pe şleau: am descoperit că nu eşti cea mai rea persoană pe care o cunosc.

Mă las să cad pe o canapea şi îmi trec degetele prin păr. Mă simt amorţită şi îngrozită de amorţeala mea. Biroul este răspunzător de moartea părinţilor mei. De ce trebuie să-mi tot repet asta pentru a o crede? Ce e în neregulă cu mine?

— O, zice el. Îmi… pare rău.

Tot ce reuşesc să emit este un geamăt mic.

— Ştii ce mi-a spus mama odată? mă întreabă el, şi felul cum rosteşte *mama,* de parcă el n-ar fi *trădat-o,* mă face să scrâşnesc din dinţi. A spus că toţi oamenii au ceva malefic în fiinţa lor şi că primul pas în a iubi pe cineva este să recunoşti acelaşi rău în tine, astfel încât să poţi să-l ierţi.

— Asta e ceea ce vrei să fac eu? îl întreb plictisită, în timp ce mă ridic în picioare. Caleb, se prea poate ca eu să fi făcut lucruri rele, dar nu te-aş fi predat *niciodată* celor care voiau să te execute.

— Nu poţi să spui asta, zice el, iar cuvintele sună de parcă stăruie pe lângă mine, implorându-mă să admit că sunt exact ca el şi nu mai bună. Tu nu ştii cât de convingătoare era Jeanine…

Ceva înăuntrul meu pocneşte ca un bici.

Îi trag un pumn în faţă.

Acum nu mă pot gândi decât la Erudiţi, cum mi-au luat ceasul şi pantofii şi m-au condus spre acea masă goală unde voiau să-mi ia viaţa. O masă pe care se poate s-o fi

pregătit chiar Caleb.

Credeam că trecusem peste acest gen de mânie, dar, în timp ce el se clatină dându-se înapoi, cu mâinile la faţă, îl urmăresc, înşfăcându-l de pieptul cămăşii şi izbindu-l de sculptura de piatră, ţipând că este un laş şi un trădător şi că o să-l omor, o să-l omor.

Unul dintre paznici vine spre mine şi tot ce trebuie să facă este să-şi pună mâna pe braţul meu şi vraja se rupe. Dau drumul cămăşii lui Caleb. Îmi scutur mâna care mă ustură. Mă întorc şi plec.

* * *

Pe scaunul gol din laboratorul lui Matthew există un pulover bej, ale cărui mâneci mătură podeaua. Nu l-am întâlnit niciodată pe supraveghetorul lui. Încep să suspectez că Matthew face toată treaba.

Mă aşez peste pulover şi îmi examinez încheieturile degetelor. Câteva sunt uşor învineţite şi crăpate din pricina pumnului pe care i l-am tras lui Caleb. Pare firesc ca lovitura să ne fi lăsat amândurora semne. Aşa stau lucrurile.

Noaptea trecută, când m-am întors în dormitor, Tobias nu era acolo, iar eu eram prea furioasă ca să pot dormi. În orele în care am zăcut trează, privind ţintă la tavan, am decis că, deşi nu aveam de gând să particip la planul Nitei, nici n-aveam de gând să-l împiedic. Adevărul despre atacul simulat făcea să clocotească în mine ura faţă de Birou şi voiam să urmăresc cum avea să se năruie din interior.

Matthew vorbeşte în termeni ştiinţifici. Mi-e greu să-l urmăresc cu atenţie.

— … făcând nişte analize genetice, ceea ce este bine, dar înainte elaboram o modalitate pentru a face compusul memoriei să se comporte ca un virus, spune el. Cu aceeaşi multiplicare rapidă, cu aceeaşi abilitate de a se propaga prin aer. Şi apoi am creat un vaccin împotriva lui. Unul temporar, dar care durează patruzeci şi opt de ore, şi totuşi…

Dau aprobator din cap.

— Deci… îl făceaţi pentru a putea să porniţi alte experimente în oraşe, într-un mod mai eficient, nu? întreb eu. Nu e nevoie să le injectezi tuturor serul memoriei, când poţi pur şi simplu să îl eliberezi în aer şi să îl laşi să se răspândească.

— Întocmai!

El pare bucuros că eu sunt interesată de discursul lui.

— Şi e un model mai bun, pentru că ai opţiunea de a alege anumiţi membri ai populaţiei care să nu participe – le inoculezi vaccinul, virusul se răspândeşte în cel mult douăzeci şi patru de ore şi nu are niciun efect asupra lor.

Încuviinţez din nou.

— Te simţi bine? mă întreabă Matthew, cu cana de cafea la gură.

O lasă jos.

— Am auzit că paznicii au trebuit să te ia de pe cineva noaptea trecută.

— Era Caleb, fratele meu.

— A!

Matthew ridică o sprânceană.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Nimic, zău.

Ciupesc mâneca puloverului cu degetele. Marginile sunt destrămate, uzate de vreme.

— Oricum eram gata să explodez; el doar mi-a ieşit în cale.

Deja ştiu, privindu-l, ce întrebare intenţionează să-mi pună şi vreau să-i explic totul, tot ceea ce Nita mi-a arătat şi mi-a spus. Mă întreb dacă pot să am încredere în el.

— Ieri am auzit ceva, îi spun, încercând marea cu degetul. Despre Birou. Despre oraşul meu şi despre simulări.

El se îndreaptă de spate şi îmi aruncă o privire ciudată.

— Cee?

— Ai auzit ceva de la Nita? mă întreabă el.

— Da. Cum de ştii asta?

— Am ajutat-o de vreo două ori, îmi zice el. Eu am lăsat-o în încăperea aia de depozitare. Ţi-a spus altceva?

Matthew este informatorul Nitei? îl privesc lung. N-am crezut niciodată că Matthew, care s-a dat peste cap pentru a-mi arăta diferenţa dintre genele mele „pure” şi genele „deteriorate” ale lui Tobias, ar putea să o ajute pe Nita.

— Ceva legat de un plan, îi spun în şoaptă.

El se ridică şi vine spre mine, ciudat de încordat. Mă înclin din instinct, îndepărtându-mă de el.

— Se întâmplă? mă întreabă el. Ştii când?

— Ce se petrece? îl întreb. De ce ai ajuta-o pe Nita?

— Deoarece toată prostia asta cu „deteriorarea genetică” e ridicolă, spune el. Este foarte important să-mi răspunzi la întrebări.

— Se întâmplă. Nu ştiu când, dar cred că va fi curând.

— La naiba!

Matthew îşi acoperă faţa cu palmele.

— Nu poate să iasă nimic bun din asta.

— Dacă nu încetezi să mai vorbeşti cifrat, o să te pălmuiesc, îi spun, ridicându-mă în picioare.

— Am ajutat-o pe Nita, până ce mi-a spus ce voiau să facă, ea şi cei de la periferie, îmi spune Matthew. Vor să ajungă în Laboratorul Armelor şi…

— … să fure serul memoriei, mda, am auzit.

— Ba nu.

El clatină din cap.

— Nu, ei nu vor serul memoriei, ei vor serul morţii. Similar celui pe care îl au Eruditţii – cel pe care se presupune că aveau să ţi-l injecteze atunci când aproape c-ai fost executată. Au de gând să-l folosească pentru asasinate, o mulţime de asasinate. Montează o butelie de aerosoli şi gata, înţelegi? Dă-l oamenilor potriviţi şi vei avea o explozie de anarhie şi violenţă, exact ce-şi doresc cei de la periferie.

Chiar înţeleg. Văd clătinarea unei eprubete, apăsarea scurtă pe butonul unei butelii de aerosoli. Văd cadavrele celor din Abnegaţie şi din Erudiţie împrăştiate pe străzi şi pe scări. Văd fragmente mici din această lume în care am reuşit să supravieţuim izbucnind în flăcări.

— Am crezut că o ajutam la ceva mai inteligent, spune

Matthew. Dacă aş fi ştiut că o ajutam să stârnească un nou război, n-aş fi făcut-o. Trebuie să facem ceva în privinţa asta.

— I-am spus, rostesc eu încetişor, dar nu pentru Matthew, ci pentru mine. I-am spus că minte.

— Poate că avem o problemă legată de modul în care îi tratăm pe cei DG în ţara asta, însă acest lucru nu se va rezolva omorând o mulţime de oameni, spune el. Acum, vino, mergem la biroul lui David.

Nu ştiu dacă are sau nu dreptate. Nu ştiu nimic despre ţara asta sau despre felul în care funcţionează sau dacă e nevoie să se schimbe. Dar ştiu că o grămadă de ser al morţii în mâinile Nitei şi în ale câtorva oameni de la periferie nu e mai bine decât o grămadă de ser al morţii în Laboratorul Armelor de la Birou. Aşa că alerg după Matthew pe culoarul exterior. Mergem repede spre intrarea principală, pe unde am intrat prima dată în sediu.

Când trecem de controlul securităţii, îl zăresc pe Uriah lângă sculptură. Ridică mâna să mă salute, ţinându-şi buzele strâns într-o linie ce ar putea fi un zâmbet, dacă s-ar strădui mai tare. Deasupra capului său, lumina se reflectă în rezervorul cu apă, simbolul luptei inutile, lente, a sediului.

Abia trec de punctul de securitate când văd peretele de lângă Uriah explodând.

E ca şi când un foc înfloreşte dintr-un boboc. Cioburi de sticlă şi aşchii de metal se împrăştie din centrul florii, iar trupul lui Uriah e printre acestea, un proiectil inert. Mă cuprinde un zbucium asemenea unui cutremur. Gura îmi este deschisă; îl strig pe nume, dar nu mă aud din pricina sunetului din urechi.

În jurul meu, toată lumea e ghemuită, cu braţele în jurul capetelor. Dar eu sunt în picioare, privind gaura din peretele sediului. Nu intră nimeni pe acolo.

Câteva secunde mai târziu, toţi cei din jurul meu încep să o ia la goană, depărtându-se de deflagraţie, iar eu mă arunc printre ei, cu umărul în faţă, îndreptându-mă spre Uriah. Un cot mă loveşte în coaste şi cad la pământ, julindu-

mi faţa în ceva dur şi metalic – laterala unei mese. Mă zbat să mă ridic în picioare, ştergându-mi sângele de pe sprânceană cu mâneca. Bucăţi de material textil îmi alunecă peste mâini, peste păr, şi, cu excepţia semnului de deasupra capetelor, pe care scrie IEŞIREA DIN SEDIU, tot ceea ce văd sunt numai perechi de ochi larg deschişi.

— Daţi alarma! strigă unul dintre paznicii de la punctul de control.

Mă aplec şi trec în lateral, strecurându-mă pe sub unul dintre braţele lui.

— Am făcut-o! ţipă alt paznic. Nu funcţionează!

Matthew mă apucă de umăr şi îmi strigă la ureche:

— Ce faci? Nu te duce *spre...*

Merg mai repede şi găsesc un culoar deschis unde nu există oameni care să-mi obstrucţioneze drumul. Matthew aleargă după mine.

— N-ar trebui să mergem în locul exploziei – cel care a montat dispozitivul e deja în clădire, spune el. Laboratorul Armelor, acum! Vino!

Laboratorul Armelor. Două cuvinte sfinte.

Mă gândesc la Uriah zăcând pe gresie, înconjurat de sticlă şi metal. Trupul meu se opinteşte în direcţia lui, dar ştiu că acum nu pot să fac nimic pentru el. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi folosesc cunoştinţele despre haos şi despre atacuri, pentru a o împiedica pe Nita şi pe prietenii ei să fure serul morţii.

Matthew avea dreptate. Nu poate să iasă nimic bun din asta.

Matthew preia conducerea, plonjând în mulţime ca şi cum ar fi un bazin cu apă. Încerc să mă uit numai la ceafa lui, pentru a nu-l pierde din ochi, dar chipurile întâlnite îmi distrag atenţia, gurile şi privirile lor rigide din pricina groazei. Îl pierd preţ de câteva secunde, apoi îl găsesc iar, la câţiva metri mai în faţă, cotind la dreapta pe următorul coridor.

— Matthew! strig eu şi mă împing printr-un alt grup de oameni.

În cele din urmă, îl apuc de spatele cămăşii. El se

întoarce şi mă prinde de mână.

— Eşti bine? mă întreabă, privind fix deasupra sprâncenei mele.

În graba mea, aproape că am uitat de acea tăietură. Îmi apăs mâneca pe ea şi se înroşeşte, dar dau afirmativ din cap.

— Sunt bine! Hai să mergem!

Sprintăm unul lângă celălalt pe culoar – acesta nu este la fel de aglomerat, dar văd că persoana care s-a infiltrat în clădire a trecut deja pe aici. Sunt paznici care zac pe podea, unii în viaţă, iar alţii nu. Pe gresie, lângă o ţâşnitoare de apă, văd un pistol şi mă reped spre el, dând drumul mâinii lui Matthew.

Înşfac pistolul şi i-l ofer lui Matthew. El clatină din cap.

— N-am tras niciodată.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Pun degetul pe trăgaci. E diferit de armele pe care le-am avut în oraş – nu are ţeavă care se îndoaie în lateral, nici aceeaşi tensiune în trăgaci sau măcar aceeaşi distribuţie a greutăţii. Ca rezultat, e mai uşor de ţinut, căci nu-mi stârneşte aceleaşi amintiri.

Matthew gâfâie. Şi eu la fel, numai că nu observ asta în acelaşi mod, deoarece am mai fugit prin haos de atâtea ori. Următorul hol spre care ne conduce e pustiu, cu excepţia unui soldat căzut. E o femeie şi nu mişcă.

— Nu e departe, îmi zice el.

Duc degetul la buze pentru a-l îndemna să tacă. Încetinim pasul şi eu strâng bine arma, transpiraţia făcând-o să alunece. Nu ştiu câte gloanţe are sau cum să verific. Când trecem de soldat, mă opresc să văd dacă are armă. Găsesc una îndesată sub şold, acolo unde a căzut pe încheietura mâinii. Matthew se zgâieşte la ea, fără să clipească, în timp ce eu îi iau arma.

— Hei, îi spun pe un ton scăzut. Continuă să mergi. Ai să procesezi mai târziu lucrurile.

Îi dau un ghiont cu cotul şi îl conduc pe culoar. Aici, coridoarele sunt întunecate, tavanele, traversate de grinzi şi ţevi. Aud oameni în faţă şi nu am nevoie de indicaţiile

şoptite ale lui Matthew pentru a-i găsi.

Când ajungem în locul unde se presupune că ar trebui să cotim, mă lipesc de perete şi privesc pe după colţ, având grijă să fiu cât mai puţin vizibilă.

Acolo există o uşă dublă cu sticlă, care pare la fel de masivă ca una din metal, dar aceasta este deschisă. Dincolo de uşă e un hol înghesuit, pustiu, cu excepţia a trei oameni îmbrăcaţi în negru. Au haine grele şi nişte arme atât de mari, încât nu sunt sigură că aş putea duce una în mână. Feţele le sunt acoperite cu material negru, nelăsând nimic la vedere, cu excepţia ochilor.

În genunchi, în faţa uşii, se află David, cu un pistol lipit de tâmplă şi cu sânge pe bărbie. Şi, în picioare, printre invadatori, purtând aceeaşi mască precum ceilalţi, e o fată cu părul negru legat într-o coadă de cal.

Nita.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

TRIS

— LASĂ-NE SĂ INTRĂM, David, îi cere Nita, cu vocea distorsionată de mască.

David îşi mişcă alene ochii spre lateral, la bărbatul care are arma aţintită asupra lui.

— Nu cred că o să mă împuşti, îi zice el. Deoarece sunt singurul din această clădire care deţine informaţiile, iar voi vreţi serul.

— Poate că n-o să te împuşc în cap, îi răspunde bărbatul, dar mai sunt şi alte locuri.

Bărbatul schimbă priviri cu Nita. Apoi, acesta duce arma în jos, spre picioarele lui David, şi trage. Eu închid ochii strâns în timp ce ţipetele lui David umplu holul. Se prea poate ca el să fie unul dintre cei care i-au oferit lui Jeanine Matthews atacul simulat, însă tot nu-mi pot fi pe plac urletele lui de durere.

Mă zgâiesc la armele pe care le am, câte una în fiecare mână, la degetele mele albe pe trăgaciurile negre. Mă imaginez înlăturându-mi toate gândurile ca pe nişte ramuri de prisos, concentrându-mă asupra acestui loc, asupra acestui moment.

Îmi lipesc buzele de urechea lui Matthew şi îi şoptesc:

— Du-te după ajutoare! Acum!

Matthew încuviinţează cu o mişcare a capului şi porneşte pe coridor. Spre norocul lui, se mişcă uşor, iar paşii nu i se aud pe gresie. Când ajunge în capătul culoarului, priveşte înapoi spre mine şi apoi dispare după colţ.

— M-am săturat de rahatul ăsta, spune roşcata. Aruncă uşile în aer!

— O explozie ar activa una dintre măsurile de securitate de rezervă, spune Nita. Ne trebuie codul de acces.

Pândesc din nou pe după colţ, iar de data aceasta David îşi mută privirea spre mine. E alb la faţă şi transpirat, iar la

picioare are o baltă de sânge. Ceilalţi se uită la Nita, care scoate o cutie neagră din buzunar şi o deschide, lăsând să se vadă o seringă cu ac.

— Parcă ai spus că asta n-are efect asupra lui, îi zice bărbatul cu arma.

— Am spus că el ar putea fi *rezistent* la ser, nu că serul n-ar avea deloc efect, argumentează ea. David, acesta este un amestec foarte puternic de ser al adevărului şi al fricii. Dacă nu ne spui codul de acces, am să ţi-l injectez.

— Ştiu doar că e vina genelor tale, Nita, spune David slab. Dacă te opreşti acum, te pot ajuta, pot să…

Nita zâmbeşte strâmb. Îi înfige cu satisfacţie acul în gât şi împinge pistonul. David se chirceşte şi apoi trupul începe să-i tremure fără oprire.

Deschide ochii larg şi ţipă, privind în gol, iar eu ştiu ce vede, căci la sediul Erudiţilor am fost şi eu sub influenţa serului terorii. Am văzut cum cele mai îngrozitoare temeri ale mele prindeau viaţă.

Nita îngenunchează în faţa lui şi îl apucă de obraji.

— David! îl strigă ea imperios. Pot să fac să înceteze dacă ne spui cum intrăm în încăperea asta. Mă auzi?

El gâfâie şi priveşte concentrat, dar nu spre ea, ci pe lângă.

— N-o face! ţipă el şi se aruncă înainte, spre fantoma pe care i-o arată serul.

Nita pune un braţ pe pieptul lui pentru a-l echilibra, iar el strigă:

— Nu…!

Apoi Nita îl scutură.

— Am să îi fac să înceteze, dacă ne spui cum putem intra!

— Ea! spune David şi ochii îi joacă în lacrimi. Nu… numele…

— Al cui nume?

— Nu mai avem timp! spune bărbatul cu arma aţintită asupra lui David. Fie că luăm serul, fie că îl ucidem…

— *Ea,* spune David, arătând spre spaţiul din faţa lui.

Arătând spre mine.

Întind braţul după colţul peretelui şi trag de două ori. Primul glonţ nimereşte peretele. Al doilea îl nimereşte pe bărbat în mână, aşa că arma uriaşă cade pe podea. Roşcata îşi îndreaptă arma înspre mine – sau înspre partea din mine pe care o poate vedea, pe jumătate ascunsă de perete –, iar Nita strigă:

— Nu mai trage! Tris, tu nu ştii ce faci…

— Probabil că ai dreptate, îi spun şi trag din nou.

De data asta, mâna mea este mai fermă, ţinta mai bună; o nimeresc pe Nita în laterală, chiar deasupra şoldului. Ea ţipă prin mască şi strânge cu mâna partea de piele găurită de glonţ, căzând în genunchi, cu mâinile pline de sânge.

David se repede spre mine cu o grimasă de durere atunci când îşi lasă greutatea pe piciorul rănit. Îl prind cu braţul pe după talie şi îl răsucesc, în aşa fel încât se află între mine şi soldaţii rămaşi. Apoi îi lipesc una dintre ţevile pistoalelor de tâmplă.

Înlemnesc cu toţii. Îmi simt bătăile inimii în gât, în mâini, în dosul ochilor.

— Trageţi şi îl împuşc în cap, spun eu.

— N-ai să-ţi omori liderul, îmi zice roşcata.

— El nu e liderul meu. Nu-mi pasă dacă trăieşte sau moare, îi răspund. Dar dacă voi credeţi că am de gând să vă las să câştigaţi controlul asupra serului morţii, sunteţi nebuni.

Pornesc cu spatele, cu paşi târşâiţi, cu David scâncind în faţa mea, aflat încă sub influenţa amestecului de seruri. Îmi feresc capul şi mă întorc într-o parte, astfel încât trupul meu să fie apărat de al lui. Continui să ţin o armă la tâmpla lui.

Ajungem în capătul holului, iar femeia se prinde de stratagema mea. Trage şi îl nimereşte pe David deasupra genunchiului, în celălalt picior. El se prăbuşeşte ţipând, iar eu rămân descoperită. Mă arunc la pământ, căzând cu coatele de podea, în timp ce un glonţ trece deasupra mea, sunetul acestuia vibrându-mi în cutia craniană.

Apoi simt ceva cald împrăştiindu-se în braţul meu stâng şi văd sânge. Mă târăsc de-a buşilea pentru a mă îndepărta

puţin. Reuşesc şi trag orbeşte de-a lungul coridorului. Îl apuc pe David de guler şi îl trag după colţ, durerea săgetându-mă în braţul stâng.

Aud paşi alergând şi suspine. Însă nu vin din spatele meu; vin din faţa mea. Sunt înconjurată de oameni, printre ei aflându-se şi Matthew, iar unii îl culeg pe David şi o iau la fugă pe hol. Matthew îmi întinde mâna.

Îmi ţiuie urechile. Nu-mi vine să cred că am făcut-o.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

TRIS

SPITALUL E PLIN de oameni, toţi ţipând sau alergând încolo şi-ncoace sau trăgând perdele. Înainte să mă aşez, am verificat toate paturile, căutându-l pe Tobias. Nu era în niciunul dintre ele. Încă mai tremur de uşurare.

Nici Uriah nu e aici. E într-unul din celelalte saloane, iar uşa e închisă – ăsta nu e semn bun.

Sora care îmi tamponează braţul cu antiseptic gâfâie şi se uită în jur la toată activitatea, în loc să-mi privească rana.

— Pot să aştept, dacă ai altceva de făcut, îi spun. Oricum, trebuie să găsesc pe cineva.

Ea îşi ţuguie buzele, apoi spune:

— Ai nevoie de suturi.

— E doar o zgârietură!

— Nu la braţ, ci la cap, îmi spune ea, arătând spre un loc aflat deasupra ochiului meu.

Din pricina haosului, aproape că uitasem de tăietură, dar aceasta n-a încetat să sângereze.

— Bine.

— Va trebui să-ţi fac o injecţie cu acest anestezic, îmi spune, ridicând o seringă.

Sunt atât de obişnuită cu acele, încât nici nu reacţionez. Ea îmi tamponează fruntea cu antiseptic – sunt foarte grijulii aici în ceea ce priveşte germenii – şi simt înţepătura acului şi furnicătura care se diminuează cu fiecare secundă în care anestezicul îşi face treaba.

În timp ce ea îmi suturează plaga, privesc cum oamenii se agită – un doctor îşi scoate o pereche de mănuşi din cauciuc pline de sânge; un asistent duce o tavă plină de tifon, papucii aproape alunecându-i pe gresie; o femeie, ruda vreunei persoane rănite, îşi frânge într-una mâinile. Aerul miroase a chimicale, a hârtie veche şi a trupuri calde.

— Ceva nou în legătură cu David? întreb eu.

— Va trăi, dar va dura mult până ce va putea să meargă din nou, îmi răspunde ea.

Pentru câteva secunde, a încetat să-şi mai ţuguie buzele.

— Ar fi putut să fie mult mai rău dacă n-ai fi fost tu acolo. Gata, am terminat.

Dau aprobator din cap. Aş vrea să-i spun că nu sunt o eroină, că l-am folosit drept scut, ca pe un zid viu. Aş vrea să-i pot mărturisi că sunt o persoană care simte repulsie faţă de Birou şi faţă de David, o persoană care ar lăsa pe altcineva să fie umplut de gloanţe pentru a se salva pe sine. Părinţilor mei le-ar fi ruşine.

Ea îmi pune un bandaj peste suturi, pentru a proteja plaga, şi adună în pumni toate ambalajele şi tampoanele îmbibate, pentru a le arunca.

Înainte să apuc să-i mulţumesc, dispare, ducându-se la patul următor, la pacientul următor, la plaga următoare.

Răniţii stau la coadă pe holul salonului de urgenţe. Din câte îmi dau seama, a mai avut loc o explozie, odată cu cea de la intrare. Ambele au fost diversiuni. Atacatorii noştri au intrat prin tunelul subteran, aşa cum a spus Nita că o vor face. Ea n-a menţionat faptul că va găuri pereţii.

Uşile din fundul salonului se deschid şi intră câţiva oameni grăbiţi, ducând o femeie tânără – Nita – între ei. O aşază pe un pat de la perete. Ea geme, strângând un tampon de tifon care este apăsat pe şoldul ei. Mă simt ciudat de separată de durerea ei. Eu am împuşcat-o. Am fost nevoită să o fac. Şi asta-i tot.

Trecând printre răniţi, observ uniformele. Toţi cei de-aici sunt îmbrăcaţi în verde. Cu foarte puţine excepţii, toţi fac parte din personalul ajutător. Cu toţii se ţin de braţe sau de picioare sau de capetele rănite, plăgile lor nefiind mai prejos de a mea, unele chiar cu mult mai grave.

Îmi zăresc reflexia în fereastra aflată dincolo de coridorul principal – părul îmi este năclăit şi dezordonat, iar bandajul îmi acoperă fruntea. Pe alocuri, hainele îmi sunt pătate de sângele lui David şi al meu. Trebuie să fac duş şi să mă schimb, dar, mai întâi, trebuie să-i găsesc pe Tobias şi pe

Christina. Nu m-am văzut cu ei încă de dinaintea invaziei.

Nu-mi trebuie mult până ce o găsesc pe Christina – când ies din salonul de urgenţe, o văd stând jos în sala de aşteptare, bâţâind atât de tare din genunchi, încât persoana care stă alături se uită urât la ea. Ridică o mână să mă salute, dar îşi îndreaptă imediat privirea spre uşă.

— Te simţi bine? mă întreabă ea.

— Mda, îi răspund. Încă n-am veşti în legătură cu Uriah. N-am putut intra în salon.

— Oamenii ăştia mă scot din minţi, ştii asta? îmi spune ea. Nu vor să ne zică nimic. Nu vor să ne lase să-l vedem. E ca şi cum ar crede că el şi tot ceea ce i se întâmplă lui constituie proprietatea lor.

— Aici lucrează altfel. Sunt sigură că îţi vor spune mai multe atunci când vor şti ceva concret.

— Păi, poate că *ţie* ţi-ar spune, zice ea, încruntându-se. Dar eu sunt convinsă că la *mine* nici măcar nu s-ar uita a doua oară.

Cu câteva zile în urmă, poate că n-aş fi fost de acord cu ea, nefiind sigură cât de mult le-ar fi influenţat comportamentul credinţa lor în deteriorarea genetică. Nu ştiu ce să fac – nu ştiu cum să vorbesc cu ea, acum că eu am aceste avantaje de care ea nu se bucură. Niciuna dintre noi nu poate face nimic în această privinţă. Tot ce-mi doresc este să fiu alături de ea.

— Trebuie să-l găsesc pe Tobias. Însă mă întorc după aia şi stau cu tine, bine?

În cele din urmă se uită la mine şi nu îşi mai bâţâie genunchii.

— Nu ţi-au spus?

Stomacul mi se strânge de teamă.

— Ce anume?

— Tobias a fost arestat, îmi spune ea pe un ton calm. L-am văzut stând cu invadatorii chiar înainte să vin aici. Unii oameni l-au văzut în camera de control înainte de atac – au spus că el deconecta sistemul de alarmă.

Mă priveşte tristă, de parcă m-ar compătimi. Dar eu ştiu deja ce a făcut Tobias.

— Unde sunt? o întreb.
Trebuie să vorbesc cu el. Şi ştiu şi ce trebuie să-i spun.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

TOBIAS

MĂ USTURA ÎNCHEIETURILE de la legăturile din plastic cu care paznicul mi-a strâns mâinile. Îmi verific maxilarul atingându-l cu degetele, căutând urme de sânge.

— E în regulă? mă întreabă Reggie.

Dau afirmativ din cap. Am avut parte de răni mult mai grave – am fost lovit mai tare decât a făcut-o soldatul care, în timp ce mă aresta, m-a pocnit peste faţă cu patul armei. I se citea furia în ochi atunci când a făcut-o.

Mary şi Rafi stau aşezaţi la câţiva metri de mine, Rafi strângând un pumn de tifon pe care îl apasă pe mână. O femeie-paznic stă în picioare între noi şi ei, ţinându-ne despărţiţi. În timp ce mă uit la ei, privirea mi se intersectează cu a lui Rafi, care dă din cap de parcă ar spune „bravo”.

Dacă m-am descurcat bine, de ce mă simt atât de rău?

— Ascultă, spune Reggie, schimbându-şi poziţia, astfel că acum e mai aproape de mine. Nita şi oamenii de la periferie iau vina asupra lor. O să fie bine.

Încuviinţez din nou, fără prea multă convingere. Aveam un plan de rezervă în eventualitatea arestării noastre şi nu sunt îngrijorat cu privirea la succesul acestuia. Ceea ce mă îngrijorează este că întârzie să se ocupe de noi şi că totul a fost superficial – stăm aşezaţi la perete, pe un coridor pustiu, încă de când i-au prins pe invadatori cu o oră în urmă, şi nimeni n-a venit să ne spună ce se va întâmpla cu noi sau să ne pună întrebări. Nici pe Nita n-am văzut-o încă.

Asta îmi lasă un gust amar. Orice am fi făcut, se pare că i-am cam zguduit, şi nu ştiu nimic care să-i zguduie pe oameni mai tare decât pierderea unor vieţi omeneşti.

De câte anume sunt eu responsabil, având în vedere că am luat parte la asta?

— Nita mi-a spus că intenţionau să fure serul memoriei, îi

zic lui Reggie, temându-mă să mă uit la el. Ăsta era adevărul?

Reggie e cu ochii pe femeia-paznic aflată la câţiva metri. A mai ţipat o dată la noi pentru că vorbeam.

Dar deja ştiu răspunsul.

— Nu era, nu-i aşa? îi spun eu.

Tris avea dreptate. Nita minţea.

— Hei!

Femeia-paznic vine spre noi şi vâră încărcătorul armei între noi.

— Dă-te mai încolo! Nu este permisă nicio discuţie.

Reggie se mută spre dreapta, iar eu stabilesc un contact vizual cu femeia-paznic.

— Ce se petrece? o întreb. Ce s-a întâmplat?

— O, de parcă n-ai şti! vine răspunsul ei. Acum ţine-ţi gura-nchisă!

O privesc îndepărtându-se şi apoi văd o blondă scundă apărând în capătul coridorului.

Tris.

Pe frunte are un bandaj şi pe haine are pete de sânge sub formă de degete. În mână ţine strâns o bucată de hârtie.

— Hei! strigă femeia-paznic. Ce cauţi aici?

— Shelly, zice celălalt paznic, venind în fugă. Calmează-te! Asta e fata care l-a salvat pe David.

Fata care l-a salvat pe David – de la ce, mai exact?

— A!

Shelly lasă arma în jos.

— Ei bine, e o întrebare încă valabilă.

— M-au rugat să vă aduc aceste veşti, răspunde Tris, întinzându-i lui Shelly foaia de hârtie. David e la recuperare. Va trăi, dar nu ştiu sigur când va putea să meargă din nou. S-au ocupat de majoritatea răniţilor.

Gustul amar din gură devine şi mai puternic. David nu mai poate merge. Şi ceea ce-au făcut ei în tot acest răstimp a fost să-i îngrijească pe răniţi. Toată distrugerea asta, şi pentru ce? Nici măcar nu ştiu. Nu cunosc adevărul.

Ce-am făcut?

— Au o estimare a victimelor? o întreabă Shelly.
— Nu încă, îi răspunde Tris.
— Mulţumim că ne-ai spus.
— Ascultă! spune Tris, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Trebuie să vorbesc cu el.
Dă din cap în direcţia mea.
— Nu putem, zău... începe Shelly.
— Doar pentru o secundă, îţi promit, insistă Tris. Te rog!
— Las-o, zice celălalt paznic. Ce rău ar putea să facă?
— Bine, e de acord Shelly. Vă acord două minute.
Dă din cap în direcţia mea, iar eu mă folosesc de perete pentru a mă ridica în picioare, cu mâinile încă legate în faţă.
Tris vine mai aproape, dar nu foarte aproape – spaţiul şi braţele încrucişate la piept formează o barieră între noi, care ar putea la fel de bine să fie şi un zid. Ea priveşte undeva mai jos de ochii mei.
— Tris, eu...
— Vrei să ştii ce-au făcut prietenii tăi? mă întreabă ea.
Vocea îi tremură, iar eu nu fac greşeala să cred că e din pricina lacrimilor. E din cauza furiei.
— Nu voiau serul memoriei. Voiau otrava – serul morţii. Astfel încât să poată ucide un grup de oameni importanţi din guvern şi să înceapă un război.
Privesc în jos, la mâinile mele, la gresie, la vârfurile pantofilor ei. Un război.
— N-am ştiut...
— Am avut dreptate. Am avut dreptate şi tu nu m-ai ascultat. Din nou, îmi spune ea calmă.
Îşi fixează privirea asupra ochilor mei şi eu descopăr că nu vreau contactul vizual după care am tânjit, deoarece mă face fărâme, bucată cu bucată.
— Uriah s-a aflat exact în faţa uneia dintre exploziile declanşate de ei drept diversiuni. E în stare de inconştienţă şi nu sunt siguri dacă se va mai trezi.
Este ciudat cum un cuvânt, o frază, o propoziţie pot fi percepute drept o lovitură în moalele capului.
— Poftim?

Tot ce văd este chipul lui Uriah atunci când a atins plasa după Ceremonia Alegerii, zâmbetul aiurit pe care îl avea atunci când Zeke şi cu mine l-am tras pe platforma de lângă plasă. Mi-l amintesc stând aşezat în salonul pentru tatuaje, ţinându-şi urechea ridicată, astfel încât să n-o încurce pe Tori atunci când îi desena un şarpe pe piele. S-ar putea ca Uriah să nu se mai trezească? S-ar putea ca Uriah să dispară pentru totdeauna?

Şi am promis. I-am promis lui Zeke că voi avea grijă de el, am *promis*…

— El e unul dintre ultimii prieteni pe care îi mai am, spune Tris cu o voce frântă. Nu ştiu dacă voi mai putea vreodată să te privesc la fel.

Pleacă. Aud vocea înăbuşită a lui Shelly care îmi spune să stau jos şi cad în genunchi, cu mâinile pe picioare. Mă zbat să găsesc o modalitate să scap de asta, de grozăvia pe care am făcut-o, dar nu există nicio logică sofisticată care să mă elibereze; nu există nicio ieşire.

Îmi îngrop faţa în palme şi încerc să nu mă gândesc, încerc să nu-mi imaginez nimic.

* * *

Lumina din camera de interogatoriu se reflectă într-un cerc difuz în centrul mesei. Acolo îmi fixez privirea în timp ce recit povestea pe care mi-a oferit-o Nita, cea care este atât de aproape de adevăr, încât nu am probleme să o spun. Când termin, bărbatul care înregistrează interogatoriul afişează ultima mea frază pe monitor, sticla luminându-se în dreptul literelor pe care le ating degetele lui. Angela, femeia considerată mâna dreaptă a lui David, întreabă:

— Aşadar, nu cunoşti motivul pentru care Juanita ţi-a cerut să dezactivezi sistemul de securitate?

— Nu, îi răspund, ceea ce este adevărat.

Nu cunoşteam motivul real; ştiam doar o minciună.

Toţi, în afară de mine, au fost puşi sub efectul serului adevărului. Anomalia genetică este cea care mă face să rămân conştient în timpul simulărilor şi care, de asemenea,

sugerează că aş putea fi rezistent la seruri, astfel că mărturia mea bazată pe serul adevărului nu este demnă de încredere. Informatorul Nitei, aflat printre DG-uri, i-a furnizat serul inoculării acum câteva luni.

— Atunci, cum te-a silit să o faci?

— Suntem prieteni, îi spun. Ea este – era – unul dintre singurii prieteni pe care îi am aici. M-a rugat să am încredere în ea, mi-a spus că era pentru o cauză nobilă, aşa că am făcut-o.

— Şi acum ce crezi despre situaţie?

Într-un târziu, o privesc în ochi.

— Niciodată n-am regretat ceva mai mult în viaţa mea.

Ochii duri ai Angelei se înmoaie puţin. Dă aprobator din cap.

— Ei bine, povestea ta se potriveşte cu cea pe care ne-au spus-o ceilalţi. Dată fiind sosirea ta recentă în această comunitate, ignoranţa ta faţă de planul principal şi deficienţa ta genetică, înclinăm să fim indulgenţi. Sentinţa ta este eliberarea condiţionată – vei munci în folosul comunităţii şi te vei comporta ireproşabil timp de un an. Nu ţi se va permite accesul în niciun laborator sau încăpere privată. Nu vei părăsi incinta sediului fără permisiune. Vei fi verificat lunar de ofiţerul pentru eliberare condiţionată căruia îi vei fi desemnat la încheierea procedurilor. Înţelegi aceşti termeni?

Cu sintagma „deficienţă genetică” zăbovindu-mi în minte, dau afirmativ din cap şi răspund:

— Înţeleg.

— În acest caz, am încheiat. Eşti liber să pleci.

Se ridică, împingând scaunul în spate. Grefierul se ridică şi el şi îşi bagă tableta în geantă. Angela atinge masa, aşa că mă uit din nou la ea.

— Nu fi atât de dur cu tine, îmi spune ea. Vezi tu, eşti atât de tânăr!

Eu nu consider tinereţea o scuză, însă accept dovada ei de bunătate fără să obiectez.

— Pot să întreb ce se va întâmpla cu Nita? o întreb eu.

Angela strânge din buze.

— Când îşi va reveni de pe urma plăgilor grave, va fi transferată la închisoarea noastră şi îşi va petrece acolo tot restul vieţii, îmi spune ea.

— Nu va fi executată?

— Nu, noi nu credem în pedeapsa capitală pentru cei deterioraţi genetic.

Angela porneşte spre uşă, apoi adaugă:

— La urma urmelor, nu putem avea aceleaşi aşteptări comportamentale din partea celor cu gene deteriorate aşa cum avem de la cei cu gene pure.

Zâmbind trist, iese din încăpere şi nu închide uşa în urma ei. Rămân pe scaunul meu preţ de câteva secunde, absorbind cuvintele ei acide. Voiam să cred că toţi se înşelau cu privire la mine, că nu eram limitat de genele mele, că nu eram mai deteriorat decât ceilalţi oameni. Dar cum ar putea să fie adevărat, când acţiunile mele l-au băgat pe Uriah în spital, când Tris nici nu mă mai priveşte în ochi, când au murit atâţia oameni?

Îmi acopăr faţa şi scrâşnesc din dinţi în timp ce încep să-mi curgă lacrimi, percepând unda de disperare ca pe un pumn care mă loveşte. Când mă ridic să plec, manşetele mânecilor mele, folosite pentru a-mi şterge obrajii, sunt ude, iar maxilarul mă doare.

CAPITOLUL TREIZECI

TRIS

— ÎNCĂ N-AI intrat?

Cara stă lângă mine, cu braţele încrucişate la piept. Ieri, Uriah a fost transferat din camera lui de siguranţă într-o cameră cu un perete vitrat, probabil pentru a ne opri să cerem să-l vedem tot timpul. Christina stă pe patul lui acum, ţinându-l de o mână inertă.

Am crezut că avea să fie desfăcut precum o păpuşă veche şi descusută, dar nu arată prea diferit, cu excepţia bandajelor şi a zgârieturilor. Am senzaţia că s-ar putea trezi în orice clipă, zâmbind şi întrebându-ne de ce ne zgâim cu toţii la el.

— Am intrat azi-noapte, îi spun. Nu mi s-a părut drept să-l las singur.

— Există dovezi care să sugereze că, în funcţie de extinderea deteriorării cerebrale, el poate, la un anumit nivel, să ne audă şi să ne simtă, spune Cara. Cu toate că mi s-a spus că prognosticul lui nu e bun.

Uneori încă îmi vine s-o plesnesc. De parcă ar fi nevoie să-mi reamintească de faptul că e puţin probabil ca Uriah să-şi mai revină.

— Mda.

După ce l-am părăsit azi-noapte pe Uriah, m-am plimbat prin sediu fără o direcţie anume. Ar fi trebuit să mă gândesc la prietenul meu, care pendulează între lumea asta şi cea care vine după, dar, în loc de asta, m-am gândit la ce i-am spus lui Tobias. Şi la cum m-am simţit atunci când m-am uitat la el. Simt din nou cum mi se adună lacrimile, aşa cum au făcut-o în fiecare oră începând de ieri, şi mi le reprim, înghiţindu-le.

— Deci ai salvat Biroul, spune Cara, întorcându-se spre mine. Se pare că te implici într-o mulţime de conflicte. Presupun c-ar trebui să-ţi fim cu toţii recunoscători că nu-ţi

pierzi minţile în vremuri de criză.

— N-am salvat Biroul. N-am niciun interes să salvez Biroul, ripostez eu. Am împiedicat ca o armă puternică să ajungă în nişte mâini periculoase, asta-i tot.

Mă opresc o fracţiune de secundă.

— Tu tocmai mi-ai făcut un compliment?

— Sunt capabilă să recunosc punctele forte ale altei persoane, îmi răspunde Cara. În plus, consider că *treburile* noastre s-au rezolvat acum, atât la nivel logic, cât şi emoţional.

Îşi drege vocea şi mă întreb dacă ea recunoaşte în cele din urmă că are sentimente care o fac să se simtă stânjenită.

— Sună ca şi cum tu ştii ceva despre Birou şi acel ceva te-a înfuriat. Mă întreb dacă ai putea să-mi spui şi mie despre ce e vorba.

Christina îşi lasă capul pe marginea saltelei lui Uriah, trupul ei zvelt căzând într-o parte.

Spun, cu prefăcătorie:

— Şi eu mă întreb. S-ar putea să nu ştim niciodată.

— Hmm.

Când se încruntă, Carei îi apare o cută între sprâncene, făcând-o să semene atât de mult cu Will, încât sunt nevoită să privesc în altă parte.

— Poate c-ar fi trebuit să spun „te rog”.

— Bine. Ştii serul simulării al lui Jeanine? Ei bine, nu era al ei, o informez eu, după care oftez. Vino! Am să-ţi arăt. Aşa va fi mai uşor.

Ar fi la fel de uşor să-i spun doar ce am văzut în acea încăpere veche de depozitare, ascunsă în adâncul laboratoarelor din Birou. Însă adevărul este că vreau să fiu ocupată cu ceva, aşa încât să nu mă gândesc la Uriah. Sau la Tobias.

— Se pare că nu vom ajunge niciodată la capătul tuturor acestor decepţii, spune Cara în timp ce mergem spre încăperea de depozitare. Facţiunile, filmul pe care ni l-a lăsat Edith Prior – numai minciuni menite să ne facă să ne comportăm într-un anumit fel.

— Asta crezi tu cu adevărat despre facţiuni? o întreb. Mi-am închipuit că-ţi plăcea să fii Erudită.

— Aşa este.

Se scarpină la ceafă, lăsând pe piele mici dâre roşii de la unghii.

— Dar Biroul m-a făcut să mă simt ca o proastă fiindcă am luptat pentru asta şi pentru ceea ce simbolizau Loialii. Şi nu-mi place să mă simt proastă.

— Deci tu consideri că nimic n-a meritat, îi spun. Nimic din toată chestia asta cu Loialii.

— Tu aşa consideri?

— Asta ne-a scos de acolo, îi spun, şi ne-a adus adevărul şi a fost mai bine decât comuna fără facţiuni pe care o avea Evelyn în minte, unde nimeni nu poate să aleagă nimic.

— Posibil, zice ea. Pur şi simplu mă mândresc să fiu cineva care poate vedea printre rânduri, inclusiv sistemul de facţiuni.

— Ştii ce obişnuia Abnegaţia să spună despre mândrie?

— Tind să cred că era ceva nefavorabil.

Izbucnesc în râs.

— Evident. Ei spun că îi orbeşte pe oameni şi îi împiedică să vadă cine sunt ei cu adevărat.

Ajungem la uşa care dă spre laboratoare, iar eu ciocănesc de câteva ori, astfel încât Matthew să mă audă şi să ne deschidă. În timp ce aşteptăm să ne deschidă uşa, Cara îmi aruncă o privire ciudată.

— Vechile scrieri Erudite spun aproximativ acelaşi lucru, îmi zice ea.

Nu m-am gândit niciodată că Erudiţii ar spune ceva despre mândrie – că ei ar putea măcar să se preocupe de moralitate. Se pare că m-am înşelat. Vreau s-o întreb mai multe, dar uşa se deschide şi Matthew stă în cadrul ei, mestecând un cotor de măr.

— Mă poţi lăsa în încăperea de depozitare? îl întreb. Trebuie să îi arăt Carei ceva.

El muşcă din capătul cotorului de măr şi dă aprobator din cap.

— Desigur.

Mă crispez, imaginându-mi gustul amărui al sâmburilor de măr, şi îl urmez.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

TOBIAS

NU MĂ POT ÎNTOARCE la ochii holbaţi şi la întrebările nerostite din dormitor. Ştiu că n-ar trebui să revin la scena marii mele crime, cu toate că nu este una dintre zonele de securitate care îmi sunt interzise, dar am senzaţia că trebuie să văd ce se petrece în oraş. Ca şi cum aş avea nevoie să-mi amintesc că există o lume, dincolo de asta, unde nu sunt detestat.

Merg spre camera de control şi mă aşez pe unul dintre scaune. Fiecare ecran din reţea îmi arată o parte diferită a oraşului: Merciless Mart, holul sediului Erudiţilor, Millennium Park, pavilionul de lângă clădirea Hancock.

Privesc mult timp oamenii învârtindu-se prin sediul Erudiţiei, cu braţele acoperite de banderolele celor fără facţiune, cu armele la şold, schimbând replici scurte sau înmânându-şi conserve pentru cină, un vechi obicei al celor fără facţiune.

Apoi aud o femeie de la pupitrul camerei de control spunând „Iată-l!” unuia dintre colegii ei, iar eu scrutez ecranele pentru a vedea despre cine anume vorbeşte. Apoi îl văd, stând în faţa clădirii Hancock: Marcus, lângă uşa de la intrare, verificându-şi ceasul.

Mă ridic şi ating ecranul cu degetul arătător pentru a porni sunetul. Preţ de o clipă, din difuzoarele de sub ecran se aude numai fâşâitul aerului, dar apoi se aud paşi. Johanna Reyes se apropie de tatăl meu. El îi întinde mâna, dar ea refuză să i-o strângă, iar tata rămâne cu mâna în aer, o momeală pe care ea n-o apucă.

— *Ştiam* c-ai rămas în oraş, îi spune ea. Te caută peste tot.

Câţiva oameni care mişunau prin camera de control se adună în spatele meu pentru a urmări. De-abia îi iau în seamă. Eu urmăresc cum tatăl meu îşi lasă braţul pe lângă

corp, făcând mâna pumn.

— Am făcut ceva ce te-a jignit? o întreabă Marcus. Te-am contactat fiindcă am crezut că-mi eşti prietenă.

— Am crezut că m-ai contactat deoarece ştii că încă sunt conducătoarea Loialilor şi vrei un aliat, îi spune Johanna, aplecându-şi gâtul, astfel că o şuviţă de păr îi cade peste ochiul cu cicatrici. Şi, în funcţie de scopul pe care îl ai, încă sunt asta, Marcus, dar prietenia noastră s-a terminat.

Marcus se încruntă. Tatăl meu are înfăţişarea unui bărbat care a fost chipeş cândva, dar, pe măsură ce a îmbătrânit, obrajii i s-au scofâlcit, trăsăturile i s-au înăsprit, devenind inflexibile. Părul lui, tuns periuţă în stilul Abnegaţiei, nu îl ajută să pară altfel.

— Nu înţeleg, spune Marcus.

— Am vorbit cu unii dintre prietenii mei din Candoare, îi spune Johanna. Ei mi-au relatat ceea ce a spus băiatul tău sub efectul serului adevărului. Zvonul urât pe care l-a împrăştiat Jeanine Matthews despre tine şi fiul tău… era adevărat, nu-i aşa?

Simt că faţa îmi ia foc şi, în sinea mea, mă fac mic, cu umerii pleoştiţi.

Marcus clatină din cap.

— Ba nu, Tobias este…

Johanna ridică o mână. Îi vorbeşte cu ochii închişi, de parcă n-ar putea să-l sufere.

— Te rog. Am văzut cum se comportă fiul tău, cum se comportă soţia ta. Ştiu cum arată oamenii atinşi de violenţă.

Îşi dă părul pe după urechi.

— Îi recunoaştem pe-ai noştri.

— Nu se poate ca tu să crezi… dă Marcus să spună, clătinând din cap. Eu sunt un partizan al disciplinei, da, dar am vrut numai ceea ce era cel mai bine…

— Un soţ n-ar trebui să-şi *disciplineze* soţia, îi spune Johanna. Nici măcar în Abnegaţie. Cât despre fiul tău… ei bine, să spunem că te cred cu *adevărat.*

Johanna îşi trece degetele peste cicatricea de pe obraz. Inima mă copleşeşte cu ritmul ei. Ea ştie. Ea ştie, nu fiindcă

m-a auzit mărturisindu-mi ruşinea în sala de interogatoriu a celor din Candoare, ci fiindcă *ştie,* ea însăşi a experimentat-o, sunt sigur de asta.

O parte din mine s-a întrebat mereu ce ar face tata dacă ar fi confruntat în mod direct cu adevărul. M-am gândit că ar putea să se schimbe din discretul lider al Abnegaţiei în coşmarul pe care l-am cunoscut acasă, că ar putea să se dezlănţuie şi să dea în vileag cine este el cu adevărat. Pentru mine ar fi o reacţie satisfăcătoare de văzut, însă nu e reacţia lui reală.

El stă pur şi simplu acolo, părând confuz şi, pe moment, mă întreb dacă el chiar *este* confuz, dacă în sufletul lui bolnav el crede propriile-i minciuni despre disciplinarea mea. Gândul iscă o furtună înăuntrul meu, un huruit de tunete şi o pală de vânt.

— Acum, că am fost sinceră, spune Johanna puţin mai calmă, poţi să-mi explici de ce m-ai rugat să vin aici.

Marcus trece la un alt subiect, ca şi cum precedentul n-a fost niciodată discutat. Văd în el un bărbat care se împarte în compartimente şi poate trece de la unul la altul la comandă. Unul dintre aceste compartimente era rezervat numai mamei şi mie.

Angajaţii Biroului mută camera în prim-plan, astfel încât clădirea Hancock e acum doar un fundal întunecat în spatele lui Marcus şi al Johannei. Urmăresc o grindă în diagonală pe ecran, astfel încât să nu fiu nevoit să mă uit la el.

— Evelyn şi cei fără facţiune sunt nişte tirani, spune Marcus. Pacea de care am avut parte printre facţiuni, înainte de primul atac al lui Jeanine, *poate* fi reinstaurată, sunt sigur de asta. Şi vreau s-o reinstaurez. Cred că asta e ceva ce şi tu vrei.

— Aşa este, zice Johanna. Cum crezi c-ar trebui să procedăm?

— Asta e partea care s-ar putea să nu-ţi placă, însă sper să nu ai idei preconcepute în această privinţă, continuă Marcus. Evelyn controlează oraşul deoarece deţine controlul asupra armelor. Dacă îi luăm armele, ea nu va mai

avea atât de multă putere şi va putea fi înfruntată.

Johanna dă aprobator din cap şi îşi freacă pantoful de trotuar. Din acest unghi, eu văd doar profilul nevătămat, neted, părul cârlionţat, gura plină.

— Ce vrei să fac eu? întreabă Johanna.

— Lasă-mă şi pe mine să fac parte din conducerea Loialilor, îi răspunde el. Am fost conducătorul Abnegaţiei. Practic, am fost conducătorul întregului oraş. Oameni vor veni alături de mine.

— Oamenii deja au venit, subliniază Joahanna. Şi nu pentru o persoană, ci pentru dorinţa de a repune facţiunile în drepturi. Cine spune că am nevoie de tine?

— Nu că mi-aş dori să-ţi subapreciez reuşitele, dar Loialii sunt încă prea insignifianţi pentru a constitui ceva mai mult decât o mică răzmeriţă, spune Marcus. Există mai mulţi oameni fără facţiune decât credem noi. Ai nevoie de mine. O ştii prea bine.

Modalitatea tatălui meu de a convinge fără şarm lumea m-a zăpăcit dintotdeauna. Îşi enunţă opiniile de parcă ar fi fapte şi, cumva, lipsa lui totală de îndoială te face să-l crezi. Această calitate mă sperie acum, deoarece ştiu ce mi-a spus: că eram terminat, că nu eram demn de nimic, că eram nimic. Câte dintre acele lucruri m-a făcut să cred?

O văd pe Johanna gata să-l creadă, gândindu-se la micul grup de oameni pe care l-a adunat pentru cauza Loialilor. Gândindu-se la grupul pe care l-a trimis cu Cara dincolo de gard şi de care n-a mai auzit nimic. Gândindu-se la cât de singură e şi cât de bogat e istoricul lui de lider. Vreau să ţip la ea prin ecran să nu aibă încredere în el, să-i spun că el vrea facţiunile înapoi numai pentru că ştie că îşi poate relua locul de conducător. Însă vocea mea nu poate ajunge la ea, n-ar fi putut să ajungă nici dacă aş fi stat alături de ea.

Precaută, Johanna îi spune:

— Poţi să-mi promiţi că vei încerca, ori de câte ori va fi posibil, să limitezi distrugerile pe care le vom cauza?

Marcus îi răspunde:

— Desigur.

Ea dă din nou aprobator din cap, dar, de data asta, pare

că dă pentru sine.

— Uneori trebuie să luptăm pentru pace, spune ea, mai mult spre trotuar decât spre Marcus. Cred că ăsta e unul dintre aceste momente. Şi mai cred că tu vei fi folositor pentru ca oamenii să se adune alături de tine.

Este începutul rebeliunii Loialilor pe care am aşteptat-o încă de când am auzit că s-a format grupul. Cu toate că mi s-a părut inevitabil de când am văzut cum a ales Evelyn să conducă, simt că mi se face greaţă. Se pare că rebeliunile nu se vor opri niciodată, nici în oraş, nici la sediu, nicăieri. Există numai momente de respiro între ele şi, prosteşte, noi le numim „pace”.

Mă îndepărtez de ecran, intenţionând să las camera de control în urma mea, să iau o gură de aer de oriunde pot.

Dar, când dau să ies, zăresc cu coada ochiului un alt ecran, pe care apare o femeie cu păr închis la culoare, care face paşi înainte şi înapoi în sediul Erudiţiei. Evelyn – desigur că ţin filmările cu Evelyn pe cele mai vizibile ecrane din sala de control, are sens.

Evelyn îşi trece mâinile prin păr, strângându-şi degetele în jurul celor mai groase şuviţe. Se lasă să cadă pe o canapea. Pe podea, sunt hârtii împrăştiate şi eu mă gândesc că plânge, dar nu sunt sigur de ce, de vreme ce nu văd să i se scuture umerii.

Aud în difuzoare un ciocănit la uşă. Evelyn se îndreaptă de spate, îşi netezeşte părul, îşi şterge faţa şi spune:

— Intră!

E Therese, cu banderola celor fără facţiune aşezată strâmb pe braţ.

— Tocmai am primit o actualizare de la patrule. Spun că nu l-au văzut nicăieri.

— Grozav.

Evelyn clatină din cap.

— Îl exilez şi el rămâne în oraş. Probabil că o face intenţionat.

— Sau poate că s-a alăturat Loialilor şi ei îl adăpostesc, spune Therese, azvârlindu-se într-unul dintre scaunele din birou.

Răsuceşte hârtii sub tălpile ghetelor.

— Păi, evident. Evelyn se sprijină cu braţul de fereastră, privind în oraş şi dincolo de el, spre mlaştini. Mulţumesc că mă ţii la curent.

— Îl vom găsi, spune Therese. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Jur că-l vom găsi.

— Aş vrea ca el să fi plecat, zice Evelyn cu o voce de copil.

Mă întreb dacă încă se teme de el, în felul în care şi eu mă tem de el, ca de un coşmar care tot reapare la suprafaţă în timpul zilei. Mă întreb cât de asemănători suntem eu şi mama, în străfundul fiinţei, acolo unde contează.

— Ştiu, spune Therese şi iese.

Rămân o vreme urmărind-o pe Evelyn, care priveşte pe fereastră, mişcându-şi degetele nervoasă.

Am senzaţia că ceea ce am devenit e la jumătatea distanţei dintre mama şi tata, violent şi impulsiv şi disperat şi temător. Am impresia că am pierdut controlul asupra a ceea ce am devenit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

TRIS

DAVID MĂ CONVOACĂ a doua zi în biroul lui şi mă tem că îşi aminteşte cum l-am folosit drept scut atunci când mă retrăgeam de la Laboratorul Armelor, cum i-am pus un pistol la tâmplă şi am zis că nu-mi pasă dacă trăieşte sau moare.

Mă întâlnesc cu Zoe în holul hotelului, iar ea mă conduce pe culoarul principal, apoi pe un altul, lung şi îngust, cu ferestre în dreapta mea prin care se vede mica flotilă de avioane înşiruite pe asfalt. O fulguială uşoară atinge sticla, un gust timpuriu al iernii, care se topeşte în câteva secunde.

În timp ce mergem, privesc pe furiş, sperând să văd cum este ea cu adevărat atunci când nu crede că este privită, însă pare a fi aşa cum este întotdeauna – mai slabă, dar având un aer de femeie de afaceri. Ca şi când atacul nu ar fi avut loc.

— Ai să-l găseşti într-un scaun cu rotile, îmi spune ea atunci când ajungem la capătul culoarului îngust. E mai bine să nu facem mare caz din asta. Nu-i place să fie compătimit.

— Nu-l compătimesc.

Mă forţez să-mi ascund furia din voce. Ar face-o să fie suspicioasă.

— Nu e prima persoană care să fi fost nimerită vreodată de un glonţ.

— Mereu uit că tu ai văzut mult mai multă violenţă decât noi, îmi spune Zoe şi îşi scanează cartela la următoarea barieră de securitate la care ajungem.

Eu mă zgâiesc la paznicii aflaţi dincolo de sticlă – stau drepţi, cu armele pe umeri, cu privirea înainte. Înţeleg că ei trebuie să stea aşa toată ziua.

Mă simt greoaie şi am dureri, iar muşchii îmi transmit o

suferinţă emoţională mai profundă. Uriah n-a ieşit din comă. Încă nu mă pot uita la Tobias atunci când ne întâlnim în dormitor, la cantină, pe hol, fără să văd peretele explodând aproape de capul lui Uriah. Nu ştiu când sau dacă lucrurile se vor îmbunătăţi, nu sunt sigură că rănile acestea sunt de tipul celor care se vindecă.

Trecem de paznici şi gresia de sub tălpile mele este înlocuită de lemn. Mici picturi cu rame aurite împodobesc pereţii şi, exact lângă biroul lui David, există un piedestal cu un buchet de flori pe el. Sunt numai nişte lucruri mărunte, însă îmi dau senzaţia că hainele îmi sunt murdare de noroi.

Zoe bate la uşă şi o voce răspunde:

— Intră!

Ea îmi ţine uşa să intru, dar nu mă urmează. Biroul lui David este spaţios şi călduros, iar pe pereţii fără ferestre sunt cărţi. În partea stângă este un birou, iar deasupra acestuia sunt suspendate monitoare; în dreapta există un mic laborator cu mobilier din lemn în locul celui metalic.

David este aşezat într-un scaun cu rotile, picioarele îi sunt acoperite cu un material tare – bănuiesc că pentru a-i ţine oasele laolaltă ca să se vindece. E palid la faţă, dar, în rest, sănătos. Cu toate că ştiu că a fost implicat în atacul simulat şi în toate acele morţi, descopăr că mi-e greu să îl asociez pe bărbatul pe care-l văd în faţa mea cu acele acţiuni. Mă întreb dacă acest lucru este valabil pentru toţi oamenii răi, adică ei arată la fel ca oamenii buni, vorbesc ca oamenii buni şi sunt la fel de plăcuţi ca oamenii buni.

— Tris!

Îşi împinge scaunul spre mine şi-mi ia o mână între mâinile lui. Eu rămân nemişcată, deşi îi simt pielea uscată ca hârtia şi am o repulsie faţă de el.

— Eşti atât de curajoasă! îmi spune, dându-mi drumul. Ce-ţi fac rănile?

Ridic din umeri.

— Am avut altele şi mai rele. Dar ale tale?

— Va dura ceva până ce voi putea merge din nou, dar ei sunt încrezători că aşa va fi. Oricum, unii dintre oamenii

noştri creează nişte proteze foarte sofisticate pentru picioare, aşa că aş putea fi primul care le testează, în cazul în care voi fi nevoit s-o fac, îmi spune el, încreţindu-şi colţurile ochilor. Crezi că ai putea să mă împingi la birou? Încă nu mă descurc foarte bine cu întoarcerile.

O fac, ghidându-i picioarele ţepene sub birou şi lăsând restul corpului să le urmeze. Când sunt sigură că e bine poziţionat, mă aşez pe scaunul din faţa sa şi încerc să-i zâmbesc. Pentru a putea găsi o modalitate prin care să-mi răzbun părinţii, trebuie ca el să continue să aibă încredere în mine şi să mă placă.

— Te-am rugat să vii aici, în primul rând pentru a-ţi putea mulţumi, îmi spune el. Nu-mi trec prin minte mulţi tineri care ar fi venit după mine în loc să alerge să se ascundă sau care să fi putut să salveze sediul aşa cum ai făcut-o tu.

Eu mă gândesc la pistolul lipit de tâmpla lui, la ameninţarea vieţii lui, şi înghit cu greutate.

— Tu şi oamenii cu care ai venit aţi trecut printr-o regretabilă stare de tranziţie încă de la sosirea voastră aici, continuă el. Ca să fiu sincer, nu ştim precis ce să facem cu voi toţi şi sunt convins că nici voi nu ştiţi ce să faceţi cu voi înşivă, dar m-am gândit la ceva ce aş vrea ca *tu* să faci. Eu sunt conducătorul oficial al acestui sediu, însă, lăsând la o parte asta, avem un sistem similar de guvernământ cu cel al Abnegaţiei, ca atare, am un grup de consilieri. Aş vrea ca tu să începi practica pentru un astfel de post.

Strâng tare braţele fotoliului.

— Vezi tu, vom avea nevoie să facem nişte schimbări pe-aici, mai ales acum, că am fost atacaţi, zice el. Va trebui să luăm o poziţie mai fermă pentru cauza noastră. Şi cred că tu ştii cum să faci asta.

Nu pot obiecta la aşa ceva.

— Ce…

Îmi dreg vocea.

— Ce presupune practica asta?

— De pildă, să participi la întrunirile noastre şi să înveţi plusurile şi minusurile sediului – cum funcţionăm de sus până jos, istoria noastră, valorile noastre şi aşa mai

departe. La vârsta ta nu-ţi pot permite să faci parte din consiliu în niciun post oficial şi există o cale de urmat – să-l asişti pe unul dintre membrii actuali ai consiliului –, însă, dacă vrei, te invit să parcurgi drumul.

Ochii lui, nu glasul, îmi adresează întrebarea.

Consilierii sunt probabil aceiaşi oameni care au autorizat atacul simulat şi care au avut grijă să i-l ofere lui Jeanine la momentul potrivit. Iar el vrea ca eu să stau printre ei, să învăţ să devin ca ei. Cu toate că simt un gust de fiere, nu am probleme să-i răspund.

— Desigur, îi spun eu zâmbind. Aş fi onorată.

Dacă cineva îţi oferă oportunitatea de a ajunge mai aproape de duşmanul tău, o accepţi întotdeauna. Ştiu asta fără să o fi învăţat de la nimeni.

— M-am gândit eu că vei spune da, zice el. Este ceva ce eu am vrut ca mama ta să facă cu mine, înainte ca ea să se ofere voluntar să intre în oraş. Însă cred că s-a îndrăgostit de locul acela şi nu i-a putut rezista.

— S-a îndrăgostit... de oraş? întreb eu. Presupun că gusturile nu se discută.

E doar o glumă, dar inima mea nu o consideră astfel. Şi totuşi, David râde, iar eu ştiu că am spus lucrul potrivit.

— Atunci când era aici, tu erai... apropiat de ea? îl întreb. I-am citit jurnalul, dar am observat că nu era prea vorbăreaţă.

— Nu, nu era, nu-i aşa? Natalie a fost mereu concisă. Da, eu şi mama ta eram apropiaţi.

Vocea i se înmoaie atunci când vorbeşte despre ea – el nu mai este liderul dur al sediului, ci un om în vârstă, reflectând la ceva plăcut din trecut.

Trecut care a avut loc înainte ca ea să fie ucisă.

— Am avut o poveste similară. Şi eu am fost smuls dintr-o lume deteriorată în copilărie – părinţii mei erau oameni cu disfuncţionalităţi severe, care au fost duşi la închisoare când eram eu mic. Decât să sucombăm într-un sistem de adopţie supraburduşit cu orfani, eu şi fraţii mei am fugit la periferie – în acelaşi loc unde, câţiva ani mai târziu, s-a refugiat şi mama ta – şi numai aşa am supravieţuit.

Nu ştiu ce să spun – nu ştiu ce să fac cu această compasiune care creşte în mine şi îi este adresată unui om care a înfăptuit nişte lucruri îngrozitoare. Pur şi simplu îmi privesc lung mâinile şi îmi închipui că interiorul meu este din metal lichid, care se întăreşte la aer, luând o formă pe care să n-o mai părăsească niciodată.

— Va trebui să te duci mâine acolo cu patrulele noastre. Să poţi vedea cu ochii tăi, îmi spune el. Pentru un viitor membru al consiliului, este ceva important de văzut.

— O să fie foarte interesant, îi spun.

— Minunat! Ei bine, detest să pun capăt timpului petrecut împreună, însă mai am de făcut câte ceva, îmi spune el. Voi trimite pe cineva să te anunţe cu privire la patrule, iar prima noastră întrunire de consiliu este vineri, la zece dimineaţa, aşa că ne vom vedea în curând.

Mă simt agitată – nu l-am întrebat ceea ce voiam să-l întreb. Nu cred că a existat şansa. Oricum, acum e prea târziu. Mă ridic şi pornesc spre uşă, când el mi se adresează iar:

— Tris, simt că trebuie să fiu deschis cu tine, dacă e să avem încredere unul în celălalt, spune el.

Pentru prima dată de când l-am cunoscut, David arată de parcă… i-ar fi teamă. Are ochii larg deschişi, ca ai unui copil. Însă, o clipă mai târziu, expresia a dispărut.

— Se prea poate ca eu să fi fost sub influenţa amestecului de seruri la acea vreme, îmi spune el, dar ştiu ce le-ai spus pentru a-i împiedica să mai tragă în noi. Ştiu că le-ai spus că m-ai omorî pentru a proteja ceea ce se află în Laboratorul Armelor.

Mi se pune un nod în gât, astfel că aproape nu mai pot respira.

— Nu te alarma, îmi zice el. Este unul dintre motivele pentru care ţi-am oferit această oportunitate.

— D… de ce?

— Ai demonstrat că posezi calitatea necesară pe care ar trebui să o aibă consilierii mei, îmi răspunde. Abilitatea de a face sacrificii pentru binele suprem. Dacă vrem să câştigăm această luptă împotriva deteriorării genetice, dacă vrem să

salvăm experimentele de la a fi închise, va trebui să facem sacrificii. Înţelegi asta, nu-i aşa?

Simt o undă de mânie şi mă forţez să dau aprobator din cap. Nita deja ne-a spus că experimentele erau în pericol de a fi desfiinţate, astfel încât nu sunt surprinsă să aud că e adevărat. Însă disperarea lui David de a-şi salva munca de-o viaţă nu-l scuză pentru că a ucis o facţiune – facţiunea *mea.*

Pentru o clipă rămân cu mâna pe mânerul uşii, încercând să mă adun, iar apoi decid să-mi asum riscul.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi iniţiat o altă explozie pentru a intra în Laboratorul Armelor? îl întreb. Nita zice că ar fi declanşat o măsură de securitate de rezervă dacă ei ar fi făcut-o, dar mie mi se părea cea mai evidentă soluţie pentru problema lor.

— În aer ar fi fost eliberat un ser… unul împotriva căruia măştile nu ar mai fi putut apăra, întrucât este absorbit în piele, îmi spune David. Unul împotriva căruia nici măcar cei puri genetic nu ar putea lupta. Nu ştiu cum de ştie Nita despre asta, de vreme ce se presupune că nu sunt informaţii publice, însă bănuiesc că vom afla altă dată.

— Ce anume face serul?

Zâmbetul i se transformă într-o grimasă.

— Hai să spunem că este într-atât de rău, încât Nita ar prefera să rămână la închisoare pentru tot restul vieţii decât să intre în contact cu el.

Are dreptate. Nu mai trebuie să mai adauge nimic.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

TOBIAS

— IA UITE CINE A VENIT! exclamă Peter când intru în dormitor. Trădătorul.

Pe patul lui şi pe cel de alături sunt împrăştiate hărţi. Acestea sunt albe, alb astru-deschis şi verde-închis şi mă atrag printr-un soi de magnetism ciudat. Peter a trasat pe fiecare câte un cerc neregulat – în jurul oraşului nostru, în jurul Chicago-ului. El marchează limitele locurilor unde a fost.

Privesc cum fiecare cerc de pe toate hărţile se micşorează până ce nu mai este decât un punct roşu strălucitor, ca o picătură de sânge.

Şi apoi dau înapoi, temându-mă de semnificaţia lui: că sunt prea mic.

— Dacă tu crezi că eşti superior din punct de vedere moral, te înşeli, îi spun eu lui Peter. Ce e cu toate hărţile?

— Am probleme în a-mi da seama care este dimensiunea lumii, îmi explică el. Unii dintre oamenii de la Birou m-au ajutat să aflu mai multe despre asta. Planetele şi stelele, apele, chestii de-astea.

O spune pe un ton normal, dar îmi dau seama după mâzgălelile frenetice de pe hărţi că nu este deloc obişnuit – este obsesiv. Cândva, şi eu am fost obsedat de temerile mele în acelaşi mod, încercând mereu să le găsesc o noimă, iar şi iar.

— Şi ajută? îl întreb.

Îmi dau seama că n-am mai purtat niciodată o conversaţie cu Peter care să nu fi implicat ţipete. Nu că n-ar fi meritat-o, dar nu ştiu nimic despre el. De-abia îmi amintesc numele lui de familie din registrul numelor de la iniţiere. Hayes. Peter Hayes.

— Oarecum.

Alege una dintre hărţile mai mari. Aceasta înfăţişează

întregul glob, întins ca un aluat. Mă holbez destul timp pentru a-mi da seama de formele de pe ea, de întinderile albastre ale apelor şi de peticele multicolore de pământ dintre ele. Pe unul dintre petice este un punct roşu. El mi-l arată cu degetul.

— Acest punct acoperă locurile în care am fost. Ai putea tăia bucata aia de pământ şi s-o scufunzi în ocean şi nimeni n-ar băga de seamă.

Simt din nou frica aceea, frica de propria-mi dimensiune.

— Bine. Şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? Tot ce m-a îngrijorat vreodată, sau tot ce am spus sau făcut, nu contează, exclamă el, clătinând din cap. Cum să conteze?

— Ba contează, îi spun. Tot acel teren e plin de oameni, diferiţi cu toţii, iar lucrurile pe care şi le fac unii altora contează.

Clatină iarăşi din cap şi eu mă întreb, deodată, dacă ăsta este modul în care se consolează singur – că lucrurile rele pe care le-a făcut nu contează. Înţeleg cum planeta-mamut, care pe mine mă îngrozeşte, e un soi de rai pentru el, un loc imens unde poate dispărea fără a se distinge vreodată şi fără ca vreodată să fie făcut răspunzător pentru acţiunile sale.

Se apleacă să-şi lege şireturile.

— Deci, ai fost ostracizat de mica ta mulţime de adepţi?

— Nu, îi răspund automat. Apoi adaug: poate. Dar ei nu sunt adepţii mei.

— Te rog. Sunt ceva în genul Cultul lui Four.

Nu mă pot abţine să nu râd.

— Eşti gelos? Ai vrea să ai şi tu un Cult al Psihopaţilor pentru a-l numi al tău?

O sprânceană îi zvâcneşte în sus.

— Dacă aş fi fost psihopat, până acum te-aş fi omorât în somn.

— Şi, fără îndoială, ai fi adăugat globii mei oculari la colecţia ta de globi oculari.

Peter izbucneşte în râs şi eu îmi dau seama că fac schimb de glume şi discut cu novicele care l-a înjunghiat pe Edward

în ochi şi care a încercat să o ucidă pe iubita mea – dacă îi mai pot spune aşa. Totuşi, şi el e un Neînfricat care ne-a ajutat să punem capăt atacului simulat şi care a salvat-o pe Tris de la o moarte îngrozitoare. Nu sunt sigur care dintre acţiuni ar trebui să cântărească mai mult în mintea mea. Poate că ar trebui să le uit pe toate, să mă abţin.

— Poate c-ar trebui să te alături micului meu grup de oameni detestaţi, spune Peter. Până acum, doar Caleb şi cu mine suntem membri, dar, dat fiind cât de uşor este să te pui rău cu fata asta, sunt sigur că numărul nostru va creşte.

Înlemnesc.

— Ai dreptate, e uşor să te pui rău cu fata asta. Tot ce trebuie să faci este să încerci să pui pe cineva să o omoare.

Mi se strânge stomacul. Aproape că era să moară din vina *mea.* Dacă ar fi stat mai aproape de explozie, ea ar fi putut fi ca Uriah, în comă, conectată la tuburi.

Nu e de mirare că nu ştie dacă mai vrea să fie cu mine sau nu.

Tihna momentului a dispărut. Nu pot uita ce a făcut Peter, căci el nu s-a schimbat. E în continuare aceeaşi persoană care era dispusă să omoare şi să schilodească şi să distrugă pentru a se căţăra în fruntea clasei de novici. Şi nici ce am făcut eu nu pot uita. Mă opresc.

Peter se reazemă de perete şi îşi împleteşte degetele peste burtă.

— Vreau să spun, dacă ea hotărăşte că cineva nu valorează nimic, toată lumea o urmează. Ăsta e un talent ciudat pentru o persoană care obişnuia să fie doar o altă Băţoasă plicticoasă, nu-i aşa? Şi are cam prea multă putere pentru o singură persoană, nu?

— Talentul ei nu este să controleze părerile celorlalţi, îi spun, ci este de a avea, de obicei, dreptate în legătură cu oamenii.

El închide ochii.

— Cum spui tu, Four.

Îmi simt toate membrele încordate din pricina tensiunii. Părăsesc dormitorul şi toate hărţile cu cercurile lor roşii, deşi nu ştiu unde altundeva să mă duc.

Pentru mine, Tris mereu a părut magnetică într-un mod pe care nu l-aş putea descrie şi de care ea nu este conştientă. Nu m-am temut niciodată de asta şi nici nu am detestat-o pentru asta, aşa cum o face Peter, totuşi, întotdeauna am fost în poziţia de a mă proteja singur, nu de a mă simţi ameninţat de ea. Acum, că am pierdut această poziţie, simt zvâcnitura resentimentului la fel de puternică şi de sigură ca o mână pusă pe braţul meu.

Mă trezesc din nou în grădina din atrium, iar de data aceasta lumina străluceşte dincolo de ferestre. Florile sunt frumoase şi sălbatice la lumina zilei, ca nişte creaturi vicioase suspendate în timp, nemişcate.

Cara vine în fugă în atrium, cu părul pieziş, căzut peste frunte.

— Iată-te! E înspăimântător de uşor să pierzi oamenii în acest loc.

— Ce este?

— Păi… Four, eşti bine?

Îmi muşc buza de jos atât de tare, încât simt o ciupitură.

— Sunt bine. Ce este?

— Noi avem o întrunire şi prezenţa ta este necesară.

— Care „noi”?

— DG-urile şi simpatizanţii DG-urilor care nu vor să lase Biroul să scape nepedepsit în ceea ce priveşte anumite lucruri, îmi spune ea, apoi îşi înclină capul într-o parte. Doar că ei sunt unii care fac planuri mai bune decât ultimii cu care ai avut de-a face.

Mă întreb cine i-a spus.

— Ştii despre atacul simulat?

— Mai mult chiar, am recunoscut serul simulării la microscop atunci când Tris mi l-a arătat, îmi răspunde Cara. Da, ştiu.

Scutur din cap în semn de refuz.

— Păi, nu mă mai amestec iar în aşa ceva.

— Nu fi prost, îmi zice ea. Adevărul pe care l-ai auzit e încă valabil. Aceşti oameni sunt responsabili în continuare pentru moartea celor mai mulţi din Abnegaţie, de sclavagia mentală a Neînfricaţilor şi de distrugerea totală a stilului

nostru de viaţă, şi trebuie făcut ceva în legătură cu ei.

Nu sunt sigur că vreau să mă aflu în aceeaşi încăpere cu Tris, ştiind că noi am putea fi la începutul sfârşitului, ca şi cum am sta pe buza unei prăpăstii. E mai uşor să pretind că nu se întâmplă atunci când nu sunt în preajma ei. Însă Cara o spune atât de simplu, încât trebuie să fiu de acord cu ea: da, ceva trebuie făcut.

Ea îmi strânge mâna şi mă conduce pe holul hotelului. Ştiu că are dreptate, dar sunt nesigur şi nu-mi vine la îndemână participarea la o altă încercare de mişcare de rezistenţă. Totuşi, deja mă îndrept către aceasta, în parte fiind nerăbdător să am şansa să mă mişc din nou, în loc de a sta înlemnit în faţa filmărilor de la supravegherea oraşului nostru, aşa cum am mai făcut-o.

Când e convinsă că o urmez, îmi dă drumul la mână şi îşi aşază părul pe după urechi.

— Tot mi se pare ciudat că nu te văd îmbrăcată în albastru, îi spun.

— Cred că a sosit momentul să lăsăm lucrurile astea în urmă, îmi răspunde ea. Chiar dacă aş putea să mă duc înapoi, n-aş mai vrea s-o fac.

— Nu-ţi lipsesc facţiunile?

— Ba da.

Se uită la mine. A trecut destul timp de la moartea lui Will şi acum, când mă uit la ea, o văd numai pe Cara, nu şi pe el. Pe ea am cunoscut-o cu mult înaintea lui. Ea are o tuşă de blândeţe, suficientă cât să mă facă să am impresia că o pot tachina fără să o jignesc.

— M-am dezvoltat în Erudiţie. Atât de mulţi oameni devotaţi descoperirilor şi inovaţiilor – era minunat. Dar acum că ştiu cât de mare este lumea… Ei bine, presupun că, drept consecinţă, am crescut prea mare pentru facţiune, spune ea, încruntându-se. Scuze, a sunat arogant?

— Cui îi pasă?

— Unora le pasă. E drăguţ să ştiu că tu faci parte dintre ei.

Observ, deoarece nu mă pot abţine, că unii oameni pe lângă care trecem în drum spre întrunire îmi aruncă priviri

urâte sau mă ocolesc. Am fost detestat şi evitat şi înainte ca fiu al lui Evelyn Johnson, tiranul facţiunii, însă acum mă deranjează mai tare. Acum ştiu că am făcut ceva pentru a mă face demn de toată acea ură; i-am trădat pe toţi.

Cara spune:

— Ignoră-i. Ei nu ştiu ce înseamnă să iei o decizie dificilă.

— Pun pariu că tu n-ai fi făcut-o.

— Asta e numai din cauză că am fost învăţată să fiu precaută atunci când nu deţin toate informaţiile, iar tu ai fost învăţat că riscurile pot produce mari satisfacţii.

Se uită pieziş la mine.

— Sau, în cazul ăsta, nicio satisfacţie.

Se opreşte la laboratorul pe care îl folosesc Matthew şi supraveghetorul lui şi bate la uşă. Matthew o deschide şi muşcă din mărul pe care îl ţine în mână. Îl urmăm în încăperea în care am aflat că nu sunt Divergent.

Tris este acolo, stând în picioare lângă Christina, care se uită la mine de parcă aş fi ceva putred de care trebuie să te debarasezi. Şi, în colţ, lângă uşă, e Caleb, cu faţa învineţită. Sunt pe punctul de a-l întreba ce a păţit, când îmi dau seama că şi încheieturile degetelor lui Tris sunt decolorate şi, într-un mod cât se poate de intenţionat, ea nici nu se uită la el.

Sau la mine.

— Cred că e toată lumea prezentă, spune Matthew. Bine… deci… ăăă. Tris, eu sunt varză la chestia asta.

— De fapt, chiar eşti, îi spune ea zâmbind.

Simt un junghi de gelozie. Ea îşi drege vocea.

— Aşadar, ştim cu toţii că oamenii ăştia sunt responsabili de atacul asupra Abnegaţiei şi că nu mai putem avea încredere în ei pentru salvgardarea oraşului nostru. Ştim că vrem să facem ceva în legătură cu asta şi că încercarea anterioară a fost…

Îşi îndreaptă privirea spre mine, iar faptul că mă priveşte insistent mă face să mă simt extrem de mic.

— Prost concepută, încheie ea. Putem să ne descurcăm mai bine.

— Ce propui? întreabă Cara.

— Tot ce ştiu acum este că vreau să-i demasc şi să arăt cine sunt cu adevărat, zice Tris. Nu se poate ca întregul personal al sediului să ştie ce au făcut conducătorii lor şi cred că ar trebui să le arătăm. Poate că atunci îşi vor alege lideri noi, unii care să nu îi trateze pe oamenii din experimente ca fiind de sacrificiu. Mă gândesc că poate o „infestare” pe scară largă cu un ser al adevărului, ca să spun aşa…

Îmi amintesc greutatea serului adevărului, umplându-mă în toate spaţiile goale, plămâni şi pântece şi faţă. Îmi amintesc cât de imposibil mi se părea ca Tris să fi ridicat acea greutate suficient cât să mintă.

— N-o să meargă, le spun. Ei sunt PG-uri, vă amintiţi? PG-urile nu pot rezista la serul adevărului.

— Nu e neapărat necesar, spune Matthew, ciupind şi apoi răsucind şnurul de la gât. Nu vedem mulţi Divergenţi care să reziste serului adevărului. De fapt, în ultima vreme a fost doar Tris. Capacitatea de a rezista pare a fi mai ridicată la unii oameni – de exemplu la tine, Tobias.

Matthew ridică din umeri.

— Şi totuşi, de asta te-am invitat pe *tine,* Caleb. Ai mai lucrat la seruri şi până acum. S-ar putea să le cunoşti la fel de bine ca mine. Poate că am putea crea un ser al adevărului la care să fie mai greu de rezistat.

— Nu mai vreau să fac acel gen de muncă, zice Caleb.

— O, mai taci… începe Tris, însă Matthew o întrerupe.

— Te rog, Caleb, zice el.

Caleb şi Tris fac schimb de priviri. Tenul lui şi pielea de pe încheieturile degetelor ei au aproximativ aceeaşi culoare, verde-albastru-purpuriu, ca şi cum ar fi un desen în tuş. Asta se întâmplă atunci când fraţii se ciocnesc – se rănesc reciproc în acelaşi fel. Caleb se lasă pe spate peste marginea blatului de lucru, atingând cu ceafa dulăpioarele de metal.

— Bine, spune Caleb. Atâta timp cât îmi promiţi că nu-l vei folosi împotriva mea, Beatrice.

— De ce-aş face-o? îl întreabă Tris.

— Pot să ajut şi eu, se oferă Cara, ridicând o mână. Ca

Erudit, şi eu am lucrat la seruri.

— Grozav.

Matthew îşi loveşte palmele una de cealaltă.

— Între timp, Tris se va juca de-a spionul.

— Dar cu mine cum rămâne? întreabă Christina.

— Speram ca tu şi cu Tobias să luaţi legătura cu Reggie, spune Tris. David nu vrea să-mi spună nimic despre măsurile de securitate din Laboratorul Armelor, însă nu se poate ca Nita să fie singura care ştia despre ele.

— Tu vrei ca eu să iau *legătura* cu tipul care a detonat explozibilii ce l-au băgat în comă pe Uriah? întreabă Christina.

— Nu trebuie să fiţi prieteni, îi răspunde Tris, ci doar să discuţi cu el despre ceea ce ştie. Tobias te poate ajuta.

— N-am nevoie de Four; mă descurc şi singură, zice Christina.

Îşi schimbă poziţia pe masa de examinare, rupând hârtia cu coapsele ei, şi îmi aruncă o privire acră. Îmi dau seama că probabil ea vede faţa albă a lui Uriah atunci când se uită la mine. Simt un nod în gât.

— De fapt, tu chiar ai nevoie de mine, fiindcă el are deja încredere în mine, îi spun eu. Iar acei oameni sunt foarte secretoşi, ceea ce înseamnă că va fi nevoie de subtilitate.

— Pot să fiu subtilă, spune Christina.

— Ba nu, nu poţi.

— Are *dreptate...* spune Tris melodios, zâmbind.

Christina îi trage una peste mână, iar Tris îi trage şi ea una.

— În cazul ăsta, totul e stabilit, zice Matthew. Cred că va trebui să ne întâlnim din nou după ce Tris va fi participat la întrunirea consiliului, care are loc vineri. Ne vedem aici, la cinci.

Se apropie de Cara şi de Caleb şi le spune ceva despre compuşii chimici, lucruri pe care nu le prea înţeleg. Christina iese, împingându-mă cu umerii în drumul ei. Tris îşi ridică privirea spre mine.

— Ar trebui să vorbim, îi spun eu.

— Bine, cade ea de acord, iar eu o urmez pe hol.

Aşteptăm la uşă până ce pleacă toată lumea. Stă cu umerii pleoştiţi, de parcă ar vrea să se facă şi mai mică, încercând să se evapore pe loc, iar noi stăm mult prea departe unul de celălalt, cu toată lăţimea holului între noi. Încerc să-mi amintesc ultima oară când am sărutat-o şi nu pot.

În cele din urmă suntem singuri, iar pe hol s-a aşternut liniştea.

— Crezi că mă vei ierta vreodată? o întreb eu.

Ea scutură din cap, însă spune:

— Nu ştiu. Cred că asta este o chestiune asupra căreia trebuie să mai meditez.

— Ştii… tu *ştii* că eu n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău lui Uriah, da?

Mă uit la suturile care îi brăzdează fruntea şi adaug:

— Sau ţie. Nici pe tine n-am vrut să te rănesc. Niciodată.

Ea bate din picior şi corpul i se mişcă în ritmul bătăilor.

Dă aprobator din cap.

— Ştiu asta.

— Trebuia să fac ceva, îi spun. *Trebuia.*

— Au fost răniţi o mulţime de oameni, spune ea. Toate astea fiindcă tu n-ai ţinut cont de cele spuse de mine, deoarece – iar asta e partea cea mai rea, Tobias – deoarece tu ai crezut că eu eram meschină şi geloasă. Doar o puştoaică prostuţă de şaisprezece ani, nu-i aşa?

Clatină din cap.

— Niciodată nu ţi-aş spune prostuţă sau meschină, protestez eu cu asprime. Am crezut că judecata îţi era umbrită, da. Însă asta-i tot.

— Ajunge!

Îşi trece degetele prin păr şi îşi petrece o şuviţă pe ele.

— E acelaşi lucru iar şi iar, nu-i aşa? Nu mă respecţi la fel de mult pe cât pretinzi. Când vine vorba de tine, tu continui să crezi că eu nu pot gândi raţional…

— *Nu* aşa stau lucrurile! îi spun eu aprins. Te respect mai mult decât oricine altcineva. Însă chiar acum mă întreb ce anume te deranjează mai mult, faptul că am luat o hotărâre prostească sau că nu am *acceptat* hotărârea ta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, îi răspund eu, că se prea poate ca tu să fi spus că vrei să fim sinceri unul cu celălalt, însă mă gândesc că tu de fapt ai vrut ca eu să fiu mereu de acord cu tine.

— Nu pot să cred că spui asta! Tu te *înşelai…*

— Da, mă înşelam! strig eu şi nu-mi dau seama de unde vine furia, cu excepţia faptului că o simt învârtejindu-se înlăuntrul meu, violentă şi distructivă şi fiind cea mai puternică pe care am simţit-o în ultimele zile. Mă înşelam, am făcut o greşeală imensă! Fratele celui mai bun prieten al meu e ca şi mort! Iar acum tu te porţi ca un părinte, pedepsindu-mă pentru asta, deoarece n-am făcut aşa cum mi s-a spus. Ei bine, Tris, tu nu eşti părintele meu şi n-ai să ajungi tu să-mi spui ce să fac, ce să aleg…!

— Nu mai urla la mine! îmi cere ea pe un ton calm şi, într-un final, mă priveşte în ochi.

În ochii ei vedeam tot felul de lucruri, iubire şi dor şi curiozitate, dar acum tot ce văd este numai furie.

— Încetează!

Vocea ei blochează furia din mine şi mă relaxez, lipindu-mă de peretele din spatele meu, vârându-mi mâinile în buzunare. N-am vrut să ţip la ea. N-am vrut să mă înfurii câtuşi de puţin.

Privesc lung, şocat, cum îi curg lacrimile pe obraz. De mult n-am mai văzut-o plângând. Suspină şi îşi înghite lacrimile, încercând ca vocea să-i sune fermă, dar nu reuşeşte.

— Am nevoie de puţin timp, îmi spune, înecându-se la fiecare cuvânt. Bine?

— Bine, îi spun.

Îşi şterge obrajii cu palmele şi pleacă. Îi urmăresc din priviri capul blond până ce dispare după colţ şi mă simt pustiit, de parcă n-a mai rămas nimic care să mă apere de durere. Absenţa ei mă doare cel mai tare.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

TRIS

— IAT-O, SPUNE AMAR, atunci când mă apropii de grup. Poftim, Tris, ţi-am adus vesta.

— Vesta… mea?

Aşa cum mi-a promis David cu o zi înainte, în această după-amiază mă duc la periferie. Nu ştiu la ce să mă aştept, lucru care de obicei mă face să fiu emoţionată, dar sunt prea epuizată din pricina întâmplărilor din ultimele zile pentru a mai simţi mare lucru.

— Vesta antiglonţ. La periferie nu eşti deloc în siguranţă, îmi spune el.

Întinde mâna spre un container aflat lângă uşă, apoi caută prin teancul de veste groase şi negre pentru a găsi una de mărimea potrivită. Scoate una care pare mult prea mare pentru mine.

— Îmi pare rău, nu e o prea mare diversitate pe-aici. Asta ţi se va potrivi de minune. Braţele sus!

Mă ajută să mă îmbrac cu vesta şi strânge curelele laterale.

— Nu ştiam că o să fii prezent aici, îi spun.

— Păi, ce crezi că fac eu la Birou? Hoinăresc prin zonă, spunând glume?

Îmi zâmbeşte.

— Au găsit o bună întrebuinţare experienţei mele de Neînfricat. Fac parte din echipa de securitate. La fel şi George. De obicei, ne ocupăm doar de securitatea sediului, însă ori de câte ori cineva vrea să meargă la periferie, mă ofer voluntar.

— Vorbeaţi despre mine? întreabă George, care stătea în grupul de lângă uşă. Bună, Tris! Sper că nu mă vorbeşte de rău.

George îşi petrece braţul pe după umărul lui Amar, apoi rânjesc unul la celălalt. George arată mai bine decât ultima

dată când l-am văzut, dar tristeţea îşi pune amprenta asupra expresiei chipului său, ştergându-i încreţiturile de la colţurile ochilor atunci când zâmbeşte, ştergându-i gropiţa din obraz.

— Mă gândeam c-ar trebui să-i dăm şi ei o armă, spune Amar, după care îmi aruncă o privire. În mod normal, nu dăm arme potenţialilor viitori membri ai consiliului, deoarece ei habar n-au cum să le folosească, dar este cum nu se poate mai clar că tu ştii.

— Zău că e în regulă, îi spun, nu îmi trebuie…

— Ba nu, probabil că tragi mai bine decât cei mai mulţi dintre ei, zice George. Ne-ar prinde bine încă o Neînfricată printre noi. Dă-mi voie să mă duc să-ţi aduc o armă.

Câteva minute mai târziu sunt înarmată şi mă îndrept către camion împreună cu Amar. El şi cu mine urcăm în spate, George, împreună cu o femeie pe nume Ann, la mijloc, iar doi ofiţeri de securitate mai în vârstă, pe care îi cheamă Jack şi Violet, urcă în faţă. Remorca este acoperită cu un material dur, de culoare neagră. Din exterior, portiera din spate pare opacă şi neagră, dar, din interior, e transparentă, aşa că putem vedea pe unde mergem. M-am cuibărit între Amar şi teancul de echipamente care ne blochează vederea spre partea din faţă a camionului. George se uită atent pe deasupra echipamentului şi zâmbeşte atunci când camionul se pune în mişcare, dar, în afară de asta, suntem doar eu şi cu Amar.

Privesc cum sediul dispare în spatele nostru. Mergem printre grădinile şi dependinţele care îl înconjoară şi, iţindu-se din spatele sediului, se zăresc avioanele, albe şi nemişcate. Ajungem la gard şi ni se deschide poarta. Îl aud pe Jack vorbind cu soldatul de dincolo de gard, spunându-i despre intenţiile noastre şi despre conţinutul vehiculului – o serie de cuvinte pe care nu le înţeleg – înainte ca el să ne dea drumul în sălbăticie.

— Care este scopul acestei patrule? întreb eu. Vreau să spun, în afară de a-mi arăta mie cum stau treburile.

— Întotdeauna stăm cu ochii pe periferie, care este cea mai apropiată zonă deteriorată genetic de sediu. În cea mai

mare parte a timpului facem cercetări, studiind cum se comportă cei deterioraţi genetic, îmi explică Amar. Însă, după atac, David şi consiliul au hotărât că avem nevoie să instalăm un control şi mai extins, astfel încât să prevenim orice atac.

Depăşim aceleaşi tipuri de ruine pe care le-am văzut atunci când am părăsit oraşul – clădiri prăbuşindu-se sub propria lor greutate şi plante sălbăticite care îşi fac loc pe tot terenul, ieşind de sub beton.

Nu-l cunosc pe Amar şi nu prea am încredere în el, dar trebuie să-l întreb:

— Tu crezi asta? Toată chestia cu deteriorarea genetică care este cauza… *acestui* lucru?

Toţi vechii lui prieteni din experiment erau DG-uri. Cum se poate ca el să creadă că ei sunt deterioraţi, că e ceva în neregulă cu ei?

— Tu nu? îmi răspunde Amar cu o întrebare. După cum văd eu lucrurile, pământul a existat de mult, mult timp. Mai mult decât ne putem noi imagina. Şi înainte de Războiul Purităţii, nimeni n-a mai făcut *asta* niciodată, nu?

Face un gest din mână pentru a indica lumea din afară.

— Nu ştiu, zic eu. Găsesc că e greu de crezut că n-au făcut-o.

— Perspectiva ta asupra naturii umane e foarte întunecată! îmi spune el.

Nu-i răspund, iar el continuă:

— Oricum, dacă ceva de genul ăsta s-a întâmplat în decursul istoriei noastre, Biroul ar fi fost la curent.

Asta o consider naivitate crasă din partea cuiva care a locuit cândva în oraşul meu şi a văzut, cel puţin pe monitoare, câte secrete am ţinut unii faţă de alţii. Evelyn a încercat să conducă oamenii controlând armele, dar Jeanine a fost mai ambiţioasă – ea ştia că, atunci când stăpâneşti informaţia sau o manipulezi, nu ai nevoie de forţă pentru a avea oamenii la cheremul tău. Ei rămân acolo de bunăvoie.

Asta e ceea ce Biroul – şi, probabil, întregul guvern – face: condiţionează oamenii să fie fericiţi sub puterea lor.

O vreme mergem în tăcere, însoţiţi numai de sunetul

echipamentului zgâlţâit şi al motorului. La început, privesc la fiecare clădire pe lângă care trecem, întrebându-mă ce anume găzduia acolo, iar apoi acestea încep să se amestece în faţa ochilor mei. Câte tipuri diferite de ruine trebuie să vezi înainte să renunţi să le mai numeşti pe toate „ruine”?

— Aproape că am ajuns la periferie, strigă George din mijlocul camionului. Aici ne vom opri şi vom merge pe jos. Luaţi fiecare o parte din echipament şi aşezaţi-l, cu excepţia lui Amar, care ar trebui doar să aibă grijă de Tris. Tris, eşti binevenită să cobori şi să arunci o privire, însă rămâi alături de Amar.

Am senzaţia că toţi nervii mei sunt prea aproape de suprafaţă şi că cea mai mică atingere îi va face să ia foc. Periferia este locul unde mama mea s-a retras după ce a fost martora unei crime – este locul unde a găsit-o Biroul şi a salvat-o, întrucât bănuiau că tot codul ei genetic era sănătos. Acum eu voi merge acolo, în locul unde, în mai multe feluri, a început totul.

Camionul se opreşte şi Amar deschide portierele. Ţine arma într-o mână şi cu cealaltă îmi face semn. Sar din camion în spatele lui.

Există clădiri şi aici, dar nu sunt nici pe departe la fel de remarcabile ca locuinţele improvizate, făcute din resturi de metal şi prelate din plastic, clădite unele lângă altele de parcă s-ar susţine reciproc. Pe aleile înguste dintre ele trec oameni, în mare parte copii, vânzând lucruri din tăvi, cărând găleţi de apă sau gătind deasupra unor focuri în aer liber.

Când cei aflaţi cel mai aproape de noi ne văd, un băieţel o ia la goană, strigând:

— Raid! Raid!

— Nu-ţi face griji în această privinţă, îmi spune Amar. Ei cred că suntem soldaţi. Uneori aceştia întreprind raiduri pentru a duce copiii la orfelinate.

Nu prea bag în seamă comentariul. În schimb, pornesc pe una dintre alei, în timp ce majoritatea oamenilor dispar sau se încuie în şoproanele cu acoperiş din carton înclinat sau

prelate. Îi văd prin crăpăturile dintre pereţi, în casele lor în care într-o parte încap alimentele şi rezervele şi în cealaltă saltelele de dormit. Mă întreb ce fac iarna. Sau ce fac cu toaleta.

Mă gândesc la florile de la sediu şi la podelele din lemn şi la toate paturile din hotel care nu sunt ocupate şi întreb:

— Îi ajutaţi vreodată?

— Noi considerăm că cea mai bună modalitate de a ajuta lumea noastră este repararea deficienţelor ei genetice, spune Amar, de parcă ar recita din memorie. A hrăni oamenii înseamnă a pune un mic bandaj peste o rană care se extinde. Ar putea opri sângerarea o vreme, dar rana va rămâne acolo.

Nu-i pot răspunde. Mă rezum la a clătina puţin din cap şi la a continua să merg. Încep să înţeleg de ce mama s-a alăturat Abnegaţiei atunci când se presupunea că trebuia să aleagă Erudiţia. Dacă ea şi-ar fi dorit neapărat să fie la adăpost de corupţia Erudiţiei, ar fi putut să se ducă la Prietenie sau la Candoare. Însă ea ales facţiunea unde i-ar fi putut ajuta pe cei neajutoraţi şi şi-a dedicat cea mai mare parte a vieţii asigurându-se că cei fără facţiune erau şi ei aprovizionaţi.

Probabil că îi aminteau de acest loc, de periferie.

Îmi întorc capul, astfel încât Amar să nu-mi vadă lacrimile.

— Hai să ne întoarcem la camion!

— Te simţi bine?

— Da.

Dăm să pornim spre camion, când auzim focuri de arme. Şi, imediat după acestea, un strigăt:

— Ajutor!

Toată lumea din jur se împrăştie.

— Ăsta-i George, spune Amar, şi o ia la goană pe una dintre aleile din dreapta noastră.

Fug şi eu după el într-una dintre structurile din resturi de metal, însă el e prea iute pentru mine, iar locul e un adevărat labirint – îl pierd şi apoi mă trezesc că sunt singură.

Oricâtă compasiune aş avea pentru oamenii care trăiesc în acest loc, din pricina creşterii şi educaţiei primite în Abnegaţie mă tem de ei. Dacă sunt aidoma celor fără facţiune, atunci sunt la fel de disperaţi ca şi ei, iar eu sunt precaută când vine vorba de oameni disperaţi.

O mână mă prinde de braţ şi mă trage îndărăt, într-unul dintre şoproanele construite din aluminiu cu acoperiş înclinat. Înăuntru, totul este scăldat în albastru de la prelata care acoperă pereţii, izolând structura pentru a o proteja împotriva frigului. Podeaua este acoperită cu placaj. În faţa mea stă o femeie slabă, cu o faţă soioasă.

— Nu vrei să te afli acolo, îmi zice ea. Ei se dau la oricine, indiferent cât de tânăr este.

— Ei? o întreb eu.

— Mulţimea de oameni furioşi de-aici de la periferie, îmi explică femeia. Furia unor oameni îi face să vrea să omoare pe oricine percep ei ca fiind duşmanul. Furia altora îi face să fie mai constructivi.

— Păi, îţi mulţumesc pentru ajutor, îi spun. Numele meu este Tris.

— Amy. Stai jos.

— Nu pot, îi zic. Prietenii mei sunt afară.

— Atunci ar trebui să aştepţi până ce hoardele de oameni aleargă în direcţia în care se află prietenii tăi, apoi să te furişezi în spatele lor.

Asta sună isteţ.

Mă las pe podea, iar arma mă împunge în picior. Vesta antiglonţ este atât de ţeapănă, încât mi-e greu să mă simt confortabil, însă fac tot ce pot să par relaxată. Aud oameni alergând pe afară şi strigând. Amy ridică un colţ de prelată pentru a vedea ce se întâmplă.

— Aşadar, tu şi prietenii tăi nu sunteţi soldaţi, spune Amy, continuând să privească afară. Ceea ce înseamnă că trebuie să fiţi tipii de la Asistenţa Genetică, nu?

— Nu, îi răspund. Adică, ei sunt, dar eu sunt din oraş. Vreau să spun, din Chicago.

Amy ridică din sprâncene.

— Fir-ar să fie! A fost desfiinţat?

— Nu încă.
— Ce păcat!
— Păcat?
Mă încrunt spre ea.
— Tu vorbeşti despre căminul meu, să ştii.
— Păi, căminul tău perpetuează credinţa că oamenii deterioraţi genetic trebuie să fie reparaţi – că ei sunt *deterioraţi,* punct, ceea ce ei – noi – nu suntem. Aşa că, da, e păcat că experimentele încă există. Nu-ţi cer scuze pentru că am spus aşa.
Niciodată nu am privit lucrurile astfel. Pentru mine, Chicago trebuie să continue să existe, deoarece oamenii pe care i-am pierdut au trăit acolo, deoarece felul de viaţă pe care l-am iubit cândva continuă acolo, chiar dacă într-o formă stricată. Însă nu mi-am dat seama că însăşi existenţa oraşului Chicago ar putea fi dăunătoare pentru oamenii din afară care vor numai să fie consideraţi ca un întreg.
— E timpul să pleci, îmi spune Amy, lăsând colţul prelatei. Probabil că se află într-una dintre zonele de întrunire, la nord-vest de-aici.
— Îţi mulţumesc din nou, îi spun.
Ea dă aprobator din cap şi eu mă aplec să ies din casa ei improvizată, cu scândurile care îmi scârţâie sub tălpi.
Trec pe alei, repede, bucuroasă că toţi oamenii s-au împrăştiat atunci când am sosit noi şi că nu e nimeni care să-mi blocheze calea. Sar peste o băltoacă de – ei bine, nu vreau să ştiu ce este – şi ies într-un soi de curte, unde un băiat înalt, greoi, ţine o armă îndreptată spre George.
Un mic grup de oameni îl susţin pe băiatul cu arma. Au împărţit între ei echipamentul de supraveghere pe care îl căra George şi îl distrug, izbindu-l cu papucii, cu pietre sau cu ciocane. George îşi îndreaptă privirea spre mine, dar eu duc repede un deget la buze. Mă aflu în spatele mulţimii acum; cel cu arma nu ştie că sunt acolo.
— Lasă arma jos! îi spune George.
— Nu! îi răspunde băiatul.
Ochii lui deschişi la culoare privesc când la George, când la oamenii din jurul lui.

— Am avut parte de multe necazuri ca să intru în posesia ei şi n-am de gând să ţi-o dau ţie acum.

— Atunci… lasă-mă să plec. Poţi s-o păstrezi.

— Nu până ce nu ne spui unde i-aţi dus pe-ai noştri! îi spune băiatul.

— Noi n-am luat niciun om de-al vostru, îi răspunde George. Nu suntem soldaţi. Noi suntem oameni de ştiinţă.

— Mda, bine, zice băiatul. O vestă antiglonţ? Dacă ăsta nu e un rahat de soldat, atunci eu sunt cel mai bogat puşti din State. Acum, spune-mi ce am nevoie să ştiu!

Mă dau înapoi, astfel încât stau în spatele unuia dintre şoproanele înclinate, apoi sprijin arma de marginea structurii şi strig:

— Hei!

Toţi cei din grup se întorc deodată, însă băiatul cu arma continuă să-l ţintească pe George, aşa cum am sperat.

— Îl împuşc! spune băiatul.

— Iar eu te împuşc pe *tine*! spun eu. Facem parte din guvernământ, dar nu suntem soldaţi. Nu ştim unde sunt oamenii voştri. Dacă îi dai drumul, plecăm cu toţii în linişte. Dacă îl omori, îţi garantez că soldaţii vor *veni* foarte curând să te aresteze, iar ei nu sunt la fel de înţelegători ca noi.

În acest moment, Amar ţâşneşte în curte în spatele lui George şi cineva din mulţime ţipă:

— Sunt mai mulţi!

Şi se împrăştie cu toţii. Băiatul cu arma se năpusteşte pe cea mai apropiată alee, lăsându-ne pe mine, pe Amar şi pe George singuri. Chiar şi aşa, eu continui să ţin arma ridicată în dreptul feţei, în caz că se întorc.

Amar îl cuprinde pe George în braţe, iar George îi trage uşor un pumn în spate. Amar se uită la mine, cu George ţinând capul pe umărul lui.

— Tot nu crezi că cei deterioraţi genetic sunt vinovaţi de oricare dintre aceste probleme?

Trec de unul dintre şoproane şi văd o fetiţă ghemuită în interior, în dreptul uşii, strângându-şi genunchii la piept. Mă vede prin crăpătura dintre straturile de prelate şi începe să scâncească uşor. Mă întreb cine i-a învăţat pe oamenii ăştia

să fie atât de îngroziţi de soldaţi. Mă întreb cine l-a făcut pe băiat să fie atât de disperat, încât să ţină în bătaia puştii pe unul dintre ei.

— Nu, îi spun. Nu cred.

Am nişte oameni mai potriviţi pe care să îi învinovăţesc.

* * *

Când ajungem înapoi la camion, Jack şi cu Violet instalează o cameră de supraveghere care n-a fost furată de oamenii de la periferie. Violet ţine în mâini un ecran pe care se vede o listă lungă de numere şi i le citeşte lui Jack, care le programează pe ecran.

— Unde aţi fost? ne întreabă ea.

— Am fost atacaţi, răspunde George. Acum trebuie să plecăm.

— Din fericire, ăsta e ultimul set de coordonate, spune Violet. Hai să pornim!

Ne îngrămădim din nou în camion. Amar trage portiera în urma noastră şi eu îmi las arma pe podea, cu piedica trasă, bucuroasă să scap de ea. Când m-am trezit azi-dimineaţă, nu mi-a trecut prin minte că aveam să ameninţ pe cineva cu arma. Şi nici că aveam să fiu martoră la asemenea condiţii de locuit.

— E Abnegaţia din tine, îmi spune Amar. Cea care te face să urăşti locul ăsta. Îmi dau seama.

— Există o mulţime de lucruri înăuntrul meu.

— E ceva ce, de asemenea, am observat şi la Four. Abnegaţia produce oameni profund serioşi. Oameni care, automat, văd lucruri cum ar fi necesitatea, îmi spune el. Am remarcat că, atunci când oamenii trec la Neînfricaţi, se formează cam aceleaşi tipuri. Erudiţii care trec la Neînfricaţi au tendinţa să devină cruzi şi brutali. Cei din Candoare care trec la Neînfricaţi tind să devină turbulenţi, căutând gâlceavă care să le crească nivelul de adrenalină. Şi cei din Abnegaţie care trec la Neînfricaţi devin… nu ştiu, soldaţi, cred. Revoluţionari. Asta e ceea ce el ar putea fi, dacă ar avea mai multă încredere în el însuşi, adaugă el. Dacă Four n-ar fi fost atât de marcat de nesiguranţă, ar fi un

conducător al naibii de bun, aşa zic. Mereu am crezut asta.

— Cred că ai dreptate, îi spun. Asta se întâmplă atunci când e adeptul a ceva ce-l bagă în bucluc. Cum a fost cu Nita. Sau cu Evelyn.

Dar tu? mă întreb eu în sinea mea. *Şi tu ai vrut să-l faci adept.*

Ba nu, n-am vrut, îmi răspund eu, însă nu sunt sigură că şi cred asta.

Amar încuviinţează din cap.

Imagini de la periferie mi se tot înfăţişează în minte aidoma sughiţurilor. Îmi închipui copilul care a fost mama mea, ghemuită într-unul dintre acele şoproane, mergând în patru labe în căutare de arme, deoarece acestea însemnau un dram de siguranţă, înecându-se cu fum pentru a-i fi cald iarna. Nu ştiu de ce a fost atât de dispusă să părăsească acest loc după ce a fost salvată. A ajuns să fie absorbită de sediu şi apoi a lucrat pe cont propriu pentru restul vieţii ei. Oare a uitat de locul din care a venit?

Nu se poate să fi uitat. Şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să-i ajute pe cei fără de facţiune. Poate că n-a însemnat îndeplinirea îndatoririlor ei de membră a Abnegaţiei – poate că a venit din dorinţa ei de a ajuta oamenii asemenea celor pe care îi părăsise.

Deodată, nu mai suport să mă gândesc la ea sau la acel loc sau la lucrurile pe care le-am văzut acolo. Mă agăţ de primul gând care îmi trece prin minte, pentru a-mi distrage atenţia.

— Tu şi cu Tobias aţi fost prieteni buni?

— E cineva prieten bun cu el? răspunde Amar, clătinând din cap. Cu toate astea, i-am dat o poreclă. L-am urmărit făcând faţă fricilor lui şi am văzut cât de încurcat era şi mi-am imaginat că i-ar fi prins bine o viaţă nouă, aşa că am început să-l strig „Four”. Însă, nu, n-aş putea spune c-am fost prieteni buni. Nu atât de buni pe cât mi-aş fi dorit să fim.

Amar se reazemă cu capul de perete şi închide ochii. Schiţează o urmă de zâmbet.

— A, spun. Ţi-a *plăcut*... de el?

— Dar ce-ţi veni acum?

Ridic din umeri.

— Poate felul în care vorbeşti de el.

— Nu-mi mai place de el, dacă asta vrei, de fapt, să mă întrebi. Dar, da, cândva mi-a plăcut şi era clar că el nu împărtăşea acelaşi sentiment, aşa că m-am retras, spune Amar. Aş prefera ca tu să nu spui nimic.

— Lui Tobias? Fireşte că nu.

— Nu, să nu spui nimănui nimic. Şi nu mă refer numai la chestia cu Tobias.

Se uită la ceafa lui George, vizibilă acum deasupra teancului de echipament, considerabil diminuat.

Ridic dintr-o sprânceană în direcţia lui. Nu mă surprinde că el şi George sunt atraşi unul de celălalt. Ambii sunt Divergenţi care au fost nevoiţi să-şi înscenеze moartea pentru a putea supravieţui. Ambii au fost străini într-o lume nefamiliară.

— Trebuie să înţelegi, zice Amar, că Biroul este obsedat de procreere – de transmiterea genelor. Iar George şi cu mine suntem amândoi GP, aşa că orice amestec care nu poate da naştere unui cod genetic puternic… nu este încurajat, asta-i tot.

— Aha, încuviinţez eu. Nu trebuie să-ţi faci griji în ce mă priveşte. Eu nu sunt obsedată de producerea genelor puternice.

Zâmbesc strâmb.

— Mulţumesc, zice el.

Preţ de câteva secunde rămânem tăcuţi, privind ruinele care se estompează pe măsură ce camionul prinde viteză.

— Eu cred că eşti potrivită pentru Four, să ştii, îmi spune el.

Privesc lung la mâinile mele împreunate în poală. Nu am chef să-i explic că noi suntem pe cale să ne despărţim – nu-l cunosc şi, chiar dacă l-aş cunoaşte, n-aş vrea să vorbesc despre asta. Tot ceea ce reuşesc să rostesc este:

— A, da?

— Da. Văd lucrurile pe care le-ai trezit în el. Tu nu-ţi dai seama, pentru că n-ai experimentat aşa ceva, dar, fără

tine, Four este o persoană mult mai diferită. El e… obsesiv, exploziv, instabil…

— Obsesiv?

— Cum altfel ai numi pe cineva care trece în mod repetat prin propriul peisaj al fricii?

— Nu ştiu… hotărât, opinez eu, după care fac o pauză. Brav.

— Mda, sigur. Dar şi puţin nebun, nu-i aşa? Adică, majoritatea Neînfricaţilor ar sări mai degrabă în prăpastie decât să treacă prin peisajele fricii lor. Există bravură, şi apoi există masochism, iar linia care le separă e puţin difuză pentru el.

— Sunt familiarizată cu linia, îi spun.

— Ştiu, zice Amar zâmbind. Oricum, eu spun că ori de câte ori amesteci un om cu un altul, ai probleme, însă văd că ceea ce voi doi aveţi pur şi simplu merită, asta-i tot.

Strâmb din nas.

— Oameni amestecaţi unii cu alţii, pe bune?

Amar îşi lipeşte palmele una de alta şi le freacă pentru a ilustra ideea. Râd, dar nu pot ignora sentimentul dureros din pieptul meu.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

TOBIAS

MERG SPRE GRĂMADA de scaune care se află cel mai aproape de ferestre în încăperea de control şi pun pe prim-plan imaginile diferitor camere din întregul oraş, una câte una, în căutarea părinţilor mei. Mai întâi o găsesc pe Evelyn – ea se află în holul central al sediului Erudiţiei, vorbind în cerc restrâns cu Therese şi cu un bărbat fără facţiune, următorii adjuncţi, acum că eu sunt plecat. Dau mai tare volumul microfonului, dar tot n-aud nimic, ci numai un murmur.

Prin ferestrele din fundul camerei de control văd acelaşi cer pustiu de noapte ca şi cel de deasupra oraşului, întrerupt numai de micile lumini albastre şi roşii care marchează pistele pentru avioane. E bizar să mă gândesc că avem asta în comun când aici totul este foarte diferit.

Oamenii din camera de control ştiu deja că eu sunt cel care a dezactivat sistemul de securitate în seara de dinaintea atacului, deşi nu eu am fost cel care le-a strecurat unora dintre lucrătorii lor din schimbul de noapte serul păcii, astfel încât să pot să o fac – aceea a fost Nita. Însă, în cea mai mare parte a timpului, ei mă ignoră, atâta timp cât stau la distanţă de pupitrele lor.

Pe un alt ecran derulez iarăşi imaginile, căutându-i pe Marcus şi pe Johanna, orice ar putea să-mi arate ce se întâmplă cu Loialii. Pe ecran apar toate zonele din oraş, podul de lângă Merciless Mart şi Turlă şi strada principală, spre sectorul Abnegaţiei, Butucul şi Caruselul şi ogoarele Prieteniei, acum lucrate de către toate facţiunile. Însă niciuna dintre camere nu-mi arată nimic.

— Vii des aici, îmi spune Cara, care se apropie de mine. Te temi de restul sediului? Sau de altceva?

Are dreptate, în ultima vreme am venit de multe ori în camera de control. E ceva ce fac pentru a pierde vremea în

timp ce aştept sentinţa lui Tris, în timp ce aştept ca planul nostru de a lovi Biroul să se înfăptuiască, în timp ce aştept ceva, *orice.*

— Ba nu, îi răspund. Pur şi simplu stau cu ochii pe părinţii mei.

— Părinţii pe care îi urăşti?

Stă în picioare lângă mine, cu braţele încrucişate.

— Da, înţeleg de ce ai vrea să-ţi petreci toate orele în care nu dormi zgâindu-te la oameni cu care nu vrei să ai de-a face. Are noimă.

— Sunt periculoşi, îi spun. Cu atât mai periculoşi cu cât nimeni în afară de mine nu ştie cât sunt de periculoşi.

— Şi ce ai de gând să faci de-aici dacă ei înfăptuiesc ceva îngrozitor? Să trimiţi un semnal de fum?

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Bine, bine.

Ea ridică mâinile în semn că se predă.

— Încerc numai să-ţi amintesc că tu nu mai eşti în lumea lor, ci că eşti aici. Atâta tot.

— Am priceput aluzia.

Niciodată nu m-am gândit la Erudiţi ca fiind deosebit de receptivi cu privire la relaţii sau sentimente, însă ochii pătrunzători ai Carei văd tot soiul de lucruri. Frica mea. Faptul că încerc să caut ceva care să-mi distragă atenţia de la trecutul meu. E cumva alarmant.

Derulez filmările dintr-un unghi al camerei, apoi mă opresc şi derulez din nou. Scena e în întuneric din cauza orei, dar văd oameni care descind cu mişcări sincronizate, asemenea unui stol de păsări, în jurul unei clădiri pe care n-o recunosc.

— O fac, spune Cara bucuroasă. Loialii chiar atacă.

— Hei! strig la femeile de la pupitrele camerei de control.

Cea mai în vârstă, care îmi aruncă întotdeauna o căutătură urâtă atunci când apar, îşi înalţă capul.

— Camera douăzeci şi patru! Grăbiţi-vă!

Ea tastează ceva pe ecranul ei şi toţi cei care se învârt în zona de supraveghere se adună în jurul ei. Oamenii care trec pe culoar se opresc să vadă ce se petrece, iar eu mă

întorc spre Cara.

— Poţi să-i aduci şi pe ceilalţi? o rog eu. Cred că ar trebui să vadă şi ei asta.

Ea dă aprobator din cap cu o privire sălbatică şi iese valvârtej din camera de control.

Oamenii din jurul clădirii nefamiliare nu poartă uniforme pentru a se distinge, dar nu poartă nici brasardele celor fără facţiune, şi sunt înarmaţi. Încerc să aleg un chip, ceva ce să pot recunoaşte, însă imaginile sunt prea înceţoşate. Îi văd aranjându-se, deplasându-se unul spre altul pentru a comunica, fluturând braţele întunecate în noaptea şi mai întunecată.

Îmi muşc degetul mare, nerăbdător să se întâmple ceva, orice. Câteva minute mai târziu soseşte Cara, împreună cu ceilalţi. Când ajung la mulţimea de oameni adunaţi în faţa monitoarelor principale, Peter spune „Scuzaţi-mă!” destul de tare, cât să-i facă pe oameni să se întoarcă. Când văd cine este, ei îi fac loc.

— Care-i treaba? mă întreabă Peter când ajunge lângă mine. Ce se întâmplă?

— Loialii au alcătuit o armată, îi răspund, arătând spre ecranul din stânga. În ea există oameni din toate facţiunile, chiar şi din Prietenie şi din Erudiţie. În ultima vreme am urmărit mult.

— *Erudiţie?* întreabă Caleb.

— Loialii sunt duşmanii noilor duşmani, cei fără facţiune, intervine Cara. Ceea ce le oferă Erudiţilor şi Loialilor un scop comun: uzurparea lui Evelyn.

— Ai spus că în armată sunt şi oameni din Prietenie? mă întreabă Christina.

— Ei nu iau parte cu adevărat la violenţă, îi spun. Dar colaborează cu ei.

— Loialii au operat o primă descindere la un depozit de armament acum câteva zile, ne spune femeia tânără care stă la pupitrul de control cel mai apropiat de noi. Ăsta e cel de-al doilea. De acolo au armele. După primul raid, Evelyn a dispus ca majoritatea armelor să fie relocate, însă acest depozit n-a reuşit s-o facă la timp.

Tata ştie ce ştia Evelyn: că puterea de a-i face pe oameni să se teamă de tine e singura putere de care ai nevoie. Armele vor face asta pentru el.

— Care este scopul lor? întreabă Caleb.

— Loialii sunt motivaţi de dorinţa de a se întoarce la scopul nostru iniţial din oraş, răspunde Cara. Fie că asta înseamnă să trimiţi un grup de oameni în afară, aşa după cum sună instrucţiunile lui Edith Prior – pe care le-am considerat importante la acea vreme, cu toate că de atunci încoace am aflat că instrucţiunile ei nu prea contau –, fie reinstaurarea facţiunilor cu forţa. Ei pun de un atac asupra fortului celor fără facţiune. Asta e ceea ce am discutat eu cu Johanna înainte să plec. Nu am discutat să ne aliem cu tatăl tău, Tobias, dar presupun că ea e capabilă să ia decizii de una singură.

Aproape că am uitat de faptul că, înainte să plecăm, Cara era conducătoarea Loialilor. Acum nu sunt sigur că îi pasă dacă facţiunile vor supravieţui sau nu, însă ei îi pasă în continuare de oameni. Îmi dau seama după cum priveşte ecranele, curioasă, dar temătoare.

Chiar şi peste sporovăiala celor din jur aud când încep focurile de arme, nişte pocnete şi ţăcănituri în amplificatoare. Tastez pe ecranul din faţa mea de câteva ori şi unghiul camerei se schimbă, arătând interiorul clădirii în care invadatorii tocmai au intrat cu forţa. Pe o masă din interior se găsesc o mică grămadă de cutiuţe – muniţie – şi câteva pistoale. Nu e nimic prin comparaţie cu armele pe care le au din belşug oamenii de aici, dar, în oraş, ştiu că e ceva valoros.

Mai mulţi bărbaţi şi femei cu brasardele celor fără facţiune păzesc masa, însă cedează rapid, fiind depăşiţi numeric de Loiali. Recunosc un chip familiar printre ei – Zeke, izbindu-l cu patul armei în falcă pe unul dintre cei fără facţiune. Aceştia sunt copleşiţi în mai puţin de două minute, căzând pradă gloanţelor pe care le văd numai atunci când le penetrează carnea. Loialii se răspândesc prin încăpere, călcând peste cadavre de parcă acestea ar fi numai nişte moloz în plus, şi adună tot ce pot. Zeke adună

armele împrăştiate pe masă, cu o expresie dură pe chip, pe care am văzut-o numai de câteva ori.

El nici măcar nu ştie ce s-a întâmplat cu Uriah.

Femeia de la pupitru atinge ecranul în câteva locuri. Pe unul dintre ecranele mai mici de deasupra ei este o imagine – un fragment de filmare pe care tocmai l-am văzut, oprit într-un anumit punct. Ea tastează din nou şi imaginea se măreşte, arătând un bărbat cu părul tuns periuţă şi o femeie cu părul lung, negru, acoperindu-i o parte din faţă.

Marcus, fireşte. Şi Johanna – ducând o armă.

— Ei doi au reuşit să adune cea mai mare parte a membrilor facţiunii loiale cauzei lor. Totuşi, în mod surprinzător, Loialii nu îi depăşesc încă numeric pe cei fără facţiune.

Femeia se lasă pe spate în scaunul ei şi scutură din cap.

— Există cu mult mai mulţi oameni fără facţiune decât am anticipat noi. În definitiv, e dificil să obţii numărătoarea exactă a unei populaţii împrăştiate.

— Johanna? Conducând o rebeliune? Cu o armă? Asta n-are nicio logică, spune Caleb.

Johanna mi-a spus cândva că, dacă ea ar fi putut să ia decizii, ar fi sprijinit acţiunea împotriva Erudiţiei în locul pasivităţii recomandate de restul facţiunii ei. Însă ea era la mila facţiunii şi a fricii ei. Acum, cu facţiunile desfiinţate, se pare că a devenit altceva decât purtătoarea de cuvânt a Prieteniei sau conducătoarea Loialilor. A devenit un soldat.

— Are mai multă logică decât ai crede, îi spun eu, iar Cara dă aprobator din cap la auzul vorbelor mele.

Îi privesc golind camera de arme şi de muniţie şi plecând repede, împrăştiindu-se ca frunzele în vânt. Mă simt mai greoi, de parcă aş purta o nouă povară. Mă întreb dacă oamenii din jurul meu – Cara, Christina, Peter, chiar şi Caleb – simt la fel. Oraşul – oraşul nostru – este mai aproape ca niciodată de distrugerea completă.

Putem pretinde că nu mai aparţinem acelui loc, în timp ce trăim într-o siguranţă relativă aici, dar noi *aparţinem.* Mereu vom aparţine acelui loc.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

TRIS

CÂND PARCĂM la intrarea în sediu e întuneric şi ninge. Fulgii zboară peste drum, uşori de parcă ar fi zahăr pudră. E doar o zăpadă de toamnă timpurie; dimineaţă va fi dispărut. Îmi scot vesta antiglonţ imediat cum cobor şi i-o înmânez lui Amar împreună cu arma mea. Acum mă deranjează s-o ţin şi credeam că disconfortul îmi va dispărea odată cu trecerea timpului, însă nu mai sunt atât de sigură. Poate că nu va trece niciodată şi poate că e în regulă aşa.

Când intru, aerul cald mă învăluie. După ce am vizitat periferia, sediul pare mai curat decât a fost vreodată. Comparaţia mă tulbură. Cum pot să păşesc pe aceste podele care scârţâie şi să port hainele astea apretate când ştiu că oamenii ăia sunt acolo, învelindu-şi casele în prelate pentru a le ţine de cald?

Când ajung în dormitorul hotelului, sentimentul de nelinişte a dispărut.

Scrutez încăperea în căutarea Christinei sau a lui Tobias, însă niciunul dintre ei nu e acolo. Numai Peter şi Caleb sunt. Peter citeşte o carte mare, pe care o ţine în poală, mâzgălind notiţe într-un carneţel, iar Caleb citeşte jurnalul mamei de pe tabletă, având ochii sticloşi. Încerc să ignor asta.

— Aţi văzut vreunul dintre voi…

Dar cu cine vreau să vorbesc, cu Christina sau cu Tobias?

— Pe Four? decide Caleb pentru mine. L-am văzut în sala de genealogie ceva mai devreme.

— Sa… ce sală?

— Au numele strămoşilor noştri expuse într-o sală. Îmi dai şi mie, te rog, o bucată de hârtie? îi cere el lui Peter.

Peter rupe o foaie de la sfârşitul carneţelului său şi i-o întinde lui Caleb, care mâzgăleşte ceva pe ea – indicaţii.

Caleb spune:

— Mai devreme am găsit acolo numele părinţilor noştri, în partea dreaptă a sălii, al doilea panou de la uşă.

Îmi dă indicaţiile fără să se uite la mine. Privesc literele lui frumoase şi curate. Înainte să-i trag un pumn, Caleb ar fi insistat să meargă cu mine, disperat să aibă timp să se scuze în faţa mea. Însă în ultima vreme a păstrat distanţa, fie pentru că se teme de mine, fie pentru că, în cele din urmă, a renunţat.

Niciuna dintre opţiuni nu mă face să mă simt bine.

— Mulţumesc, îi spun. Ăăă... ce-ţi mai face nasul?

— E bine, îmi răspunde. Cred că vânătaia îmi scoate în evidenţă ochii, nu ţi se pare?

Zâmbeşte uşor şi eu la fel. Însă este limpede că niciunul dintre noi nu ştie ce să facă mai departe, deoarece am rămas fără cuvinte.

— Aşteaptă, tu azi ai fost plecată, nu? spune el după o secundă. Se întâmplă ceva în oraş. Loialii s-au răsculat împotriva lui Evelyn şi au atacat unul dintre depozitele noastre de arme.

Mă uit lung la el. De câteva zile nu m-am mai întrebat ce se petrece în oraş; am fost prea preocupată de ceea ce se petrecea aici.

— Loialii? întreb eu. Oamenii conduşi în prezent de *Johanna Reyes*... au atacat un depozit?

Înainte să plecăm, eram sigură că oraşul era pe punctul de a exploda într-un alt conflict. Bănuiesc că acum a făcut-o. Însă mă simt detaşată de el – aproape toţi cei la care ţin se află aici.

— Conduşi de Johanna Reyes şi de Marcus Eaton, precizează Caleb. Însă Johanna era acolo, ţinând o armă în mână. Era ridicol. Oamenii de la Birou păreau să fie cu adevărat deranjaţi de asta.

— Uau! fac eu, clătinând din cap. Bănuiesc că era doar o chestiune de timp.

Din nou se lasă tăcerea, apoi ne îndepărtăm unul de altul în acelaşi timp, Caleb întorcându-se la patul lui, iar eu ieşind pe hol, urmându-i indicaţiile.

Văd sala de genealogie de la distanţă. Pereţii din bronz par să strălucească cu o lumină caldă. Stând în cadrul uşii, am senzaţia că mă aflu în interiorul unui apus de soare, înconjurată de strălucire. Tobias îşi trece degetele peste ramurile arborelui genealogic al familiei sale – presupun –, dar o face alene, de parcă nu i-ar acorda cu adevărat atenţie.

Am senzaţia că văd acea caracteristică obsesivă la care se referea Amar. Ştiu că Tobias şi-a urmărit părinţii pe ecrane, iar acum se uită lung la numele lor, cu toate că nu e nimic în sală ce el să nu fi ştiut deja. Aveam dreptate să spun că el era disperat, disperat după o legătură cu Evelyn, disperat să nu fie deteriorat, însă niciodată nu m-am gândit cum se leagă lucrurile astea. Nu ştiu care ar fi senzaţia să-ţi deteşti propria istorie şi, în acelaşi timp, să-ţi doreşti cu ardoare iubirea oamenilor care ţi-au dat acea istorie. Cum de n-am văzut niciodată schisma din inima lui? Cum de nu mi-am dat niciodată seama de faptul că, pentru fiecare parte puternică din el, există părţi dureroase, sfărâmate?

Caleb afirma că mama a zis că există ceva rău în fiecare şi că primul pas pentru a iubi pe cineva este să recunoaştem răul din noi înşine, astfel încât să îi putem ierta. Aşadar, cum pot să îi reproşez lui Tobias disperarea, ca şi cum eu aş fi mai bună decât el, ca şi cum n-aş fi îngăduit ca propria-mi frângere să mă orbească?

— Hei, îl strig eu, îndesând în buzunarul de la spate hârtia cu indicaţiile lui Caleb.

El se întoarce, iar expresia lui e serioasă, familiară. Arată aşa cum arăta în primele săptămâni în care l-am cunoscut, ca o santinelă păzind cele mai intime gânduri ale sale.

— Ascultă, îi spun. Am crezut că trebuia să meditez dacă aş putea să te iert sau nu, dar acum mă gândesc că tu nu mi-ai făcut nimic care să necesite să te iert, în afară, poate, de faptul că m-ai acuzat că sunt geloasă pe Nita…

El deschide gura să strecoare o replică, dar eu ridic o mână să-l opresc.

— Dacă rămânem împreună, va trebui să te iert iar şi iar, iar dacă încă mai eşti implicat în asta, şi tu va trebui să mă

ierţi iar şi iar, îi spun. Aşa că nu iertarea e ideea. La ce ar fi trebuit să meditez este dacă încă mai suntem sau nu potriviţi unul pentru celălalt.

Tot drumul spre casă m-am gândit la ce mi-a spus Amar, despre faptul că fiecare relaţie îşi are problemele sale. M-am gândit la părinţii mei, care s-au certat mai des decât alţi părinţi din Abnegaţie pe care îi ştiam, care, fără doar şi poate, şi-au petrecut împreună toate zilele până ce au murit.

Apoi m-am gândit la cât de puternică am devenit, cât de sigură mă simt acum şi cum în tot acest timp el mi-a spus că eram curajoasă, că eram respectată, că eram iubită şi demnă de a fi iubită.

— Şi? mă întreabă el, cu vocea, ochii şi mâinile uşor nesigure.

— Şi, îi răspund, cred că tu eşti singura persoană destul de puternică încât să-mi dea şi mie putere.

— Sunt, îmi spune el brusc.

Şi îl sărut.

Braţele lui mă cuprind şi mă strâng cu putere, ridicându-mă în vârful picioarelor. Îmi îngrop faţa în umărul lui şi închid ochii, inspirând mirosul lui de curat, mirosul vântului.

Cândva credeam că, atunci când se îndrăgostesc, oamenii ajung unde ajung şi, după aceea, nu mai au de ales. Şi poate că asta e adevărat în ceea ce priveşte începuturile, însă nu e adevărat pentru etapa de acum.

M-am îndrăgostit de el. Dar nu stau cu el în mod implicit, ca şi când n-ar mai fi altcineva disponibil pentru mine. Stau cu el deoarece eu am ales să stau, în fiecare zi în care mă trezesc, în fiecare zi în care ne luptăm sau ne minţim sau ne dezamăgim reciproc. Îl aleg iar şi iar, iar el mă alege pe mine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

TRIS

AJUNG LA BIROUL lui David pentru prima mea participare la întrunirea consiliului când ceasul indică ora zece, iar el îşi conduce scaunul pe hol imediat după aceea. Arată şi mai palid decât ultima dată când l-am văzut, iar cearcănele de sub ochi sunt mai pronunţate, asemenea vânătăilor.

— Bună, Tris! mă salută el. Nerăbdătoare, nu-i aşa? Ai ajuns exact la timp.

Încă mai simt o greutate în membre de la serul adevărului pe care l-au testat pe mine Cara, Caleb şi Matthew, ca parte a planului nostru. Ei încearcă să creeze un ser al adevărului puternic, unul la care nici măcar o persoană PG, aşa cum sunt eu, să nu fie imună. Ignor senzaţia de greutate şi spun:

— Fireşte că sunt nerăbdătoare. E prima mea întrunire. Ai nevoie de ajutor? Pari obosit.

— Bine, bine.

Trec în spatele lui şi apăs pe mânerele scaunului cu rotile pentru a-l pune în mişcare. El oftează.

— Presupun că sunt obosit. Am stat treaz toată noaptea discutând despre cea mai recentă criză. Fă stânga aici!

— Ce criză?

— O, ai să afli în curând, să nu ne grăbim.

Manevrez scaunul pe holul întunecat de la Terminalul 5, aşa este etichetat – „un nume vechi”, după cum spune David –, care nu are ferestre, niciun indiciu despre lumea din afară. Aproape că simt paranoia care emană din pereţi, de parcă însuşi terminalul este îngrozit de ochii iscoditori. Dacă ar şti ce caută ochii *mei!*

Mergând, arunc o privire la mâinile lui David, apăsate pe braţele scaunului. Pieliţele din jurul unghiilor sunt carne vie, ca şi cum şi le-ar fi ros peste noapte. Şi unghiile sunt rupte, îmi amintesc de vremurile când şi mâinile mele arătau la

fel, atunci când amintirile simulărilor fricii se strecurau în toate visele şi în fiecare gând răzleţ. Poate că cele care îi pricinuiesc asta lui David sunt amintirile lui legate de atac.

Nu-mi pasă, mă gândesc eu. *Aminteşte-ţi ce a făcut. Ce va face din nou.*

— Am ajuns, zice David.

Îl împing printr-un set de uşi duble, fixate cu opritoare pentru a sta deschise. Cei mai mulţi dintre membrii consiliului par să fie prezenţi, amestecând cu beţişoare înguste în ceşcuţele de cafea, majoritatea fiind femei şi bărbaţi de vârsta lui David. Mai sunt şi membri tineri – Zoe este prezentă şi îmi oferă un zâmbet încordat, dar politicos, atunci când intru.

— Să trecem la treburile noastre! spune David în timp ce îşi conduce singur scaunul spre capul mesei de conferinţă.

Mă aşez pe unul dintre scaunele din capătul opus al sălii, alături de Zoe. E clar că se presupune că n-ar trebui să stăm la masă cu oameni importanţi şi asta nu mă deranjează – va fi mai uşor să moţăi atunci când lucrurile vor deveni plictisitoare, deşi, dacă această nouă criză este suficient de serioasă cât să-l ţină treaz toată noaptea, mă îndoiesc că se va întâmpla asta.

— Aseară am primit un apel telefonic urgent de la oamenii din camera noastră de control, începe David. Evident, în Chicago violenţa este pe cale să erupă. Adepţii facţiunilor, care îşi zic Loialii, s-au răsculat împotriva conducerii celor fără facţiuni, atacând casele fără arme. Ceea ce ei nu ştiu este că Evelyn Johnson a descoperit o nouă armă – rezervele de serul morţii ascunse în sediul Erudiţiei. Din câte ştim, niciunul nu e capabil să reziste serului morţii, nici măcar Divergenţii. Dacă Loialii atacă guvernul celor fără facţiune, iar Evelyn se răzbună, pierderile colaterale vor fi, evident, catastrofale.

Privesc fix la podea când în încăpere izbucnesc discuţiile.

— Linişte! cere David. Experimentele sunt deja în pericol de a fi închise dacă nu le putem dovedi superiorilor noştri că suntem capabili să le ţinem sub control. O altă revoluţie în Chicago nu va face altceva decât să le confirme credinţa

că acest demers şi-a depăşit utilitatea – ceva ce noi nu vom permite să se întâmple dacă vrem să continuăm lupta împotriva deteriorării genetice.

Undeva, dincolo de expresia de epuizare şi de agitaţie a lui David, există ceva mai dur, mai puternic. Îl cred. Cred că el nu va permite să se întâmple aşa ceva.

— E timpul să folosim serul memoriei pentru o resetare în masă, ne spune el. Şi cred că ar trebui să-l folosim împotriva tuturor celor patru experimente.

— Să-i *resetăm*? întreb, căci nu mă pot abţine.

Toţi cei din încăpere se uită în acelaşi timp la mine. Par să fi uitat că eu, o fostă membră a experimentelor la care se referă, sunt de faţă.

— „Resetarea” e cuvântul nostru pentru ştergerea amintirilor pe scara largă, zice David. Este ceea ce facem atunci când experimentele care includ modificări comportamentale sunt în pericol să se destrame. Am făcut-o atunci când am creat la început fiecare experiment care avea o componentă a modificării comportamentale, iar ultimul din Chicago a fost făcut cu câteva generaţii înaintea voastră.

Îmi zâmbeşte ciudat.

— De ce crezi că au fost atât de multe distrugeri fizice în sectorul celor fără facţiune? A avut loc o răscoală şi a trebuit să o înăbuşim cât mai repede posibil.

Stau uluită pe scaunul meu, vizualizând drumurile distruse şi ferestrele sparte şi stâlpii de iluminat răsturnaţi din sectorul celor fără facţiune, distrugerea care este mai evidentă ca oriunde – nici măcar la nord de pod, acolo unde clădirile sunt pustii, dar par să fi fost evacuate în mod paşnic. Întotdeauna am considerat normale sectoarele dărâmate din Chicago, fiind o dovadă a ceea ce se întâmplă atunci când oamenii nu au o comunitate. Nu mi-am închipuit niciodată că acestea erau rezultatul unei răzmeriţe – şi al unei *resetări* consecutive.

Simt că mi se face greaţă din pricina furiei. Că ei vor să oprească o revoluţie, nu ca să salveze vieţi, ci doar ca să-şi salveze preţioasele experimente. Dar de ce cred ei că au

dreptul să distrugă amintirile oamenilor, identităţile lor, înlăturându-le din minte numai fiindcă le este lor convenabil?

Dar, bineînţeles, cunosc răspunsul la această întrebare. Pentru ei, oamenii din oraşul nostru sunt doar containere de material genetic – doar DG-uri, valoroşi pentru genele corectate pe care le transmit, nu pentru creierele din capetele lor sau pentru inimile din piepturile lor.

— Când? întreabă unul dintre membrii consiliului.

— În următoarele patruzeci şi opt de ore, îi răspunde David.

Toată lumea dă aprobator din cap, ca şi cum asta ar fi ceva logic.

Îmi amintesc ce mi-a spus în biroul lui. *Dacă e să câştigăm lupta împotriva deteriorării genetice*, *va trebui să facem sacrificii. Înţelegi asta, nu-i aşa?* Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci că el va da bucuros la schimb mii de amintiri – vieţi ale DG-urilor – pentru a controla experimentele. Că el le va da la schimb fără să se gândească măcar la alternative – fără să aibă senzaţia că ar trebui să-şi bată capul să-i salveze.

La urma urmelor, ei sunt *deterioraţi.*

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

TOBIAS

ÎMI SPRIJIN PANTOFUL de marginea patului lui Tris şi îmi leg şireturile. Prin ferestrele larg deschise văd lumina după-amiezii licărind pe panourile laterale ale avioanelor garate pe pista de aterizare. DG-urile în costume verzi se suie pe aripi, apoi se strecoară pe sub boturile avioanelor, verificându-le înainte de decolare.

— Cum merge proiectul vostru cu Matthew? o întreb pe Cara, care se află la două paturi distanţă.

În această dimineaţă, Tris le-a permis Carei, lui Caleb şi lui Matthew să testeze pe ea noul lor ser al adevărului, dar, de atunci, n-am mai văzut-o.

Cara îşi perie părul. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu ne aude nimeni, apoi îmi răspunde.

— Nu prea bine. Până acum, Tris a fost imună la noua versiune a serului pe care l-am dezvoltat – nu a avut niciun efect. E foarte ciudat cum genele unei persoane o fac să fie atât de rezistentă la manipularea mentală de orice tip.

— Poate că nu e vorba de genele ei, spun eu, ridicând din umeri. Poate că e vreun soi de încăpăţânare supraomenească.

— Oh, acum suntem la partea din despărţire în care ne insultăm? mă întreabă ea. Căci am căpătat experienţă după ce s-a întâmplat cu Will. Am adunat suficiente comentarii acide în legătură cu nasul ei.

— Nu ne-am despărţit, îi spun zâmbind. Însă e plăcut să ştiu că ai asemenea sentimente calde pentru iubita mea.

Cara se înroşeşte la faţă.

— Sentimentele mele pentru iubita ta sunt amestecate, da, dar în cea mai mare parte a timpului am un respect deosebit faţă de ea.

— Ştiu. Glumeam doar. E drăguţ să te văd tulburându-te din când în când.

Cara îmi aruncă o căutătură urâtă.

— În plus, îi spun, ce e în neregulă cu nasul ei?

Uşa de la dormitor se deschide şi intră Tris, cu părul zbârlit şi cu o privire ca de om angoasat. Mă tulbură să o văd aşa de agitată, de parcă pământul pe care stau nu ar mai fi solid. Mă ridic şi îi netezesc părul, aranjându-i-l la loc.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, lăsându-mi mâna pe umărul ei.

— Întrunirea consiliului, spune Tris.

Îmi acoperă mâna cu palma, scurt, apoi se aşază pe unul dintre paturi, lăsându-şi mâinile să atârne între genunchi.

— Urăsc să fiu repetitivă, dar… ce s-a întâmplat? întreabă Cara.

Tris scutură din cap, de parcă ar încerca să se scuture de praf.

— Consiliul are planuri mari. Mari de tot.

Ne povesteşte, cu intermitenţe, despre planurile consiliului de a reseta experimentele. Pe măsură ce vorbeşte, îşi vâră palmele sub coapse şi apasă puternic, până ce încheieturile mâinilor i se înroşesc.

Când termină, mă duc şi mă aşez alături de ea pe pat, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Mă uit pe fereastră, la avioanele aliniate pe pistă, strălucitoare şi poziţionate pentru zbor. În mai puţin de două zile, aceste avioane probabil vor lansa peste cei din experimente virusul care conţine serul memoriei.

— Ce ai de gând să faci? o întreabă Cara pe Tris.

— Nu ştiu. Am senzaţia că nu mai ştiu.

Cara şi Tris se aseamănă – două femei cu mintea mai ascuţită din pricina pierderilor. Diferenţa este că durerea Carei a făcut-o sigură de orice, iar Tris şi-a păstrat incertitudinea, care a protejat-o în pofida tuturor lucrurilor prin care a trecut. Ea încă abordează totul cu o întrebare în loc de un răspuns. Este ceva ce admir la ea – ceva ce, probabil, ar trebui să admir şi mai mult.

Preţ de câteva secunde ne perpelim în tăcere, iar eu îmi urmez firul gândurilor, căci ele se reiau iar şi iar, trecând dintr-unul într-altul.

— Ei nu pot face asta, îi spun. Nu pot şterge amintirile tuturor. N-ar trebui să aibă puterea să o facă.

Mă opresc.

— Nu pot să mă gândesc decât la faptul că asta ar fi mult mai uşor dacă am avea de-a face cu un grup de oameni cu totul diferit, care chiar ar putea să gândească *raţional.* Atunci am găsi un echilibru între protejarea experimentelor şi deschiderea lor faţă de alte posibilităţi.

— Poate că ar trebui să importăm un nou grup de oameni de ştiinţă, propune Cara, oftând. Şi să ne descotorosim de ăştia vechi.

Tris se crispează la faţă şi duce o mână la frunte, ca şi cum s-ar freca pentru a înlătura o durere de moment deranjantă.

— Ba nu, spune ea. Nu avem nevoie să facem nici măcar asta.

Îşi ridică privirea spre mine, ochii ei strălucitori ţintuindu-mă locului.

— Serul memoriei, continuă ea. Alan şi Matthew au venit cu o idee prin care serurile se comportă aidoma virusurilor, astfel încât se pot răspândi în întreaga populaţie fără să fie nevoie să fie injectate tuturor. Aşa plănuiesc ei să reseteze experimentele. Însă am putea să îi resetăm noi *pe ei.*

Vorbeşte mai iute, şi ideea prinde contur în mintea ei, iar încântarea este contagioasă; fierbe în mine de parcă ar fi ideea mea, nu a ei. Însă mie nu mi se pare că ea ne sugerează o soluţie pentru problema noastră. Am senzaţia că ea ne sugerează că putem cauza o problemă în plus.

— Să resetăm Biroul şi să-l reprogramăm fără propagandă, fără dispreţul faţă de DG-uri. Atunci nu vor mai risca niciodată amintirile oamenilor din experimente. Pericolul va dispărea pentru totdeauna.

Cara ridică din sprâncene.

— Ştergerea amintirilor nu cumva va însemna şi ştergerea tuturor cunoştinţelor lor? Făcându-i, astfel, nefolositori?

— Nu ştiu. Cred că e o metodă prin care se ţintesc amintirile, în funcţie de locul în care sunt stocate

cunoştinţele în creier, altminteri primii membri ai facţiunilor n-ar fi ştiut să vorbească sau să-şi lege şireturile sau orice altceva.

Tris se ridică în picioare.

— Ar fi bine să-l întrebăm pe Matthew. El ştie mult mai bine decât noi cum funcţionează.

Mă ridic şi eu, aşezându-mă în calea ei. Razele de soare reflectate de aripile avioanelor mă orbesc, aşa că nu-i pot zări chipul.

— Tris! o strig eu. Aşteaptă! Tu chiar vrei să ştergi amintirile unei populaţii întregi împotriva voinţei lor? Ăsta e acelaşi lucru pe care şi ei îl plănuiesc să-l facă prietenilor şi familiilor noastre.

Îmi protejez ochii de lumina soarelui pentru a-i vedea expresia glacială de pe chip – expresia pe care am văzut-o cu ochii minţii înainte să mă uit la ea. Mi se pare mai matură decât oricând, neînduplecată, dură şi blazată. Şi eu mă simt la fel.

— Aceşti oameni nu au pic de consideraţie faţă de viaţa oamenilor, îmi spune ea. Ei sunt pe cale să şteargă amintirile tuturor prietenilor şi vecinilor noştri. Ei sunt responsabili de moartea celor mai mulţi membri ai fostei noastre facţiuni.

Face un pas în lături şi porneşte spre uşă.

— Consider că sunt norocoşi că nu mă duc să-i omor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

TRIS

MATTHEW ÎŞI ÎMPREUNEAZĂ mâinile la spate.

— Nu, nu, serul nu şterge toate cunoştinţele unei persoane, spune el. Tu crezi că am crea un ser care să-i facă pe oameni să uite cum să vorbească sau să meargă?

Clatină din cap.

— Vizează amintirile explicite, cum ar fi numele, locul unde ai crescut, numele primului profesor, şi lasă neatinse amintirile implicite – cum să vorbeşti sau să-ţi legi şireturile sau cum să mergi pe bicicletă.

— Interesant, zice Cara. Chiar funcţionează?

Eu schimb priviri cu Tobias. Nimic nu se compară cu o discuţie între un Erudit şi cineva care ar putea, la fel de bine, să fie un Erudit. Cara şi Matthew stau prea aproape unul de celălalt şi, cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai mult gesticulează.

— Inevitabil, unele amintiri importante se vor pierde, continuă Matthew să explice. Însă dacă avem informaţii memorate ale descoperirilor ştiinţifice sau istorice, acestea pot fi reînvăţate în perioada incertă de după ce amintirile lor au fost şterse. Atunci oamenii sunt foarte maleabili.

Eu mă reazem de perete.

— Stai, îi spun eu. Dacă Biroul are de gând să încarce toate acele avioane cu virusul serului memoriei pentru a reseta experimentele, va mai rămâne ser pentru a fi folosit împotriva sediului?

— Mai întâi va trebui să facem rost de el, spune Matthew. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

Cara nu pare să fi auzit ce am spus eu.

— După ce le ştergi amintirile, nu va trebui să îi programezi cu noile amintiri? Cum funcţionează asta?

— Trebuie doar să-i reînveţi. După cum am spus, oamenii tind să fie dezorientaţi timp de câteva zile după ce au fost

resetaţi, ceea ce înseamnă că vor fi mai uşor de controlat.

Matthew se aşază pe scaun şi se roteşte cu el.

— Putem doar să le predăm nişte cursuri de istorie nouă. Unele cursuri care să îi înveţe fapte, nu propagandă.

— Am putea utiliza prezentarea diapozitivelor de la periferie ca supliment la lecţia de istorie de bază, îi spun. Ei deţin fotografii ale războiului iscat de către PG-uri.

— Grozav, încuviinţează Matthew. Totuşi, avem o mare problemă. Virusul serului amintirilor se află în Laboratorul Armelor. Cel în care Nita a încercat – şi *nu a reuşit* – să pătrundă.

— Eu şi Christina ar fi trebuit să vorbim cu Reggie, spune Tobias, însă dat fiind noul plan, ar trebui să vorbim, de fapt, cu Nita.

— Cred că ai dreptate, sunt eu de acord cu el. Hai să mergem să aflăm unde a greşit ea.

* * *

Când am ajuns aici prima dată, am avut senzaţia că sediul era imens şi imposibil de cunoscut. Acum eu nici măcar nu mai trebuie să consult indicatoarele pentru a-mi aminti cum să ajung la spital, şi nici Tobias, care ţine pasul cu mine, nu are nevoie. E ciudat cum timpul poate face ca un loc să se micşoreze, cum poate să transforme stranietatea în ceva obişnuit.

Nu ne spunem nimic unul celuilalt, cu toate că simt cum se coace o discuţie între noi. Într-un final, mă hotărăsc să îl întreb:

— Ce este? În timpul întâlnirii de-abia ai deschis gura.

— E…

El clatină din cap.

— Nu sunt sigur că este lucrul cel mai bun de făcut. Ei vor să le şteargă amintirile prietenilor noştri, aşa că noi decidem să le ştergem pe ale lor?

Mă întorc spre el şi îl ating uşor pe umăr.

— Tobias, avem patruzeci şi opt de ore să-i oprim. Dacă îţi vine altă idee, orice altceva care ne-ar putea salva oraşul, eu sunt dispusă să te ascult.

— Nu pot.

Ochii lui de culoare albastru-închis par înfrânţi, trişti.

— Însă noi acţionăm din disperare pentru a salva ceva ce este important pentru noi – aşa cum procedează Biroul. Care este diferenţa?

— Diferenţa este ceea ce e corect, îi spun cu fermitate. Oamenii din oraş, în integralitatea lor, sunt nevinovaţi. Oamenii din Birou, care i-au furnizat lui Jeanine atacul simulat, nu sunt nevinovaţi.

Îşi ţuguie buzele şi îmi dau seama că nu este întru totul de acord.

Oftez.

— Nu este o situaţie perfectă. Însă atunci când ai de ales între două opţiuni proaste, o alegi pe cea care salvează oamenii pe care îi iubeşti şi în care crezi cel mai mult. Pur şi simplu asta faci. Bine?

Mă ia de mână; degetele lui sunt calde şi puternice.

— Bine.

— Tris!

Christina se împinge în uşile turnante ale spitalului şi aleargă spre noi. Peter e în urma ei, cu părul lui negru pieptănat într-o parte.

La început cred că e bucuroasă şi simt o undă de speranţă – oare s-o fi trezit Uriah?

Dar, cu cât se apropie mai tare, cu atât e mai evident contrariul. E înnebunită. Peter rămâne în spatele ei, cu braţele încrucişate la piept.

— Tocmai am vorbit cu unul dintre doctori, zice ea dintr-o răsuflare. Medicii spun că Uriah n-o să se trezească. Ceva în legătură cu… absenţa undelor cerebrale.

Pe umeri simt o greutate. Ştiam, fireşte, că s-ar putea ca Uriah să nu se mai trezească. Dar speranţa care ţinea durerea la distanţă se năruie, alunecând cu fiecare cuvânt pe care ea îl rosteşte.

— Ei intenţionau să îl decupleze imediat de la aparatura care îl ţine în viaţă, însă i-am implorat să n-o facă.

Se şterge violent la un ochi cu podul palmei, prinzând o lacrimă înainte ca aceasta să cadă.

— În cele din urmă, doctorul a spus că o să-mi acorde patru zile. Ca să le pot spune celor din familia lui.

Familia lui. Zeke e în oraş, la fel şi mama lui Neînfricată. Niciodată până acum nu mi-a trecut prin minte că ei nu ştiu ce se petrece cu el şi nici noi nu ne-am obosit să le spunem, deoarece eram cu toţii concentraţi asupra…

— Ei intenţionează să reseteze oraşul în patruzeci şi opt de ore, spun eu brusc, şi îl apuc pe Tobias de mână.

El pare uluit.

— Dacă nu-i putem opri, asta înseamnă că Zeke şi mama lui *îl vor uita.*

— Cum? întreabă Christina, cu ochii măriţi de groază. *Familia* mea e acolo! Nu se poate să-i reseteze pe toţi. Cum ar putea să facă una ca asta?

— De fapt, chiar foarte uşor, îi răspunde Peter.

Uitasem că şi el era prezent.

— Tu ce cauţi aici? vreau eu să ştiu.

— Am fost să-l văd pe Uriah, îmi răspunde. E vreo lege care interzice asta?

— Ţie nici măcar nu-ţi pasă de el, scuip eu cuvintele. Ce drept ai să…

— Tris! exclamă Christina, clătinând din cap. Nu acum, bine?

Tobias şovăie, ţinând gura deschisă, de parcă ar vrea să spună ceva.

— Trebuie să intrăm, spune el. Matthew a zis că i-am putea inocula pe oameni împotriva serului amintirilor, bine? Aşa că vom merge acolo, îi vom inocula pe membrii familiei lui Uriah pentru orice eventualitate şi îi vom aduce la sediu pentru a-şi lua rămas-bun de la el. Trebuie s-o facem mâine-dimineaţă. Dacă n-o facem, va fi prea târziu.

Se opreşte.

— Şi tu, Christina, i-ai putea inocula pe ai tăi. Oricum, eu ar trebui să fiu cel care să le spună lui Zeke şi Hanei.

Christina dă aprobator din cap. O strâng de braţ, într-o încercare de a o consola.

— Merg şi eu, se oferă Peter. Asta dacă nu cumva vreţi să-i spun lui David ce puneţi la cale.

Ne oprim cu toţii şi îl privim. Nu ştiu de ce vrea Peter să se întoarcă în oraş, dar nu poate fi de bine. În acelaşi timp, nu ne putem permite ca David să afle ce facem, nu acum, când suntem contracronometru.

— Bine, zice Tobias. Dar dacă pricinuieşti vreun necaz, îmi rezerv dreptul de a te lăsa lat şi de a te încuia într-o clădire părăsită.

Peter îşi dă ochii peste cap.

— Cum ajungem acolo? întreabă Christina. Nu e ca şi când ei le-ar permite oamenilor să împrumute maşini.

— Pun rămăşag că l-am putea convinge pe Amar să te ia în oraş, îi spun eu. Mi-a spus azi că el se oferă mereu voluntar în patrule. Aşa că îi cunoaşte pe oamenii potriviţi. Şi sunt sigură că va fi de acord să-i ajutăm pe Uriah şi pe-ai lui.

— Mai bine m-aş duce să-l întreb acum. Şi probabil că cineva ar trebui să stea cu Uriah… să se asigure că doctorul nu-şi ia cuvântul înapoi. Christina, nu Peter.

Tobias se freacă la ceafa, atingând tatuajul Neînfricat de parcă ar vrea să şi-l smulgă de pe corp.

— Şi apoi ar trebui să mă gândesc cum să le spun membrilor familiei lui Uriah că el a fost omorât când eu trebuia să am grijă de el.

— Tobias… dau eu să spun, însă el ridică o mână pentru a mă opri.

Dă să se îndepărteze.

— Oricum, probabil că nu mă vor lăsa s-o vizitez pe Nita.

Uneori e greu să ştii cum trebuie să ai grijă de oameni. Privindu-i pe Peter şi pe Tobias cum pleacă – păstrând distanţa unul faţă de celălalt – mă gândesc că este posibil ca Tobias să aibă nevoie de cineva care să alerge pentru el, deoarece, toată viaţa lui, oamenii l-au lăsat să se îndepărteze, l-au lăsat să se închidă în el însuşi. Însă are dreptate: trebuie să facă asta pentru Zeke, iar eu trebuie să vorbesc cu Nita.

— Vino, mă îndeamnă Christina. Orele de vizită sunt aproape pe sfârşite. Mă întorc să stau cu Uriah.

* * *

Înainte să merg în salonul Nitei – identificabil prin paznicul care stă la uşă –, mă opresc în salonul lui Uriah, împreună cu Christina. Ea se aşază pe scaunul de lângă el, pe care s-a imprimat conturul picioarelor ei.

A trecut mult timp de când am stat de vorbă ca fetele, mult timp de când am râs împreună. Am fost rătăcită în ceaţa Biroului, în promisiunea de a aparţine acestui loc.

Rămân în picioare alături de ea şi mă uit la Uriah. Nu mai pare rănit – mai există nişte echimoze, câteva tăieturi, însă nimic destul de grav ca să-i provoace moartea. Îmi las capul pe o parte pentru a vedea şarpele tatuat în dosul urechii lui. Ştiu că e el, dar nu prea mai arată ca Uriah fără zâmbetul larg de pe chip şi fără ochii lui negri şi strălucitori, mereu alerţi.

— El şi cu mine nici n-am fost prea apropiaţi, zice ea. Doar la… chiar la sfârşit. Deoarece el a pierdut pe cineva care a murit, iar eu la fel…

— Ştiu, îi spun. L-ai ajutat cu adevărat.

Trag un scaun alături de ea şi mă aşez. Ea îi strânge mâna lui Uriah, care zace inertă pe cearşaf.

— Câteodată am senzaţia că mi-am pierdut toţi prietenii, spune ea.

— Pe Cara n-ai pierdut-o, îi spun. Sau pe Tobias. Şi, Christina, nici pe mine nu m-ai pierdut. Pe mine n-ai să mă pierzi niciodată.

Ea se întoarce spre mine şi, undeva, în aburul tristeţii, ne strângem în braţe, în acelaşi mod disperat în care am făcut-o atunci când mi-a spus că mă iertase pentru că îl omorâsem pe Will. Prietenia noastră a fost apăsată de o mare greutate, greutatea de a fi împuşcat pe cineva pe care ea îl iubea, greutatea atâtor pierderi. Alte legături ar fi cedat. Din cine ştie ce motiv, aceasta nu a făcut-o.

Rămânem îmbrăţişate mult timp, până ce disperarea păleşte.

— Mulţumesc, spune ea. Nici tu n-ai să mă pierzi.

— Sunt destul de sigură că, dacă aveam de gând, deja aş fi făcut-o.

Zâmbesc.

— Ascultă, sunt nişte lucruri cu care aş vrea să te pun la curent.

Îi povestesc despre planurile noastre de a împiedica Biroul să reseteze experimentele. În timp ce vorbim, mă gândesc la oamenii pe care este gata să-i piardă – tatăl şi mama ei, sora ei –, toate acele legături, alterate pe vecie sau la care se renunţă în numele purităţii genetice.

— Îmi pare rău, îi spun când termin. Ştiu că tu, probabil, ai vrut să ne ajuţi, dar…

— Să nu-ţi pară rău, spune ea, privindu-l lung pe Uriah. Încă mă bucur că merg în oraş.

Încuviinţează, dând din cap de câteva ori.

— Îi vei împiedica să reseteze experimentele. Ştiu c-o vei face.

Sper să aibă dreptate.

* * *

Când ajung la salonul Nitei, am la dispoziţie numai zece minute până ce se termină orele de vizită. Paznicul îşi ridică ochii din cărţile lui şi mă priveşte întrebător.

— Pot să intru? îl întreb eu.

— Nu prea am voie să las lumea să intre aici, îmi răspunde el.

— Eu sunt cea care a împuşcat-o, îi spun. Asta nu contează deloc?

— Păi… spune el, ridicând din umeri. Atâta timp cât promiţi că n-o împuşti iar… Şi că ieşi în zece minute.

— S-a făcut.

Îmi cere să-mi scot jacheta, pentru a-i arăta că nu am niciun fel de armă, şi apoi îmi dă voie să intru. Nita tresare, devenind atentă – desigur, pe cât de mult poate. Jumătate din trupul ei este în carcasă de gips, iar una dintre mâini îi este prinsă de pat cu cătuşe, de parcă ar putea să evadeze. Părul îi este încâlcit, dezordonat, însă, fireşte, încă e drăguţă.

— Ce cauţi aici? mă întreabă ea.

Nu-i răspund – verific colţurile încăperii în căutare de

camere de luat vederi şi descopăr una, vizavi de mine, orientată spre patul de spital pe care îl ocupă Nita.

— Nu există microfoane, îmi spune ea. Ei nu prea fac din astea pe-aici.

— Bun.

Îmi trag un scaun şi mă aşez lângă ea.

— Mă aflu aici deoarece am nevoie de informaţii importante de la tine.

— Deja le-am spus tot ce am avut eu chef să le spun, mă repede ea, aruncându-mi o căutătură urâtă. Nu mai am nimic în plus de adăugat. În special persoanei care m-a împuşcat.

— Dacă nu te-aş fi împuşcat eu, n-aş mai fi fost preferata lui David şi n-aş mai fi ştiut toate lucrurile pe care le ştiu acum.

Arunc o privire spre uşă, nu din pricina unei îngrijorări întemeiate că cineva ne-ar putea asculta, ci din cauză că sunt paranoică.

— Noi avem un plan nou. Matthew şi cu mine. Şi Tobias. Şi va fi necesar să intrăm în Laboratorul Armelor.

— Şi te-ai gândit că eu v-aş putea ajuta în această privinţă?

Clatină din cap.

— N-am putut intra nici prima dată, îţi aminteşti?

— Trebuie să ştiu ce măsuri de securitate s-au luat. David este singura persoană care cunoaşte codul de acces?

— Nu-i... singura persoană, zice ea. Ar fi o prostie. Îl ştiu şi superiorii lui, dar el e singura persoană din sediu, da.

— Bine, în cazul ăsta, care este măsura de securitate de rezervă? Cea care este activată dacă uşa este aruncată în aer?

Ea îşi lipeşte buzele una de cealaltă, în aşa fel încât aproape că dispar, şi se zgâieşte la carcasa care îi acoperă trupul.

— E serul morţii, răspunde ea. Sub formă de aerosoli, e practic de neoprit. Chiar şi dacă eşti îmbrăcat cu un costum de protecţie sau cu ceva asemănător, funcţionează până la sfârşit. În felul ăsta, durează doar ceva mai mult. Aşa spun

rapoartele laboratorului.

— Aşadar, serul *ucide* în mod automat pe oricine care îşi croieşte drum în acea încăpere fără codul de acces? o întreb eu.

— Te surprinde?

— Aş zice că nu.

Îmi sprijin coatele pe genunchi.

— Şi nu e nicio altă cale de a intra, cu excepţia codului lui David.

— Pe care, după cum ai aflat, nu este deloc dornic să-l împărtăşească.

— Nu există nicio şansă ca un PG să poată rezista serului morţii? continui eu să o întreb.

— Nu. Cu certitudine nu.

— Cei mai mulţi oameni puri genetic nu pot rezista nici serului adevărului, îi spun eu. Dar eu pot.

— Dacă vrei să te duci să cochetezi cu moartea, eşti invitata mea.

Se lasă pe spate, rezemându-se de perne.

— Am terminat cu asta.

— Încă o întrebare, continui eu. Zici că vreau să cochetez cu moartea. De unde fac rost de explozibili ca să trec de uşă?

— De parcă am de gând să-ţi spun asta.

— Nu cred c-ai priceput. Dacă acest plan are succes, nu vei mai fi închisă. Te vei face bine şi vei fi liberă să pleci. Aşa că e în interesul tău să mă ajuţi.

Mă priveşte lung, de parcă m-ar cântări şi m-ar măsura, încheietura mâinii îi este strânsă de cătuşe, încât metalul îi sapă o linie în piele.

— Reggie are materialul explozibil. El te poate învăţa cum să-l foloseşti, dar nu e bun în acţiune, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lua şi pe el dacă nu vrei să ai senzaţia că eşti dădacă.

— Am notat.

— Spune-i că, spre deosebire de uşile obişnuite, va fi nevoie de două ori mai multă putere de foc pentru a trece prin acea uşă. E extrem de solidă.

Încuviinţez din cap. Ceasul meu bate ora exactă, semnalându-mi că e timpul să plec. Mă ridic şi împing scaunul la loc în colţul în care l-am găsit.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Care e planul? vrea ea să ştie. Dacă nu te deranjează să mi-l împărtăşeşti.

Mă opresc, ezitând în alegerea cuvintelor.

— Ei bine, zic eu în cele din urmă, hai să spunem că va şterge sintagma „deteriorat genetic” din vocabularul tuturor.

Paznicul deschide uşa, probabil pentru a-mi striga că am depăşit timpul, dar deja îmi croiesc drum spre ieşire. Privesc peste umăr încă o dată înainte de a ieşi şi o văd pe Nita zâmbind uşor.

CAPITOLUL PATRUZECI

TOBIAS

AMAR ESTE DE ACORD să ne ajute să ajungem în oraş fără să fie necesară multă muncă de convingere. Este dornic de o aventură, aşa cum eram convins că va fi. Stabilim să ne întâlnim în acea seară la cină pentru a discuta planul cu Christina, Peter şi George, care ne vor ajuta să facem rost de un vehicul.

După ce vorbesc cu Amar, mă duc în dormitor şi mă întind, punându-mi o pernă peste cap, reluând ciclic un scenariu referitor la ceea ce îi voi spune lui Zeke atunci când îl voi vedea. *Îmi pare rău, am făcut ceea ce credeam eu că trebuia să fac, iar ceilalţi aveau grijă de Uriah, şi nu m-am gândit…*

Oamenii intră şi ies din cameră, dau drumul la căldura care îşi face loc prin sistemul de ventilaţie, apoi o închid din nou, şi toate acestea în timp ce eu mă tot gândesc la scenariul acela, ticluind scuze şi apoi renunţând la ele, alegând tonul potrivit, gesturile cuvenite. În cele din urmă, frustrarea pune stăpânire pe mine şi îmi iau perna de pe faţă, aruncând-o apoi în peretele opus. Cara, care tocmai îşi netezeşte în dreptul şoldurilor bluza curată cu care s-a îmbrăcat, tresare speriată.

— Credeam că dormi, îmi spune ea.

— Iartă-mă!

Îşi pipăie părul pentru a se convinge că fiecare şuviţă e la locul ei. Este atât de grijulie la fiecare mişcare, atât de precisă, încât îmi aminteşte de muzicienii din Prietenie ciupind coardele unui banjo.

— Am o întrebare, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor. E cumva personală.

— E în regulă.

Se aşază vizavi de mine, pe patul lui Tris.

— Întreabă-mă.

— Cum de ai putut s-o ierţi pe Tris după tot ce i-a făcut fratelui tău? o întreb eu. Adică, presupunând că ai iertat-o.

— Hmm.

Cara se cuprinde cu braţele.

— Uneori, cred că am iertat-o. Alteori, nu sunt sigură că am făcut-o. Nu ştiu cum – e ca şi cum te-ai întreba cum îţi vezi de viaţă mai departe după ce moare cineva. Pur şi simplu o faci, iar ziua următoare o faci din nou.

— Există… vreo modalitate prin care ea să-ţi fi uşurat lucrurile? Orice?

— De ce mă întrebi asta? spune ea, punându-şi o mână pe genunchiul meu. E din cauza lui Uriah?

— Da, îi răspund ferm şi îmi schimb puţin poziţia piciorului, astfel încât mâna ei să nu mai stea pe genunchiul meu.

Nu am nevoie să fiu mângâiat sau consolat, de parcă aş fi un copil. Nu am nevoie de sprâncenele ei ridicate, de vocea ei blândă, pentru a scoate la iveală un sentiment pe care aş prefera să-l ţin ascuns.

— Bine.

Se îndreaptă de spate, iar când deschide din nou gura, vocea îi sună firesc, ca de obicei.

— Cred că cel mai vital lucru pe care l-a făcut – recunosc, fără ca ea să fi vrut – a fost să mărturisească. Există o diferenţă între a recunoaşte şi a mărturisi. A recunoaşte înseamnă să te scuzi pentru lucruri care nu pot fi scuzate; a mărturisi înseamnă a spune pe nume crimei comise în toată gravitatea ei. De asta aveam nevoie.

Dau aprobator din cap.

— Şi după ce îi vei fi mărturisit lui Zeke, îmi spune ea, consider că ar fi de ajutor dacă l-ai lăsa singur atâta timp cât va voi el să fie lăsat singur. Asta e tot ce poţi face.

Încuviinţez din nou.

— Însă, Four, adaugă ea, tu nu l-ai omorât pe Uriah. Nu tu ai amorsat bomba care l-a rănit. Nu tu ai făcut planul care a condus la acea explozie.

— Dar am luat parte la plan.

— Of, nu vrei să taci odată din gură?

O spune blând, zâmbindu-mi.

— S-a întâmplat. A fost cumplit. Nu eşti perfect. Astea sunt datele problemei. Nu confunda durerea cu vinovăţia.

Preţ de câteva minute, rămânem în tăcerea şi singurătatea dormitorului, de altfel pustiu, iar eu încerc să las sensul cuvintelor ei să mă pătrundă.

* * *

Iau cina cu Amar, George, Christina şi Peter la cantină, între barul pentru băuturi şi un şir de coşuri de gunoi. Supa din bolul aflat în faţa mea s-a răcit înainte ca eu să pot să mănânc din ea şi încă mai sunt crutoane care plutesc în zeamă.

Amar ne spune unde şi când ne întâlnim, apoi ne ducem pe culoarul spre bucătărie pentru a nu fi văzuţi şi el scoate o cutiuţă neagră cu seringi în ea. Ne dă câte una Christinei, lui Peter şi mie, împreună cu câte un pachet de şerveţele antibacteriene, ambalate individual, lucru cu care, bănuiesc eu, numai Amar îşi va bate capul.

— Ce-i asta? întreabă Christina. Nu am de gând să-mi injectez aşa ceva dacă nu ştiu ce este.

— În regulă.

Amar îşi împreunează mâinile.

— Există şansa ca noi să ne aflăm încă în oraş atunci când serul memoriei va fi împrăştiat. Va trebui să vă inoculaţi singuri antidotul, asta în cazul în care nu doriţi să uitaţi tot ceea ce vă amintiţi. E acelaşi lucru pe care îl veţi injecta şi în braţele membrilor familiilor voastre, aşa că nu vă faceţi griji.

Christina îşi întoarce braţul cu faţa în sus şi se plesneşte până ce o venă iese în relief. Din obişnuinţă, îmi înfig acul în partea laterală a gâtului, în acelaşi fel în care am procedat atunci când am trecut prin peisajul fricii – ceea ce, la un moment dat, însemna de câteva ori pe săptămână. Amar procedează la fel.

Observ că Peter se preface că se injectează – atunci când apasă pistonul în jos, lichidul îi curge pe gât, iar el şi-l şterge nonşalant cu mâneca.

Mă întreb ce senzaţie trebuie să ai să te oferi voluntar să uiţi totul.

* * *

După cină, Christina vine spre mine şi îmi spune:

— Trebuie să vorbim.

Coborâm treptele care duc la spaţiul subteran al DG-urilor, cu genunchii legănându-ni-se la unison la fiecare treaptă, şi apoi pe holul multicolor. La capăt, Christina îşi încrucişează braţele, iar deasupra nasului şi gurii ei joacă o lumină purpurie.

— Amar nu ştie că intenţionăm să împiedicăm resetarea?

— Nu, îi răspund. El este loial Biroului. Nu vreau să-l implic.

— Vezi tu, oraşul e în pragul revoluţiei, zice ea, iar lumina devine albastră. Motivul Biroului de a-i reseta pe prietenii şi pe familiile noastre este de a-i împiedica să se omoare unii pe alţii. Dacă împiedicăm resetarea, Loialii o vor ataca pe Evelyn, Evelyn va da drumul serului şi o mulţime de oameni vor muri. Se prea poate ca eu să fiu încă supărată pe tine, dar nu cred că tu vrei să moară atâţia oameni din oraş. În mod special părinţii tăi.

Oftez.

— Sincer? Nu prea-mi pasă de ei.

— Nu se poate să vorbeşti serios, îmi spune încruntându-se. Totuşi, ei sunt *părinţii* tăi.

— Ba da, vorbesc serios, îi spun. Vreau să-i spun lui Zeke şi mamei lui ce i-am făcut lui Uriah. În afară de asta, nu-mi prea pasă de ceea ce li se întâmplă lui Evelyn şi lui Marcus.

— Poate că nu-ţi pasă de familia ta care dă permanent de necazuri, dar ar trebui să-ţi pese de toţi ceilalţi! îmi spune ea.

Mă apucă de un braţ şi mă smuceşte astfel încât să mă uit în ochii ei.

— Four, surioara mea e acolo. Dacă Evelyn şi Loialii se năpustesc unii asupra altora, ea ar putea fi rănită, iar eu nu voi fi acolo s-o protejez.

Am văzut-o pe Christina împreună cu familia ei la Ziua

pentru Vizite, atunci când pentru mine era doar o persoană dezagreabilă transferată din Candoare. Am privit cum mama ei îi aranja gulerul tricoului, zâmbind mândră. Dacă serul memoriei este împrăştiat, acea amintire va fi ştearsă din mintea mamei ei. Dacă nu, familia ei va fi prinsă în mijlocul altei lupte pentru control.

— Deci, ce propui să facem? întreb eu.

Îmi eliberează braţul.

— Trebuie să existe o cale de a preveni o explozie de proporţii care să nu antreneze după sine ştergerea amintirilor tuturor prin forţă.

— Poate… fac eu o concesie.

Nu mă gândisem la asta, fiindcă nu mi se păruse necesar. Dar e necesar, fireşte că e necesar.

— Ai idee cum am putea opri asta?

— Practic, e unul dintre părinţii tăi împotriva celuilalt, remarcă ea. Oare nu există ceva ce să le poţi spune pentru a-i opri să mai încerce să se omoare reciproc?

— Ceva ce să le pot *spune?* Glumeşti? Ei nu ascultă pe nimeni. Ei nu fac niciun lucru de pe urma căruia nu pot beneficia în mod direct.

— Deci nu prea ai ce face. Ai să laşi oraşul să se sfâşie în bucăţi.

Mă uit lung la pantofii mei, scăldaţi în lumina verde, cugetând la cele spuse. Dacă aş fi avut alţi părinţi – dacă aş fi avut nişte părinţi rezonabili, mai puţin mânaţi de durere şi de furie şi de dorinţa de răzbunare –, poate că ar fi putut să meargă. Ei ar fi putut fi siliţi să-şi asculte fiul. Din nefericire, nu am alţi părinţi.

Dar aş putea. Aş putea, dacă aş vrea. Doar o idee de ser al amintirilor pusă în cafeaua lor de dimineaţă sau în paharul de apă de seară şi ei ar fi nişte oameni noi, tăbliţe rase, nepătate de trecut. Pentru început, ar trebui învăţaţi chiar şi că au un fiu; ar avea nevoie să-mi înveţe numele iar.

Este aceeaşi tehnică pe care o folosim pentru a-i vindeca pe cei de la sediu. Aş putea s-o folosesc pentru a-i vindeca şi pe ei.

Ridic ochii spre Christina.

— Fă-mi rost de serul memoriei, o rog eu. În timp ce tu, Amar şi Peter vă căutaţi familiile voastre şi pe cea a lui Uriah, eu voi avea grijă de chestia asta. Probabil că nu voi avea destul timp să ajung la ambii mei părinţi, însă va fi bine şi cu unul singur.

— Cum te vei îndepărta de noi ceilalţi?

— Îmi trebuie… nu ştiu, trebuie să inventăm o problemă. Ceva ce necesită ca unul dintre noi să se despartă de grup.

— Ce părere ai de o pană de cauciuc? propune Christina. Mergem noaptea, nu? Aş putea să-i spun lui Amar să oprească să mă duc la toaletă sau ceva de genul, să tai cauciucurile şi apoi va trebui să ne despărţim, ca tu să poţi găsi un alt camion.

Preţ de o clipă, cântăresc ideea. I-aş mărturisi lui Amar ce se petrece cu adevărat, însă asta presupune desfacerea nodului complicat de propagandă şi minciuni pe care Biroul l-a inoculat în mintea lui. Presupunând că aş putea face asta, nu avem timpul necesar pentru aşa ceva.

Dar, în schimb, avem timp pentru o minciună bine spusă. Amar ştie că tata m-a învăţat de mic cum să pornesc o maşină folosind doar o sârmă. Nu şi-ar pune problema dacă m-aş oferi voluntar să găsesc o altă maşină pentru noi.

— Asta o să meargă, îi spun.

— Bine.

Îşi lasă capul pe o parte.

— Deci, chiar ai de gând să ştergi amintirile unuia dintre părinţii tăi?

— Ce faci atunci când părinţii tăi sunt răi? o întreb. Faci rost de un părinte nou. Dacă unul dintre ei nu are parte de tot acel trecut care îi cauzează probleme, poate că ei doi pot negocia o înţelegere de pace sau ceva de genul ăsta.

Se încruntă, privindu-mă preţ de câteva secunde, ca şi când ar vrea să-mi zică ceva, dar, în cele din urmă, se mulţumeşte să dea aprobator din cap.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

TRIS

MIROSUL DE CLOR îmi gâdilă nările. Stau lângă un mop într-o debara de la subsol. Tocmai le-am spus tuturor că oricine pătrunde în Laboratorul Armelor merge într-o misiune sinucigaşă. Serul morţii este de neoprit.

— Problema este, spune Matthew, dacă acest lucru e ceva pentru care să fim dispuşi să sacrificăm o viaţă.

Aceasta e încăperea în care Matthew, Caleb şi Cara produceau noul ser, înainte de schimbarea planului. Pe masa de laborator, în faţa lui Matthew, sunt împrăştiate eprubete, pahare de laborator şi notiţe mâzgălite. Şiretul pe care îl poartă la gât de obicei e acum în gura lui şi îl molfăie distrat.

Tobias se sprijină de uşă, cu braţele încrucişate. Îmi amintesc cum stătea în acelaşi fel în timpul iniţierii, în vreme ce ne privea pe noi luptându-ne unii cu alţii, atât de înalt şi de puternic, încât nici n-aş fi visat că avea să-mi acorde mai mult de o privire superficială.

— Nu e vorba de răzbunare. Nu e vorba de ceea ce le-au făcut celor din Abnegaţie. E vorba de faptul că trebuie să-i oprim înainte de a face ceva la fel de rău oamenilor din experimente – de a le lua puterea de a controla mii de vieţi.

— Merită, zice Cara. O moarte pentru a salva mii de oameni de la o soartă cumplită? Şi să curmăm puterea sediului de la rădăcină, ca să spun aşa? Se mai poate pune problema?

Ştiu ce face ea – pune în balanţă o viaţă contra atâtor vieţi şi amintiri, trăgând, astfel, concluziile. Ăsta e modul în care funcţionează o minte Erudită şi felul în care funcţionează şi mintea cuiva din Abnegaţie, dar nu sunt sigură că astea sunt minţile care ne trebuie acum. O viaţă împotriva a mii de amintiri, fireşte că răspunsul e simplu, dar chiar trebuie să fie una dintre vieţile noastre? Chiar

trebuie să fim noi cei care să acţioneze?

Dar fiindcă ştiu care va fi răspunsul meu la această întrebare, gândurile mele se îndreaptă spre o altă întrebare. Dacă trebuie să fie unul dintre noi, care va fi acela?

Trec cu privirea de la Matthew la Cara, care stau în spatele mesei, la Tobias, Christina, cu braţul sprijinit pe o coadă de mătură, şi mă opresc în dreptul lui Caleb.

El.

O secundă mai târziu, mi se face greaţă de mine însămi.

— O, hai, spune-o, zice Caleb, ridicându-şi ochii asupra mea. Vrei ca eu s-o fac. Cu toţii vreţi.

— Nimeni n-a spus asta, intervine Matthew, scuipând şnurul.

— Toată lumea se uită fix la mine, spune Caleb. Să nu credeţi că nu-mi dau seama. Eu sunt cel care a ales tabăra greşită, cel care a lucrat cu Jeanine Matthews; eu sunt cel de care nu vă pasă, aşadar eu ar trebui să fiu cel care moare.

— De ce crezi că Tobias s-a oferit să te scoată din oraş înainte să fii executat?

Vocea mea se proiectează rece, calmă. Mirosul de clor îşi face de lucru cu nasul meu.

— Deoarece nu-mi pasă dacă trăieşti sau mori? Deoarece nu-mi pasă câtuşi de puţin de tine?

El ar trebui să fie cel care moare, gândeşte o parte din mine.

Nu vreau să-l pierd, argumentează o altă parte.

Nu ştiu în care parte să am încredere, pe care dintre cele două părţi să o cred.

— Tu crezi că eu nu-mi dau seama ce e ura atunci când o întâlnesc? zice el, clătinând din cap. O văd de fiecare dată când vă uitaţi la mine. În rarele ocazii când catadicsiţi să vă uitaţi la mine.

Ochii îi strălucesc din pricina lacrimilor. Este pentru prima dată de când aproape că am fost executată când îl văd plin de remuşcări în loc să fie defensiv sau plin de scuze. S-ar putea chiar să fie prima dată în ultima vreme când îl văd pe

fratele meu şi nu pe laşul care m-a vândut lui Jeanine Matthews. Brusc, mi se pune un nod în gât.

— Dacă fac asta… începe el.

Scutur din cap în semn de nu, dar el ridică o mână.

— Opreşte-te! îmi cere el. Beatrice, dacă fac asta… vei putea să mă ierţi?

Pentru mine, atunci când cineva îţi greşeşte, ambii împart povara acelei greşeli – durerea apasă pe umerii amândurora. Iertarea, în cazul ăsta, înseamnă să alegi să porţi singur întreaga povară. Trădarea lui Caleb e ceva ce ducem amândoi şi, de când a făcut-o, tot ce am vrut era ca el să-mi ia povara. Nu sunt sigură că sunt capabilă să o car toată pe umerii mei – nu sunt sigură dacă sunt destul de puternică sau destul de bună.

Însă îl văd îmbărbătându-se singur împotriva sorţii lui, iar eu ştiu că *trebuie* să fiu destul de puternică, destul de bună, dacă e ca el să se sacrifice pentru noi toţi.

Încuviinţez din cap.

— Da, rostesc cu vocea sugrumată. Însă ăsta nu e un motiv destul de bun ca să o faci.

— Am o droaie de motive, mă contrazice Caleb. O voi face. Bineînţeles c-o voi face.

* * *

Nu sunt sigură de ceea ce tocmai s-a petrecut.

Matthew rămâne în urmă pentru a-l ajuta pe Caleb să se îmbrace cu un costum de protecţie – costumul îl va ţine în viaţă în Laboratorul Armelor suficient cât să declanşeze virusul serului amintirilor. Aştept până ce restul pleacă înainte să părăsesc şi eu încăperea. Vreau să mă duc înapoi în dormitor, având drept companie numai propriile gânduri.

Acum câteva săptămâni m-aş fi oferit voluntară să merg în misiunea de sinucidere – şi chiar am făcut-o. M-am oferit să merg la sediul Erudiţiei, ştiind că moartea mă aştepta acolo. Dar n-am făcut-o din altruism sau curaj. Am făcut-o pentru că eram vinovată şi o parte din mine voia să piardă tot; o parte din mine, cea îndurerată, cea suferindă, voia să moară. Oare asta îl motivează acum pe Caleb? Oare chiar

ar trebui să-l las să moară, astfel încât să aibă senzaţia că şi-a plătit datoria faţă de mine?

Merg pe culoarul cu acel curcubeu de lumini şi apoi urc scările. Nu pot nici măcar să mă gândesc la o alternativă – oare aş fi mai dispusă să o pierd pe Christina sau pe Cara sau pe Matthew? Nu. Adevărul este că aş fi mai puţin dispusă să-i pierd, căci ei mi-au fost prieteni buni, iar Caleb nu, nu pentru mult timp. Chiar şi înainte ca el să mă fi trădat, m-a părăsit pentru Erudiţi şi nici măcar nu s-a uitat înapoi. Eu am fost cea care s-a dus să-l viziteze pe *el* în vremea iniţierii mele, iar el şi-a petrecut tot timpul întrebându-se de ce eram acolo.

Şi nu mai vreau să mor. Mă ridic la înălţimea provocării de a-mi purta vina şi durerea, de a face faţă dificultăţilor pe care viaţa mi le scoate în cale. Unele zile sunt mai grele decât altele, dar eu sunt gata să o trăiesc pe fiecare în parte. De data asta, nu mă pot sacrifica.

Dacă sunt cu adevărat sinceră, trebuie să recunosc că pentru mine a fost o uşurare faptul că el s-a oferit voluntar.

Brusc, nu mă mai pot gândi la asta. Ajung la intrarea în hotel şi mă duc în dormitor, sperând că mă voi putea prăbuşi pur şi simplu pe pat şi să dorm, dar Tobias mă aşteaptă pe culoar.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund. Însă n-ar trebui să fiu.

Duc mâna la frunte.

— Am impresia că deja l-am jelit. De parcă ar fi murit în secunda în care l-am văzut în sediul Erudiţiei, atunci când m-am dus acolo. Înţelegi?

Curând după aceea, i-am mărturisit lui Tobias că îmi pierdusem întreaga familie. Iar el m-a consolat, spunându-mi că acum el era familia mea.

Aşa şi simt. Ca şi cum între noi totul este împletit laolaltă, prietenie şi iubire şi familie, astfel încât nu-mi pot da seama de diferenţa dintre ele.

— Cei din Abnegaţie au propriile lor păreri despre asta, ştii? îmi spune el. Despre acele momente când îi laşi pe alţii să se sacrifice pentru tine, chiar dacă e o dovadă de

egoism. Ei spun că dacă sacrificiul este calea supremă prin care acea persoană îţi arată că te iubeşte, atunci ar trebui să-i permiţi să o facă.

Se sprijină cu umărul de perete.

— În situaţia de faţă, ăsta e cel mai mare dar pe care i-l poţi face. Exact aşa cum a fost atunci când ambii tăi părinţi au murit pentru tine.

— Şi totuşi, nu sunt sigură că iubirea este ceea ce l-a motivat pe el, spun eu, închizând ochii. Mai curând vinovăţia, se pare.

— Poate, recunoaşte Tobias. Dar de ce s-ar simţi vinovat că te-a trădat dacă nu te-ar iubi?

Încuviinţez din cap. Ştiu că fratele meu mă iubeşte şi că m-a iubit mereu, chiar şi atunci când mi-a făcut rău. Ştiu că şi eu îl iubesc. Însă, oricum, am senzaţia că ceva e greşit.

Totuşi, pe moment pot să mă simt împăcată, ştiind că e ceva ce părinţii mei ar fi putut înţelege dacă ar fi fost acum de faţă.

— Poate că nu e momentul potrivit, îmi zice el, dar e ceva ce vreau să-ţi spun.

Imediat mă încordez, temându-mă că are de gând să numească vreuna dintre crimele mele care n-au fost descoperite, sau o mărturisire care îl roade, sau poate ceva la fel de dificil. Pe chip nu i se poate citi nicio expresie.

— Vreau doar să-ţi mulţumesc, continuă el pe un ton coborât. Un grup de oameni de ştiinţă ţi-a adus la cunoştinţă că genele mele sunt deteriorate, că e ceva în neregulă cu mine – ţi-au arătat testele care o dovedeau. Şi până şi eu am început să cred.

Mă mângâie pe faţă, degetul lui mare urmărindu-mi conturul pometţilor, şi mă priveşte intens şi insistent.

— Tu n-ai crezut asta niciodată, continuă el. Nici pentru o clipă. Tu mereu ai insistat că eram… nu ştiu, întreg.

Îi acopăr palma cu a mea.

— Păi, chiar eşti.

— Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum, îmi şopteşte el blând.

— Este ceea ce meriţi să auzi, rostesc eu pe un ton ferm,

timp în care privirea mi se înceţoşează din pricina lacrimilor. Că eşti întreg, că meriţi să fii iubit, că eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Tocmai când ultimul cuvânt îmi iese de pe buze, el mă sărută.

Îl sărut şi eu atât de dur, că îl doare, şi îmi răsucesc degetele în tricoul lui. Îl împing pe hol şi apoi pe uşa care dă spre o cameră de lângă dormitor, puţin mobilată. Deschid uşa cu călcâiul.

Exact aşa cum eu am insistat mereu asupra faptului că el merită, el a insistat mereu pe tăria mea, a insistat că aptitudinile mele erau mai grozave decât credeam eu. Şi ştiu, fără să mi se spună, că asta e ceea ce face iubirea adevărată – te transformă în ceva mai bun, în ceva mai mult decât ai crezut că ai putea fi.

Iar această iubire este adevărată.

Îşi trece degetele prin părul meu, prinzând câteva şuviţe, îmi tremură mâinile, dar nu-mi pasă dacă observă, nu-mi pasă dacă mi-e frică de cât de intens e acest moment. Îl apuc de tricou, trăgându-l mai aproape, şi îi rostesc numele, oftând, cu gura lipită de a lui.

Uit că el e altă persoană; în loc de asta, am impresia că el e o altă parte din mine, la fel de esenţial ca o inimă, un ochi sau un braţ. Îi scot cămaşa peste cap. Îmi trec degetele pe pielea lui dezgolită, de parcă ar fi a mea.

Mâinile lui mă prind de bluză şi mi-o dau jos, dar apoi îmi amintesc că sunt scundă şi cu pieptul plat şi am o paloare bolnăvicioasă, aşa că mă trag înapoi.

El mă priveşte, nu ca şi cum ar aştepta o explicaţie, ci de parcă eu aş fi singurul lucru la care merită să se uite.

Îl privesc şi eu, dar tot ce văd mă face să mă simt mai rău – el e chipeş, chiar şi tatuajele negre şi şerpuitoare de pe pielea lui alcătuiesc o operă de artă. Cu o clipă în urmă eram convinsă că ne potriveam perfect, şi poate că încă ne potrivim – dar numai cu hainele pe noi.

Însă el continuă să mă privească în felul acela.

Îmi zâmbeşte, uşor, timid. Apoi îşi pune mâinile pe talia mea şi mă trage spre el. Se apleacă şi mă sărută printre

degetele lui şi şopteşte „frumoasă” pe abdomenul meu.

Iar eu îl cred.

Se ridică şi îşi lipeşte buzele de ale mele, cu gura deschisă, cu mâinile pe şoldurile mele goale, petrecându-şi degetele mari sub betelia jeanşilor mei. Îl mângâi pe piept, mă sprijin de el, simţindu-i oftaturile până în măduva oaselor.

— Te iubesc, să ştii, îi spun.

— Ştiu, vine replica lui.

Ridicând din sprâncene, se apleacă şi îşi trece un braţ pe sub picioarele mele, aruncându-mă pe umerii lui. Scap un hohot de râs, pe jumătate de bucurie şi pe jumătate de emoţie, iar el mă cară în partea opusă a camerei, lăsându-mă să cad neceremonios pe canapea.

Se întinde şi el alături de mine, iar eu îmi trec degetele peste flăcările care îi învăluie cavitatea toracică. E puternic şi suplu şi sigur pe el.

Şi e al meu.

Îmi potrivesc gura peste a lui.

* * *

Îmi era teamă că, dacă am fi rămas împreună, aveam să ne ciocnim iar şi iar şi că, în cele din urmă, impactul avea să mă frângă. Dar acum ştiu că sunt ca o lamă, iar el este ca o piatră de ascuţit…

Sunt prea puternică pentru a mă frânge aşa de uşor şi, de fiecare dată când îl ating, devin mai bună, mai ascuţită.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

TOBIAS

PRIMUL LUCRU pe care îl văd atunci când mă trezesc, tot pe canapeaua din camera hotelului, e tatuajul cu păsările zburătoare de pe clavicula lui Tris. Cămaşa ei, pe care, din cauza frigului, am recuperat-o în toiul nopţii de pe podea, s-a ridicat în partea pe care ea stă întinsă.

Am mai dormit şi înainte atât de aproape unul de celălalt, dar, de data asta, pare diferit. În trecut o făceam pentru a ne consola sau a ne proteja; acum suntem aici pentru că vrem să fim – şi pentru că am adormit înainte să ne putem întoarce în dormitor.

Întind mâna şi îi ating cu buricele degetelor tatuajele, iar ea deschide ochii.

Mă cuprinde cu o mână şi se trage peste perne pentru a sta lipită de mine, caldă şi suavă şi pliabilă.

— 'Neaţa, îi spun.

— Şşt, face ea. Dacă nu o bagi în seamă, poate că o să dispară.

O trag spre mine, punându-mi mâna pe şoldul ei. Ochii îi sunt larg deschişi, alerţi, chiar dacă de-abia s-a trezit. O sărut pe obraz, apoi pe bărbie, apoi pe gât, unde rămân preţ de câteva secunde. Mă strânge mai tare de talie, după care oftează aproape de urechea mea.

Autocontrolul meu e pe cale să dispară în cinci, patru, trei…

— Tobias, şopteşte ea. Urăsc să-ţi spun asta, dar… cred că avem *câteva* lucruri de făcut azi.

— Pot aştepta, zic eu, cu gura lipită de umărul ei, şi îi sărut, lent, primul tatuaj.

— Ba nu, nu pot! exclamă ea.

Mă trântesc înapoi pe perne şi mă simt rece fără corpul ei lipit de al meu.

— Mda. În legătură cu asta – mă gândeam că fratelui tău

nu i-ar face rău nişte trageri la ţintă. Doar aşa, în caz de nevoie.

— Asta e o idee bună, spune ea încet. A tras cu pistolul... de câte ori? O dată? De două ori?

— Pot să-l învăţ eu, îi propun. Dacă există vreun lucru la care mă pricep, acela e ţintitul. Şi asta ar putea să-l facă să se simtă mai bine.

— Îţi mulţumesc.

Se ridică şi îşi trece degetele prin păr. În lumina dimineţii pare mai deschis, ca şi când ar avea fire de aur.

— Ştiu că nu îl ai la suflet, dar...

— Dar dacă tu ai de gând să uiţi ce ţi-a făcut, o întrerup eu, luând-o de mână, atunci voi încerca să fac acelaşi lucru.

Ea îmi zâmbeşte şi mă sărută pe obraz.

* * *

Ridic palma la ceafă şi şterg picăturile de apă care au rămas acolo după duş. Eu, Tris, Caleb şi Christina ne aflăm în sala de antrenament din zona de la subsol a celor deterioraţi genetic – e rece şi prost luminată şi plină de echipamente, arme de antrenament şi saltele şi căşti şi ţinte, tot ce ne-am putea dori. Aleg cea mai bună armă de tras la ţintă, cea care are aproape dimensiunea unui pistol, doar că e mai groasă, şi i-o întind lui Caleb.

Degetele lui Tris se strecoară între ale mele. În dimineaţa asta, toate lucrurile par mai simple: fiecare zâmbet şi fiecare râset, fiecare cuvânt şi fiecare mişcare.

Dacă vom avea succes cu ceea ce ne-am propus să facem în seara asta, mâine Chicago va fi un loc mai sigur, Biroul se va schimba pentru totdeauna, iar eu şi Tris vom putea să ne clădim undeva o nouă viaţă. Poate că va fi un loc unde voi putea da pistoalele şi cuţitele pe instrumente mult mai productive, cum ar fi şurubelniţele, cuiele şi lopeţile. În dimineaţa asta cred că aş putea avea acel noroc. Aş putea.

— Nu are gloanţe adevărate, spun eu, dar se pare că l-au proiectat astfel încât să fie cât mai asemănător cu unul dintre pistoalele pe care le vei folosi. Oricum, pare a fi

adevărat.

Caleb ţine pistolul doar cu buricele degetelor, de parcă se teme că se va sparge în mâinile lui.

Râd.

— Prima lecţie: nu-ţi fie teamă de el. Ţine-l bine. Ai mai avut unul în mână, îţi aminteşti? Ne-ai scos din sediul Prieteniei cu acea împuşcătură.

— A fost noroc pur, zice Caleb, răsucind într-una pistolul ca să-l examineze din fiecare unghi.

Îşi împinge limba în obraz, ca şi când ar rezolva o problemă de matematică.

— Nu a fost rezultatul îndemânării mele, concluzionează el.

— Mai bine norocos decât ghinionist, îi spun eu. Putem lucra acum la îndemânare.

Arunc o privire spre Tris. Ea îmi zâmbeşte, după care îi şopteşte Christinei ceva la ureche.

— Băţoaso, tu ai venit aici să ne ajuţi sau care-i treaba? o întreb eu.

Folosesc vocea pe care am cultivat-o ca instructor de iniţiere, cu toate că acum e doar în glumă.

— Dacă îmi amintesc corect, ţi-ar prinde bine să exersezi nişte trageri cu mâna dreaptă. Şi ţie, Christina.

Tris se strâmbă la mine, după care ea şi Christina traversează încăperea pentru a-şi alege armele.

— Bine, acum întoarce-te cu faţa spre ţintă şi scoate piedica!

În cealaltă parte a încăperii există o ţintă, mult mai sofisticată decât cele din lemn din sălile de antrenament ale Neînfricaţilor. Cea de aici are trei cercuri în trei culori diferite (verde, galben şi roşu), aşa că e mult mai uşor să observi unde a lovit glonţul.

— Hai să vedem cum ai trage tu în mod normal.

El ridică pistolul cu o mână, ia o poziţie de atac ciudată, ca şi când s-ar pregăti să ridice un lucru extrem de greu, şi trage. Pistolul se smuceşte în spate şi în sus, trimiţând glonţul undeva aproape de tavan. Îmi acopăr gura cu mâna pentru a-mi înăbuşi zâmbetul.

— Nu e nevoie să *chicoteşti,* se plânge Caleb iritat.

— Cărţile nu te învaţă totul, nu-i aşa? spune Christina. Trebuie să-l ţii cu *ambele* mâini. Nu arată la fel de mişto, dar nici nu impresionezi prea tare dacă ataci tavanul.

— Nu încercam să arăt mişto!

Christina se ridică, cu picioarele uşor strâmbe, şi îşi înalţă ambele mâini. Studiază ţinta preţ de o clipă, după care trage. Glonţul de antrenament loveşte cercul exterior al ţintei şi ricoşează, căzând pe jos. Lasă un cerc de lumină pe ţintă, marcând locul impactului. Mi-aş dori să fi avut parte de această tehnologie în timpul antrenamentului de iniţiere.

— O, minunat! fac eu. Ai lovit aerul care înconjoară trupul obiectivului tău. Cât de folositor!

— Sunt puţin cam ruginită, recunoaşte Christina zâmbind.

— Cred că cea mai uşoară metodă de a învăţa e să mă imiţi, îi spun lui Caleb.

Adopt poziţia pe care o folosesc mereu, comodă şi naturală, şi îmi ridic ambele mâini, strângând pistolul cu una şi stabilizându-l cu cealaltă.

Caleb încearcă să mă imite, începând cu picioarele şi continuând cu partea superioară a corpului. Oricât de dornică ar fi fost Christina să râdă de el, capacitatea lui de a analiza îl face să aibă succes – îl văd schimbând unghiuri şi distanţe şi tensiuni şi eliberări în timp ce se uită la mine, străduindu-se să facă totul corect.

— Bun, îi zic eu când a terminat. Acum concentrează-te pe ceea ce încerci să nimereşti şi pe nimic altceva.

Privesc spre centrul ţintei şi încerc s-o las să mă înghită. Distanţa nu mă deranjează – glonţul va călători în linie dreaptă, la fel cum ar fi făcut-o dacă aş fi fost mai aproape. Inspir şi mă pregătesc, expir şi trag, iar glonţul se duce exact acolo unde voiam: în cercul roşu, chiar în mijlocul ţintei.

Fac un pas înapoi, ca să-l văd pe Caleb cum se descurcă. Poziţia e perfectă, felul în care ţine pistolul e perfect, dar e rigid, ca o statuie cu o armă în mână. Ia o gură de aer şi o reţine în timp ce trage. De data asta, reculul nu îl mai

sperie atât de tare, iar glonţul atinge marginea ţintei.

— Bun, spun eu din nou. Cred că mai trebuie doar să te acomodezi cu arma. Eşti foarte încordat.

— Te miră? mă întreabă el.

Vocea îi tremură, însă numai la finalul fiecărui cuvânt. Are privirea unei persoane care ţine ascunse înăuntru terori peste terori. Am avut două clase de novici cu exact aceeaşi expresie, dar niciunul dintre ei nu se lupta cu lucrurile pe care le are de înfruntat Caleb acum.

Clatin din cap şi rostesc pe un ton scăzut:

— Fireşte că nu. Dar trebuie să înţelegi că, dacă nu eliberezi această tensiune până diseară, s-ar putea să nu apuci să ajungi la Laboratorul Armelor. Şi cu ce ne-ar mai ajuta asta?

El oftează.

— Tehnica fizică e importantă, continui eu. Dar nu e decât un joc al minţii, iar tu eşti norocos, fiindcă ştii cum funcţionează astfel de jocuri. Nu te antrenezi doar pentru tragerea propriu-zisă, ci şi pentru concentrare. Şi apoi, când te afli într-o situaţie în care lupţi pentru viaţa ta, concentrarea va fi atât de adânc întipărită, încât se va întâmpla în mod natural.

— Nu ştiam că Neînfricaţii erau atât de interesaţi să antreneze creierul, spune Caleb. Tris, pot să te văd şi pe tine trăgând la ţintă? Nu cred că te-am văzut vreodată să tragi cu pistolul fără să ai vreo rană de glonţ în umăr.

Tris zâmbeşte puţin şi se întoarce cu faţa spre ţintă. Când am văzut-o pentru prima oară trăgând cu pistolul în timpul antrenamentului Neînfricaţilor, arăta ciudat, ca o pasăre. Dar silueta ei subţire, fragilă, a devenit zveltă şi musculoasă, iar când ţine arma în mână o face ca şi când ar fi cel mai uşor lucru din lume. Mijeşte puţin un ochi, îşi schimbă greutatea şi trage. Glonţul ei nu nimereşte chiar în mijlocul ţintei, dar e foarte aproape. Evident impresionat, Caleb ridică din sprâncene.

— Nu fi atât de surprins! spune Tris.

— Scuze. Eu doar... tu erai foarte neîndemânatică, îţi aminteşti? Nu ştiu cum de-am ratat această transformare.

Tris ridică din umeri, dar când priveşte în altă parte, obrajii îi sunt roşii şi pare mulţumită. Christina trage din nou, dar, de data asta, glonţul nimereşte aproape în mijloc.

Mă dau înapoi ca să-l las pe Caleb să exerseze şi o urmăresc pe Tris trăgând din nou, privind cât de ferm ţine pistolul atunci când apasă pe trăgaci. O ating pe umăr şi mă apropii de urechea ei.

— Îţi aduci aminte când te antrenai în timpul iniţierii şi pistolul aproape că te-a lovit în faţă?

Ea încuviinţează din cap cu un zâmbet.

— Îţi aduci aminte când te antrenai în timpul iniţierii şi eu am făcut asta? spun eu, petrecându-mi mâna în jurul ei şi apăsând-o pe abdomen.

Ea inspiră adânc şi murmură:

— Nu cred c-am să uit vreodată.

Se răsuceşte pe călcâie şi îmi trage faţa către ea, lipindu-şi buricele degetelor pe bărbia mea. Ne sărutăm, şi o aud pe Christina bombănind ceva în legătură cu asta, dar, pentru prima oară, nu-mi pasă câtuşi de puţin.

* * *

După antrenament, nu prea mai avem altceva de făcut decât să aşteptăm. Tris şi Christina iau explozibilii de la Reggie şi îl învaţă pe Caleb cum să îi folosească. Apoi, Matthew şi Cara sunt absorbiţi de o hartă, examinând rute diferite din sediu pentru a ajunge la Laboratorul Armelor. Eu şi Christina ne întâlnim cu Amar, George şi Peter pentru a trece din nou prin ruta pe care o vom folosi pentru a merge în oraş. Tris este chemată la o şedinţă de consiliu de ultimă oră. Matthew îşi petrece ziua inoculând oameni împotriva serului memoriei, pe Cara, Caleb, Tris, Nita, Reggie şi pe el însuşi.

Nu avem prea mult timp să ne gândim la importanţa lucrului pe care urmează să-l facem: vom opri o revoluţie, vom salva experimentele, vom schimba Biroul pentru totdeauna.

Când Tris pleacă, mă duc la spital să-l văd pe Uriah pentru ultima oară înainte să-i aduc familia.

Odată ajuns acolo, nu pot intra. Privind prin geam, măcar pot pretinde că doarme şi că, dacă l-aş atinge, s-ar trezi şi ar zâmbi şi ar face o glumă. Înăuntru aş putea vedea cât de lipsit de viaţă este acum şi cum şocul pe care l-a suferit creierul lui a luat ultimele părţi din el care îl defineau ca fiind Uriah.

Îmi strâng mâinile pumn pentru a le masca tremurul.

Matthew se apropie din celălalt capăt al culoarului, cu mâinile în buzunarele uniformei sale bleumarin. Merge relaxat, cu paşi siguri.

— Salut.

— Salut, îi răspund.

— Tocmai am inoculat-o pe Nita, spune el. Azi e într-o pasă mai bună.

— Mă bucur.

Matthew loveşte geamul cu încheieturile degetelor.

— Carevasăzică… te duci mai târziu să-i aduci familia? Aşa mi-a spus Tris.

Încuviinţez din cap.

— Pe fratele lui şi pe mama lor.

M-am mai întâlnit cu mama lor. E o femeie minionă cu o atitudine energică şi una dintre puţinele persoane Neînfricate care fac lucrurile în linişte şi simplu. O plăceam şi mi-era frică de ea în acelaşi timp.

— Nu au tată? întreabă Matthew.

— A murit când ei erau mici. Nu e un lucru surprinzător printre Neînfricaţi.

— Corect.

Rămânem tăcuţi o vreme şi îi sunt recunoscător că e aici, stăvilindu-mi astfel durerea. Ştiu că ieri Cara avea dreptate când mi-a spus că nu l-am omorât pe Uriah, dar eu încă *simt* că am făcut-o şi probabil mereu voi simţi asta.

— Tot voiam să te întreb, rup eu tăcerea la un moment dat. De ce ne ajuţi cu asta? Pare a fi un risc imens pentru cineva care nu are vreun interes personal în rezultatul pe care îl vom obţine.

— Ba am, recunoaşte Matthew. E o poveste lungă.

Îşi încrucişează braţele la piept, iar apoi începe să tragă

de şnurul de la gât.

— A existat cândva o fată, spune el. Era deteriorată genetic, iar asta însemna că nu aveam voie să fiu cu ea, corect? Trebuia să fim siguri că ne vom împerechea cu parteneri „optimi”, pentru a produce descendenţi superiori din punct de vedere genetic sau ceva de genul ăsta. Ei bine, aveam chef să mă răzvrătesc şi era ceva atrăgător în privinţa acestui lucru interzis, aşa că am început să ieşim împreună. Nu am vrut să devină ceva serios, dar…

— A devenit.

— Da, încuviinţează el. Ea a fost cea care m-a convins că poziţia sediului în ceea ce priveşte deteriorarea genetică era cam incorectă. Ea era o persoană mai bună decât mine, mai bună decât voi putea fi eu vreodată. Iar apoi a fost atacată. Un grup de oameni puri genetic au bătut-o. Avea o gură mare şi nu stătea niciodată la locul ei – cred că a avut ceva de-a face cu asta, sau poate că nu, poate că oamenii pur şi simplu fac astfel de lucruri pentru că aşa vor ei, şi când încerc să găsesc un motiv, nu rămân decât cu dureri de cap şi frustrări.

Mă uit mai atent la şnurul cu care se joacă. Mereu am crezut că era negru, dar acum, privindu-l mai îndeaproape, văd că de fapt e verde – culoarea pe care o au uniformele personalului ajutător.

— În fine. A fost rănită destul de grav, dar unul dintre cei puri genetic era odrasla unui membru al consiliului. El a pretins că atacul a fost provocat şi asta a fost scuza pe care ei au folosit-o când l-au condamnat pe acel puşti şi pe ceilalţi GP să facă nişte ore de muncă în folosul comunităţii, dar eu ştiam ce ştiam.

Dă din cap în timp ce rosteşte cuvintele.

— Ştiam că l-au lăsat să scape basma curată, întrucât pe ea o considerau inferioară lor. De parcă cei puri genetic bătuseră un animal.

Un fior ia naştere la ceafă şi îmi coboară pe şira spinării.

— Ce…

— Ce s-a întâmplat cu ea? zice el, uitându-se adânc în ochii mei. A murit un an mai târziu în timpul unei operaţii

care trebuia să repare o parte din daune. A fost un ghinion – o infecţie.

Îşi lasă mâinile jos.

— Ziua în care a murit a fost ziua în care am început s-o ajut pe Nita. Totuşi, am considerat că planul ei recent nu era unul prea bun şi de aceea n-am mai ajutat-o. Şi totuşi, nici nu mi-am bătut capul prea tare s-o opresc.

Mă gândesc la lucrurile pe care ar trebui să le spună cineva în astfel de momente, scuzele şi condoleanţele, şi nicio frază nu mi se pare bună. În schimb, las tăcerea să se întindă între noi. Este singurul răspuns adecvat pe care i-l pot da după tot ce mi-a povestit, singurul lucru care face dreptate tragediei, în loc să remediez repede situaţia cu nişte cuvinte şi să trec mai departe.

— Ştiu că nu pare, zice Matthew, dar îi urăsc.

Muşchii maxilarului său se încordează. Nu mi-a dat niciodată impresia că ar fi o persoană calmă, dar nici una rece. Asta a devenit acum, un om învăluit în gheaţă, cu ochi duri şi o voce precum o respiraţie îngheţată.

— Şi m-aş fi oferit voluntar să mor în locul lui Caleb… dacă nu m-aş încăpăţâna să-i văd cum suferă repercusiunile. Vreau să-i văd buimăciţi sub puterea serului memoriei, fără să mai ştie cine sunt cu adevărat, fiindcă asta mi s-a întâmplat mie când ea a murit.

— Asta pare a fi o pedeapsă adecvată, spun eu.

— Mult mai adecvată decât să-i omorâm, zice Matthew. Şi, în plus, eu nu sunt un ucigaş.

Nu mă simt în largul meu. Nu mi se întâmplă des să descopăr adevărata persoană care se ascunde în spatele unei măşti afabile, să descopăr cele mai întunecate părţi ale unei persoane. Şi, când se întâmplă asta, nu e un lucru plăcut.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Uriah, spune Matthew. Te las cu el.

Îşi bagă din nou mâinile în buzunar şi îşi vede în continuare de drum, fluierând.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

TRIS

ÎNTRUNIREA DE URGENŢĂ a consiliului e cam aceeaşi: confirmări că virusurile vor fi aruncate deasupra oraşelor în această seară, discuţii despre avioanele care vor fi folosite şi ora la care vor decola. Eu şi David facem schimb de cuvinte prietenoase odată ce se termină şedinţa, iar apoi mă strecor din încăpere şi mă îndrept spre hotel în timp ce restul oamenilor încă beau cafea.

Tobias mă duce în atriumul din apropierea dormitorului de la hotel şi stăm o vreme acolo, vorbind şi sărutându-ne şi arătând cu degetul către cele mai ciudate plante. Sunt lucruri pe care le fac oamenii normali – merg la întâlnire, vorbesc despre lucruri lipsite de importanţă, râd. Am avut prea puţine momente de acest gen. Aproape tot timpul petrecut împreună a fost folosit fugind de ameninţări sau către ameninţări. Şi, totuşi, prevăd un moment în viitorul apropiat când nu vom mai fi nevoiţi să facem aşa ceva. Vom reseta oamenii de la sediu şi vom munci împreună pentru a reconstrui acest loc. Poate că atunci vom afla dacă ne descurcăm la fel de bine cu momentele liniştite, aşa cum o facem cu momentele agitate.

De-abia aştept!

Şi soseşte şi momentul când Tobias trebuie să plece. Eu stau cu o treaptă mai sus decât el în atrium, aşa că suntem la aceeaşi înălţime.

— Nu-mi place ideea de a nu fi alături de tine în seara asta, spune el. Nu mi se pare o idee prea bună să te las singură cu o astfel de povară pe umeri.

— Ce, crezi că nu pot să mă descurc? ripostez eu un pic în defensivă.

— Bineînţeles că nu la asta mă gândeam.

Îmi prinde faţa cu mâinile şi îşi apleacă fruntea, lipind-o de a mea.

— Pur şi simplu nu vreau să te ocupi singură de asta.

— Iar eu nu vreau să te ocupi singur de familia lui Uriah, spun eu pe un ton blând. Dar cred că astea sunt lucruri pe care trebuie să le facem separat. Mă bucur că voi putea fi alături de Caleb înainte ca… ştii tu. Va fi frumos să nu trebuiască să mă îngrijorez în acelaşi timp şi pentru tine.

— Da, admite el, închizând ochii. Abia aştept ziua de mâine, când mă voi întoarce şi tu îţi vei fi terminat treburile şi vom putea hotărî ce se va întâmpla mai departe.

— Îţi pot spune de pe-acum că va conţine multe de-astea, îi zic, după care îmi lipesc buzele de ale lui.

El îşi coboară mâinile de pe obrajii mei pe umeri, apoi alunecă încet-încet pe spatele meu. Degetele lui găsesc tivul cămăşii mele şi se strecoară pe dedesubt, calde şi insistente.

Brusc, sunt conştientă de absolut tot ceea ce se întâmplă, de apăsarea gurii lui şi de gustul sărutului nostru şi de textura pielii lui şi de lumina portocalie care străluceşte peste pleoapele mele închise şi de mirosul unor lucruri verzi, a unor lucruri care cresc în aer. Când mă retrag şi el îşi deschide ochii, le analizez toate detaliile: peticul albastru-deschis din irisul stâng, albastrul-închis care mă face să mă simt ca şi când aş fi în siguranţă în interiorul lui, ca şi când aş visa.

— Te iubesc, îi spun.

— Şi eu te iubesc, îmi spune el. Ne vedem curând!

Mă sărută din nou, blând, apoi iese din atrium. Eu rămân nemişcată sub raza de lumină, până ce soarele dispare.

Acum e timpul să fiu alături de fratele meu.

CAPITOUL PATRUZECI ŞI PATRU

TOBIAS

VERIFIC ECRANELE înainte să plec să mă întâlnesc cu Amar şi George. Evelyn s-a refugiat la sediul Erudiţiei, împreună cu acoliţii ei fără facţiune, studiind harta oraşului. Marcus şi Johanna se află într-o clădire de pe Michigan Avenue, la nord de clădirea Hancock, prezidând o şedinţă.

Sper că acolo se vor afla şi peste câteva ore, când mă voi hotărî pe care dintre părinţii mei să-l resetez. Amar ne-a dat puţin peste o oră pentru a-i găsi şi inocula pe cei din familia lui Uriah şi pentru a ne întoarce la sediu neobservaţi, aşa că nu am timp decât pentru unul dintre ei.

* * *

Zăpada se învârtejeşte afară, zburând în bătaia vântului. George îmi oferă un pistol.

— E periculos acolo, spune el. Cu toate chestiile pe care le fac Loialii acum.

Iau pistolul fără ca măcar să-l privesc.

— Sunteţi familiarizaţi cu planul? întreabă George. Am să vă monitorizez de-aici, din încăperea de control mică. Totuşi, ţinând cont de felul în care zăpada asta interferează cu camerele de supraveghere, nu ştiu cât de folositor voi fi în seara asta.

— Şi unde vor fi ceilalţi oameni care se ocupă de pază?

— La băut? opinează George, ridicând din umeri. Le-am spus să-şi ia liber în seara asta. Nimeni nu va observa că a dispărut camionul. Va fi bine, vă promit.

Amar zâmbeşte.

— Bine, atunci, hai să ne urcăm!

George îl strânge pe Amar de braţ şi nouă ne face cu mâna. În vreme ce toţi ceilalţi îl urmează pe Amar către camionul parcat afară, îl apuc pe George de mână şi îl reţin. Îmi aruncă o privire ciudată.

— Să nu-mi pui nicio întrebare în legătură cu asta, fiindcă n-am să-ţi răspund, îi spun. Dar te rog să te inoculezi împotriva serului memoriei, bine? Cât mai curând posibil. Matthew te poate ajuta.

Mă priveşte încruntat.

— Fă-o şi atât, îi spun, după care mă îndrept către camion.

Fulgii de zăpadă mi se prind în păr şi, cu fiecare respiraţie, scot pe nări spirale de aburi. Christina se izbeşte de mine în drumul spre camion şi îmi strecoară ceva în buzunar. O fiolă.

Când intru pe locul din dreapta, văd că Peter e cu ochii pe noi. Încă nu ştiu sigur de ce a insistat atâta să vină, dar ştiu că trebuie să am grijă cu el.

În camion e cald şi, curând, suntem cu toţii acoperiţi de broboane de apă în loc de zăpadă.

— Ce noroc pe capul tău, spune Amar. Tu ai să-l ghidezi pe şofer.

Îmi întinde un ecran de sticlă cu dungi luminoase încâlcite ca nişte vene. Mă uit mai atent şi văd că sunt străzi, iar cea mai luminoasă dungă trasează drumul nostru printre ele.

— Ai nevoie de-o hartă? remarc eu, ridicând din sprâncene. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte să… te îndrepţi spre clădirile cele mai mari?

Amar face o grimasă.

— Nu conducem direct spre oraş, trebuie să urmăm un drum sigur. Acum, ţine-ţi pliscul şi manevrează harta!

Găsesc un punct albastru pe hartă, care marchează poziţia noastră. Amar se bagă prin zăpadă, care cade atât de iute, încât câmpul meu vizual se reduce la doar câţiva metri.

Clădirile pe lângă care trecem arată ca nişte siluete întunecate care trag cu ochiul printr-un văl alb. Amar conduce cu viteză, bazându-se pe greutatea camionului pentru a menţine echilibrul. Văd luminile oraşului drept în faţă, printre fulgii de zăpadă. Uitasem cât de aproape ne aflăm de el, deoarece totul e atât de diferit dincolo de

graniţele lui.

— Nu pot să cred că ne întoarcem, spune Peter pe un ton coborât, ca şi când nu ar aştepta vreun răspuns.

— Nici eu, zic, fiindcă e adevărat.

Distanţa pe care Biroul a ţinut-o faţă de restul lumii este un rău distinct de războiul pe care intenţionează să îl poarte cu amintirile noastre – mult mai subtil, dar, în felul lui, la fel de sinistru. Ei aveau toate resursele necesare pentru a ne ajuta, în timp ce noi sufeream în facţiunile noastre, dar, în schimb, au preferat să ne lase să ne distrugem. Să ne lase să murim. Să ne lase să ne omorâm unii pe alţii. Abia acum, când suntem pe cale să distrugem mai mult decât un nivel acceptabil de material genetic, s-au hotărât să intervină.

Sărim în sus şi-n jos în timp ce camionul lui Amar goneşte peste liniile de tren, ţinându-ne aproape de zidul de ciment din dreapta noastră.

Mă uit la Christina prin oglinda retrovizoare. Genunchiul ei drept se balansează într-una.

* * *

Încă nu ştiu cui să-i fur amintirile: lui Marcus sau lui Evelyn?

De regulă, aş încerca să hotărăsc care ar fi cea mai altruistă decizie, dar, în acest caz, oricare alegere pare egoistă. Să îl resetez pe Marcus ar însemna să îl şterg din această lume pe omul pe care îl urăsc şi de care mă tem. Ar reprezenta eliberarea mea faţă de puterea lui de influenţă.

Să o resetez pe Evelyn ar însemna să o transform într-o nouă mamă – una care nu m-ar abandona sau care nu ar lua decizii din dorinţa de răzbunare sau care nu ar controla oamenii doar pentru a nu se vedea obligată să aibă încredere în ei.

În orice caz, indiferent care dintre ei doi ar dispărea, mie mi-ar fi totuna. Dar ce anume ar ajuta cel mai mult oraşul?

Deja nu mai ştiu.

* * *

Îmi ţin mâinile deasupra sistemului de ventilaţie pentru a le încălzi în timp ce Amar continuă să conducă peste şinele de tren, trecând de vagonul abandonat pe care l-am văzut când am venit aici, proiectând farurile camionului în caroseria lui argintie. Ajungem în locul în care se sfârşeşte lumea de afară şi începe experimentul, o schimbare atât de abruptă, de parcă cineva a desenat o linie pe pământ.

Amar trece peste acea linie ca şi când n-ar fi acolo. Presupun că pentru el a dispărut odată cu trecerea timpului, obişnuindu-se din ce în ce mai mult cu această lume nouă. Pentru mine e ca şi cum aş trece de la adevăr la minciună, de la maturitate la copilărie. Privesc cum tărâmul format din asfalt şi sticlă şi metal se transformă într-un câmp pustiu. Zăpada cade mai blând acum şi în faţă zăresc vag orizontul oraşului, clădirile fiind cu o nuanţă mai închise decât norii.

— Încotro trebuie s-o luăm ca să-l găsim pe Zeke? mă întreabă Amar.

— Zeke şi mama lui s-au alăturat rebelilor, îi spun. Aşa că cea mai bună variantă e să mergem acolo unde se află ei.

— Oamenii din camera de control spun că cei mai mulţi dintre ei s-au refugiat la nord de râu, aproape de clădirea Hancock, spune Amar. Ai chef să te dai cu linia de zbor?

— Categoric nu, răspund eu.

Amar râde.

Ne mai ia încă o oră pentru a ne apropia. Abia când zăresc clădirea Hancock în depărtare încep să devin agitat.

— Ăăă… Amar? spune Christina din spate. Urăsc să spun asta, dar chiar am nevoie să ne oprim. Şi să… ştii tu. Să fac un pipi.

— Chiar acum? întreabă Amar.

— Da. M-a trecut deodată.

El oftează, dar opreşte camionul pe marginea drumului.

— Voi staţi aici, să nu vă uitaţi! spune Christina în timp ce coboară.

Privesc cum se îndreaptă către partea din spate a camionului şi aştept. Tot ce simt atunci când ea taie

cauciucurile e o uşoară mişcare a camionului, atât de mică, încât sunt sigur că sunt singurul care a simţit-o, doar pentru că mă aşteptam la asta. Când Christina se întoarce, îndepărtându-şi fulgii de zăpadă de pe geacă, poartă un mic zâmbet pe chip.

Uneori nu e nevoie decât de o persoană binedispusă pentru a salva oamenii de la o soartă îngrozitoare. Chiar dacă acea persoană trebuie să pretindă că are nevoie la toaletă.

Amar mai conduce câteva minute până să se întâmple ceva. Apoi camionul se cutremură şi începe să se balanseze, de parcă am trece peste multe denivelări.

— Rahat, spune Amar, încruntându-se spre vitezometru. Nu pot să cred asta.

— Pană? întreb eu.

— Da.

Oftează, calcă frâna şi camionul se opreşte la marginea drumului.

— Mă duc să verific, spun eu.

Sar de pe scaunul din dreapta şi merg în spatele camionului. Cauciucurile din spate sunt complet dezumflate, crestate de cuţitul pe care Christina l-a adus cu ea. Arunc o privire pe geamurile din spate pentru a mă asigura că nu avem decât o roată de rezervă, apoi mă întorc la portiera mea deschisă pentru a le da vestea.

— Ambele cauciucuri din spate sunt dezumflate şi nu avem decât o roată de rezervă, spun eu. O să trebuiască să abandonăm camionul aici şi să facem rost de unul nou.

— Rahat! spune Amar, izbind volanul cu mâna. N-avem timp de asta. Trebuie să ne asigurăm că Zeke, mama lui şi familia Christinei sunt inoculaţi înainte ca serul memoriei să fie eliberat, altminteri n-o să ne mai folosească la nimic.

— Calmează-te, îi spun. Ştiu de unde putem face rost de un alt vehicul. De ce nu vă continuaţi voi drumul pe jos până ce reuşesc eu să fac rost de ceva?

Expresia lui Amar se înseninează.

— E o idee bună.

Înainte să mă îndepărtez de camion mă asigur că am

gloanţe în pistol, cu toate că nu sunt sigur dacă voi avea nevoie de ele. Toţi oamenii ies din vehicul. Amar tremură de frig şi se leagănă pe picioare.

Îmi verific ceasul.

— Până la ce oră trebuie să îi inoculezi?

— Programul lui George spune că avem o oră înainte să resetăm oraşul, spune Amar, verificându-şi şi el ceasul, ca să se asigure. Nu te-aş învinui dacă ai dori să-i scuteşti de suferinţă pe Zeke şi pe mama lui şi să-i laşi să se reseteze. Am s-o fac eu, dacă doreşti.

Clatin din cap.

— N-aş putea face asta. N-ar mai suferi, însă n-ar fi corect.

— Aşa cum spun eu mereu, zice Amar zâmbind, odată Băţos, mereu Băţos.

— Vrei, te rog, să… nu le spui ce s-a întâmplat? Măcar până ajung acolo. Îi inoculezi şi gata. Vreau eu să fiu cel care să le spună.

Zâmbetul lui Amar se înăspreşte.

— Sigur, cum să nu.

Pantofii mi s-au udat deja de când am verificat cauciucurile, iar picioarele mă dor când ating din nou pământul rece. Sunt pe cale să mă îndepărtez de camion, când Peter vorbeşte.

— Vin cu tine, spune el.

— Poftim? De ce? îl întreb încruntat.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să găseşti un camion, zice el. E un oraş mare.

Mă uit la Amar, care ridică din umeri.

— Are dreptate.

Peter se apropie de mine şi vorbeşte în şoaptă, astfel încât numai eu să-l aud.

— Şi dacă nu vrei să-i spun că plănuiţi ceva, n-ai să obiectezi.

Ochii i se îndreaptă către buzunarul gecii mele, acolo unde se află serul memoriei.

Oftez.

— Bine. Dar faci ce-ţi spun.

Îi văd pe Amar şi Christina plecând fără noi, îndreptându-se spre clădirea Hancock. Când sunt suficient de departe cât să nu ne mai vadă, fac câţiva paşi înapoi, băgând mâna în buzunar, ca să protejez fiola.

— Nu intenţionez să caut un camion, îi spun. Probabil că deja ştii asta. Ai de gând să mă ajuţi cu ceea ce vreau să fac sau trebuie să te împuşc?

— Depinde de ceea ce vrei să faci.

E greu să născocesc un răspuns când nici măcar nu sunt sigur. Mă întorc cu faţa spre clădirea Hancock. În dreapta mea sunt cei fără facţiune, Evelyn şi colecţia ei de seruri ale morţii. În stânga mea sunt Loialii, Marcus şi planul lor de răzvrătire.

Unde va fi influenţa mai mare? Unde pot avea cei mai mari sorţi de izbândă? Acestea sunt întrebările pe care ar trebui să mi le pun. În schimb, mă întreb pe cine îmi doresc să distrug mai tare.

— Am de gând să opresc o revoluţie, zic într-un târziu.

Cotesc la dreapta, iar Peter mă urmează.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

TRIS

FRATELE MEU stă în spatele microscopului, cu un ochi lipit de ocular. Lumina din platforma microscopului aruncă umbre ciudate pe chipul său, făcându-l să pară cu câţiva ani mai mare.

— Ăsta e sigur, spune el. Vreau să zic, serul atacului simulat. Nici urmă de îndoială.

— Tot timpul e bine să mai existe o persoană care să verifice, spune Matthew.

Stau cu fratele meu în cele câteva ore care au mai rămas până ce va muri. Iar el analizează seruri. Ce prostie.

Ştiu de ce Caleb a vrut să vină aici: ca să se asigure că îşi va da viaţa pentru ceva bun. Nu-l învinovăţesc. Din câte ştiu, nu există o a doua şansă după ce ţi-ai dat viaţa pentru ceva anume.

— Spune-mi din nou codul de activare, zice Matthew. Codul de activare va porni arma serului memoriei, iar un alt buton îl va împrăştia imediat. De când am ajuns aici, Matthew l-a făcut pe Caleb să le repete pe ambele o dată la câteva minute.

— Nu am nicio problemă când vine vorba de memorarea unor şiruri de numere! spune Caleb.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu ştim în ce stadiu mental vei fi când serul morţii va începe să-şi facă efectul, iar aceste coduri trebuie să fie adânc întipărite în minte.

Caleb se crispează când aude cuvintele „serul morţii”. Eu mă uit în pământ.

— 080712, spune Caleb. Şi apoi apăs pe butonul verde.

În acest moment, Cara se află în compania unor oameni din camera de control ca să le pună serul păcii în băuturi şi să stingă luminile din sediu în timp ce ei vor fi prea ameţiţi ca să observe, aşa cum au procedat Nita şi Tobias în urmă cu câteva săptămâni. Când va face asta, vom fugi către

Laboratorul Armelor şi nu vom fi văzuţi pe întuneric de camerele de supraveghere.

Pe masa din laborator, faţă în faţă cu mine, se află explozibilii pe care ni i-a dat Reggie. Arată atât de simplu – se află într-o cutie neagră cu gheare metalice ascuţite pe margini şi cu o telecomandă de detonare. Clapele vor lipi cutia de cea de-a doua uşă dublă din laborator. Prima uşă încă nu a fost reparată după primul atac.

— Cred că asta-i tot, spune Matthew. Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

— Matthew, spun eu. Crezi că ne poţi lăsa puţin singuri?

— Desigur, spune el zâmbind. Mă întorc când e timpul să mergem.

Închide uşa în urma lui. Caleb îşi trece mâinile peste costumul de protecţie, peste explozibili şi peste rucsacul în care vor intra toate acestea. Le pune pe toate în linie dreaptă, aranjându-le şi îndreptându-le.

— Mă tot gândesc la anii care au trecut, când eram mici şi ne jucam de-a „Candoarea”, spune el. Te aşezam într-un fotoliu în camera de zi şi îţi puneam întrebări. Îţi aminteşti?

— Da, zic eu, sprijinindu-mă de masa de laborator. Îmi căutai pulsul la încheietura mâinii şi îmi spuneai că, dacă minţeam, aveai să-ţi dai seama de asta, fiindcă cei din Candoare îi depistau mereu pe cei care minţeau. Nu era deloc frumos.

Caleb râde.

— Sau atunci când ai recunoscut că ai furat o carte din biblioteca şcolii tocmai când mama intra pe uşă…

— Şi a trebuit să mă duc la bibliotecară să-mi cer scuze! îl completez eu râzând. Bibliotecara era îngrozitoare. Le spunea tuturor „domnişoară” sau „tinere”.

— A, dar pe mine m-a iubit. Ştii că atunci când am fost voluntar la bibliotecă şi trebuia să aranjez cărţile în rafturi după masa de prânz eu stăteam, de fapt, ascuns între dulapuri şi citeam? M-a prins de câteva ori şi nu a spus niciodată nimic.

— Pe bune?

Simt un junghi în piept.

— Nu ştiam asta.

— Bănuiesc că există multe lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt, zice el, lovind cu degetele în masă. Îmi doresc să fi fost mai sinceri unul cu celălalt.

— Şi eu.

— Şi acum e prea târziu, nu-i aşa? spune el trist, ridicând ochii.

— Nu pentru toate lucrurile.

Scot un scaun de sub masă şi mă aşez.

— Hai să ne jucăm de-a Candoarea. Am să-ţi răspund la o întrebare şi tu îmi vei răspunde la o întrebare. Evident, un răspuns sincer.

Pare puţin exasperat, dar intră în joc.

— Bine. Ce-ai făcut cu adevărat ca să spargi paharele alea din bucătărie atunci când ai pretins că nu voiai decât să le scoţi afară ca să ştergi petele de apă de pe ele?

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta e singura întrebare la care vrei un răspuns sincer? Pe bune, Caleb!

— Bine, bine.

Îşi drege vocea, fixându-mă cu ochii lui verzi şi serioşi.

— M-ai iertat cu adevărat sau ai spus asta doar pentru că urmează să mor?

Îmi privesc mâinile, pe care le ţin în poală. Am fost amabilă şi bună cu el pentru că reuşesc mereu să-mi scot din cap ceea ce s-a întâmplat la sediul Erudiţiei. Dar acel lucru nu poate fi numit iertare – dacă l-aş fi iertat, aş putea să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat fără să simt acea nuanţă de ură în adâncul sufletului meu, nu-i aşa?

Sau poate că iertarea e acea încăpăţânare a mea de a da la o parte amintirile urâte, până ce timpul va ameliora durerea şi furia, iar fărădelegile vor fi uitate.

De dragul lui Caleb, aleg să cred ultima variantă.

— Da, te-am iertat, îi spun.

Tac câteva clipe, după care continui:

— Sau, cel puţin, îmi doresc din tot sufletul s-o fac şi cred că e cam acelaşi lucru.

Pare uşurat. Mă dau la o parte ca să-l las în locul meu pe

scaun. Ştiu ce vreau să-l întreb încă de când s-a oferit voluntar pentru a face acel sacrificiu.

— Care e cel mai mare motiv pentru care faci asta? îl întreb. Cel mai important?

— Beatrice, nu mă întreba asta.

— Nu e o capcană. Indiferent de răspuns, nu mă va face să renunţ la iertare. Pur şi simplu trebuie să ştiu.

Între noi se află costumul de protecţie, explozibilii şi rucsacul, aranjate în linie dreaptă pe oţelul lustruit. Sunt instrumentele care îl vor face să plece şi să nu se mai întoarcă.

— Bănuiesc că e singurul fel în care pot scăpa de vina tuturor lucrurilor rele pe care le-am făcut, zice el. Nu-mi doresc nimic mai mult în această lume decât să scap de asta.

Cuvintele lui mă dor. Mi-era teamă că va spune asta. Am ştiut mereu că va spune asta. Mi-aş dori să nu o fi spus.

O voce se aude în interfonul din colţ.

— Atenţie, pentru toate persoanele din sediu: începem procedura de închidere de urgenţă, care va lua sfârşit la ora cinci dimineaţă. Repet: începem procedura de închidere de urgenţă, care va lua sfârşit la ora cinci dimineaţă.

Eu şi Caleb ne uităm unul la altul, îngrijoraţi. Matthew deschide brusc uşa.

— Rahat, spune el. Apoi, mai tare: Rahat!

— Închidere de urgenţă? spun eu. E la fel ca simularea unui atac?

— Cam aşa ceva. Înseamnă că trebuie să mergem *acum,* cât încă va fi haos pe culoare şi înainte ca ei să sporească măsurile de securitate, spune Matthew.

— De ce-ar face asta? întreabă Caleb.

— Poate că au dorit să sporească măsurile de securitate înainte să elibereze virusurile, spune Matthew. Sau poate că şi-au dat seama că noi încercăm să facem ceva – numai că, dacă ar fi aflat asta, probabil că ar fi venit deja să ne aresteze.

Mă uit la Caleb. Minutele pe care le mai am cu el zboară precum frunzele uscate de pe crengile copacilor.

Traversez încăperea şi scot pistoalele noastre de sub tejghea, dar ceva ce mi-a zis Tobias ieri nu îmi dă pace: potrivit celor din Abnegaţie, ar trebui să le permitem oamenilor să se sacrifice pentru noi numai dacă asta ar fi unica lor modalitate de a-şi demonstra iubirea faţă de noi.

Iar pentru Caleb nu ăsta e motivul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

TOBIAS

PICIOARELE ÎMI ALUNECĂ pe asfaltul înzăpezit.

— Tu nu te-ai inoculat ieri, îi spun lui Peter.

— Nu, n-am făcut-o, îmi răspunde el.

— De ce nu?

— De ce ar trebui să-ţi spun ţie?

Îmi trec degetul mare peste fiolă şi spun:

— Ai venit cu mine doar pentru că ştii că am serul memoriei, nu-i aşa? Dacă vrei să ţi-l dau, nu ar strica să-mi spui şi motivul pentru care-l doreşti.

Se uită din nou spre buzunarul meu, aşa cum a făcut-o mai devreme. Probabil că a văzut-o pe Christina când mi-a dat fiola.

— Mai degrabă aş *lua-o* de la tine, uite-aşa, pur şi simplu.

— Chiar te rog!

Ridic privirea pentru a urmări cum zăpada se revarsă peste marginile clădirilor. Afară s-a întunecat, dar luna asigură suficientă lumină cât să vedem pe unde mergem.

— Poate că eşti bun la luptele corp la corp, dar te asigur eu că nu eşti suficient de bun cât să mă baţi.

Fără vreun avertisment, mă împinge, tare, iar eu alunec pe zăpadă şi cad. Pistolul zăngăne pe jos, pe jumătate îngropat în zăpadă. *Asta primesc când devin arogant,* gândesc eu, ridicându-mă în picioare. El mă apucă de guler şi mă trage în faţă, astfel că alunec din nou, doar că de data asta îmi păstrez echilibrul şi îi trag un cot în stomac. El mă loveşte tare în picior, făcându-l să amorţească, şi mă apucă de geacă, vrând să mă tragă spre el.

Îmi caută buzunarul cu serul. Încerc să-l împing deoparte, dar e bine înfipt în picioare şi piciorul meu e încă amorţit. Mârâind enervat, ridic braţul liber şi îl izbesc cu cotul în gură. Simt durere în toată mâna – doare să loveşti pe cineva în dinţi –, dar a meritat. El ţipă şi cade pe jos,

ţinându-se cu ambele mâini de faţă.

— Ştii de ce ai câştigat luptele când erai novice? spun eu când mă ridic. Pentru că eşti nemilos. Pentru că îţi place să răneşti oameni. Şi crezi că eşti special, crezi că toţi cei din jurul tău sunt o adunătură de tontălăi care nu pot lua decizii dure aşa, ca tine.

Dă să se ridice, dar îi trag un şut în coaste, făcându-l să cadă din nou. Apoi îmi apăs piciorul pe pieptul lui, chiar sub gât, şi facem schimb de priviri, ochii săi mari şi nevinovaţi nefiind deloc oglinda sufletului său.

— Nu eşti special. Şi mie îmi place să rănesc oameni. Pot lua cele mai crude decizii. Diferenţa e că eu uneori nu o fac, spre deosebire de tine, care o faci mereu, iar ăsta e lucrul care te face să fii diabolic.

Păşesc peste el şi pornesc din nou pe Michigan Avenue. După câteva secunde îi aud vocea.

— De-asta îl vreau, rosteşte el cu un glas tremurat.

Mă opresc, dar nu mă întorc. Nu vreau să îi văd faţa.

— Vreau serul pentru că m-am săturat să fiu aşa, spune el. M-am săturat să fac lucruri rele şi să-mi placă şi apoi să mă întreb ce naiba se întâmplă cu mine. Vreau să se termine. Vreau s-o iau de la zero.

— Şi nu crezi că e cea mai laşă metodă de scăpare? îl întreb peste umăr.

— Nu cred că-mi pasă dacă e sau nu, răspunde Peter. Simt că furia care a tot crescut în mine se dezumflă în timp ce răsucesc între degete fiola din buzunar. Îl aud ridicându-se şi scuturându-şi zăpada de pe haine.

— Încetează să te mai pui cu mine, îi spun, şi îţi promit c-am să te las să te resetezi când toate astea se vor fi terminat. N-am niciun motiv să te împiedic.

El încuviinţează din cap, după care ne continuăm drumul, mergând prin zăpadă către clădirea în care am văzut-o pentru ultima dată pe mama.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

TRIS

DEŞI SUNT OAMENI peste tot, pe culoar tronează un soi de tăcere agitată. O femeie se izbeşte în mine cu umărul şi apoi murmură o scuză, iar eu mă apropii de Caleb, ca să nu-l pierd din ochi. Uneori mi-aş dori să fiu cu câţiva centimetri mai înaltă, astfel încât lumea să nu mai arate ca o colecţie imensă de piepturi.

Ne mişcăm repede, dar nu prea repede. Cu cât văd mai mulţi paznici, cu atât devin mai agitată. Rucsacul lui Caleb, care conţine explozibilii şi costumul de protecţie, i se izbeşte de spate în timp ce mergem. Oamenii trec în toate direcţiile, dar, curând, vom ajunge într-un culoar în care n-ar trebui să se afle nimeni.

— Cred că i s-a întâmplat ceva Carei, spune Matthew. Luminile ar fi trebuit să se stingă până acum.

Încuviinţez din cap. Simt pistolul apăsându-mă în spinare, ascuns bine de cămaşa mea largă. Sperasem că nu va trebui să-l folosesc, dar se pare că va fi necesar, cu toate că nici el nu va fi suficient pentru a ne permite să ajungem în Laboratorul Armelor.

Îl ating pe Caleb pe braţ, apoi pe Matthew, şi ne oprim toţi trei în mijlocul culoarului.

— Mi-a venit o idee, le spun. Ne despărţim. Eu şi Caleb vom fugi către laborator, iar Matthew va crea un soi de diversiune.

— O diversiune?

— Ai un pistol, nu-i aşa? îl întreb. Trage în aer.

El şovăie.

— Fă-o! îi spun printre dinţii încleştaţi.

Matthew îşi scoate pistolul. Eu îl apuc pe Caleb de cot şi îl conduc de-a lungul culoarului. Întorc capul şi îl văd pe Matthew ridicând pistolul deasupra capului şi ţintind drept în sus, trăgând într-unul dintre panourile de sticlă de

deasupra. Când zgomotul răsună, o iau la fugă, trăgându-l pe Caleb după mine. Ţipete şi sticlă spartă umplu aerul, iar paznicii trec pe lângă noi, fără să observe că fugim departe de dormitoare, către un loc în care n-ar trebui să ne aflăm.

E un lucru ciudat să-mi simt instinctele şi antrenamentul Neînfricaţilor intrând din nou în acţiune. Respiraţia îmi devine mai adâncă, mai egală, în timp ce urmăm ruta pe care am stabilit-o azi-dimineaţă. Gândesc mai limpede. Mă uit la Caleb, aşteptându-mă să văd acelaşi lucru şi la el, dar se pare că tot sângele i s-a scurs din obraji şi gâfâie la fiecare pas. Îl ţin bine de braţ, ca să nu îşi piardă echilibrul.

Cotim, pantofii noştri scârţâie pe gresie. În faţa noastră se întinde un culoar pustiu, care are un tavan făcut din oglinzi. Moment triumfal: cunosc acest loc. Suntem aproape. O să reuşim.

— Opriţi-vă! strigă o voce în spatele meu.

Paznicii. Ne-au găsit.

— Opriţi-vă, altminteri tragem!

Caleb tremură şi îşi ridică mâinile. Mi le ridic şi eu şi mă uit la el.

Simt cum totul încetineşte în interiorul meu, gândurile şi bătăile inimii.

Când mă uit la el, nu mai văd acel tânăr laş care m-a vândut lui Jeanine Matthews şi nici nu mai aud scuzele pe care mi le-a oferit după aceea.

Când mă uit la el, văd acum băiatul care m-a ţinut de mână la spital, când mama şi-a fracturat încheietura mâinii, spunându-mi că totul va fi bine. Văd fratele care, cu o seară înainte de Ceremonia Alegerii, mi-a spus să iau singură decizii. Mă gândesc la toate lucrurile remarcabile care îl caracterizează – e isteţ, entuziast şi un bun observator, liniştit, serios şi amabil.

E o parte din mine, mereu va fi, iar eu sunt o parte din el. Nu aparţin Abnegaţiei, nici Neînfricării şi nici Divergenţei. Nu aparţin Biroului sau experimentului de la periferie. Aparţin oamenilor pe care îi iubesc, iar ei îmi aparţin mie – ei, alături de dragostea şi loialitatea pe care le-o ofer, formează identitatea mea mult mai bine decât ar putea să

o facă vreun cuvânt sau vreun grup de oameni.

Îmi iubesc fratele. Îl iubesc, iar el tremură de frică la gândul că va muri. Îl iubesc şi tot ce gândesc, tot ce aud în minte sunt cuvintele pe care i le-am spus în urmă cu câteva zile: *Nu te-aş fi predat niciodată propriei tale execuţii.*

— Caleb, spun eu. Dă-mi rucsacul!

— Poftim?

Duc mâna la spate şi scot pistolul. Îl îndrept spre el.

— Dă-mi rucsacul!

— Tris, nu, spune el, clătinând din cap. Nu, n-am să te las să faci asta.

— Lasă arma jos! strigă paznicul din capătul celălalt al culoarului. Lasă arma jos, altminteri tragem!

— E posibil să supravieţuiesc serului morţii, îi spun lui Caleb. Sunt bună când vine vorba de luptat cu serurile. Tu nu ai nicio şansă să supravieţuieşti. Dă-mi rucsacul, altminteri te împuşc în picior şi ţi-l iau cu forţa.

Apoi ridic glasul şi mă adresez paznicilor:

— El e ostaticul meu! Mai faceţi un singur pas şi îl omor!

În acel moment îmi aminteşte de tatăl meu. Are o privire tristă şi obosită. E nebărbierit. Mâinile îi tremură când îşi scoate rucsacul şi mi-l întinde.

Eu îl iau şi mi-l pun pe umăr. Ţin pistolul îndreptat spre el şi îmi schimb poziţia, astfel încât să mă ascund de paznici.

— Caleb, îi spun. Te iubesc.

Ochii i se umplu de lacrimi când spune:

— Şi eu te iubesc, Beatrice.

— La pământ! strig eu tare, cât să mă audă paznicii.

Caleb se lasă în genunchi.

— Dacă nu supravieţuiesc, îi şoptesc eu, spune-i lui Tobias că nu am vrut să-l părăsesc.

Merg cu spatele, ţintind peste umărul lui Caleb spre unul dintre paznici. Inspir şi îmi potolesc mâna. Expir şi trag. Aud un ţipăt îndurerat şi sprintez în cealaltă direcţie, cu sunetul focului de armă răsunând în urechile mele. Alerg în zigzag, astfel încât să le fie greu să mă lovească, şi apoi cotesc. Un glonţ loveşte peretele din spatele meu, lăsând o gaură.

În timp ce alerg, trag rucsacul în faţă şi deschid

fermoarul. Scot explozibilii şi detonatorul. În spatele meu aud strigăte şi paşi. Nu mai am timp. Nu mai am timp.

Iuţesc pasul, alergând mai repede decât credeam vreodată că e posibil. Impactul fiecărui pas mă face să mă cutremur şi cotesc din nou, dând nas în nas cu doi paznici, care stau lângă uşile pe care le-au distrus Nita şi invadatorii. Ţinând explozibilii şi detonatorul la piept cu mâna liberă, împuşc un paznic în picior şi pe celălalt în piept.

Cel pe care l-am împuşcat în picior dă să îşi scoată pistolul, dar eu trag din nou, închizând ochii când ţintesc. Nu se mai mişcă.

Trec de uşile distruse şi ajung pe culoarul dintre ele. Izbesc explozibilii de bara metalică ce uneşte cele două uşi şi prind cele două clape în jurul barei, astfel încât să nu cadă. Apoi alerg spre celălalt capăt la culoarului, cotesc, mă ghemuiesc la perete, cu spatele către cele două uşi, şi apăs pe butonul de detonare, acoperindu-mi imediat urechile.

Zgomotul reverberează în oasele mele când mica bombă detonează, iar forţa exploziei mă aruncă într-o parte şi pistolul îmi alunecă peste podea. Bucăţi de sticlă şi metal zboară prin aer, căzând pe podeaua pe care stau nemişcată. Cu toate că mi-am acoperit urechile cu mâinile, încă îmi ţiuie când le îndepărtez şi nu mă simt sigură pe picioare.

La celălalt capăt al culoarului, paznicii mă ajung din urmă. Trag şi un glonţ mă loveşte în partea moale a braţului. Ţip, acoperindu-mi rana cu mâna, şi văd negru în faţa ochilor când mă arunc din nou după colţ, pe jumătate mergând şi pe jumătate împleticindu-mă către uşile distruse de explozie.

Dincolo de ele se află un mic vestibul, care are în capăt o uşă dublă sigilată, fără vreo gaură pentru chei. Prin geamurile acelor uşi văd Laboratorul Armelor, şirurile egale de maşinării şi dispozitive închise la culoare şi fiole cu seruri, prinse pe dedesubt, ca şi când ar fi expuse într-o vitrină. Aud un sunet ca de spray şi ştiu că prin aer pluteşte serul morţii, însă paznicii sunt în urma mea şi nu am timp

să-mi pun costumul pentru a-i întârzia efectele.

De asemenea, ştiu, pur şi simplu ştiu, că pot supravieţui acestui impediment.

Intru în vestibul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

TOBIAS

SEDIUL CELOR FĂRĂ facţiune – deşi, pentru mine, clădirea va fi mereu sediul Erudiţiei, indiferent de ceea ce se întâmplă – zace tăcut în zăpadă, neavând nimic altceva în afara câtorva ferestre luminoase care să dea de ştire că înăuntru se află oameni. Mă opresc în faţa uşilor şi mârâi enervat.

— Ce e? mă întreabă Peter.

— Urăsc locul ăsta, îi răspund.

El îşi dă părul din ochi, care e umed din pricina zăpezii.

— Atunci, ce-o să facem? O să spargem o fereastră? O să căutăm o uşă în dosul clădirii?

— O să intru pur şi simplu, zic eu. Sunt fiul ei.

— De asemenea, ai trădat-o şi ai părăsit oraşul când ea a interzis tuturor să facă asta, zice el, şi a trimis oameni după tine ca să te oprească. Oameni înarmaţi.

— Dacă vrei, poţi să stai aici, îi spun.

— Unde merge serul, merg şi eu. Dar, dacă o să te-mpuşte, o să-l înşfac şi-am s-o tai din loc.

— Nici nu mă aştept la altceva.

E un tip cam ciudat.

Intru în holul principal, unde oamenii au reasamblat portretul lui Jeanine Matthews, după care i-au făcut câte un X roşu pe fiecare ochi şi au scris jos „Scursură din facţiuni”.

Câţiva oameni, care poartă brasardele celor fără facţiune, înaintează spre noi cu pistoalele ridicate. Pe unii îi recunosc de la focurile de tabără făcute lângă depozitul celor fără facţiune sau din timpul petrecut alături de Evelyn ca lider Neînfricat. Ceilalţi sunt nişte necunoscuţi, lucru care îmi aduce aminte că populaţia celor fără facţiune e mai mare decât am fi bănuit noi vreodată.

Ridic mâinile.

— Sunt aici s-o văd pe Evelyn.

— Cum să nu, zice unul dintre ei, fiindcă noi le permitem să intre tuturor celor care doresc s-o vadă.

— Am un mesaj de la oamenii de-afară, îi spun eu. Unul pe care sunt sigur că şi-ar dori să-l audă.

— Tobias? spune o femeie fără facţiune.

O recunosc, dar nu de la depozit – ci din sectorul Abnegaţiei. Era vecina mea. O cheamă Grace.

— Bună, Grace, îi spun. Am venit să vorbesc cu mama.

Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru şi mă studiază. Începe să slăbească strânsoarea pe pistol.

— Ei bine, nu avem voie să primim pe nimeni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Peter. Du-te şi-i spune că suntem aici şi vezi ce-ţi zice! Putem aştepta.

Grace se întoarce cu spatele spre mulţimea care s-a adunat în timp ce noi vorbeam, apoi îşi coboară pistolul şi fuge către culoarul cel mai apropiat.

Aşteptăm vreme îndelungată, până ce umerii mă dor din cauză că trebuie să ţin mâinile ridicate. Apoi Grace revine şi ne face semn s-o urmăm. Îmi las mâinile în jos când ceilalţi îşi coboară armele şi străbatem holul, trecând prin mijlocul mulţimii ca un fir de aţă prin urechea acului. Ne conduce într-un ascensor.

— Grace, ce faci cu pistolul ăla? o întreb eu.

Nu ştiam că cei din Abnegaţie pot ţine în mână o armă.

— Nu mai există obiceiurile facţiunilor, spune ea. Acum pot să mă apăr, am dreptul la propriul meu instinct de supravieţuire.

— Foarte bine, spun eu, şi sunt sincer.

Abnegaţia era la fel de distrusă ca şi celelalte facţiuni, dar răutăţile lor erau mai puţin evidente, deghizate în altruism. Dar să îi ceri unei persoane să dispară, să se cufunde în peisaj oriunde s-ar duce, nu e mai bine decât să o încurajezi să se bată cu altcineva.

Urcăm la etajul unde se afla biroul administrativ al lui Jeanine – dar nu acolo ne duce Grace. În schimb, ne îndreptăm către o sală de şedinţe mare, cu mese, canapele şi scaune aranjate în pătrate perfecte. Lumina lunii pătrunde prin ferestrele imense din fundul încăperii. Evelyn

stă aşezată la o masă din dreapta, privind pe fereastră.

— Grace, poţi să te retragi, spune Evelyn. Tobias, ai un mesaj pentru mine?

Nu se uită la mine. Părul ei des este prins într-un coc şi e îmbrăcată cu o cămaşă gri, cu o banderolă a celor fără facţiune peste ea. Pare extrem de obosită.

— Poţi să aştepţi, te rog, pe hol? îi spun lui Peter şi, spre surprinderea mea, nu spune nimic – pur şi simplu iese, închizând uşa în urma lui.

Eu şi mama am rămas singuri.

— Oamenii de-afară nu au niciun mesaj pentru noi, îi spun eu, apropiindu-mă de ea. Ei voiau să şteargă amintirile tuturor oamenilor din acest oraş, crezând că nu pot discuta cu noi, că nu ne pot ajunge la inimă. Au hotărât că ar fi mai uşor să ne şteargă amintirile decât să vorbească cu noi.

— Poate că au dreptate, spune Evelyn.

Într-un târziu, se întoarce spre mine, rezemându-şi pometele de mâinile împreunate. Are un cerc tatuat pe unul dintre degete, de parcă ar fi o verighetă.

— Atunci, de ce ai venit aici?

Şovăi, ţinând mâna pe fiola din buzunar. Mă uit la ea şi văd că trecerea timpului şi-a pus amprenta asupra ei, uzând-o ca pe o cârpă destrămată, a cărei urzeală se vede cu ochiul liber. Şi văd şi femeia pe care o ştiam când eram mic, gura care se întindea într-un zâmbet, ochii care scânteiau de bucurie. Dar, cu cât o privesc mai mult, cu atât sunt mai convins că acea femeie fericită nu a existat niciodată. Acea femeie e doar o versiune palidă a adevăratei mele mame, văzută prin ochii egoişti ai unui copil.

Mă aşez la masă, faţă în faţă cu ea, şi pun eprubeta cu serul memoriei între noi.

— Am venit să te fac să bei asta, îi spun.

Aruncă o privire spre fiolă şi cred că văd lacrimi în ochii ei, însă ar putea fi doar lumina.

— Am considerat că era singurul fel în care puteam preveni distrugerea totală, spun eu. Ştiu că Marcus,

Johanna şi oamenii lor au de gând să atace şi ştiu că tu vei face orice va fi necesar pentru a-i opri, inclusiv să foloseşti serul morţii pe care îl ai în posesie.

Înclin capul într-o parte.

— Am dreptate?

— Nu, răspunde ea. Facţiunile sunt diabolice şi nu pot fi restaurate. Mai degrabă aş prefera să ne văd pe toţi distruşi.

Strânge marginea mesei, degetele albindu-i-se din pricina efortului.

— Motivul pentru care facţiunile erau diabolice e din cauză că nu puteai ieşi din ele, spun eu. Ele ne ofereau iluzia alegerii fără ca, de fapt, să ne ofere vreo alegere. E la fel cu ceea ce faci tu aici, prin stârpirea lor. E ca şi cum ai zice: „Haideţi, alegeţi ce vreţi. Dar dacă nu vreţi să vă snopesc în bătaie, nu alegeţi facţiunile!”

— Dacă tu credeai asta, de ce nu mi-ai spus? mă întreabă, ridicând glasul, evitându-mi ochii, evitându-mă pe mine. De ce nu mi-ai spus, în loc să mă *trădezi?*

— Fiindcă mi-e frică de tine!

Cuvintele îmi ies fără să vreau şi regret că le-am rostit, dar, de asemenea, mă bucur că le-a auzit, mă bucur că, înainte să-i cer să renunţe la tot, pot fi sincer cu ea.

— Îmi… îmi aminteşti de *el!*

— Să nu îndrăzneşti!

Îşi face mâinile pumn şi aproape că mă scuipă:

— Să nu *îndrăzneşti!*

— Nu mă interesează dacă vrei sau nu să auzi asta, spun eu, ridicându-mă în picioare. El era un tiran în casa noastră şi acum tu eşti un tiran în acest oraş, şi nici măcar nu poţi să înţelegi că e acelaşi lucru!

— Carevasăzică, de asta ai adus serul, spune ea, înşfăcând fiola şi ridicând-o ca să se uite la ea. Fiindcă tu crezi că e singurul fel de a repara lucrurile.

— Eu…

Sunt pe cale să îi spun că e cel mai uşor fel, cel mai bun fel, poate singurul fel în care pot avea încredere în ea.

Dacă îi şterg amintirile, îmi pot crea o nouă mamă, dar…

Dar e mai mult decât mama mea. E o persoană în deplinătatea tuturor drepturilor sale şi nu îmi aparţine.

Nu îi pot alege destinul doar pentru că nu o pot accepta aşa cum e.

— Nu, îi spun. Nu, am venit să-ţi ofer posibilitatea de a alege.

Brusc, mă simt îngrozit, cu mâinile amorţite şi cu inima luând-o la goană…

— Mă gândeam să mă duc să-l văd pe Marcus în seara asta, dar n-am făcut-o.

Înghit puternic.

— În schimb, am venit să te văd pe tine deoarece… deoarece cred că există speranţa unei împăcări cu tine. Nu acum, nu în viitorul apropiat, ci într-o bună zi. Iar cu el nu e nicio speranţă, nu e nicio împăcare posibilă.

Mă priveşte îndelung, cu ochi fioroşi în care încep să se adune lacrimi.

— Nu e corect din partea mea să te pun să alegi, îi spun. Dar trebuie s-o fac. Îi poţi conduce pe cei fără facţiune, te poţi lupta cu Loialii, dar va trebui s-o faci fără mine, pentru totdeauna. Sau poţi abandona această cruciadă şi… şi îţi vei recupera fiul.

E o ofertă săracă şi ştiu asta, motiv pentru care mi-e teamă – mi-e teamă că va refuza să aleagă, că va alege puterea şi nu pe mine, că îmi va spune că sunt un copil ridicol, lucru perfect adevărat. Sunt un copil. Am şaptezeci de centimetri şi o întreb cât de mult mă iubeşte.

Ochii lui Evelyn, întunecaţi precum pământul umed, îi cercetează pe ai mei vreme îndelungată.

Apoi se întinde peste masă şi mă trage cu putere în braţele ei, formând în jurul meu o cuşcă surprinzător de puternică.

— Să rămână ei cu oraşul şi cu tot ceea ce se află în el, spune ea, cu gura apăsată în părul meu.

Nu mă pot mişca, nu pot vorbi. M-a ales pe mine. M-a ales pe mine.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

TRIS

SERUL MORŢII MIROASE a fum şi a condimente, iar plămânii mei îl resping cu prima gură de aer pe care o iau. Tuşesc, scuip şi sunt învăluită de întuneric.

Mă prăbuşesc în genunchi. Îmi simt trupul de parcă cineva mi-a înlocuit sângele cu melasă şi oasele cu plumb. Un fir invizibil mă trage spre somn, dar eu vreau să fiu trează. E important că vreau să fiu trează. Îmi imaginez acea intenţie, acea dorinţă, arzând în pieptul meu ca o flacără.

Firul trage mai tare, iar eu alimentez flacăra cu nume. Tobias. Caleb. Christina. Matthew. Cara. Zeke. Uriah.

Şi totuşi, nu suport greutatea serului. Cad într-o parte, iar braţul meu rănit se izbeşte de podeaua rece. Plutesc…

Ar fi frumos să plutesc, spune o voce în capul meu. *Să văd încotro voi merge…*

Dar focul, focul…

Dorinţa de a trăi.

Nu am terminat, nu încă.

Mă simt ca şi cum cotrobăiesc prin propria-mi minte. E dificil să-mi amintesc de ce am venit aici sau de ce îmi doresc să mă despovărez de această greutate frumoasă. Dar apoi, mâinile mele o găsesc, amintirea chipului mamei mele şi poziţiile ciudate ale membrelor ei pe asfalt, şi sângele care se scurge din trupul tatălui meu.

Dar ei au murit, spune vocea. *Ai putea să li te alături.*

Ei au murit pentru mine, răspund eu. Şi acum trebuie să le ofer ceva în schimb. Trebuie să-i ajut pe alţii să nu mai piardă nimic. Trebuie să salvez oraşul şi oamenii pe care părinţii mei i-au iubit.

Dacă mă alătur părinţilor mei, vreau să duc cu mine un *motiv* bun, nu asta – această prăbuşire inutilă în pragul uşii.

Focul, focul. Vuieşte înăuntrul meu, un foc de tabără şi

apoi un infern, iar trupul meu e propriul lui combustibil. Îl simt gonind prin mine, mâncând greutatea. Acum nu mă mai poate omorî nimic; sunt puternică şi invincibilă şi veşnică.

Simt serul agăţându-se de pielea mea precum uleiul, dar întunericul se retrage. Lovesc o palmă grea de podea şi mă ridic.

Aplecată de spate, îmi izbesc umărul în uşa dublă, iar ea scârţâie pe podea când sigiliul se rupe. Respir aer curat şi mă îndrept de spate. Sunt acolo, sunt *acolo.*

Dar nu sunt singură.

— Nu te mişca, spune David, ridicându-şi pistolul. Bună, Tris!

CAPITOLUL CINCIZECI

TRIS

— CUM AI REUŞIT să te inoculezi împotriva serului morţii? mă întreabă el.

David se află în scaunul cu rotile, dar nu e necesar să poţi merge pentru a folosi o armă.

Clipesc spre el, încă ameţită.

— Nu am făcut-o, îi spun.

— Nu fi proastă, îmi zice el. Nu poţi supravieţui serului morţii fără o inoculare, iar eu sunt singura persoană din sediu care deţine acea substanţă.

Mă uit în ochii lui, neştiind sigur ce să îi spun. Nu m-am inoculat. Faptul că încă stau pe două picioare e imposibil. Nu mai am nimic altceva de adăugat.

— Presupun că oricum nu mai contează, spune el. Acum suntem aici.

— Tu ce faci aici? murmur eu.

Îmi simt buzele ciudat de mari, împiedicându-mă să vorbesc cum trebuie. Încă simt acea greutate uleioasă pe pielea mea, de parcă moartea se agaţă de mine chiar când am învins-o.

Sunt vag conştientă că mi-am lăsat pistolul pe hol, fiind sigură că nu urma să mai am nevoie de el odată ce aş fi ajuns atât de departe.

— Ştiam că se petrecea ceva, spune David. Tris, toată săptămâna ai umblat de colo-colo cu oamenii deterioraţi genetic. Credeai că n-am să observ? spune el, clătinând din cap. Iar apoi, prietena ta, Cara, a fost prinsă încercând să manipuleze luminile, dar a fost destul de isteaţă cât să leşine pentru a nu ne spune nimic. Aşa că am venit aici, doar ca să fiu sigur. Îmi pare rău să spun că nu sunt surprins să te văd.

— Ai venit singur? întreb eu. Nu eşti prea isteţ, nu-i aşa?

Îşi mijeşte puţin ochii:

— Ei bine, vezi tu, am rezistenţă la serul morţii şi deţin şi o armă, iar tu nu ai nicio modalitate de a te lupta cu mine. Nu există nicio metodă prin care să poţi fura patru dispozitive de virusuri în timp ce stau cu arma îndreptată spre tine. Mă tem că ai venit aici degeaba şi, pentru asta, vei plăti cu viaţa. Se prea poate ca serul morţii să nu te fi omorât, dar am s-o fac eu. Sunt sigur că înţelegi – în mod oficial nu permitem pedeapsa capitală, dar nu te pot lăsa să supravieţuieşti.

Crede că am venit aici să fur armele care vor reseta experimentele, nu să eliberez una dintre ele. Fireşte că asta crede.

Încerc să-mi ascund expresia, cu toate că sunt singură că încă am chipul lipsit de energie. Scrutez încăperea, căutând dispozitivul care va elibera virusul cu serul memoriei. Eram prezentă când Matthew i l-a descris lui Caleb cu lux de amănunte: o cutie neagră cu o tastatură argintie, marcată cu o bucată de bandă adezivă albastră pe care este înscris un model de număr. E unul dintre singurele lucruri de pe poliţa din peretele stâng, la doar câţiva metri de mine. Dar nu mă pot mişca, căci mă va omorî.

Va trebui să aştept momentul potrivit şi să o fac iute.

— Ştiu ce-ai făcut, îi spun eu.

Încep să dau înapoi, sperând că acuzaţia îi va distrage atenţia.

— Ştiu că tu ai proiectat atacul simulat. Ştiu că tu eşti responsabil pentru moartea părinţilor mei – pentru moartea *mamei* mele. Ştiu.

— Nu sunt responsabil pentru moartea ei! exclamă David brusc. I-am *spus* ce avea să se întâmple chiar înainte de începerea atacului, aşa că a avut suficient timp cât să-şi ducă oamenii dragi la adăpost. Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi fost în viaţă. Dar a fost o femeie proastă, care nu a înţeles că trebuia să facă sacrificii pentru binele tuturor, iar asta a *omorât-o!*

Mă încrunt. Există ceva în reacţia lui – în ochii săi sticloşi – ceva ce a murmurat când Nita l-a împuşcat cu serul fricii – ceva legat de *ea.*

— Ai iubit-o? îl întreb. În toţi acei ani când ţi-a trimit scrisori… motivul pentru care nu ai vrut niciodată ca ea să stea aici… motivul pentru care i-ai spus că nu mai puteai citi rapoartele ei, după ce s-a căsătorit cu tatăl meu…

David rămâne nemişcat, aidoma unei statui, aidoma unui bărbat de piatră.

— Da, am iubit-o, recunoaşte el. Dar asta e de domeniul trecutului.

De-asta m-a primit el cu braţele deschise în acest cerc al încrederii, de-asta mi-a oferit atât de multe oportunităţi. Pentru că sunt o parte din ea, am părul ei şi vocea ei. Pentru că el şi-a petrecut toată viaţa tânjind după ea, fără a obţine nimic.

Aud paşi pe culoar. Sosesc soldaţii. E bine – am nevoie s-o facă. Am nevoie ca ei să fie expuşi serului din aer, pentru a-l transmite mai departe celor din sediu. Sper că vor aştepta până când se va evapora serul morţii.

— Mama mea nu era proastă, zic eu. Ea pur şi simplu a înţeles ceea ce tu n-ai putut: că atunci când viaţa pe care o sacrifici nu îţi aparţine ţie, ci altei persoane, nu e sacrificiu, ci răutate.

Fac un pas înapoi şi continui.

— Ea m-a învăţat cum stă treaba cu adevăratul sacrificiu. Că ar trebui să se nască din dragoste, nu din dezgustul eronat faţă de genetica altei persoane. Că ar trebui să fie făcut de nevoie, după ce ai epuizat toate celelalte opţiuni. Că ar trebui făcut pentru oamenii care au nevoie de puterea ta, fiindcă ei nu o mai au. De-asta trebuie să te opresc din a-i „sacrifica” pe toţi ceilalţi oameni şi toate amintirile lor. De asta trebuie să scap de tine o dată pentru totdeauna.

Clatin din cap.

— David, nu am venit aici să fur nimic.

Mă răsucesc şi întind mâna spre dispozitiv. Aud o împuşcătură şi simt durere în tot corpul. Nici măcar nu ştiu unde m-a lovit glonţul.

Încă îl aud pe Caleb repetând codul pentru Matthew. Cu o mână tremurătoare, înscriu cifrele pe tastatură.

Aud o altă împuşcătură.

Şi mai multă durere şi o aură neagră îmi învăluie câmpul vizual, însă aud din nou vocea lui Caleb. *Butonul verde.*

Atât de multă durere…

Şi cum e posibil aşa ceva, când trupul mi-e atât de amorţit?

Încep să cad şi îmi izbesc mâna în tastatură când alunec. O lumină se aprinde în spatele butonului verde.

Aud un bip şi o mişcare.

Alunec pe podea. Simt ceva cald pe gât şi sub obraz. Roşu. Sângele are o culoare ciudată. Întunecată.

Cu coada ochiului îl văd pe David leşinat în scaunul lui.

Şi pe *mama* ieşind din spatele lui.

E îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le-a purtat ultima oară când am văzut-o, în griul Abnegaţiei, pătate de sânge, cu braţele dezgolite pentru a-şi arăta tatuajul. În cămaşa ei încă se află găurile produse de gloanţe; prin ele pot vedea pielea rănită, roşie, dar care nu mai sângerează, de parcă ar fi îngheţat brusc. Părul ei blond este prins într-un coc, dar câteva şuviţe răzleţe îi creează o aureolă în jurul chipului.

Sunt conştientă că nu poate fi în viaţă, dar nu ştiu dacă o văd acum fiindcă delirez din cauza sângelui pierdut sau dacă serul morţii mi-a ameţit gândurile sau dintr-un oricare alt motiv.

Îngenunchează lângă mine şi îmi pune o mână rece pe obraz.

— Bună, Beatrice, spune ea zâmbind.

— Am terminat? o întreb, şi nu sunt sigură dacă eu chiar am întrebat asta sau dacă doar am gândit-o şi ea a auzit-o.

— Da, îmi răspunde ea, cu ochii plini de lacrimi. Copila mea dragă, te-ai descurcat atât de bine!

— Şi cu ceilalţi ce se întâmplă?

Mă înec cu un suspin când imaginea lui Tobias îmi vine în minte, gândindu-mă la cât de întunecaţi şi de nemişcaţi erau ochii lui, cât de puternică şi caldă era mâna lui când am stat pentru prima oară faţă în faţă.

— Tobias, Caleb, prietenii mei?

— O să aibă grijă unii de ceilalţi, spune ea. Asta fac oamenii.

Zâmbesc şi închid ochii.

Simt un fir trăgându-mă din nou, dar, de data asta, ştiu că nu e nicio forţă sinistră care mă trage înspre moarte.

De data asta ştiu că e mâna mamei mele, trăgându-mă în braţele ei.

Şi mă refugiez fericită în îmbrăţişarea sa.

* * *

Pot fi iertată pentru toate lucrurile pe care le-am făcut pentru a ajunge aici?

Vreau să fiu.

Ştiu că e posibil.

Asta e ceea ce cred.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

TOBIAS

EVELYN ÎŞI ŞTERGE lacrimile de la ochi cu degetul mare. Stăm aproape de ferestre, umăr la umăr, privind fulgii de zăpadă. Unii se aşază pe pervazul de afară, adunându-se în colţuri.

Îmi simt din nou mâinile. În timp ce privesc cum lumea este acoperită de un strat de alb, mă simt de parcă totul ar fi luat-o de la zero şi că de data asta va fi mai bine.

— Cred că pot să-l contactez pe Marcus prin radio pentru a negocia un tratat de pace, spune Evelyn. O să mă asculte; ar fi prost să n-o facă.

— Înainte să faci asta, există o promisiune pe care am făcut-o şi pe care trebuie să mi-o ţin, îi spun eu.

O ating pe umăr şi, deşi mă tem că-şi va forţa zâmbetul, lucrurile nu stau tocmai aşa.

Simt o undă de vinovăţie. Nu am venit aici să îi cer să capituleze pentru mine, să renunţe la tot ce a muncit doar pentru a mă recupera. Şi totuşi, nu am venit aici să îi ofer vreo şansă. Bănuiesc că Tris avea dreptate – când ai de ales între două opţiuni rele, o alegi pe cea care îi salvează pe oamenii pe care îi iubeşti. Eu nu aş fi salvat-o pe Evelyn dacă i-aş fi administrat acel ser. Aş fi distrus-o.

Peter stă rezemat de peretele de pe culoar. Se uită la mine când mă aplec deasupra lui, părul său de culoare închisă îi e lipit de frunte din pricina zăpezii.

— Ai resetat-o? mă întreabă el.

— Nu.

— Ştiam că n-o să ai curajul s-o faci.

— Nu e vorba de curaj. Ştii ce? Las-o baltă.

Clatin din cap şi ridic fiola cu serul memoriei.

— Îţi mai doreşti asta?

Încuviinţează cu o mişcare a capului.

— Ai putea s-o faci fără să te injectezi, îi spun. Ai putea

să iei decizii mai bune, să-ţi clădeşti o viaţă mai bună.

— Mda, aş putea, spune el, dar n-am s-o fac. Amândoi ştim asta.

Chiar ştiu asta. Ştiu că schimbarea e dificilă şi că vine încet, că e o treabă care presupune multe zile consecutive într-un şir lung, până ce originea problemei va ajunge să fie uitată. Lui îi este teamă că nu va putea suporta acel efort, că va da cu şutul tuturor acelor zile şi că va sfârşi mai rău decât acum. Şi înţeleg acest sentiment – ştiu cum e să-ţi fie teamă de tine însuţi.

Aşa că îl îndemn să se aşeze pe una dintre canapele şi îl întreb ce anume doreşte să îi spun despre el odată ce amintirile îi vor dispărea ca fumul. El pur şi simplu clatină din cap. Nimic. Nu vrea să-şi amintească nimic.

Peter ia fiola cu o mână tremurătoare şi îi scoate dopul. Lichidul se clatină înăuntru, aproape revărsându-se. O duce la nas să o miroasă.

— Cât de mult ar trebui să beau? mă întreabă, şi cred că dinţii îi clănţăne.

— Nu cred că asta contează, îi răspund.

— Aha. Ei bine… asta e.

Ridică fiola în sus, ca şi când ar toasta cu mine.

Când o atinge de buze, îi spun:

— Fii curajos!

Apoi înghite.

Iar eu îl văd pe Peter dispărând.

* * *

Aerul de afară are gust de gheaţă.

— Hei! Peter! strig eu, scoţând aburi pe gură.

Peter stă în cadrul uşii de la sediul Erudiţiei, cu o figură zăpăcită. Când îşi aude numele – pe care i l-am spus de vreo zece ori de când a băut serul –, ridică din sprâncene, întorcând degetul arătător spre el însuşi. Matthew ne-a spus că oamenii vor fi dezorientaţi o vreme după ce vor bea serul memoriei, dar nu am crezut că „dezorientat” înseamnă „idiot”.

Oftez.

— Da, tu! Pentru a mia oară! Haide, să mergem!

Când m-am uitat la el după ce a băut serul, am crezut că aveam să văd în continuare novicele care i-a băgat un cuţit în ochi lui Edward şi băiatul care a încercat să-mi omoare prietena şi toate celelalte lucruri pe care le-a făcut, începând din clipa în care l-am văzut pentru prima oară. Dar e mai uşor decât am crezut să constat că habar nu are cine e. Ochii săi au în continuare acea privire nevinovată, dar, de data asta, chiar o cred.

Merg alături de Evelyn, cu Peter alergând în urma noastră. Nu mai ninge, dar zăpada care s-a aşternut pe pământ e suficientă cât să scârţâie sub pantofii mei.

Ne îndreptăm spre Millennium Park, unde imensa sculptură sub formă de boabă de fasole străluceşte în lumina lunii, iar apoi coborâm un şir de trepte. În tot acest timp, Evelyn mă ia de braţ pentru a nu-şi pierde echilibrul şi schimbăm priviri. Mă întreb dacă e la fel de agitată ca mine fiindcă trebuie să ne întâlnim cu tatăl meu. Mă întreb dacă e mereu agitată.

La baza scărilor se află un pavilion, care are în ambele capete două blocuri de sticlă, fiecare fiind de cel puţin trei ori mai înalte decât mine. Aici le-am dat întâlnire lui Marcus şi Johannei; şi ei, şi noi suntem înarmaţi, pentru a fi realişti, dar egali.

Ei au ajuns deja. Johanna nu are niciun pistol în mână, însă Marcus are şi îl ţine îndreptat spre Evelyn. Eu ridic spre el pistolul pe care mi l-a dat Evelyn, doar ca să fiu sigur. Observ zonele plane ale craniului său, care se văd fiindcă s-a ras în cap, şi linia neregulată pe care nasul lui coroiat i-o desenează pe faţă.

— Tobias! strigă Johanna.

Poartă un palton roşu ca în Prietenie, pătat de fulgi albi de zăpadă.

— Tu ce faci aici?

— Încerc să vă împiedic să vă omorâţi, îi răspund. Sunt surprins că ai o armă.

Dau din cap spre umflătura din buzunarul paltonului ei, care are inconfundabila formă a unui pistol.

— Uneori trebuie să iei măsuri dificile pentru a asigura pacea, spune ea. Presupun că eşti de acord cu acest principiu.

— Nu am venit aici să stăm la şuetă, spune Marcus, uitându-se la Evelyn. Spuneai că doreşti să discutăm ceva legat de un tratat.

Ultimele săptămâni nu prea i-au priit. Văd asta în forma tristă a buzelor sale, în pielea purpurie de sub ochi. Văd propriii mei ochi fixaţi în craniul său şi mă gândesc la reflexia mea în peisajul fricii, cât de îngrozit eram, privindu-i pielea împrăştiindu-se peste a mea ca o urticarie. Gândul că mă voi transforma în el încă mă agită, chiar şi acum, când îl înfrunt alături de mama, aşa cum am visat mereu când era mic.

Dar nu cred că îmi mai este teamă.

— Da, spune Evelyn. Există câteva condiţii pe care trebuie să le accepţi. Cred că le vei găsi juste. Dacă vei fi de acord cu ele, mă voi opri şi voi preda toate armele pe care le am şi pe care oamenii mei nu le folosesc pentru propria lor protecţie. Am să părăsesc oraşul şi n-am să mă mai întorc.

Marcus râde. Nu ştiu dacă o face în zeflemea sau fiindcă e neîncrezător. E la fel de capabil de ambele sentimente, având în vedere că e un om arogant şi extrem de suspicios.

— Las-o să termine, spune Johanna încet, vârându-şi mâinile în mânecile paltonului.

— În schimb, spune Evelyn, tu nu vei ataca şi nu vei încerca să controlezi oraşul. Dacă oamenii vor dori să plece şi să caute o nouă viaţă altundeva, tu le vei permite asta. De asemenea, pe cei care vor dori să rămână aici îi vei lăsa să *voteze* pentru noi lideri şi pentru un nou sistem social. Şi, cel mai important, *tu,* Marcus, nu vei fi eligibil pentru a-i conduce.

Este singura condiţie pur egoistă a acestui tratat de pace. Mi-a spus că nu putea să suporte ca Marcus să înşele şi alţi oameni să-l urmeze, iar eu am fost de acord.

Johanna ridică din sprâncene. Observ că şi-a prins părul în coadă pentru a scoate la iveală cicatricea de pe faţă.

Arată mai bine aşa – mai puternică, atunci când nu se ascunde după o şuviţă de păr, mascând cine e ea cu adevărat.

— Nu accept, spune Marcus. Eu sunt liderul acestor oameni.

— Marcus, spune Johanna.

El o ignoră.

— Evelyn, nu tu decizi dacă eu îi conduc sau nu doar pentru că ai un cui împotriva mea!

— Scuză-mă, spune Johanna tare. Marcus, ceea ce ne oferă e prea bun ca să fie adevărat – primim tot ce dorim fără să fim violenţi! Cum, Doamne, iartă-mă, poţi să spui nu?

— Pentru că eu sunt adevăratul conducător al acestor oameni! exclamă Marcus. Eu sunt conducătorul Loialilor! Eu…

— Ba nu, nu eşti, spune Johanna pe un ton calm. *Eu* sunt conducătorul Loialilor. Iar tu ai să accepţi acest tratat, altminteri am să le spun oamenilor că ai avut o şansă să pui capăt acestui conflict fără vărsare de sânge şi, din cauza mândriei tale, ai spus nu!

Masca temporară a lui Marcus a dispărut, dezvăluind chipul maliţios de dedesubt. Dar nici măcar el nu se poate certa cu Johanna, al cărei calm perfect şi a cărei ameninţare perfectă l-au pus la punct. Clatină din cap, dar nu reia cearta.

— Sunt de acord cu termenii tăi, spune Johanna, întinzând mâna, iar încălţămintea ei scârţâie în zăpadă.

Evelyn îşi scoate mănuşile deget cu deget şi întinde mâna la rându-i.

— Dimineaţă ar trebui să-i adunăm pe toţi şi să le spunem despre noul plan, zice Johanna. Poţi garanta o adunare sigură?

— Am să-mi dau toată silinţa, spune Evelyn.

Îmi verific ceasul. A trecut o oră de când Amar şi Christina s-au despărţit de noi în apropierea clădirii Hancock, ceea ce înseamnă că, probabil, el ştie că virusul serului nu a funcţionat. Sau poate că nu ştie. În orice caz,

trebuie să fac ceea ce am venit să fac – trebuie să-i găsesc pe Zeke şi pe mama lui şi să le spun ce s-a întâmplat cu Uriah.

— Ar trebui să plec, îi spun lui Evelyn. Mai am ceva de făcut. Dar am să te iau de la marginea oraşului mâine după-amiază?

— Sună bine, spune Evelyn şi mă freacă uşor pe braţ cu o mână înmănuşată, aşa cum făcea când eram mic şi veneam din frigul de afară.

— Presupun că n-ai să te întorci? întreabă Johanna. Ai găsit o nouă viaţă în afara oraşului?

— Trebuie, îi răspund. Mult succes aici. Oamenii de-afară… vor încerca să închidă oraşul. Ar trebui să fiţi pregătiţi pentru clipa în care vor sosi.

Johanna zâmbeşte.

— Sunt sigură că putem să negociem cu ei.

Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng. Privirea lui Marcus e ca o greutate care mă oprimă şi ameninţă să mă strivească. Mă forţez să-l privesc în ochi.

— Adio, îi spun şi chiar vorbesc serios.

* * *

Hana, mama lui Zeke, are picioare mici, care nu ating podeaua când se aşază pe fotoliul din camera de zi. Poartă un halat de baie negru şi ponosit şi o pereche de şlapi, dar atitudinea pe care o are, cu mâinile împreunate în poală şi cu sprâncenele ridicate, este atât de demnă, încât mă simt de parcă m-aş afla faţă în faţă cu liderul lumii. Arunc o privire spre Zeke, care îşi freacă ochii cu pumnii ca să se trezească.

Amar şi Christina i-au găsit, nu printre ceilalţi revoluţionari din apropierea clădirii Hancock, ci în apartamentul lor din Turlă, care se află deasupra sediului Neînfricaţilor. I-am găsit doar fiindcă Christina s-a gândit să-mi lase mie şi lui Peter un bilet cu coordonatele lor pe camionul nefolositor. Peter aşteaptă în noua camionetă de care a făcut rost Evelyn ca să ne putem întoarce la Birou.

— Îmi cer scuze, spun eu. Nu ştiu de unde să încep.

— Ai putea să începi cu partea cea mai rea, spune Hana. Să-mi spui ce i s-a întâmplat cu adevărat fiului meu.

— A fost grav rănit în timpul atacului, îi spun. A fost o explozie, iar el s-a aflat în apropiere.

— O, Doamne! exclamă Zeke şi se leagănă înainte şi înapoi, de parcă trupul lui vrea din nou să fie un copil, alinat de mişcările sale.

Dar Hana pur şi simplu îşi coboară capul în piept, ascunzându-şi chipul de mine.

Camera lor de zi miroase a ceapă şi usturoi, probabil rămăşiţe ale cinei din acea seară. Îmi reazem umărul de peretele alb de lângă uşă. Lângă mine se află un portret de familie care atârnă într-o parte – Zeke, care de-abia mergea, Uriah bebeluş, legănându-se în poalele mamei lui. Tatăl lor are piercinguri în câteva locuri – nas, ureche şi buză –, dar zâmbetul său larg, senin şi pielea închisă la culoare îmi sunt mult mai cunoscute, întrucât le-a transmis mai departe şi copiilor săi.

— De atunci se află în comă, le spun. Şi…

— Şi n-o să se mai trezească, spune Hana pe un ton obosit. Asta aţi venit să ne spuneţi, nu?

— Da, spun eu. Am venit să vă chem, astfel încât să puteţi lua o decizie în numele lui.

— O decizie? întreabă Zeke. Adică dacă dorim să-l *deconectăm?*

— Zeke, spune Hana, clătinând din cap.

El se afundă înapoi în canapea. Pare învăluit de perne.

— Normal că nu vrem să-l ţinem în viaţă în felul ăsta, spune Hana. El şi-ar dori să plece mai departe. Dar înainte trebuie să-l vedem.

Încuviinţez din cap.

— Desigur. Dar mai trebuie să vă spun ceva. Atacul… a fost un soi de răzmeriţă care i-a implicat şi pe câţiva dintre cei din locul unde stăteam noi. Şi am luat şi eu parte.

Privesc spre fisura din podea, la praful care s-a adunat acolo de-a lungul timpului, şi mă aştept la o reacţie, la orice fel de reacţie. Însă nu e nimic, doar o tăcere deplină.

— Nu am făcut ce m-ai rugat, îi spun lui Zeke. Nu am

avut grijă de el aşa cum ar fi trebuit. Şi pentru asta îţi cer iertare.

Îl privesc cu coada ochiului, iar el stă nemişcat, privind spre vaza goală de pe măsuţa de cafea. Are pictaţi pe ea nişte trandafiri de un roz pal.

— Cred că avem nevoie de ceva timp pentru a digera asta, spune Hana.

Îşi drege vocea, dar nu face nimic pentru a-şi masca glasul tremurat.

— Mi-aş dori să vi-l ofer, îi spun, dar ne întoarcem înapoi la sediu în scurt timp, iar voi trebuie să veniţi cu noi.

— Prea bine, spune Hana. Dacă puteţi aştepta afară, vom ieşi în cinci minute.

* * *

Călătoria de întoarcere la sediu este lentă şi se desfăşoară pe întuneric. Urmăresc cum luna dispare şi reapare în spatele norilor în timp ce noi sărim peste un şir de denivelări. Când ajungem la marginile oraşului, începe din nou să ningă, cu fulgi mari şi uşori care se răsucesc în faţa farurilor. Mă întreb dacă Tris se uită cum se aşterne zăpada pe asfalt şi se adună în grămezi lângă avioane. Mă întreb dacă ea trăieşte într-o lume mai bună decât cea din care am plecat, printre oameni care nu-şi mai amintesc ce înseamnă să ai gene pure.

Christina se apleacă să-mi şoptească la ureche.

— Deci, ai făcut-o? A funcţionat?

Încuviinţez din cap. În oglinda retrovizoare o văd atingându-şi faţa cu ambele mâini, zâmbind pe ascuns. Ştiu cum se simte: în siguranţă. Suntem cu toţii în siguranţă.

— Ţi-ai inoculat familia? o întreb.

— Da! I-am găsit alături de Loiali, în clădirea Hancock, spune ea. Dar timpul pentru resetare a trecut – se pare că Tris şi Caleb l-au oprit.

Hana şi Zeke vorbesc în şoaptă pe tot parcursul drumului, minunându-se la lumea misterioasă şi întunecată în timp ce noi înaintăm. Amar le oferă câteva explicaţii de bază, uitându-se într-una la ei în loc să fie atent la drum,

lucru care mă nelinişteşte. Încerc să-mi concentrez atenţia asupra zăpezii şi să ignor atacurile de panică atunci când el aproape că ne bagă în stâlpii de iluminat sau în barierele rutiere de pe drum.

Mereu am urât golul pe care îl aduce iarna, peisajele albe şi diferenţa uriaşă dintre cer şi pământ, felul în care transformă copacii în schelete şi oraşul într-un tărâm pustiit. Poate că această iarnă mă va convinge să-mi schimb părerea.

Trecem de garduri şi ne oprim în faţa uşilor principale, care nu mai sunt păzite. Ieşim din maşină, iar Zeke o ia pe mama lui de mână pentru a o ajuta să meargă prin zăpadă. În timp ce intrăm în sediu, ştiu sigur că misiunea lui Caleb a fost încununată de succes, deoarece nu văd pe nimeni prin preajmă. Asta nu poate să însemne decât că au fost resetaţi, că amintirile lor au fost schimbate pentru totdeauna.

— Unde e lumea? întreabă Amar.

Trecem prin punctul de securitate abandonat fără să ne oprim. Dincolo de el o zăresc pe Cara. Un obraz îi este foarte învineţit şi pe cap poartă un bandaj, dar nu asta e ceea ce mă îngrijorează. Ceea ce mă îngrijorează, de fapt, e privirea tristă de pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Cara clatină din cap.

— Unde e Tris? o întreb.

— Îmi pare rău, Tobias.

— De ce îţi pare rău? întreabă Christina enervată. Spune-ne ce s-a *întâmplat!*

— Tris a intrat în Laboratul Armelor în locul lui Caleb, spune Cara. A supravieţuit serului morţii şi a declanşat serul memoriei, dar a… a fost împuşcată. Şi nu a supravieţuit. Îmi pare rău…

De cele mai multe ori îmi pot da seama când oamenii mint, şi probabil că asta e o minciună, fiindcă Tris e în viaţă, cu ochii ei luminoşi şi obrajii roşii şi trupul minion plin de energie şi forţă, stând sub o rază de lumină în atrium. Tris e încă în viaţă, ea nu m-ar lăsa aici singur, nu s-ar duce

în Laboratorul Armelor în locul lui Caleb.

— Nu, spune Christina, clătinând din cap. În niciun caz. Probabil e vreo greşeală.

Carei i se umplu ochii de lacrimi. Abia atunci îmi dau seama: bineînţeles că Tris a intrat în Laboratorul Armelor în locul lui Caleb.

Fireşte că a făcut-o.

Christina ţipă ceva, dar, pentru mine, vocea ei sună înăbuşit, de parcă mi-aş fi scufundat capul sub apă. De asemenea, mi-e greu să disting detaliile de pe chipul Carei, căci lumea se transformă într-o mare de culori înceţoşate.

Tot ce fac e să rămân nemişcat – gândindu-mă că, dacă stau nemişcat, pot împiedica acest lucru să fie adevărat, pot să pretind că totul e bine. Christina se apleacă în faţă, nemaifiind în stare să-şi suporte propria durere sufletească, şi Cara o îmbrăţişează, iar tot ce fac eu este să rămân nemişcat.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

TOBIAS

CÂND TRUPUL EI a atins pentru prima oară plasa, tot ce-am văzut a fost o înceţoşare gri. Am ajutat-o să se dea jos şi mâna ei era mică, dar caldă, iar apoi se afla în faţa mea, scundă şi subţire şi simplă, fără nimic remarcabil – excepţie făcând faptul că ea a sărit prima. Băţoasa sărise prima.

Nici măcar eu n-am sărit primul.

Privirea ei era atât de dură, atât de stăruitoare.

Atât de frumoasă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

TOBIAS

DAR NU ATUNCI am văzut-o pentru prima oară. Am văzut-o pe culoarele şcolii, şi la falsa înmormântare a mamei mele, şi mergând pe trotuarele din sectorul Abnegaţiei. Am văzut-o, dar nu am văzut-o; nimeni nu a văzut cum era cu adevărat până ce nu a sărit.

Presupun că un foc care arde cu o asemenea forţă nu e menit să reziste prea mult.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

TOBIAS

MĂ DUC SĂ-I VĂD trupul neînsufleţit… cândva. Nu ştiu cât timp a trecut după ce Cara mi-a spus ce s-a întâmplat. Eu şi Christina mergem umăr la umăr în spatele Carei. Nu-mi amintesc drumul parcurs de la intrarea la morgă, ci doar câteva imagini disparate şi sunete pe care le pot auzi peste zidul ridicat în mintea mea.

E întinsă pe o masă şi, preţ de o clipă, cred că pur şi simplu doarme, iar când o ating se va trezi şi îmi va zâmbi şi mă va săruta. Dar, când o ating, e rece, cu trupul rigid şi inflexibil.

Christina îşi trage nasul şi suspină. Eu o strâng de mână pe Tris şi mă rog să o fac suficient de tare cât să-i insuflu viaţă, să-i redau culoarea şi să o trezesc.

Nu ştiu cât timp trece până când îmi dau seama că asta n-o să se întâmple, că ea a plecat de tot. Dar, când o fac, simt cum mă lasă toate puterile şi cad în genunchi lângă masă şi cred că plâng sau că îmi doresc să fac asta, iar tot ce am pe dinăuntru strigă disperat că mai doreşte doar un sărut, doar un cuvânt, doar o privire, doar una.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

ÎN ZILELE CARE URMEAZĂ, ceea ce mă ajută să ţin durerea sufletească la distanţă e mişcarea, nu imobilitatea, aşa încât cutreier culoarele sediului în loc să dorm. Observ cum toţi oamenii îşi revin după serul memoriei care i-a schimbat pentru totdeauna, însă îi privesc de la distanţă.

Cei care s-au pierdut în bruma serului de memorie sunt adunaţi în grupuri şi li se spune adevărul: că natura umană e complexă, că toate genele noastre sunt diferite, dar că niciuna nu e deteriorată sau pură. De asemenea, li se spune şi o minciună: că amintirile lor au fost şterse din cauza unui accident misterios şi că ei erau pe punctul de a cere guvernului egalitate pentru cei deterioraţi genetic.

Mă simt sufocat când mă aflu în compania celorlalţi, iar apoi schilodit de singurătate când îi părăsesc. Sunt îngrozit, dar nici măcar nu ştiu de ce anume, întrucât am pierdut deja totul. Mâinile îmi tremură când mă opresc în camera de control pentru a privi oraşul pe ecrane. Johanna aranjează transportul pentru cei care vor să părăsească oraşul. Ei vor veni aici pentru a afla adevărul. Nu ştiu ce se va întâmpla cu cei care rămân în Chicago, dar nu prea îmi pasă.

Îmi bag mâinile în buzunare şi urmăresc ecranele preţ de câteva minute, după care plec, încercând să sincronizez paşii cu bătăile inimii sau să evit crăpăturile dintre plăcile de gresie. Când trec pe lângă intrare, observ un mic grup de oameni adunaţi lângă sculptura de piatră, iar unul dintre ei se află într-un scaun cu rotile – Nita.

Trec pe lângă bariera de securitate acum inutilă şi stau la distanţă, urmărindu-i. Reggie păşeşte pe lespedea de piatră şi deschide un robinet din rezervorul de apă. Picăturile se transformă într-un şuvoi şi, curând, lichidul ţâşneşte din rezervor, împrăştiindu-se peste toată suprafaţa lespedei şi udându-i pantalonii.

— Tobias?

Mă înfior. E Caleb. Mă îndepărtez de glasul lui, căutând o cale de scăpare.

— Aşteaptă! Te rog! strigă el.

Nu vreau să-l privesc, să analizez cât de mult sau cât de puţin plânge după sora lui. Şi nu vreau să mă gândesc cum ea a murit pentru un asemenea laş nenorocit, cum el nu a meritat viaţa ei.

Şi totuşi, mă uit la el, întrebându-mă dacă o pot recunoaşte măcar un pic pe chipul lui, fiindu-mi în continuare dor de ea, chiar şi acum, când ştiu că ea nu mai e.

Părul lui e nespălat şi nepieptănat, ochii săi verzi sunt injectaţi, iar gura i se preschimbă într-o grimasă.

Nu seamănă deloc cu ea.

— Nu vreau să te deranjez, începe el, dar trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce… *ea* m-a rugat să-ţi spun, înainte…

— Hai mai repede, îl întrerup eu, înainte ca el să-şi poată termina fraza.

— Mi-a spus că, dacă nu va supravieţui, va trebui să-ţi transmit…

Caleb se îneacă, dar apoi se îndreaptă de spate, reprimându-şi lacrimile.

— Că nu a vrut să te părăsească.

Ar trebui să simt ceva la auzul ultimelor ei cuvinte adresate mie, nu-i aşa? Dar nu simt nimic. Mă simt mai departe ca niciodată.

— Da? întreb eu pe un ton aspru. Atunci, de ce a făcut-o? De ce nu te-a lăsat să mori?

— Crezi că eu nu mă întreb acelaşi lucru? zice Caleb. Mă iubea. Suficient cât să mă ameninţe cu pistolul pentru a muri în locul meu. Habar nu am de ce a făcut-o, dar asta este…

Se îndepărtează fără să mă lase să-i răspund şi probabil e cel mai bine aşa, fiindcă nu pot spune nimic care să egaleze furia pe care o resimt. Îmi alung lacrimile şi mă aşez pe podea, chiar în mijlocul holului principal.

Îmi închipui de ce a vrut să-mi transmită că nu voia să mă părăsească. Voia ca eu să ştiu că acesta nu era un alt

sediu al Erudiţilor, că nu era o minciună spusă pentru a mă face să dorm în timp ce ea se duce să dea piept cu moartea, că nu era un act de sacrificiu inutil. Apăs cu putere podurile palmelor peste ochi, crezând că voi putea împinge lacrimile înapoi în craniu. *Fără lacrimi,* mă dojenesc eu. Dacă las să evadeze o parte din sentimentele mele, vor ieşi toate şi nu se vor mai termina niciodată.

După o vreme, aud nişte voci în apropiere – Cara şi Peter.

— Sculptura asta era un simbol al schimbării, îi povesteşte ea. Schimbarea treptată, dar acum vor să o dea jos.

— A, da? întreabă Peter nerăbdător. De ce?

— Ăăă… am să-ţi explic mai târziu, dacă e în regulă, spune Cara. Îţi aminteşti drumul spre dormitor?

— Da!

— Păi… întoarce-te şi rămâi acolo o vreme. O să vină cineva să te ajute.

Cara se îndreaptă spre mine, iar eu mă crispez, aşteptând să-i aud vocea. Dar ea nu face decât să se aşeze lângă mine pe podea, cu mâinile împreunate în poală, cu spatele drept. În alertă, dar relaxată, analizează sculptura plină de apă lângă care se află Reggie.

— Nu e nevoie să stai aici, spun eu.

— Nu trebuie să fiu nicăieri, mă linişteşte ea. Iar tăcerea e plăcută.

Stăm aşa, unul lângă altul, privind tăcuţi apa.

* * *

— Aici eraţi, strigă Christina, alergând spre noi.

Chipul îi este umflat, iar vocea lipsită de vlagă, de parcă ar fi o răsuflare grea.

— Haideţi, a sosit timpul. Îl vor deconecta.

Mă înfior la auzul acelui cuvânt, dar mă ridic în picioare. Hana şi Zeke au stat alături de trupul lui Uriah de când am sosit aici, ţinându-l de mână, căutând semne de viaţă. Dar nu a mai rămas nicio urmă de viaţă în el, ci doar un aparat care îi asigură bătăile inimii.

Cara merge în spatele meu şi al Christinei în timp ce ne

îndreptăm către spital. N-am mai pus geană pe geană de câteva zile, dar nu mă simt obosit, nu aşa cum mă simt de obicei, cu toate că trupul mă doare cu fiecare pas pe care îl fac. Eu şi Christina nu schimbăm nicio vorbă, dar ştiu că ne gândim la acelaşi lucru: la Uriah şi la ultimele sale clipe de viaţă.

Ajungem la geamul de observare al camerei lui Un ah, iar Evelyn se află acolo – Amar a adus-o în locul meu acum câteva zile. Încearcă să mă atingă pe umăr, iar eu mă feresc, nedorind să fiu consolat.

Înăuntru, Zeke şi Hana stau de-o parte şi de alta a patului lui Uriah. Hana îl ţine de o mână, iar Zeke de cealaltă. Un doctor se află lângă monitorul cardiac, cu un clipboard în mână, întins nu spre Hana sau spre Zeke, ci spre *David.* Care se află într-un scaun cu rotile. Adus de spate şi zăpăcit, ca toţi ceilalţi care şi-au pierdut amintirile.

— *El* ce caută aici?

Simt că toţi muşchii şi oasele şi nervii mi-au luat foc.

— Tehnic vorbind, el încă e conducătorul Biroului, cel puţin până îl înlocuiesc, spune Cara în spatele meu. Tobias, el nu-şi aminteşte nimic. Omul pe care l-ai cunoscut nu mai există; e ca şi cum ar fi murit. Omul *acela* nu-şi aduce aminte s-o fi omo…

— Taci! mă răstesc.

David semnează clipboardul şi se întoarce, împingându-se spre uşă. Se deschide, iar eu nu mă pot abţine – ţâşnesc spre el şi doar silueta musculoasă a lui Evelyn mă opreşte din a-l strânge de gât. Îmi aruncă o privire ciudată şi porneşte pe culoar în timp ce eu mă lipesc de braţul mamei mele, care pare a fi o bară peste umerii mei.

— Tobias, spune Evelyn. Calmează-te!

— De ce nu l-a închis nimeni? întreb eu enervat, iar ochii îmi sunt prea împăienjeniţi pentru a mai putea vedea clar.

— Fiindcă el încă lucrează pentru guvern, spune Cara. Doar pentru că ei au decis că a fost un accident nefericit nu înseamnă că i-au concediat pe toţi angajaţii. Iar guvernul nu are de gând să-l bage la închisoare doar pentru că a fost constrâns să ucidă un rebel.

— Un rebel, repet eu. Asta e ea acum?

— A fost, spune Cara aproape şoptit. Şi nu, bineînţeles că nu, dar aşa o văd cei din guvern.

Sunt pe cale să-i răspund, dar Christina ne întrerupe.

— Copii, începe.

În încăpere, Zeke şi Hana îşi unesc cele două mâini libere peste trupul lui Uriah. Văd buzele Hanei mişcându-se, dar nu-mi pot da seama ce spune – oare Neînfricaţii au rugăciuni pentru cei aflaţi pe moarte? Cei din Abnegaţie reacţionează în faţa morţii prin tăcere şi serviciu, nu prin cuvinte. Furia mi se risipeşte, iar eu mă pierd din nou în acea durere înăbuşită, de data asta nu doar pentru Tris, ci şi pentru Uriah, al cărui zâmbet e întipărit în amintirea mea. Fratele prietenului meu, apoi şi prietenul meu, cu toate că nu pentru suficient timp cât să-i permit umorului său să mă prindă în joc, nu pentru suficient timp.

Doctorul apasă pe câteva butoane, cu clipboardul lipit de stomac, iar aparatele se opresc din a mai respira pentru Uriah. Umerii lui Zeke tremură, iar Hana îl strânge tare de mână, până ce degetele îi devin albe.

Apoi ea îi spune ceva, după care îşi eliberează mâinile şi face un pas înapoi, îndepărtându-se de trupul lui Uriah. Lăsându-l să plece.

Mă îndepărtez de lângă geam, la început mergând, iar apoi alergând, străbătând culoarele, nepăsător, orb, pustiit.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

A DOUA ZI iau un camion spre sediu. Oamenii încă încearcă să-şi revină după pierderea memoriei, aşa că nimeni nu intenţionează să mă oprească. Conduc peste liniile de tren către oraş, în timp ce îmi plimb privirea spre orizont, fără să îi acord prea mare atenţie.

Când ajung în dreptul câmpurilor care separă oraşul de lumea de afară, apăs pe acceleraţie. Camionul striveşte cu anvelopele iarba moartă şi zăpada şi, curând, pământul lasă loc asfaltului din sectorul Abnegaţiei, iar eu abia simt trecerea timpului. Străzile sunt la fel, dar mâinile şi picioarele mele ştiu încotro să se îndrepte, chiar dacă mintea mea nu se deranjează să le ghideze. Opresc în dreptul casei care se află în apropierea indicatorului de stop, cea cu aleea crăpată.

Casa mea.

Intru pe uşa din faţă şi urc scările, încă având acea senzaţie de urechi înfundate, de parcă mă îndepărtez din ce în ce mai tare de lumea asta. Oamenii vorbesc despre durerea pe care o simţi atunci când pierzi pe cineva, dar eu nu ştiu la ce se referă. Pentru mine, pierderea cuiva drag e o amorţeală devastatoare care acaparează toate senzaţiile.

Îmi lipesc palma de panoul care acoperă oglinda de la etaj şi îl dau la o parte. Cu toate că lumina apusului e portocalie, jucându-se pe podea şi iluminându-mi de jos chipul, nu am arătat niciodată mai palid de-atât; cearcănele de sub ochi n-au mai fost niciodată atât de pronunţate. Mi-am petrecut ultimele câteva zile dormind şi mergând, nefiind în stare să ajung la una dintre cele două extreme.

Bag cablul maşinii de tuns în priza de lângă oglindă. Apărătoarea potrivită e deja pusă, aşa că tot ce trebuie să fac e să mi-o trec prin păr, pliindu-mi urechile, astfel încât să le protejez de tăişul lamei, întorcându-mi capul să verific dacă e egal, dar nu e nevoie să verific, chiar deloc. Am învăţat de mic să fac asta.

Petrec ceva timp scuturându-mi părul de pe umeri şi picioare, apoi îl mătur şi îl arunc. Când termin, mă aşez din nou în faţa oglinzii şi zăresc marginile tatuajului meu – flacăra Neînfricaţilor.

Scot din buzunar fiola cu serul memoriei. Ştiu că o singură fiolă îmi va şterge cea mai mare parte a vieţii, dar va ţinti amintirile, nu faptele. Voi şti cum să scriu, cum să vorbesc, cum să asamblez un computer, întrucât informaţiile au fost înmagazinate în părţi diferite ale creierului meu. Dar asta e tot ce-mi voi mai aminti.

Experimentul a luat sfârşit. Johanna a reuşit să negocieze cu guvernul – superiorii lui David – un acord care să le permită foştilor membri din facţiuni să rămână în oraş, atâta timp cât ei sunt independenţi, se supun autorităţii guvernului şi le permit celor din afară să li se alăture, transformând oraşul Chicago într-o altă zonă metropolitană, precum Milwaukee. Biroul, aflat cândva în fruntea experimentului, va menţine acum ordinea în limitele oraşului Chicago.

Va fi singura zonă metropolitană din ţară guvernată de oameni care nu cred în deteriorarea genetică. Un soi de paradis. Matthew mi-a mărturisit speranţa lui că oamenii de la periferie vor veni să umple locurile goale şi să găsească acolo o viaţă mult mai prosperă decât cea pe care au lăsat-o în urmă.

Eu nu vreau decât să devin altcineva. În acest caz, Tobias Johnson, fiul lui Evelyn Johnson. Se prea poate ca Tobias Johnson să fi dus o viaţă plictisitoare şi deşartă, dar măcar e o persoană completă, nu una fragmentară cum sunt acum, prea distrus de durere pentru a mă transforma în ceva folositor.

— Matthew mi-a spus că ai furat un camion şi nişte ser al memoriei, rosteşte o voce în capătul culoarului.

Christina.

— Trebuie să recunosc că nu l-am crezut.

Presupun că, din pricina senzaţiei de urechi înfundate, n-am auzit-o intrând. Până şi vocea ei sună de parcă ar călători prin apă pentru a ajunge la mine şi îmi ia câteva

secunde să desluşesc ce spune. Când o fac, mă uit în ochii ei şi zic:

— Atunci, de ce ai venit, dacă tot nu l-ai crezut?

— Ca să mă asigur, îmi răspunde ea, îndreptându-se spre mine. În plus, am vrut să mai văd oraşul o dată înainte să se schimbe cu totul. Tobias, dă-mi fiola!

— Nu!

O acopăr cu degetele, ca să o protejez de ea.

— Asta-i decizia mea, nu a ta.

Ochii ei negri se măresc, iar faţa îi radiază în lumina soarelui. Fiecare şuviţă din părul ei des şi negru străluceşte într-o nuanţă deschisă de portocaliu, de parcă a luat foc.

— Asta *nu* e decizia ta, spune ea. Asta e decizia unui laş, iar tu eşti o mulţime de lucruri, Four, dar nu şi un laş. Niciodată.

— Poate că acum sunt, o contrazic eu plictisit. Lucrurile s-au schimbat. Am acceptat asta.

— Nu, nu eşti.

Sunt atât de obosit, încât tot ce fac e să-mi dau ochii peste cap.

— Nu poţi deveni o persoană pe care ea ar fi urât-o, continuă Christina, de data asta pe un ton aproape şoptit. Iar ea ar fi urât asta.

Furia mă răscoleşte cu atâta repeziciune, fierbinte şi puternică, iar senzaţia de astupare din urechile mele dispare brusc, făcând până şi această stradă liniştită din Abnegaţie să pară zgomotoasă. Impactul mă face să tremur.

— Taci! zbier eu. Taci din gură! Nu ştii tu ce-ar fi urât ea; tu n-ai cunoscut-o, tu…

— Ştiu suficient! mi-o trânteşte ea. Ştiu că nu şi-ar fi dorit s-o ştergi din amintirile tale de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru tine!

Mă întind spre ea, îi ţintuiesc umărul de perete şi mă apropii de faţa ei.

— Dacă *îndrăzneşti* să mai spui asta o singură dată, am să…

— Ai să ce?

Christina mă împinge cu putere înapoi.

— Ai să mă răneşti? Ştii, există un cuvânt pentru bărbaţii mari şi puternici care atacă femei, iar acela e *laş!*

Îmi aduc aminte de zbieretele tatălui meu umplând casa şi de mâna lui strânsă în jurul gâtului mamei mele, izbind-o de pereţi şi de uşi. Îmi aduc aminte cum priveam scenele din uşa camerei, mâna mea strângând cadrul uşii. Şi îmi aduc aminte de suspinele ei înăbuşite care se auzeau prin uşa dormitorului, cum o încuia pentru ca eu să nu pot intra.

Fac un pas înapoi şi mă izbesc de perete, lăsându-mi trupul să alunece de-a lungul lui.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Ştiu, e tot ce-mi răspunde ea.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva clipe, privindu-ne. Îmi aduc aminte cum am urât-o din prima clipă în care am cunoscut-o, deoarece era din Candoare, deoarece cuvintele ieşeau şuvoi din gura ei, fără să le controleze, fără să aibă grijă. Dar, de-a lungul timpului, mi-a arătat cine era ea cu adevărat, o prietenă indulgentă, fidelă adevărului, suficient de curajoasă cât să ia atitudine. Acum nu pot decât să o plac, nu pot decât să văd ce a văzut şi Tris în ea.

— Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti să uiţi totul, spune ea. Şi mai ştiu şi ce înseamnă ca persoana pe care o iubeşti să fie omorâtă fără niciun motiv, făcându-te să vrei să dai toate acele amintiri la schimb pentru câteva momente de linişte.

Mă ia de mână, cea în care ţin fiola.

— Nu am fost mult timp cu Will, îmi mărturiseşte ea, dar el mi-a schimbat viaţa. M-a schimbat pe *mine.* Şi ştiu că Tris te-a schimbat pe tine şi mai mult.

Expresia dură pe care o avea acum câteva clipe se topeşte brusc şi ea mă atinge uşor pe umăr.

— Eu cred că persoana care ai devenit alături de ea merită să existe în continuare. Dacă înghiţi acel ser, n-ai să mai fii niciodată în stare să-ţi croieşti drum spre acea persoană.

Lacrimile sosesc din nou, la fel ca atunci când am văzut trupul lui Tris, iar de data asta durerea vine odată cu ele, fierbinte şi acută în pieptul meu. Strâng fiola în pumn,

disperat după uşurarea pe care o oferă, protecţia faţă de durerea fiecărei amintiri care mă sfâşie precum un animal.

Christina mă ia de umeri, iar îmbrăţişarea ei nu face decât să accentueze durerea, deoarece îmi aduce aminte de fiecare dată când braţele subţiri ale lui Tris mă cuprindeau în îmbrăţişări, nesigure la început, dar apoi mai puternice, mai încrezătoare, mai sigure de ea însăşi şi de mine. Îmi aduce aminte că nicio îmbrăţişare nu va mai fi vreodată la fel, deoarece nimeni nu va mai fi vreodată ca ea, deoarece ea a plecat.

Ea a plecat, iar hohotele de plâns par atât de inutile, atât de stupide, însă asta e tot ce pot face. Christina mă sprijină şi nu spune nimic vreme îndelungată.

Într-un târziu mă dezlipesc de ea, însă mâinile ei rămân pe umerii mei, calde şi aspre din pricina bătăturilor. Poate că oamenilor li se întâmplă exact acelaşi lucru care se întâmplă şi cu pielea de pe mâini: devin duri după ce înfruntă dureri repetate. Însă eu nu vreau să devin o persoană cu bătături.

În lumea asta există tot felul de oameni. Există cei ca Tris, care, după suferinţe şi trădări, încă a putut să găsească suficientă iubire cât să-şi dea viaţa pentru fratele ei. Sau cei precum Cara, care a putut să ierte persoana care i-a împuşcat fratele. Sau Christina, care a pierdut prieten după prieten, dar care a hotărât să rămână deschisă şi să-şi facă alţi prieteni. În faţa mea apare o altă alegere, mai luminoasă şi mai puternică decât cele pe care mi le-am oferit eu.

Deschizând ochii, îi înmânez fiola. Christina o ia şi o pune în buzunar.

— Ştiu că situaţia cu Zeke nu e tocmai roz, spune ea, punându-şi o mână peste umerii mei. Dar, între timp, pot să fiu eu prietena ta cea mai bună. Ba chiar putem face schimb de brăţări, dacă vrei, aşa cum obişnuiau să facă fetele din Prietenie.

— Nu cred că va fi necesar.

Coborâm scările şi ieşim împreună în stradă. Soarele s-a ascuns în spatele clădirilor din Chicago, iar în depărtare aud

un tren gonind pe şine, însă plecăm departe de acest loc şi de tot ceea ce a însemnat el pentru noi, iar asta e un lucru bun.

* * *

În această lume există o mulţime de feluri în care poţi fi curajos. Uneori, curajul înseamnă să-ţi dai viaţa pentru un lucru mai mare decât tine sau pentru o altă persoană. Uneori, înseamnă să renunţi la tot ceea ce-ai ştiut vreodată sau la toţi cei pe care i-ai iubit vreodată, pentru a realiza ceva măreţ.

Însă lucrurile nu stau mereu aşa.

Uneori nu înseamnă decât să scrâşneşti din dinţi pentru a suporta durerea şi munca de zi cu zi, îndreptându-te cu paşi mărunţi către o viaţă mai bună.

De un astfel de curaj trebuie să dau dovadă acum.

EPILOG

DUPĂ DOI ANI ŞI JUMĂTATE

Evelyn se află în locul în care se unesc cele două lumi. Acum se regăsesc urme de anvelope pe pământ, de vreme ce oamenii de la periferie intră şi ies în mod constant, iar cei din fostul sediu al Biroului fac naveta la muncă şi înapoi acasă. Geanta ei e la picioare, într-una dintre găurile din pământ. Când mă apropii, ridică o mână pentru a mă saluta.

Când se suie în camion, mă sărută pe obraz, iar eu o las. Simt un zâmbet înflorindu-mi pe chip şi îl las să rămână acolo.

— Bun venit înapoi, îi spun.

Înţelegerea pe care i-am oferit-o acum mai bine de doi ani, şi pe care a întărit-o cu Johanna la scurt timp după, a fost că avea să părăsească oraşul. Acum, că s-au schimbat atât de multe lucruri în Chicago, nici eu şi nici ea nu vedem vreun motiv pentru care să nu se întoarcă. Deşi au trecut doi ani, ea pare mai tânără, cu chipul mai împlinit şi cu zâmbetul mai larg. Se vede că timpul petrecut afară i-a priit.

— Cum te mai simţi? mă întreabă ea.

— Sunt… bine, îi răspund. Astăzi îi împrăştiem cenuşa.

Arunc o privire spre urna de pe bancheta din spate, care arată de parcă ar fi un alt pasager. O bună perioadă de timp am lăsat cenuşa lui Tris la morga Biroului, nefiind sigur ce fel de funeralii şi-ar fi dorit şi nefiind sigur că îi puteam organiza una. Dar, astăzi, dacă am mai fi avut facţiuni, ar fi fost Ziua Alegerii, şi e timpul să fac un pas în faţă, chiar dacă acel pas e unul mic.

Evelyn îşi pune o mână pe umărul meu şi aruncă o privire spre câmpuri. Recolta, care înainte se regăsea numai în zona sediului Prieteniei, s-a extins şi continuă să se extindă prin toate spaţiile verzi din jurul oraşului. Uneori mi-e dor

de pământul dezolat şi pustiit. Însă acum nu mă deranjează să conduc printre lanuri întregi de porumb şi grâu. Văd oameni printre plante, verificând pământul cu dispozitive portabile create de foştii oameni de ştiinţă de la Birou. Sunt îmbrăcaţi în roşu şi albastru şi verde şi mov.

— Cum e să trăieşti fără facţiuni? mă întreabă Evelyn.

— Foarte normal, îi răspund zâmbind. O să-ţi placă.

* * *

O duc pe Evelyn în apartamentul meu, la nord de râul mlăştinos. Apartamentul se află situat la unul dintre primele etaje, dar prin multitudinea de ferestre pot vedea o întindere imensă de clădiri. Eu am fost unul dintre primii rezidenţi din noul Chicago, aşa că am putut să aleg locul în care voiam să locuiesc. Zeke, Shauna, Christina, Amar şi George au ales să locuiască la ultimele etaje ale clădirii Hancock, iar Caleb şi Cara s-au mutat înapoi în apartamentele din Millennium Park, însă eu am optat pentru acest loc deoarece era frumos şi deoarece se afla la mare depărtare de fostele mele locuinţe.

— Vecinul meu e expert în istorie şi vine de la periferie, spun eu, căutând cheile în buzunarele jeanşilor. El numeşte Chicago „al patrulea oraş” – deoarece, cu mult timp în urmă, a fost distrus de foc, iar apoi a fost distrus din nou de Războiul Purităţii, şi acum ne aflăm la a patra încercare de a ne stabili aici.

— Al patrulea oraş, repetă Evelyn când deschid uşa. Îmi place.

Înăuntru nu am nimic în afară de o canapea şi o masă, câteva scaune şi o bucătărie. Soarele luminează ferestrele clădirii de dincolo de râul mlăştinos. Câţiva foşti oameni de ştiinţă de la Birou încearcă să redea fosta glorie râului şi lacului, dar va mai dura ceva timp. Schimbarea, la fel ca vindecarea, durează.

Evelyn îşi pune geanta pe canapea.

— Îţi mulţumesc că mă laşi să stau la tine o vreme. Îţi promit că voi găsi cât de curând un alt loc.

— Nicio problemă, spun eu.

Nu mă simt în largul meu cu ea aici, cotrobăind prin puţinele lucruri pe care le posed, străbătând holurile mele, dar nu putem sta despărţiţi prea mult timp. Nu când i-am promis că voi încerca să trec peste acel hău care ne separă.

— George spune că are nevoie de ajutor pentru a antrena un corp de poliţie, spune Evelyn. Nu te-ai oferit?

— Nu, îi răspund. Ţi-am spus, eu am terminat-o cu armele.

— Corect. Acum foloseşti *cuvinte,* spune Evelyn, strâmbând din nas. Nu am încredere în politicieni, să ştii.

— În mine vei avea încredere, căci sunt fiul tău. În orice caz, eu nu sunt politician. Cel puţin, nu încă. Sunt doar asistent.

Se aşază la masă şi priveşte în jurul ei, nervoasă şi agilă, ca o pisică.

— Ştii pe unde umblă tatăl tău? mă întreabă ea.

— Cineva mi-a spus că a plecat. Nu am întrebat unde, zic eu, ridicând din umeri.

Ea îşi sprijină bărbia în palmă.

— N-ai vrut să-i spui nimic? Chiar nimic?

— Nu, răspund eu, răsucind cheile pe deget. Am vrut doar să-l las în urmă, acolo unde îi e locul.

Acum doi ani, când m-am aflat faţă-n faţă cu el în parc, în timp ce zăpada cădea în jurul nostru, mi-am dat seama că, atâta timp cât nu m-am simţit mai bine atacându-l în faţa Neînfricaţilor la Merciless Mart, nici să zbier la el sau să-l insult pentru toată durerea cauzată nu avea să schimbe cu ceva lucrurile. Nu-mi mai rămânea decât o singură opţiune: să-l las să plece.

Evelyn îmi aruncă o privire ciudată, cercetătoare, apoi traversează încăperea şi deschide geanta pe care a lăsat-o pe canapea. Scoate un obiect din sticlă albastră. Arată ca un val de apă îngheţat brusc.

Îmi aduc aminte de momentul în care mi l-a dăruit. Eram mic, dar nu prea mic pentru a nu-mi da seama că era un obiect interzis în Abnegaţie, unul inutil şi, prin urmare, de netolerat. Am întrebat-o la ce folosea, iar ea mi-a spus că *nu face nimic special. Dar s-ar putea să facă ceva aici,*

înăuntru, după care şi-a pus mâna pe inimă. *Uneori, anumite lucruri fac asta.*

Ani la rândul, acel obiect a reprezentat simbolul sfidării mele tăcute, al micului meu refuz de a fi un copil obedient şi respectuos, dar a fost totodată un simbol şi pentru sfidarea mamei mele, cu toate că am crezut că ea murise. L-am ascuns sub patul meu, iar în ziua în care am decis să părăsesc Abnegaţia l-am pus pe birou, astfel încât tata să îl vadă, să vadă forţa mea şi a ei.

— Când ai plecat, acest obiect mi-a adus aminte de tine tot timpul, spune ea, strângându-l la piept. Îmi amintea cât de curajos erai, cât de curajos ai fost mereu.

Îmi oferă un zâmbet timid.

— M-am gândit că ai vrea să-l ţii aici. La urma urmei, e al tău.

Temându-mă să nu-mi tremure vocea, pur şi simplu zâmbesc şi încuviinţez.

* * *

Aerul primăverii este rece, dar las geamurile deschise în camion, astfel încât să-l pot simţi în piept, să îmi înţepe buricele degetelor, să-mi aducă aminte de iarna care zăboveşte. Mă opresc lângă peronul de lângă Merciless Mart şi scot urna de pe bancheta din spate. E argintie şi simplă, fără gravuri. Nu eu am ales-o, ci Christina.

Străbat peronul, îndreptându-mă către grupul care deja s-a adunat. Christina stă alături de Zeke şi Shauna, care se află într-un cărucior cu rotile, având picioarele acoperite cu o pătură. Acum are un cărucior mai bun, unul fără mânere la spate, astfel încât să îl poată manevra mai uşor. Matthew stă pe peron, cu vârfurile picioarelor peste margine.

— Salutare, spun eu, stând lângă umărul Shaunei.

Christina îmi zâmbeşte, iar Zeke mă bate pe umăr.

Uriah a murit la scurt timp după Tris, însă Zeke şi Hana şi-au luat rămas-bun la doar câteva săptămâni după aceea, împrăştiindu-i cenuşa în prăpastie, printre zgomotele şi pălăvrăgelile familiei şi ale tuturor prietenilor. I-am strigat cu toţii numele în ecoul încăperii din Carieră. Totuşi, ştiu că

Zeke îşi aduce aminte de el azi, aşa cum o facem cu toţii, cu toate că acest ultim act de curaj Neînfricat este pentru Tris.

— Hai să-ţi arăt ceva, îmi spune Shauna, după care îşi dă pătura la o parte, scoţând la iveală un sistem de cercuri metalice complicat, care îi înconjoară picioarele până la şolduri, învăluindu-i abdomenul precum o cuşcă.

Îmi zâmbeşte şi, cu un sunet scrâşnit, îşi coboară picioarele pe pământul din faţa scaunului. Încet, se ridică în picioare.

În pofida acestei întruniri serioase, zâmbesc.

— Ia te uită! exclam eu. Uitasem cât de înaltă eşti.

— Caleb şi colegii săi de la laborator le-au făcut pentru mine, îmi spune ea. Abia mă învăţ cu ele, dar mi-au spus că într-o zi s-ar putea să pot alerga.

— Mişto, îi spun. El unde e?

— El şi Amar ne aşteaptă la capătul liniei. Cineva trebuie să fie acolo să prindă prima persoană.

— Mda, tot un fel de tontălău e, glumeşte Zeke. Dar încep să-l tolerez.

— Hm, rostesc eu, fără să mai adaug ceva.

Adevărul e că am căzut la pace cu Caleb, dar tot nu pot să mă aflu în preajma lui prea multă vreme. Gesturile lui, intonaţia lui, manierele lui – toate îmi aduc aminte de ea. Îl transformă într-o şoaptă a ceea ce era Tris, iar asta nu e suficient, dar e, de asemenea, mult prea mult.

Aş spune mai multe, dar se apropie trenul. Avansează către noi pe şinele lucioase, apoi scârţâie când încetineşte, oprindu-se, în cele din urmă, în faţa peronului. Un cap iese pe geamul primului vagon, acolo unde se află bordul de control – e Cara, cu părul strâns într-o cosiţă.

— Urcaţi-vă! strigă ea.

Shauna se aşază din nou în scaun şi se împinge spre uşă. Matthew, Christina şi Zeke o urmează. Eu mă urc ultimul, dându-i urna Shaunei, şi rămân în cadrul uşii, ţinându-mă de mâner. Trenul porneşte din nou, prinzând viteză cu fiecare secundă, şi îl aud zăngănind pe şine şi şuierând, în timp ce energia lui creşte în interiorul meu. Aerul îmi

biciuieşte chipul şi îmi lipeşte hainele de trup şi văd oraşul desfăşurându-se înaintea mea, clădirile scăldate în lumina soarelui.

Nu e la fel ca înainte, dar m-am obişnuit de o vreme. Cu toţii ne-am găsit câte ceva de făcut. Cara şi Caleb lucrează în laboratoarele de la sediu, care acum s-au transformat într-un mic segment al Departamentului de Agricultură, al cărui scop este de a face agricultura mai eficientă, astfel încât să poată hrăni mai mulţi oameni. Matthew lucrează pe undeva prin oraş în domeniul cercetării psihiatrice – ultima oară când l-am întrebat, studia ceva legat de memorie. Christina lucrează într-un birou care relochează oamenii de la periferie care vor să se mute în oraş. Zeke şi Amar sunt poliţişti, iar George antrenează corpul de poliţie – locuri de muncă Neînfricate, aşa le spun eu. Iar eu sunt asistentul unuia dintre reprezentanţii oraşului în guvern: Johanna Reyes.

Întind mâna pentru a strânge şi celălalt mâner şi mă las în afara vagonului în timp ce trenul virează, aproape atârnând peste strada aflată la două etaje sub mine. Simt un fior în stomac, acel fior de teamă pe care adevăraţii Neînfricaţi îl adoră.

— Hei, spune Christina, apărând lângă mine. Ce mai face mama ta?

— Bine, îi răspund. Bănuiesc că vom vedea cu timpul.

— Mergi cu noi să ne dăm cu linia de zbor?

Privesc linia coborând în faţa noastră, ajungând la nivelul străzii.

— Da. Cred că Tris ar fi vrut ca eu să încerc asta măcar o dată.

Rostirea numelui ei îi îmi provoacă un junghi de durere în piept, o pişcătură care îmi arată că amintirile cu ea sunt încă dragi sufletului meu.

Christina priveşte şinele din faţa noastră şi îşi sprijină umărul de al meu, doar pentru câteva secunde.

— Cred că ai dreptate.

Amintirile cu Tris, unele dintre cele mai puternice amintiri pe care le am, s-au estompat cu timpul, aşa cum fac toate

amintirile, şi nu mă mai dor la fel ca înainte. De fapt, uneori chiar îmi place să le răscolesc în mintea mea, deşi nu prea des. Uneori le depăn alături de Christina, iar ea mă ascultă mult mai bine decât m-aş fi aşteptat, ţinând cont de gura ei mare, o trăsătură importantă în Candoare.

Cara opreşte trenul, iar eu sar pe peron. În capul scărilor, Shauna se ridică din scaun şi coboară treptele, rând pe rând, cu exoscheletul ei. Eu şi Matthew cărăm după ea scaunul gol, care e imens şi greu, dar nu imposibil de manevrat.

— Ceva veşti de la Peter? îl întreb pe Matthew când ajungem la baza scărilor.

După ce Peter a ieşit din norul serului memoriei, unele dintre trăsăturile dure şi ironice au revenit treptat, deşi nu toate. După aceea am pierdut legătura cu el. Nu-l mai urăsc, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l plac.

— E în Milwaukee, îmi spune Matthew. Cu toate că nu ştiu ce anume face acolo.

— Lucrează într-un birou pe undeva, spune Cara, de la baza scărilor.

Duce urna în braţe, pe care a luat-o de la Shauna înainte să coboare din tren.

— Cred că e bine pentru el.

— Mereu am crezut că o să se alăture rebelilor DG de la periferie, intervine Zeke. Asta nu spune multe despre puterile mele de deducere.

— Acum e diferit, spune Cara, ridicând din umeri.

Încă mai există rebeli DG la periferie, care consideră că un alt război este singurul fel în care pot obţine schimbarea pe care o doresc. Eu sunt mai mult de partea celor care vor să muncească pentru a schimba lucrurile, dar fără să existe violenţă. Am trecut prin suficiente acte violente cât să-mi ajungă pentru o viaţă întreagă, şi încă o resimt, nu în cicatricile de pe pielea mea, ci în amintirile care îmi răsar în minte când nici nu le aştept, prima întâlnire a pumnului tatei cu maxilarul meu, arma mea ridicată pentru a-l executa pe Eric, trupurile neînsufleţite ale celor din Abnegaţie împrăştiate pe caldarâm în fostul meu cartier.

Străbatem străzile care duc spre linia de zbor. Facţiunile au dispărut, dar această parte a oraşului are mai mulţi Neînfricaţi decât oricare alta, putând fi recunoscuţi după pielea tatuată şi după chipurile lor cu piercinguri, dar nu şi după culorile pe care le poartă, care uneori sunt ţipătoare. Unii merg pe trotuare, alături de noi, însă cei mai mulţi sunt la muncă – toţi cei din Chicago trebuie să muncească, atâta timp cât sunt apţi de muncă.

În faţa mea văd clădirea Hancock împungând cerul, baza fiind mai lată decât vârful. Traversele negre se fugăresc una pe cealaltă până pe acoperiş, încrucişându-se, strângându-se şi întinzându-se. De mult timp n-am mai fost atât de aproape de ea.

Intrăm în holul principal, cu podelele lui lustruite şi cu pereţii mâzgăliţi de graffiti. Neînfricate realizate în culori deschise, lăsate aici de către locuitorii clădirii ca un soi de relicvă. Aceasta este o zonă Neînfricată, deoarece ei au fost cei care au primit locul cu braţele deschise, pentru înălţimea lui şi, cred eu, pentru singurătate. Neînfricaţilor le plăcea să umple spaţiile goale cu zgomotele lor. E ceva ce am apreciat întotdeauna la ei.

Zeke apasă cu degetul arătător pe butonul liftului. Ne îngrămădim în el, iar Cara apasă pe numărul 99.

Închid ochii în timp ce ascensorul zboară în sus. Aproape că pot vedea spaţiul deschizându-se sub picioarele mele, un hău întunecat şi numai câţiva centimetri de pământ solid între mine şi căderea liberă. Liftul se cutremură când se opreşte, iar eu mă sprijin de peretele lui pentru a-mi recăpăta echilibrul în timp ce se deschid uşile.

Zeke mă atinge pe umăr.

— Nu-ţi face griji, omule. Am făcut asta tot timpul, îţi aminteşti?

Încuviinţez cu o mişcare a capului. Aerul năvăleşte prin gaura din tavan, iar deasupra mea se află cerul, de un albastru deschis. Merg târşâit spre scară, alături de ceilalţi, prea cuprins de teamă pentru a-mi zori picioarele.

Găsesc scara cu buricele degetelor şi urc atent bară cu bară. Deasupra mea, Shauna urcă cu greutate, folosindu-şi

cu precădere mâinile.

Odată, în timp ce îmi tatuam simbolurile facţiunilor pe spate, am întrebat-o pe Tori dacă noi eram ultimii oameni din lume. *Poate,* a fost răspunsul ei. Nu cred că îi plăcea să se gândească la un asemenea lucru. Dar aici, pe acoperiş, e posibil să crezi că noi suntem ultimii oameni rămaşi în această lume.

Privesc lung spre clădirile care se află de-a lungul mlaştinii, iar stomacul mi se strânge, apăsându-mă, de parcă mai are puţin şi se prăbuşeşte în mine.

Zeke aleargă de-a lungul acoperişului către linia de zbor şi prinde una dintre curelele imense de cablul din oţel. O blochează, astfel încât să nu alunece, şi priveşte spre noi, aşteptând.

— Christina, spune el. Tu eşti prima.

Christina stă lângă curea, lovindu-şi bărbia cu degetul.

— Ce zici? Cu faţa în sus sau cu spatele?

— Cu spatele, opinează Matthew. Eu am vrut să merg cu faţa în sus ca să nu fac în pantaloni, aşa că nu vreau să mă copiezi.

— Dacă mergi cu faţa în sus, s-ar putea să păţeşti exact asta, să ştii, spune Christina. Aşa că hai, du-te aşa, ca să pot începe să-ţi spun Pişăciosul.

Christina îşi pune cureaua, introducându-şi mai întâi picioarele, alegând să stea cu faţa în jos, astfel încât să vadă clădirea devenind din ce în ce mai mică atunci când va zbura. Mă înfior.

Nu pot să mă uit. Închid ochii când Christina se îndepărtează, procedând la fel când vine rândul lui Matthew şi apoi al Shaunei. Aud chiotele lor de bucurie în vânt, de parcă ar fi nişte păsări.

— Rândul tău, Four, spune Zeke.

Clatin din cap.

— Haide, spune Cara. Mai bine să termini cât mai repede, nu?

— Nu, îi spun. Du-te tu. Te rog!

Îmi întinde urna, apoi inspiră adânc. Îmi lipesc urna de abdomen. Metalul e cald, fiindcă a tot fost ţinut în braţe de

toţi cei care au zburat deja. Cara se suie în curea, nesigură pe picioare, şi Zeke o leagă. Îşi încrucişează braţele la piept şi Zeke o împinge, trimiţând-o peste Lake Shore Drive, peste oraş. Nu aud nimic din partea ei, nici măcar un icnet.

Apoi rămânem doar eu şi Zeke, privindu-ne.

— Nu cred că pot s-o fac, îi mărturisesc şi, deşi vocea mea e fermă, trupul îmi tremură.

— Bineînţeles că poţi s-o faci, îmi zice el. Tu eşti *Four,* legenda Neînfricaţilor! Tu poţi face faţă oricărui lucru.

Îmi încrucişez braţele şi mă apropii de marginea acoperişului. Şi, cu toate că mă aflu la câţiva metri distanţă, îmi simt trupul căzând peste margine, şi clatin din cap din nou şi din nou şi din nou.

— Hei! spune Zeke, punându-şi mâinile pe umerii mei. Aici nu-i vorba despre tine, îţi aminteşti? Ci despre ea. Să faci ceva ce ea şi-ar fi dorit să faci, ceva pentru care ea s-ar fi simţit mândră. Bine?

Asta e. Nu mai pot evita, nu mai pot da înapoi, nu când încă îmi aduc aminte de zâmbetul ei atunci când s-a căţărat pe roata de la Carusel alături de mine sau de maxilarul ei încleştat atunci când a înfruntat temeri după temeri de-a lungul simulărilor.

— Ea cum s-a dat?

— Cu faţa, îmi spune Zeke.

— Bine, îi zic, întinzându-i urna. Pune asta în spatele meu, OK? Şi deschide-i capacul.

Mă sui în ham, iar mâinile îmi tremură atât de tare, încât de-abia pot apuca marginile. Zeke strânge curelele pe picioarele mele şi pe spate, apoi înghesuie urna în spatele meu, cu faţa în jos, astfel încât cenuşa să se poată împrăştia. Mă uit în jos, spre Lake Shore Drive, îmi reprim gustul amar şi pornesc.

Brusc, vreau să dau înapoi, dar e prea târziu, de vreme ce alunec deja. Ţip atât de tare, încât mi-aş dori să-mi acopăr urechile. Simt ţipătul sălăşluind în interiorul meu, umplându-mi pieptul, gâtul şi capul.

Vântul îmi înţeapă ochii, dar mă forţez să-i ţin deschişi, iar în acel moment de panică oarbă înţeleg de ce ea prefera

să se dea cu faţa – era pentru că o făcea să se simtă că zboară ca o pasăre.

Încă pot simţi golul de sub mine şi e la fel precum golul dinlăuntrul meu, precum o gură pe cale să mă înghită.

În acel moment îmi dau seama că m-am oprit. Ultimele rămăşiţe din cenuşă zboară în vânt precum fulgii de zăpadă, iar apoi dispar.

Pământul se află la câţiva metri sub mine, suficient de aproape cât să pot să sar. Ceilalţi s-au adunat acolo în cerc, cu braţele strânse sub forma unei plase din oase şi muşchi, pentru a mă prinde. Îmi lipesc chipul de curea şi râd.

Le arunc urna, apoi îmi răsucesc braţele la spate pentru a desface curelele care mă susţin. Cad ca o piatră în braţele prietenilor mei. Ei mă prind, oasele lor pişcându-mi picioarele şi spatele, apoi mă coboară pe pământ.

Se aşterne o tăcere incomodă în timp ce privesc încântat spre clădirea Hancock, şi nimeni nu ştie ce să spună. Caleb îmi zâmbeşte, precaut.

Zeke zboară spre noi într-un ham negru. La început pare un punct, apoi o bilă, iar apoi o persoană învăluită în negru. Chiuie de bucurie în timp ce se pregăteşte să frâneze şi întind mâna ca să-l apuc de braţ pe Amar. De cealaltă parte apuc o mână palidă, care îi aparţine Carei. Ea îmi zâmbeşte şi remarc un soi de tristeţe în zâmbetul ei.

Umărul lui Zeke ne loveşte braţele, tare, şi zâmbeşte larg când ne lasă să-l legănăm ca pe un bebeluş.

— A fost frumos. Vrei să te dai din nou, Four? mă întreabă el.

Nu ezit înainte să răspund:

— Categoric nu.

* * *

Ne întoarcem la tren, într-un grup împrăştiat. Shauna merge cu exoscheletul ei, Zeke împinge scaunul gol, discutând cu Amar. Matthew, Cara şi Caleb merg împreună, vorbind despre ceva care îi încântă peste măsură, ca nişte spirite înrudite ce sunt. Christina ajunge lângă mine şi îşi pune o mână pe umărul meu.

— O Zi a Alegerii fericită! spune ea. Am de gând să te întreb cum te simţi cu adevărat. Iar tu trebuie să-mi dai un răspuns onest.

Uneori vorbim aşa, dându-ne ordine unul celuilalt. Cumva, ea a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, în pofida certurilor noastre frecvente.

— Sunt bine, îi răspund. E greu. Mereu va fi.

— Ştiu, aprobă ea.

Mergem în spatele grupului, trecând pe lângă clădirile încă abandonate, cu ferestrele lor întunecate, şi apoi peste podul care traversează râul mlăştinos.

— Mda, uneori viaţa e cu adevărat naşpa, recunoaşte ea. Dar ştii de ce o suport?

Ridic sprâncenele. Şi le ridică şi ea, imitându-mă.

— Pentru momentele care nu sunt naşpa. Şmecheria e să le observi atunci când se ivesc.

Zicând acestea, îmi zâmbeşte, iar eu îi întorc zâmbetul în timp ce urcăm scările către peron.

* * *

Există un lucru pe care îl ştiu de mic: viaţa ne face rău tuturor, fără să putem evita asta.

Însă acum am mai învăţat un lucru important: ne putem vindeca. Ne vindecăm reciproc.

MULŢUMIRI

Pentru mine, pagina mulţumirilor este locul perfect în care pot spune, cu toată sinceritatea, că mi-ar fi imposibil să izbândesc în viaţă şi în scrierea cărţilor doar prin propriile mele puteri şi abilităţi. Se prea poate ca această serie să aibă doar un autor, însă acest autor n-ar fi putut face mai nimic fără ajutorul următorilor oameni. Aşadar, acestea fiind spuse: Îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai scos în cale oamenii care mă vindecă.

Iată-i…

Mulţumiri pentru: soţul meu, nu doar pentru că mă iubeşte într-un fel extraordinar, ci şi pentru că a îndurat câteva sesiuni dificile de *brainstorming,* pentru că a citit *toate* versiunile acestei cărţi şi pentru că a înfruntat-o cu toată răbdarea din lume pe Nevrotica Soţie Scriitoare.

Joanna Volpe, pentru că a tratat totul CA O ADEVĂRATĂ ŞEFĂ, cu sinceritate şi bunătate. Katherine Tegen, pentru comentariile ei excelente şi pentru că mi-a arătat mereu că există o inimă sub toată acea mască dură de editoare. (N-am să spun nimănui. Ah, stai, tocmai am făcut-o!) Molly O’Neill, pentru tot timpul şi toată munca depusă şi pentru că a ochit *Divergent* în ceea ce sunt sigură că era un teanc de manuscrise. Casey McIntyre, pentru toate faptele vitejeşti în domeniul publicităţii şi pentru că a dat dovadă de o amabilitate uluitoare (şi mi-a arătat şi câteva mişcări de dans).

Joel Tippie, Amy Ryan şi Barb Fitzsimmons, pentru că au făcut ca aceste cărţi să arate superb De. Fiecare. Dată. Uimitorii Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox şi Joan Giurdanella, pentru că au avut mare grijă de cuvintele mele. Lauren Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O’Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Megan Sugrue, Onalee Smith şi Brett Rachlin, pentru toate eforturile voastre în marketing şi publicitate, eforturi care

sunt mult prea importante pentru a le numi aici. Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen şi David Wolfson, experţi în vânzări, pentru tot sprijinul şi entuziasmul vostru. Jean McGinley, Alpha Wong şi Sheala Howley, pentru că aţi dus cuvintele mele pe o mulţime de rafturi din întreaga lume. Ca atare, le mulţumesc tuturor editurilor internaţionale, pentru că au crezut în aceste poveşti. Shayna Ramos şi Ruiko Tokunaga, vrăjitorii de la producţie; Caitlin Garing, Beth Ives, Karen Dziekonski şi Sean McManus, care au creat nişte cărţi audio fantastice; şi Randy Rosema şi Pam Moore, de la finanţe – pentru talentul şi munca voastră asiduă. Kate Jackson, Susan Katz şi Brian Murray, pentru că pilotează atât de bine corabia Harper. Am alături o editură entuziastă, care mă sprijină mereu, iar acest lucru înseamnă atât de mult pentru mine.

Pouya Shahbazian, pentru că a găsit pentru *Divergent o* casă de producţie atât de bună, şi pentru toată munca, răbdarea, prietenia şi înfiorătoarele farse cu gândaci. Danielle Barthel, pentru mintea ta organizată şi răbdătoare. Tuturor celor de la New Leaf Literary, pentru că sunt nişte oameni minunaţi, care fac o muncă la fel de minunată. Steve Younger, pentru că a avut mereu grijă de mine, atât în viaţă, cât şi atunci când scriam. Toţi cei implicaţi în „treburile filmului” – în special Neil Burger, Doug Wick, Lucy Fisher, Gillian Bohrer şi Erik Feig – pentru că au tratat cartea mea cu grijă şi respect.

Mama, Frank, Ingrid, Karl, Frank jr., Candice, McCall, Beth, Roger, Tyler, Trevor, Darby, Rachel, Billie, Fred, buni, familia Johnson (atât din România, cât şi din Missouri), familia Krauss, familia Paquette, familia Fitch şi familia Rydz – pentru toată dragostea voastră. (N-aş putea niciodată să aleg facţiunea înaintea voastră. Niciodată.)

Toţi membrii (foşti, actuali, viitori) de la YA Highway şi Write Night, întrucât sunt nişte colegi extrem de grijulii şi de înţelegători. Toţi scriitorii mai experimentaţi care m-au inclus şi pe mine în grupul lor şi care m-au ajutat enorm în

ultimii ani. Toţi scriitorii care m-au contactat pe Twitter sau pe e-mail, pentru tovărăşia lor. Scrisul e o muncă solitară, dar nu şi pentru mine, întrucât vă am pe voi. Mi-aş dori să vă pot menţiona pe toţi. Mary Katherine Howell, Alice Kovacik, Carly Maletich, Danielle Bristow şi toţi prietenii mei non-scriitori, pentru că m-au ajutat să mă menţin pe linia de plutire.

Toate fansite-urile *Divergent,* pentru entuziasmul lor de pe internet (şi din viaţa reală).

Cititorii mei, pentru că au citit, gândit, chiuit, twitterit, vorbit, împrumutat şi, pe lângă toate astea, pentru că mi-au predat atât de multe lecţii valoroase despre scris şi viaţă.

Toţi cei menţionaţi mai sus au făcut ca această serie să fie ceea ce este, iar faptul că v-am cunoscut pe toţi mi-a schimbat complet viaţa. Sunt atât de norocoasă!

Am s-o mai spun o singură dată: fiţi curajoşi!

MULŢUMIRI SPECIALE

În primăvara lui 2012, cincizeci de bloguri mi-au dat o mână de ajutor şi au dus mai departe entuziasmul lor pentru seria DIVERGENT, sprijinind lansarea celui de-al doilea roman, INSURGENT, printr-o campanie online bazată pe facţiuni. Fiecare participant a fost fundamental pentru succesul acestei serii! Mulţumiri pentru:

ABNEGAŢIE: Amanda Bell (liderul facţiunii), Katie Bartow, Heidi Bennett, Katie Butler, Asma Faizal, Hafsah Faizal, Ana Grilo, Kathy Habel, Thea James, Julie Jones şi HD Tolson

PRIETENIE: Meg Caristi, Kassiah Faul şi Sherry Atwell (liderii facţiunii), Kristin Aragon, Emily Ellsworth, Cindy Hand, Melissa Helmers, Abigail J., Sarah Pitre, Lisa Reeves, Stephanie Su şi Amanda Welling

CANDOARE: Kristi Diehm (liderul facţiunii), Jaime Arnold, Harmony Beaufort, Damaris Cardinali, Kris Chen, Sara Gundell, Bailey Hewlett, John Jacobson, Hannah McBride şi Aeicha Matteson

NEÎNFRICARE: Alison Genet (liderul facţiunii), Lena Ainsworth, Stacey Canova şi Amber Clark, April Conant, Lindsay Cummings, Jessica Estep, Ashley Gonzales, Anna Heinemann, Tram Hoang, Nancy Sanchez şi Yara Santos

ERUDIŢIE: Pam van Hylckama Vlieg (liderul facţiunii), James Booth, Mary Brebner, Andrea Chapman, Amy Green, Jen Hamflett, Brittany Howard, O’Dell Hutchison, Benji Kenworthy, Lyndsey Lore, Jennifer McCoy, Lisa Parkin şi Lisa Roecker

O SINGURĂ ALEGERE

O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE TRANSFORMA RADICAL

O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE DISTRUGE

O SINGURĂ ALEGERE
TE VA DEFINI

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-606-93685-2-7
ISBN: 978-606-8623-53-5

www.grupulcorint.ro

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT